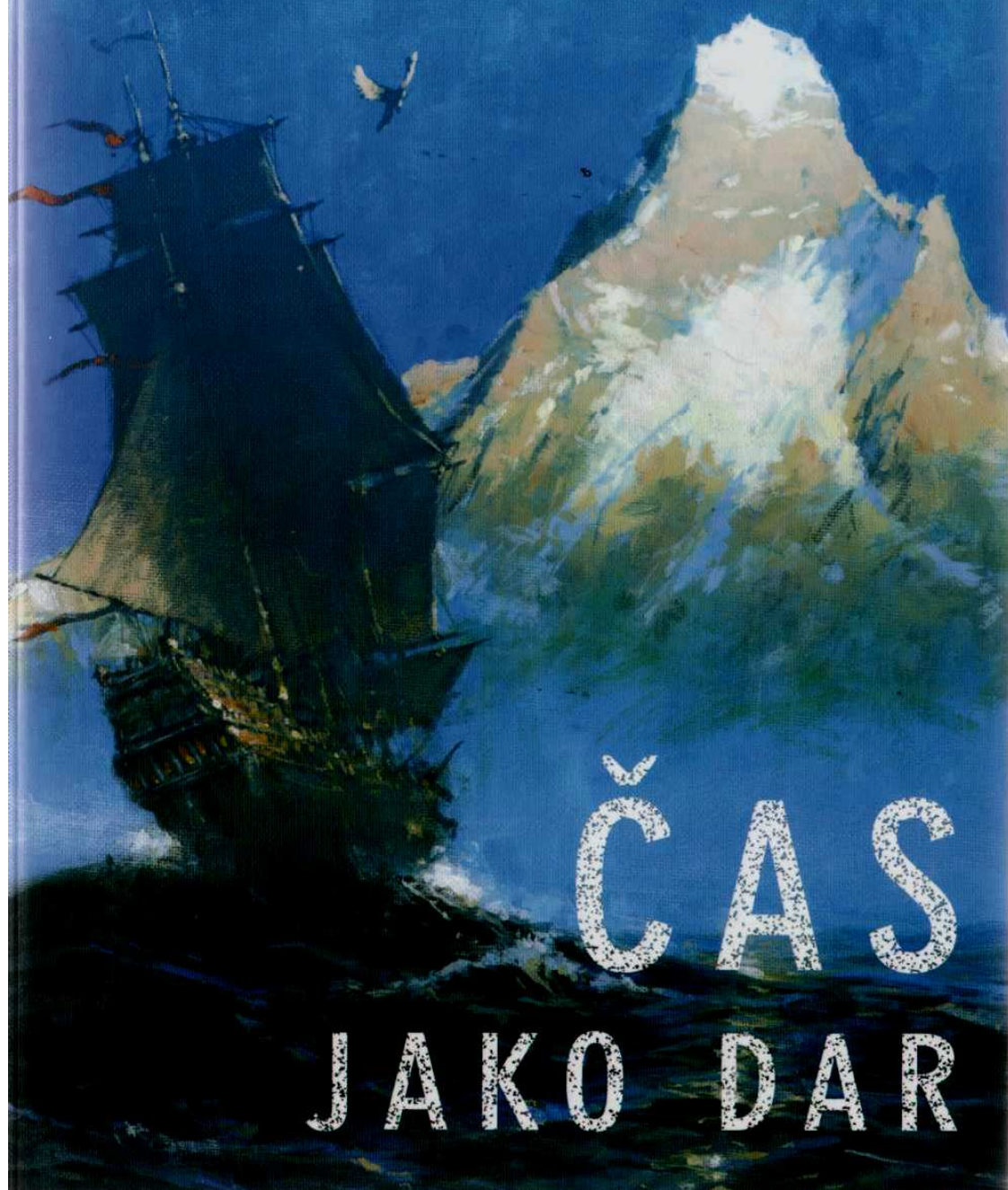

STEPH
SWAINSTONOVÁ

ČAS
JAKO DAR

STEPH
SWAINSTONOVÁ

ČAS
JAKO DAR

Laser

Název originálu: **NO PRESENT LIKE TIME**

Obálka: **Edward Miller**

Grafická úprava obálky: **Abstrakt**

Překlad: **Milan Žáček**

Redakce: **Helena Šebestová**

Copyright ©2005 by Steph Swainston

All Rights Reserved

Copyright ©2007 for the Czech translation by M. Žáček

Copyright ©2007 for Cover by E. Miller

Copyright ©2007 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-222-1

Brianovi

Poděkování

Děkuji Simonu Spantonovi a Dianě Gillové. Za pomoc a podporu jsem nesmírně vděčná své agentce Mic Cheethamové. Tisíceré díky M. Johnu Harrisonovi a Richardu Morganovi za to, že mi věnovali čas. Děkuji Stuartu Huntleymu z The Schoole of Defence za některé pohyby v souboji v první kapitole. Děkuji Chrisu Jacksonovi a posádce motorové lodi *Chalice* za plejtváky malé a orly mořské. Děkuji Lynn Bojtosové, Cath Priceové a Gillian Redfearnové za vysedávání na Hradě. S láskou a díky Brianovi za všechno – tušé!

—Mapa—
ČTYŘZEMÍ

**Změnou klimatu, myslí nikoli,
projdou ti, kdož se plaví na moři.**

Horatius

Kapitola první

Leden 2020

Této vlahé noci jsem sledoval údolí řeky Moren, vracel jsem se na Hrad a poslouchal zvony věžních hodin v rovinských vesnicích, nad nimiž jsem ve velké výšce prolétával.

Noční vzduch postrádal tvar. Necítil jsem žádné proudění. Soustředil jsem se, plynule mával křídly, vzdálenost jsem určoval podle času, čas jsem určoval zpíváním všech písniček, které znám. Spočíval jsem ve vodorovné poloze, rozhlížel se po krajině pod sebou, pohyboval se strnulými, mdlými údery křídel. Při mávnutí vzhůru jsem cítil, jak se mi mezi peřím žene vzduch. Potom jsem křídla opět spouštěl, peří se vyrovnávalo, pevné svaly mi klouzaly kolem pasu.

Se zapadajícím sluncem slábly vzestupné teplé proudy. Snášel jsem se níž, abych je našel, a letělo se mi stále hůř. Dole na pastvinách a podél břehu řeky se sbírala mlha. Vrcholky údolních svahů byly tmavé siluety nořící se z ní jako ostrovy. Za nimi jsem viděl kopce souběžně ubíhat do dále až k hranici Donaise. Živé ploty a suché zdi vypadaly jako černé švy; rozdělovaly pole čisté, přelévající se bílé mlhy. Slyšet nebylo nic kromě prázdného svistotu mých křídel loupajících vzduch.

V dálce jsem zahlédl tečku světla, která připomínala město, a podíval jsem se na kompas – mířil jsem přímo k Hradu a doufal, že na mě zbyla večere. Tečka se rozdělila ve shluk světél, potom se rozdělil každý shluk, a zatímco jsem se přibližoval, vzdálenosti mezi shluky se zvětšovaly. Světla ke mně klouzala od obzoru, až jsem se ocitl nad Císařovou Vsí. Zazářily pouliční lampy a probodávaly mlhu plochými kužely. Vanuly kolem mě hustší chuchvalce, svíjely se, až mlha začala nabývat vlastní tvar.

Mlha všechno proměňovala. Pokrývala zrcadlovou hladinu řeky, bloudila k říčním nivám. Vtékala mezi tisové kultivary na plantážích a špičaté topolové mláží, kde se pěstovaly zítřejší luky a šípy. Vznášela se nad střechami vesnice, kde bydlela většina zaměstnanců Hradu. Slévala se na kaprových rybnících, vkrádala se do stodol a usazovala se na doškové střeše tržnice. Halila vodní mlýn, temné oblouky akvaduktu, Hobsonovu stáj a Kovářův dvůr. Rozlévala se přes nejvzdálenější výspy Hradu. Postupovala přes lukostřelecké louky, polehávala na svažujících se kolbištích, valila se přes tenisové kurty. Dusila koncertní síň a lázeňský komplex.

Na pozadí bílého světla, které se do mlhy rozptylovalo v obrovité grisaillové kouli, se tyčila silueta jedné z Hradních věží. V amfiteátru byly zapnuty reflektory. Osvětlovaly pouze špičatou Severovýchodní věž, jejíž černý pískovec ostře vystupoval na bělostném pozadí. Se zkracující se vzdáleností byly stále patrnější jednotlivé rysy. Mohutná struktura Hradu nebyla vidět úplně, občas se v mlze objevily kusy svažujících se střech a cimbuří. Čtvercová základna kulaté věže se nořila do moře mlhy na dva metry hluboko. Prolétával jsem hustšími úseky – tehdy vypadala, jako by ustupovala na pláň. Před třemi sty lety Architektka z jakéhosi rozmaru posázela svůj ateliér ve věži sochami. V mlze se rýsovali orli, čápi a úhoři, společně s logem její společnosti a nástroji jejího oboru vytesanými v kameni zčernalém kouřem z kuchyně. Okna se ježila hlubokým, spleťtým mramorovým břechtanem, který působil tak realisticky, že v něm hnízdili ptáci.

Mlha mě studila v očích a hrdle jako mračna. Zachytila se v ní vůně z kuchyně: kouř spalovaného dřeva, pečené hovězí a voda na nádobí. Prostupovalo ji slabé levandulové aroma z prádelny. Prosycoval ji spálený velrybí olej z reflektorů a měnil ji ve smog.

Za věžemi se zvedala patra, sedlové střechy a další věže. Prostory pod opěrnými pilíři vyplňovaly kružby. Na Zvonkovém nádvoří se táhl trávník posečený v širokých pásech a střecha, kterou už osmdesát let halilo lešení. Na lávce pro pokrývače stál šlapací mlýn dvakrát vyšší než člověk, který se používal ke zvedání kamení z Dámy Aniž. Koš visel na konci provazu uvázaného na ose mlýna.

Před dvěma staletími jsem si myslel, že Severní průčelí je stěna útesu vytvořená silou přírody. Zakláněl jsem hlavu, až jsem si myslel, že přepadnu dozadu, ale stále jsem nedohlédl na vrchol jeho věže. Přikrčil jsem se na tvrdé trávě o několik set metrů dál, vzhlédl a uvědomil si – vždyť všechny ty štěrby jsou vytesané. Římsy útesu jsou parapety. Sochy idealizovaných nesmrtelných, zužující se věže ozdobené vertikálním krajkovím. Sláva Císaře, božího vládce Čtyřzemí. Bolelo mě z toho za krkem.

Letěl jsem po bezpečné trase kolem zdí s opadávajícím zdíkem, mramorovaným mechem. Míjel jsem věžičky ozdobené bobulemi. Finiály, pamětní sousoší, byly řadou zoubkovaných oblouků spočívající na volně stojících černých mramorových sloupech. Nesly podpisy Eszajů, lidí, kteří si svým jedinečným nadáním vysloužili nesmrtelnost, místo v Kruhu, a nyní tu žijí. Oblouky zjizvily nápisy, jména minulých a současných nesmrtelných; já jsem vyryl *KJS & AT 1892* do romantického srdce na tom nejvyšším kameni.

Na úpatí Finiálů se nyní v mlze ztrácelo štěrkové nádvoří obklopující sochu Jespáka, který byl ještě donedávna králem Ptakky. Vydal jsem rozkaz, aby tam byla umístěna spolu se sochami dalších velkých válečníků a Jespák nebyl nikdy zapomenut.

Vysoká Egretská věž působila dojmem, že se vznáší v mlze, a já se jí prohnal. Byla památníkem bitvy u Mírného Brodu, hranaté děrované dílo, dokonale vyhloubené do podoby vzdušné komory. Její sloupy byly na každé úrovni silnější nahoře než dole, takže vypadaly, jako by odkapávaly – roztávaly. Památník neměl stěny, za jeho sloupy se tyčily sloupy druhé a třetí věže skryté uvnitř; omšelým mřížovým křehkým jako ptačí kůstky jsem proletěl, aniž jsem byl jen na okamžik vypadl z rytmu.

Aleji ke kolbišti se ubíraly malé, nezřetelné skupinky lidí. Někteří si nesli olejové lampy; jejich zlatavé světelné tečky odskakovaly do dálky. Vedle bílé záře reflektorů se shromažďoval celý zástup luceren. Musel jsem se podívat, co se tam děje. Naklonil jsem se na křídle, skrčil jsem nohy a otočil se. Země se ostře nahnula a já se spustil na hradní les střech jako vosa vlétající do složité květiny. Prohnal jsem se tak nízko nad barbakanem, že jsem se dotkl konečky křídel zdí, prudce jsem zabočil doprava a jen těsně minul tyč hromosvodu. V uších mi burácel vzduch, když jsem se řítil ke kolbišti a uvažoval, jestli vidím dostatečně dobře, abych mohl bezpečně přistát.

Mlha se se mnou valila nad nízkou střechou přilehlé tělocvičny a o vteřinu později se vyřinula z otevřených chřtánů dvanácti chrličů vytesaných do podoby klidných králů připomínajících šachové figury, které se tváří dolů vykláněly nad okrasnými zahradami. Jedním proudem jsem proletěl a ve vlhké mlze se osprchoval. Jak jsem se tak dál snášel, s křídly strnulými, z jejich hrotů se odvíjely víry, takže jsem za sebou zanechával dvě spirálové stopy.

Kolbiště se nachází uvnitř velkého amfiteátru obehnaného vysokými, napůl hrázděnými zdmi osázenými vlajkovými žerděmi. Ty mlha ještě nestačila zadusit, ale kolem amfiteátru stoupala jako voda, která zalévá potápějící se loď – oválná budova vypadala, jako by sklouzávala do neviditelné země.

Po stranách amfiteátru stály čtyři desetimetrové železné osvětlovací stožáry. Ten nejbližší jsem s volně spuštěným nohama obletěl a zachytil se jeho kovové konstrukce. Setřásl jsem si z křídel cáry mlhy, přitáhl si křídla k tělu a zůstal stát zahalen v dlouhém peří.

Ve stínu bylo veliké horko. Posunul jsem se a uvelebil se na hraně. Slyšet bylo pouze syčení olejových lamp. Nade mnou a kolem mě byla tma – avšak kolbiště pode mnou se koupalo v záři světel. Dvě postavy uprostřed se oháněly kordem a dýkou.

Byl tam Gio Mženec, Šermíř Kruhu. Když jsem vyrůstal v Hacilitu, byl to nesmrtelný Eszaj s nejpočetnějším fanklubem. Každé dítě, které se ohánělo holí, předstíralo, že je Mženec, a spousta mladičků měla za cíl utkat se s ním v souboji. Mohlo jít jediné o Výzvu. Zadíval jsem se bedlivěji, kdo s ním přišel zkrřížit zbraně. Byl to nějaký mladý Ptakk s krátkými tmavými křídly neustále složenými u těla, aby nepředstavoval snadný terč. Letky měl podle současné módy zubatě zastřižené, aby byly lehčí. Krátké hnědé vlasy si nechal na spáncích oholit a na temeni mu stály ve zpocených bodlinách. Aby byl mrštnější, měl na sobě pouze košili a krátké kalhoty. Propocená košile pocházela z armádních zdrojů, tmavomodrá barva prozrazovala příslušnost k tangarskému speciálnímu vojsku. Na levé ruce měl rukavici, jíž svíral jílec kordu. Pohyboval se, jako by byl složený z pružin.

Mženec měl klouby prstů otočené vzhůru a palcem spočíval na ostří kordu, aby mohl rozdávat silné rány zápěstím. Neznámý mladík jednu zachytil dýkou, vychýlil ji daleko do strany a zdola zaútočil dýkou a kordem. Mženec s výkřikem učinil protivýpad.

Nováček ránu odrazil, naznačil fintu na Mžencovu tvář, dvakrát bodl, a Mženec opět ustoupil, dobře si vědomý polohy svého těla. Potom vyrazil, přičemž koženým střevícem vykopl trochu pilin. Ptakk však tento úskok dobře znal; výpad úspěšně odrazil. Kov se zasvištěním sklouzl po kovu.

Zvedl jsem oči a pozastavil se nad početností shromážděného obecnstva. Dvacet řad vysoké tribuny bylo zaplněných do posledního místa a každou minutou přicházeli další a další lidé, sfoukávali lucerny, razili si cestu uličkami, aby se mohli posadit na schodech a opírat se o žerdě. Když jsem se rozhlédl kolem dokola, nenašel jsem jediné místo, kde bych se k nim mohl přidat.

Přímo naproti mně stála lóže s baldachýnem, z níž byl na celé prostranství nejlepší výhled. V křesle uprostřed seděl Císař San, a nevzrušeně oba duelanty sledoval bez jakéhokoli výrazu ve tváři. Jednu útlou ruku měl položenou na kolenou, druhou svíral opěrku křesla. Tvář mu tonula ve stínu zlatého baldachýnu, úzký

autoritativní obličej vroubily bílé vlasy, které mu volně visely až k ramenům. Pokud San vyšel z Trůnního sálu, muselo jít o opravdu něco vážného. Úhledně jsem složil křídla, až se mi konce zkrřížily na zádech, a sklopil jsem hlavu – pro případ, že by se na mě díval.

Tornádo, Hradní Silák, po Císařově levici, byl tak velký, že vyplňoval celou svou stranu lóže. Vyhlížel zpod plachty, která se mu vydouvala nad hlavou. Po jeho pravici stála Mlha, Námořnice, s úsměvem od ucha k uchu, s rukama na širokých bocích pod bílou kašmírovou halenou. Lékařka Kapka seděla se svými pomocníky na lavičce po straně kolbiště, připravena zasáhnout, kdyby někdo došel úrazu. V publiku jsem rozeznával spoustu svých nesmrtelných druhů, soustředěných na oba duelanty. No co, pomyslel jsem si, co by to bylo za nový rok, kdyby Mženec neměl dalšího Vyzyvatele; jeho přívrženci v publiku však obvykle ryčeli, jásalí a syčeli. Tentokrát tribuny tajily dech.

Duelanti přecházeli v kruhu, sbírali síly. Upřeně se pozorovali. Oba drželi hroty kordů ve vodorovné poloze ve třetím střehu, dýku v pravé ruce napřaženou rovně doprava. V písku, kterým kroužili, vytvářely jejich stopy tmavý kruh. Museli se tak plížit už celou věčnost; oblečení měli mokré a písek byl provlhlý potem.

Mženec pokrčil nohy v kolenou a vyrazil do útoku. Ptakk rychle ustoupil do strany a Mžencův jílec s úponkovým košem se mu málem zachytil na těsně ovinutém rukávu. Ani na okamžik ze sebe nespustili oči; věděl jsem, jaké to je. Hlavu vzpříma a tělo v rovnováze, udržuj si všechny pohyby v periferním vidění bez ohledu na to, jak se leskne ocel, jak ti seká kolem hlavy.

Mženec ťal kordem v příliš širokém oblouku. Ptakk bodl zbraní k jeho břichu. Mženec byl nucen uskočit. Ptakk se vrhl dopředu, vyrazil rukou s kordem i nohou, a namířil na Mžencovu podkolenní šlachy. Mženec výpad odrazil, ale neudržel čepel v rovině. Ptakkovi sklouzl kord, mířil na Mžencovo lýtko. Mženec rychle poodstoupil. Skvělý pohyb! Ano! Jen se trap, Mženče! Házel jsem sebou na světelné konstrukci, až se celý stožár otřásal.

Pardon.

Znovu kolem sebe začali kroužit, sice očividně unavení, ale snažili se vysledovat, jaké skuliny se mohou otevřít v protivníkově obraně. Snažili se odhalit opakující se chyby, slabá místa, předvídat je a využít. Byli dokonale sladění, navzájem si četli z očí načasování jednotlivých pohybů. Odhalovali své úskoky. Kdykoli se Mženec pokusil vyrazit do útoku, nováček ho vykrýval, všechny triky jeho strategie sledoval jako stín.

Mženec přešel do druhého střehu, otočil dýku, aby měl čepel pod rukou, a máchl ostrím Ptakkovi do tváře. Třesk, třesk! Vzdálili se. Mženec strávil celý život studiem umění zabíjet. Jak to, že ještě

nevyhrál? Stopy v písku vykreslovaly jeden z jeho oblíbených geometrických obrazců. Využíval všechny triky, které znal, ale nikam se nedostával.

Pár lidí vylezlo na střechu a rozsvítilo poslední reflektor. Pokud si duelanti všimli, že bílá zář zažhnula jasněji, nijak nezareagovali. Soustředili se na výpady a vykrývání soupeřových ran, útočili oběma rukama najednou, dýka odrážela kord. Když si Mženec odhodil z tváře světlé vlasy, rozstříkla se sprška potu.

Reflektor mi skýtal výhodnou pozici. Kromě toho jsem díky svému napůl rhydanskému původu mohl sledovat průběh boje lépe než lidé z Rovin, a proto jsem si všiml i Mžencových zranění; pro ostatní diváky se pohyby obou mužů musely slévat do jediné šmouhy. Viděl jsem Mžence zpomaleného únavou. Věděl jsem, jak neskutečně rychle se umí pohybovat za plné síly, protože mi jednou uštědřil pořádnou nakládačku tupým kordem.

Mženec měřil dva metry, na robustních rukách se mu napínaly vyčerpané svaly. Cenil zuby, zatímco na sebe v duchu řval: soustřeď se! I na vzdálenost, která mě od něho dělila, jsem v jeho světlých očích viděl roztrpčení: jak to, že se nechceš poddat? Proč tě nemůžu zasáhnout? Nepřestával přetavovat nenávist do rozmáchlých vzteklých seků, které protivník odvracel pouze dýkou, zatímco napřaženým kordem zmenšoval úhel útoku. Oba byli tak dobří, jak je fyzicky možné vůbec být. Výsledek souboje závisel na tom, kdo první zaváhá, nebo prostě odstoupí, udolán únavou. Mženec byl možná trochu obezřelejší než mladík, protože dával v sázku víc.

Mženec učinil dva vysoké výpady na chlapcovu hlavu, vzápětí mu zaútočil na nohy. Chlapec se pokusil čepel zachytit příčkami dýky, prornáchl.

Došel jsem k závěru, že mladík už má něco za sebou. Bije se jako nesmrtelný. Několik dnů jsem létal sám a celé moje tělo teď bylo vyladěné na jejich pohyby. Byl jsem ve vzdálených Temninách a teď jsem se mezi tolika lidmi cítil celý nesvůj.

Uviděl jsem Lučištníka. Blesk stál k duelantům vůbec nejbliž, opíral se o kovový zátaras a uhranutě na ně zíral. Kolem ramen měl omotaný široký modrý mikavodský šátek a u boku mu visel toulec s bíle opeřenými šípy. Má postavu sochy z litého bronzu; sochu připomíná i svou vůlí a popravdě řečeno i svým smyslem pro humor. Toto století není tak studený jako obvykle, protože mu krev do žil vlil další beznadějný milostný románec. Bylo na něho dobře vidět; okolní dav si udržoval zdvořilý odstup. Ačkoli se všichni tísnili bok po boku, Blesk stál sám.

Ze své vyhlídky jsem se s dozadu nataženými křídly spustil na okraj kolbiště a elegantně přistál těsně vedle něho. „Kdo je ten Vyzyvatel?“

Blesk se usmál, aniž se otočil. „Vítej zpátky, Jante. Jaká byla cesta ze Suti?“

„Samá mlha. Kdo to je?“

„Ten mladík se jmenuje Střízlík. Je to profesionální voják z Letnodnu. Opustil královninu gardu a minulý týden předložil Mžencovi formální Výzvu.“

„Proto mě Císař povolal?“

Až teď se na mě zadíval. „Ne. Nezmiňuj se o tom na veřejnosti – San má pro nás práci. Mě taky povolal a nejsem tím vůbec nadšený, protože jsem musel zanechat samotnou svoji snoubenku.“

„Střízlík vypadá jako vojenský kapitán.“

„Tím taky je. Udělal si jméno ve městě. Vypracovává se k nejvyšším hodnotám, ale myslím, že mu jeho úžasné umění s kordem dost ubírá na popularitě. Dvořané mají čich na šeptandu a vyhledávají ho, aby se vytáhli, ale Střízlík odmítá poznat, kdy má prohrát. Drozda Karnisse spíš zbil, než aby ho nechal odejít ze souboje s jizvou. Kdyby byl šlechtic, mohl by být povýšen. Je to ostuda; myslím, že se do Výzvy pustil proto, že ho dopaloval ten strop z broušeného skla.“

„Oba mi připadají unavení.“

„Jante, ti dva začali už v šest.“

„A sakra!“

Blesk ukázal na shromážděné lidi. „Jsou tu už dost dlouho na to, aby se tu shromáždili Eszajové i všichni z Císařovy Vsi. Teď už mlč. Je to malý kluk, nevím, odkud bere tu energii.“

Na pilinách nebyla žádná krev. „čtyři hodiny a oni se ještě ani nedotkli?“

„Oba ale zlomili kord. Pst!“

Střízlík neznal jen ideální pohyby ze šermu, očividně byl vycvičen i v boji se širokým mečem. Úder přes hlavu na obličej, výpad na břicho, přizpůsobený kordu – lidmi navrženým zbraním duelantů, s jejichž pomocí si ve svém městě vyřizovali vzájemné spory.

Vítězství je vše. Hradní výnos je prostý: dva muži na kolbišti; na konci bude jeden z nich nesmrtelný a druhý se klidně může považovat za mrtvého.

Bojovali totožnými kordy, s čepelemi z damascenské oceli stejné délky a váhy, které jim vydal Hrad, dohlížející na spravedlivý průběh Výzvy. Vyzyvatel může určit čas klání, avšak Vyzvaný nesmrtelný stanovuje způsob boje. Mženec byl původně šermířský mistr; šermířství zpopularizoval po celých Rovinách a v Morenzii.

Před třemi staletími si při souboji obouručním mečem vydobyl místo v Hradním Kruhu, ale od té doby zpravidla určoval, aby se Vyzyvatel bil jeho obvyklým kordem a dýkou. Střízlík byl tak podsaditý, že mu bylo jasné, že dlouhá čepel nebyla vybrána, aby mu poskytla výhodu, ale nepředstavovala pro něho žádnou překážku. Jeho výpady mířily přímo na Mžencovu hrud.

Mženec vyhodil obě ruce vzhůru a uskočil dozadu. Přistál ve vysokém střehu s oběma čepemi namířenými na Střízlíkovu tvář. Střízlík se pod ně sklonil, aby zaútočil – přitiskl se k zemi, jednu nohu nataženou za sebe, a učinil prudký výpad dýkou v napřažené ruce.

Mženec se sklonil, aby bodl, ale Střízlík rychle vyskočil na nohy. Mženec zůstal nehnutě stát, vykryl útok dýkou, bodl kordem. Střízlík stáhl ruku, aby si udržel odstup. Zaútočil do Mžencova podpaží.

„To bychom měli tři zleva,“ zamumlal Blesk. „Teď přijde změna.“

Střízlík chtěl, abychem si přesně tohle mysleli. Zaútočil zleva. Zaměřil se na druhou nohu a změnil úchop dýky, takže měl teď čepel pod rukou. Naklonil se, se zády rovnými, zešíroka máchl, ale bylo to z příliš velké blízkosti a málem se nabodl na Mžencův kord. Obecenstvo se nadechlo v očekávání dvojnásobného zabití, ale Střízlík vyvedený z rovnováhy ustoupil a opět kolem sebe začali kroužit.

Střízlík se zostra ohnal po Mžencově rameni.

Kdybych tam byl já, byl bych –

Mženec vyskočil a ránu zablokoval dýkou těsně předtím, než získala rychlost.

Tak to bych neudělal.

Potom se pokusil nakopnout Střízlíka do rozkroku.

Střízlík odskočil, přenesl váhu a zároveň v protipohybu zaútočil.

Zalapal jsem po dechu. Nikdy jsem neviděl, že by se šermíř pohyboval s takovou precizností.

Mženec nedokázal výpad srazit a se sinalou tváří se stáhl. Poprvé dopustil, aby mu hrot dýky sklouzl ze střehu. Tím získal Střízlík čas, aby sebral síly; pokusil se o ránu vedenou shora. Mženec ji odrazil, stočil kord a sekl po Střízlíkově obnažené ruce. Střízlík odskočil dostatečně rychle, aby si ruku zachránil, kryl se a pod kordem protáhl dýku, aby mu poskytla podporu. Zvedl Mžencovu čepel, ale ten ji rychle odtáhl do bezpečí. Střízlík zůstal stát čelem k Mžencovi, záda prohnutá, trup zakloněný, levá noha pevně zaklesnutá na zemi.

Nalezli novou sílu, vzpomněli si, že bojují o nesmrtelnost. San zakazuje nesmrtelným zabíjet své Vyzyvatele, ačkoli občas dojde k

nešťastným nehodám. Mženec popadal vztek nad délkou klání, soustředil veškerou svou virtuozitu, aby mladíkovi konečně pustil žilou.

Prozradit nejúčinnější pohyby by ho samozřejmě nepřiměla žádná částka, kterou by mu mohli nabídnout jeho mladí svěřenci. Nikdy svoje žáky nenaučil tolik, aby ho mohli Vyzvat. Nicméně se zdálo, že Střízlík všechny jeho postupy znovu objevil a doplnil o svá vlastní vylepšení.

Mženec se úmyslně uchýlil k útoku z velké vzdálenosti, aby se pokusil vtáhnout Střízlíka do boje. Ten o tom však nechtěl ani slyšet, a držel se patřičně daleko. Mženec to zkusil z lepšího úhlu a tentokrát ho odrazila nízko vedená Střízlíkova dýka. Mženec po ní okamžitě bodl kordem. Čepele se sklouzly k sobě. Mženec udeřil úponkovým košem Střízlíka do zápěstí. Tomu vystřelila dýka z otřesené ruky jako šipka.

Střízlík se po ní nedíval, naopak si okamžitě přehodil kord do pravé ruky a pevně sevřel jílec prsty. Ocítl se ve značné nevýhodě. Mženec sledoval Střízlíkův výraz a věnoval mu blahosklonný úsměv.

„Je to jenom otázka času...“ utrousil Blesk.

Střízlík udeřil do Mžencovy dýky neohebnou částí kordu a švihl mu zbraní před břichem. Mženec držel ruce v bezpečné vzdálenosti a jeho sebejistota dosáhla vrcholu; nemusel ustupovat. Stačilo mu čekat.

„Mženec ho zapíchne jako podsvinče.“

Střízlík učinil přímý výpad v kvartě, ale Mženec ho lehce odrazil. Všichni se dívali, jak Střízlíka krok za krokem zahání přes kolbiště, až stanuli přímo pod Císařovou lóží. Střízlík střelil pohledem od Mžencova kordu k jeho dýce, a já jsem viděl, že má otevřená ústa.

Mženec sbíral síly, aby souboj ukončil. Provedl fintu dýkou, ohnal se kordem kružným máchnutím a vedl ránu přímo na Střízlíkovu hlavu.

A Střízlík mu do úderu vstoupil.

Zápěstím zablokoval hranu Mžencovy ruky na jílcí a silou ji odtlačil. Kordem znehybnil Mžencovu dýku a soupeřovu ruku natáhl na opačnou stranu. Pootočil ostří; sklonil hrot k Mžencovu hrdlu. Mženec se Zazmítal a strnul. Stáli u sebe tak blízko, že se takřka dotýkali hrudmi. Střízlík se zadíval Mžencovi zpříma do očí, skoro nepostřehnutelně trhl hrotem, a Šermíři se po hrtanu spustil rudý pramínek, sklouzl mu mezi klíčními kostmi pod košili. Jako první prolil krev.

Střízlík vyhodil obě ruce do vzduchu. „Jo!“ zařval. „Dokázal jsem to! Já to kurva dokázal!“

Chvilku bylo ticho a mně bylo jasné, že v myslích všech přihlížejících hlodá stejná myšlenka: jak odvážný musí člověk být, aby vstoupil přímo *do seku* v primě? Střízlík byl připraven zemřít, kdyby mu jeho kousek nevyšel. Protože věděl, že stejně jednou bude muset umřít, nasadil život, aby získal nejvyšší odměnu. Mženec o toto odhodlání smrtelníka přišel – my všichni Eszajové žijeme v uměle prodlužovaném bytí.

Obecenstvo propuklo v jásot. Dáma stojící vedle mě si zakryla dlaněmi uši, tak bylo nadšení pronikavé.

„Tomu říkám načasování,“ vydechl Blesk. „Tomu fakt říkám načasování.“ Přeskočil nízkou bariéru a vyrazil přes kolbiště. Já jsem se však k duelantům dostal dřív a uviděl jsem, že Blesk Střízlíka bratrsky objal kolem ramen. Střízlík sklonil kord a zapotácel se. Měl každou chvíli omdlít.

Najednou jsem se ocitl v ohnisku dění a burácející dav mě málem ohlušil. Tribuny za osvětleným prostorem nebyly vidět, ale potlesk vytvářel přímo zvukovou stěnu. Jako oheň se tribunami šířil skandovaný požadavek: „Střízlík za Mžence! Střízlík za Mžence!“ Na dřevěných lavicích dupali armádní šermíři; bouře neustávala. Na kolbiště začali proudit vojáci v civilu. Já jsem tleskal, až mě pálily dlaně.

„Ano!“ křičel Tornádo se zatatou pěstí nad hlavou. Strčil si dva prsty do úst a dlouze zahvízdal.

„Skvělá práce!“ volal Blesk. „Skvělá práce, příteli!“ Natočil Střízlíka k jásajícímu davu a zvedl mu roztřesenou ruku. „Toto je vítěz!“

Poražený Mženec povolil stisk prstů a nechal dýku a kord sklouznout na udusaný písek. Byly slabě cítit po dezinfekčním prostředku. Rozhlédl se, kam by mohl ulehnout, poklekl a ponížením a naprostým vyčerpáním se s rukama kolem hlavy schoulil na zemi.

Střízlík vypadal vystrašeně. Působil tím vyděšeněji, čím víc si uvědomoval, kolik lidí má kolem sebe. Tvář se mu leskla tukem, který si vetřel do čela, aby mu pot nestékal do očí. Nedokázal déle snášet duševní a tělesné vypětí; klopýtl. Blesk ho doprovodil k Lékařčině lavici, ale pozřel je dav a lidé Střízlíka vyzvedli ze svého středu, rukama mu svírali nohy a zadek, nesli ho na vlnách nadšení. Odnášeli ho vysoko nad hlavami do čtvercového průchodu a rychle pryč z kolbiště. Reflektory ozařovaly pocuchaná křídla a množství zad, vzdalujících se od nás jako odliv. Zůstali jsme se Mžencem sami.

Moře mlhy se přelilo přes vzdálenou zeď a začalo se k nám rozlévat, klouzalo k nám těsně u země.

„To je konec,“ zašeptal Šermíř. „Je to konec? Jsem vyloučený?“

Pomalů se zvedal, shrbený, s hlavou skloněnou.

„Mžence,“ oslovil jsem jej, „nakonec nás to potká všechny.“

Nevraživě se na mě podíval, ale nedokázal jsem určit, jestli si povzdechl vyčerpáním nebo hořkostí. „Jakmile opustím Kruh, nikdy už vás nebudu chtít vidět,“ přiznal. „Nenavštěvuj mě, Jante – nechci, abys viděl, jak stárnu.“ Položil si ruku na krk, promnul si ho a zadíval se na svou rudou dlaň. Krev už z rány prakticky přestala téct, ale potřísnila jej od brady až k pasu.

Vzhlédl k vysokým prázdným ochozům. „Právě strach to z tebe dostane.“ Krátce mi položil ruku na rameno. Potom zvedl kord, přes koleno ho zlomil a odešel z kolbiště.

Kapitola druhá

Vyšel jsem po točitém schodišti do svého vězního pokoje. Čím blíže jsem byl vrcholu, tím byly výjevy na stěnách křiklavější a grotesknější. Nevzpomínám si, že bych je maloval; musel jsem být pěkně sjetý.

„Ahoj, miláčku,“ pozdravil jsem, když jsem prošel dveřmi.

Alka čekala v dolní části okrouhlé dvojúrovňové místnosti s rukama v bok. Hlasem jí prochvíval vztek. „Jen se na sebe podívej! Co s tebou udělal ten vítr! Bože, vždyť vypadáš jak kejklíř z hacilitské slavnosti! Okamžitě shod' ty zavšivené horské hadry a vezmi si oblek... Na, třeba tenhle, je elegantní.“ Zlehka a nezvykle zdrženlivě mě políbila na tvář. Rozhlédl jsem se po neuklizeném bytě, který moje žena zabydlela architektonickými výkresy, kosmetikou, rolemi látek a gigantickou skříní, ve které by bezpochyby mohl docela šťastně žít nějaký rhydanský pár.

Pod Alčinými poházenými šaty po sobě klouzaly moje pečlivě poskládané dopisy. Všechny roztríděné hromádky korespondence vytvořily jednolitou masu připomínající Papírové kraje a voněly jejím drahým parfémem. Všimla si mého zděšení a řekla: „Uklidila jsem ten tvůj nepořádek.“

„To byl můj evidenční systém! Přečtené dopisy končí na stole, důležitější korespondence na podlaze pod stolem. Dopisy, které jsem nečetl, jsou na krbu vedle borových šišek... Kam se poděly?“

Moje abecedně seřazené knihy byly poseté vyškrtanými zápalkami a pokapané pečetním voskem. Kolekce starých novin byla poházená peřím. Lehátko, kde jsem rád odpočíval, zmizelo pod Alčinými šaty; sloupky naší postele byly polepené stříhy. Všude ležely hromádky jejího spodního prádla. Vrhla se dokonce i na zaprášený stůl, kde stál můj drahocenný destilační přístroj, byt

jsem křivule a chladič sestavil pouze za účelem výroby tvrdých bonbonů.

Má žena na sobě měla světle zelený sametový živůtek; plisované rukávky jí vroubily drobná černá křídla. Široký zděděný gagátový náhrdelník na jejím krku připomínal obojek. „Tohle je teď vrchol módy,“ zavrnila. „Aspoň tedy podle mě.“

„Jak se to rozepíná?“ S holými rameny vypadala o dost svůdněji. Pokusil jsem se jí rozpustit vlasy, ale obvykle volně splývající tmavé lokny měla stažené do složitého drdolu.

Po Velkém požáru v roce 2015 zůstala z manželčina města jen hromada cihel a popelem pokryté rozvaliny. Z černého kamenného panského sídla zůstala stát jen jediná vnější zeď. Z lomených oblouků oken se řinuly lesklé ztvrdlé cestičky roztaveného skla; z olověných střech zbyla ztuhlá jezírka. Pahýly zakrslých stromů v lese shořely na úroveň terénu. V Tepnu byly zničeny všechny budovy a slévárny, plamenům neuniklo nic z jejího majetku. Tepen byl Alčiným rodištěm a místem, kde jsme strávili líbáňky; teď se ho pokoušela od základu přebudovat. Její módní kreace šly na hacilitských přehlídkových molech naštěstí dobře na odbyt a pokud šlo o ni, Střízlíkův vstup do Kruhu nesmrtelných byl příležitostí určit nový trend. Hladila mě po křídlech, zatímco jsem si stahoval těsné kalhoty a převlékal se do jiného úboru. Dlouhá křídla se považují za nejpřitažlivější, a jelikož peří je třeba věnovat značnou péči, Ptakkové věnují svým na údržbu náročným tělům nemalou pozornost.

„Ten souboj jsem neviděla,“ podotkla Alka. „Potřebovala jsem čas na přípravu. Slyšela jsem od Kapky, že Vyzyvatel Mžence pěkně švihl, aby na něho jen tak nezapomněl.“

„Šlo o to, kdo jako první prolije soupeřovu krev,“ odpověděl jsem. „Taková byla pravidla, takže ho Střízlík musel zranit.“

„Prý Střízlík vážně stojí za hřích,“ poznamenala. Pokrčil jsem rameny. Posadil jsem se před zrcadlo a dovolil jí, aby mi učesala černé, po pás dlouhé vlasy a rozpletla všechny uzlíky, do kterých se zacuchaly za letu. Trpěl jsem jako zvíře. Když skončila, zkrřížil jsem přes vlasy křídla jako lopatky větrného mlýna a namaloval si linky kolem očí.

„Poslouchej.“ Alka mě zvednutým prstem upozornila na rachocení kočárů, které na nádvoří hluboko pod námi soupeřily o místo. „Některé dámy se prý samy zvou na jeho recepci. To nemůžou být reportérky, to by se jim přece nemohlo podařit proklouznout u brány Puštíkovi.“

„Máme hodinku. Několik týdnů jsem byl v Suti sám samotinký. Toužím po tobě.“

Alka se odtáhla – aby nezničila pečlivé umělecké dílo, které ze

sebe udělala. Věnoval jsem jí pronikavý pohled svých kočičích očí, který jí připadal tak exotický. „Měli bychom si udělat místečko, abychom se mohli posadit... Třeba si i lehnout.“

„Pojď se přidat k dovádění,“ opáčila.

Alko, ty a ta tvoje ledová soběstačnost.

Na rozdíl od ptackých panských sídel byly vnější kamenné bašty Hradu silné, mohutné a nedobytné. Účelem Hradu byla ochrana celého Čtyřzemí; chránil každé panství, budoval strážnice a spojovací hradby, zatímco u sídel rašily balkony a klenuté taneční síně, okrasné vížky a malované strážní věže.

Terén kolem Hradu brázdily mohutné náspy, které měly odrážet Hmyz. Koryto řeky Moren bylo svedeno do dvojitého příkopu pod umělým hradním návrším. Zdvojené vnější hradby obepínající osm stran Hradu posílily obrovské hladké válcovité kamenné věže ozdobené cimbuřím a nízkými sedlovými střechami. Podél zdí se třepotaly a šustily vlajky; erby současných šestnácti panství a dvou měst tvořících Čtyřzemí. Pod hradním Sluncem povlávalo padesát zástav a každá nesla znak, který si Eszaj, jemuž patřila, zvolil za symbol své pozice.

Císařský palác trůnil v Hradě jako ořech ve skořápce. Jeho mramorové věže se zvedaly z míst obehnaných neproniknutelnou spojovací hradbou. Věž Trůnního sálu byla nejvyšší ze všech; farmáři pracující na okolním panství viděli, jak se jí na špici třpytí slunce, a věděli, že na trůnu pod ní sedí Císař.

Zatímco jsme s Alkou vycházeli ze strohé věže, ve studené mlze jsme něco zahlédli jen tu a tam; přidušené ticho, které mlhu doprovázelo, tlumilo všechny zvuky, odčerpávalo z paláce veškerý lesk. Viděli jsme zářit světla za kulatými vysunovacími okny připomínajícími světlíky v křídle Kobylího běhu, kde měla své komnaty Mlha. Po celé délce jeho nejvyššího patra se táhl balkon opatřený kamennou balustrádou, podobný ochozu na lodi. Kobylí běh byl mezi hradbami a palácem vybudován před pěti sty lety; zaplnil část prostoru, kde býval park. Několik dalších budov bylo vystavěno jako výplň západní strany mezery: hodovní síň a divadlo se zvlněnou mosaznou kupolí zakončenou bílou dřevěnou lucernou.

Když jsem vstoupil do Kruhu, nenastěhoval jsem se do komnat, které mi jako Poslovi přináležely na Zvonkovém nádvoří paláce. Raději jsem se usídlil v nepoužívaném bytě na vrcholu Severozápadní *vi* věže, která se tyčila z obvodové zdi, protože jsem se z této výšky mohl snadno vrhat do vzduchu. Z okna jsem měl výhled na sto kilometrů reky, hřiště a bílé branky; na stonky šťovíku rašící z nerovného zeleného povrchu binnardské louky. Alka

mě nikdy nedokázala přesvědčit, abych přesídlil do paláce.

Má žena se zachvěla a já jsem natáhl křídlo, abych ji pohladil po rameni. Alka má mnohem menší křídla než já, jako ostatně všichni Ptakkové, protože i když jsou jediný okřídlený národ, neumějí létat. Jediný tvor, který kdy dokázal vzlétnout, jsem já, poněvadž jsem napůl Rhydan – touto schopností mě obdařilo moje lehké tělo s dlouhými končetinami a horalská zdatnost, zkombinované s ptackým odkazem mého otce.

Ruku v ruce jsme kráčeli zastřešenou chodbou nad opěrným obloukem, který se klenul od hradby k paláci. Byl to úzký, závrat vyvolávající můstek; ubíhal vysoko nad střechou Velké síně a táhl se křehce a chabě vzduchem. Pod sebou jsme viděli pouze záři lamp ve výklencích vně síně a na čtyřech kamenných schodech, které stoupaly ke dvojitým dveřím s honosnými výplněmi. Ještě okázalejší byla bohatě vyřezávaná výzdoba uvnitř trojúhelníkového štítu: dva nádherní bílí ptačí orli stáli po stranách symbolu Hradního slunce.

Naše opěrná lávka vedla nad hlavou mramorové sochy korunující štít, štíhlé ženy s mečem a štítem, s rozpjatými a bujně opeřenými křídly. Někdy na této střeše přistávám a stavím ženu do nenadálé perspektivy – je dvakrát větší než já. Sín postavili architekti z Mikavodu a Blesk je jediný Eszaj, který by si vzpomněl, co tato socha vlastně symbolizuje. Mohlo by to být cokoliv: svoboda, spravedlnost, erotické sny desítek generací ptackých mladíků.

Za chůze mě napadlo, že celá budova působí samolibě, jako by nasála atmosféru příliš mnoha šeptaných indiskrétností ze společenských večírků a jen čekala na další.

Sešli jsme do malého ambitu. Zamlžený trávník lemovala sloupová chodba; kráčeli jsme po jejích stranách. Před Trůnním sálem zbrázdila kamenný strop spleť vějířová klenba; ozdoby z ní visely jako listnaté stalaktity. Místo závěsů byly drapérie vroubíci vchod do Trůnního sálu vytesány z jantaru.

Po úzké předsíni působil Trůnní sál ještě mohutnějším dojmem. Prošli jsme dlouhou uličkou kolem zástěny a poklonili se Císaři. Císař San se dostavil první, jak měl ve zvyku. Šlo o významnou událost, proto měl na hlavě vysokou zašpičatělou platinovou korunu, kterou mu věnovala Ptakka když byl ustaven První Kruh; obvykle žádnou korunu nenosil. Posadili jsme se do jedné z předních lavic, protože stály nejbliž slunečnímu trůnu a já chtěl slyšet, s čím Střízlík předstoupí.

Na této straně zástěny byly lavice postavené naproti sobě a tvořily mírné stupně jako v hledišti. Mlčky jsem sledoval, jak přicházejí další Eszajové a postupně se usazují. Většina žen upírala oči na Bleska, ale některé pohlížely na mě. Pochybuji, že u dvora

vypadám neodolatelně, protože bledá a rozčuchaná vizáž už dávno vyšla z módy, ale nelze popřít, že v nich určitý dojem vyvolávám. Nemusím ovládat bojiště, ale umím dosáhnout nejlepších výsledků. Nemusím být vášnivý lovec, ale umím vytáhnout to podstatné z víkendových novin. Při potyčkách dávám přednost slovům před meči a měl jsem ve zvyku spíš šlehat sám sebe drogou než někoho bičem, ale od toho všeho už jsem upustil.

Střízlík vstoupil z opačného konce Trůnního sálu, pod obrovitým rozetovým oknem drobounký. Bylo symbolicky důležité, aby vstoupil sám. Úzkostlivě se kolem sebe rozhlížel, a když se za ním s mohutným zaduněním zabouchly dveře, nadskočil. Potom k nám vykročil, strnule a zjevně s rozbolavěným tělem, po šarlatovém koberci, který mu naháněl mnohem větší hrůzu než jakýkoli šermířský planš. Lučištníci Císařského vojska rozestoupení na galerii i se svými kladkovými luky si ho bedlivě prohlíželi.

„To je ten nový Šermíř,“ zašeptal jsem Alce. „Tohle peklo pro něho bude horší než celý souboj.“ Moje vlastní zasvěcení bylo příšerné. „Ještě než to skončí, bude si přát, aby byl na kolbišti umřel.“

Alka se předklonila, aby ho mohla pozorovat. „Přijde na to, kolik toho musí skrývat.“

Střízlík kolem nás pomalu prošel; při tom poskytoval zvědavým očím všech přítomných Eszajů dostatek času, aby si ho prohlédli. Krátké vlasy měl mokré po koupeli nebo z parní lázně. Převlékl se do čistého oblečení, ovšem stejné matně modré barvy, a s dírkami na rukávu, kde nosíval označení svého pluku. Oči upíral přímo před sebe k Císařově pódiu – ačkoli samozřejmě ne na Císaře samého. Došel k nejnižšímu stupínku a poklekl.

„Můj pane Císaři.“ Selhal mu hlas. Zkusil to ještě jednou: „Pokorně žádám o přijetí do Kruhu a činím si nárok na titul Mženec, neboť jsem porazil Gia Amiho Mžence ve spravedlivé Výzvě.“ Na chvilku se zamyslel, pohled upřený stranou jako herec, který se snaží rozpomenout na text – ale také proto, aby dal najevo, že se nedívá na Sana. „Hodlám vám a Čtyřzemí sloužit každou minutu svého života.“

San si Střízlíka a členy Kruhu mlčky prohlížel. I na vzdálenost, která mě od něho dělila, jsem cítil pronikavý pohled jeho neuvěřitelně bystrých a inteligentních očí. San chodil vždycky v bílém – v tabardu s tabulkami bezbarvých klenotů, který měl navlečený na prosté říze, táhnoucím se až na zem. Zpod lemu mu vyčnívaly špičky nízkých bílých bot. Styl Sanova oblečení zůstal stejný od roku, kdy vytvořil původní Kruh, čtyři sta let poté, co nás opustil bůh. S výjimkou útlých rukou bez jediného prstenu měl zahalené celé tělo.

Dalším symbolem neměnnosti zůstával i jeho sluneční trůn, z jehož zadní strany visel starobylý obouruční meč a kulatý štít. Byly důraznou připomínkou, že kdybychom ho my Eszajové nechali na holičkách ve válce Čtyřzemí proti Hmyzu, San bude opět řídit boj sám. V hradních stájích je pro něho vždy vyhrazen válečný oř, na němž nikdy nikdo nejel, kterého nikdy nikdo neosedlal.

San vstal a přistoupil k okraji pódia. „Vyvolil ses do Kruhu. Pokorně jsi dal světu k dispozici své nadání. Já ti děkuji. Aby se každý úspěšný Vyzyvatel stal nesmrtelným, musí vykonat poslední obřadní úkon. Musíš mi povědět všechno o svém dosavadním životě. Vyprávěj všechno, co si myslíš, že je důležité, od svých nejranějších vzpomínek až k událostem, které tě přivedly na toto místo. Nelži. Můj Kruh si vyslechne tvé svědectví, ale nebude tě ani přerušovat, ani soudit. Nic, co odhalíš, nebude nikdy zopakováno. Tvé přijetí do Kruhu ohrozí jen tvé odmítnutí vypovídat, nikoli to, co řekneš. Už jsi vyhrál.

Obřad pokračuje tvým následným přijetím: ostatní členové mého Kruhu se tě mohou jednu celou hodinu na cokoli ptát. Vždy jim popravdě odpovíš; nebudou tě ani kritizovat, ani odsuzovat. Nemají dovoleno tvá slova nikdy a nikde opakovat. Pokud někdo prozradí, co se dozvěděl, bude vyloučen z Kruhu. Během následující hodiny se můžeš ostatních nesmrtelných i ty vyptávat na ně samé. I oni mají za povinnost mluvit pravdu a ty nesmíš nikdy prozradit, co ti řekli.“

Je to jediná šance, která se ti v životě nabízí, dodal jsem v duchu.

San se tvářil nedočkavě. Střízlík váhal. V napjatém tichu trpěl, a tak začal: „Jmenuji se Střízlík Kulmiš. Pocházím... pocházím z letnodenského pevnostního města. Když jsem byl ještě malý, Hmyz mi zabil matku a vychovával mě otec. Byl to voják, který za své služby dostal půdu, to on mě naučil šermovat... V obratnosti jsem ho předčil, když mi bylo patnáct... Potom ale hrdě organizoval souboje s dalšími lidmi z města. Učil jsem se od nich a brzy jsem vždycky vyhrával. Začal jsem nesměle snít, že se pokusím dostat do Kruhu.

Rok poté vyprovokoval otce k souboji jistý voják, který se dal na zbojnickou dráhu. Otec znal jeho totožnost. Lupič si na něho počkal na silnici, když se vracel z krčmy. Otec toho dne nepřicházel domů. Hledal jsem ho – ani na okamžik jsem v hledání nepolevil –, ale o tři dny později řeka vyplavila jeho pomlácené a špinavé tělo na písčiny břeh přímo před guvernérovým domem. Byl tak poset ranami, že jsme nemohli určit, jak zemřel.

Vypůjčil jsem si drahé šaty, abych skryl svou totožnost, a vydal se zbojníka najít. Jezdil jsem po dolnosedelské cestě, dokud mě

nepřepadl. Toho bídáka jsem během minuty odzbrojil a pak přede mnou klečel a žadonil o smilování. Než jsem ho předal soudu – pověsil jsem ho – pořezal jsem ho... mučil jsem ho. Dokud mi neřekl, co udělal mému nebohému tátovi.

První noci pohřbil tělo v lesích za městem. Podařilo se mu vyhrabat jen mělkou díru, protože hlínou prorůstaly kořeny stromů. Dalšího dne dostal strach, že na hrob narazí nějaký náhodný kolemjdoucí a jeho zločin odhalí. Proto hned v noci za nevládného počasí tělo opět vykopal, odnesl ho na miroirskou slatinu a hodil ho do hluboké jámy. Potom ho ale začala mučit představa, že tělo jednou provždy zakonzervuje rašelina a lidi na hrob upozorní podupaná tráva. Takže tátu následující noci zase vykopal. Z jednoho skalního výchozu ho shodil do řeky. Proud donesl polámané ostatky přímo ke dveřím domu guvernéra Morčáka... Za to, co jsem tomu lupiči udělal, se omlouvám...”

San jeho slova nijak nekomentoval, a tak Střízlík pokračoval. „No prostě... když jsem pochopil, že jsem zůstal sám, rozhodl jsem se vyrazit na jih. Kdybych zůstal v Letnodnu, byl bych tam ještě dnes a postupně zapomínal všechno, o čem jsem snil. Odebral jsem se do Tangary a vstoupil do řad speciálního vojska. Pomáhal jsem vypudit Hmyz z Ostnovodu a kraje kolem řeky Oscen. Mohu hrdě prohlásit, že jsem si vedl dobře, a když byl zabit Chaluha, stal jsem se divizním kapitánem. Potom jsem spatřil, jaká se přede mnou táhne budoucnost, pořád stejná a neměnná. Byl jsem zdrcen. Bojoval jsem s každým, kdo se namanul. Venkovští šlechtici si z potyček se mnou odnášeli šrámy, ale vraceli se pro další, protože nedokázali uvěřit, že prohráli se synem malorolníka. Nakonec jsem je všechny porazil. Víte, já je nesnáším... Ale na tom teď nesejde, že? Udělal jsem něco, co by oni nikdy nedokázali.

Opět jsem začal snít o Kruhu. Díkybohu, uvažoval jsem, že jsou pro Hrad důležitější dovednosti než původ; z tohoto blázince vede cesta ven. Pět let bez přestávky jsem veškerý čas mimo službu trávil cvičením. Zmítaly mnou pochyby i naděje. Při pomyslení na souboj se Šermířem jsem si nadával do hlupáků a ubožáků. Zabýval jsem se touto myšlenkou celá léta, ale nic jsem pro ni nedělal, potom jsem mu jedné noci z jakéhosi šíleného popudu poslal dopis. Rozhodl se pro boj s kordem a dýkou, což je moje silná stránka... No...” Střízlíkova řeč prostupovala sál a on nabyl pocit, že jím jeho hlas dál prochází. „Je mi dvacet pět let,” zašeptal a podíval se na hřebety svých rukou. Zakoktal se a zmlkl. Uvědomil si, že za několik minut mu bude pětadvacet jednou provždy a jeho ruce se už nikdy nezmění.

„Odpověz mi na otázky,” ozval se Císař. „Bojoval jsi někdy sám proti Hmyzu?”

„Ano, pane. Po jednom jsem zabíjel Hmyz v ostnovodském amfiteátru a uštvál jsem několik stvůr, na které jsem narazil, jak číhají v blízkosti města.“

„Cítil jsi někdy strach?“

Střízlík zaváhal, uvažoval, jaká je na tuto otázku nejlepší odpověď. Já sám jsem toto pochybování dobře znal; při svém zasvěcení jsem se celému Kruhu musel přiznat k všemožným zločinům. Ze Střízlíkova vyděšeného výrazu jsem vyčetl, že mu naháníme ještě větší hrůzu a že ho vábí dveře Trůnního sálu. Napadlo mě, že k nim vyrazí.

„Ano...“ přiznal nakonec. „Nikdy jsem nebyl tak vyděšený jako pávě teď. Ale svůj strach ovládám.“

„Máš někoho, koho bys uvedl do Kruhu s sebou?“ zeptal se San.

Střízlík zavrtěl hlavou. Snažil se zahladit vyčerpání sebejistotou, ale bylo pořád patrné jako obrys křídel pod sametem. „V životě jsem si na přítelkyně nenašel čas.“

Upírá-li na vás Císař pohled, je vyloučeno, abyste lhali. Střízlík se ošíval a díval se na zem. „Chcete, abych to řekl? Místo toho jsem trávil noci po bordelech. Víte, je to snadnější. Tuhle Výzvu jsem plánoval několik let; nemohl jsem si dovolit věnovat tento čas vztahům.“

Všichni jsme si v hloubi duše pamatovali, jak úděsné je v tom rozlehlém prostoru hovořit o samotě, a cítili jsme k němu sympatie. Svědkem tohoto obřadu jsem byl jako Eszaj už třikrát; poprvé, když do Kruhu vstoupila v den naší svatby Alka, a naposledy, když se Ata Dei stala Mlhou. Sklouzl jsem na ni pohledem; vypadala celá nesvá, nejspíš si vzpomínala, jak se během svého zasvěcení pokoušela lhát, ale místo toho zjistila, že se dozrává k vraždě manžela; zabila ho, aby získala jeho místo v Kruhu.

San prohlásil: „Přisaháš, že mi budeš sloužit při mé službě Čryřzemí, v božím jménu, dokud ti budu dávat život.“

„Přisahám,“ pravil Střízlík energicky.

Císař pozvedl pravou ruku, kostnaté prsty a vystouplé klouby. „Přistup blíže.“

Střízlík stoupal po schodech na pódium a uvažoval, k jaké nesmírně proměně zanedlouho dojde. Úplně jsem slyšel, jak si myslí: a je to tu. Dodával si odvahy před přijetím nesmrtelnosti, jako by ho měla propálit. Nic takového to není. Nebolí to; když byla udělena mně, nic jsem vlastně necítil.

Císař natáhl ke Střízlíkovi ruku. Střízlík ji stiskl a na okamžik k ní přitiskl rty. Kruh ho přijal.

Střízlík konečně vzhlédl k Sanovým očím. San oznámil: „Nyní je z tebe Šermíř. Tvé jméno je Mženec.“

Mžencova tvář se roztáhla v úsměvu. Před Sanovýma nohama

padl mlčky na kolena. Potom, jako by takovou blízkost Císaři nebyl schopen unést a s vědomím, že obřad skončil, tiše z pódia vycouval, otočil se a pustil se podél lavic ven ze sálu. Všichni jsme při jeho průchodu povstávali. Blesk a Kapka se po sobě podívali; ucítili v Kruhu zachvění, když San provedl výměnu: jeden člen byl vyrazen, druhý přijat. Po přesunu ucítili, že se Střízlíkova přítomnost mírně liší od té Giovy, jako by do obývané místnosti vstoupil nový člověk. Mženec kráčel uličkou a působil dojmem, že se zmenšuje, a sám odešel z Trunního sálu. Venku se s ním měl setkat Blesk; převzal odpovědnost za vítání nových nesmrtelných a poskytoval jim potřebné rady. Jeden po druhém jsme se klaněli Císaři, který vždycky odcházel jako poslední, a vydávali jsme se za Mžencem. Když jsem prošel dveřmi, vyhrábl jsem z kapes dvě hrsti konfet a třpytek, máchl jsem rukama a rozhodil nám je nad hlavy.

Ve vzduchu Velké síně se vznášelo švitoření stovky rozhovorů. Chtěl jsem si vylézt na svůj trám, kde obvykle sedávám se svěšenýma nohama, a oslavu jen pozorovat. Ale s rukou kolem Alcíných ramen jsem to udělat nemohl. Prováděl jsem ji desítkou konverzací.

„Je tu ještě? Chci se s tím hochem setkat. Položil bych mu pár otázek...“

„Proboha, vždyť je mu pětadvacet. Je naprosto neobvyklé mít takové dovednosti v tak útlém věku.“

„Zkus tu uzenu zvěřinu, je vynikající.“

„Eleonora? Ta má plné práce s obnovou království. A že jí to jde, páni, slyším samou chválu.“

„Ale u dvora se to jen hemží skandály. To, co dělá s těmi služebníky, já –“

„Pro Eszaje je všechno snadné.‘ Chacha! Jak si něco takového mohou myslet?“

„Podívej! Táhle je Kometa. Vrátil se! *Hais-gelet*, Jante?“

Císař seděl u vysokého stolu na vyvýšeném pódiu. Jídla před sebou se ani nedotkl. Alka lehce mávala sukní do rytmu hudby – jakýsi mladík bříňkal na klavír, čiperné ženy v šatech barvy červeného jaspisu hrály na housle rejdiváky.

Konfety na podlaze, svícný; lidé se opírali o dubové táflování, líbali se pod klenbami. Jinovatka stavěla visutý most z vidliček a slánek. Kapka a Krup hráli šachy s marcipánovými figurami na rozlehlém růžovožlutém dortu ve tvaru šachovnice.

Kolik táců a talířů a mís s jídlem! Na tabuli byly mandle v karamelu, jedlé hvězdy, kořeněné víno, ledové víno, pramenitá

voda, pšeničné pivo a smetanový likér. Na stříbrném prkénku se servíroval podélně rozkrojený flambovaný mečoun.

Na stole se těm, kdo o ně stál, nabízely krabičky s kobaltskými doutníčky. Kančí pirohy – specialita z Kát, houby grilované na dřevěném uhlí, vypasené cibule, šafránová rýže z Litany, steaky, na které se vám sbíhají sliny. Byl tu pepřený chřest a jarmuz z kostřavských polí; tykve, rajčata, rozpukané pečené brambory, z nichž vytékalo máslo, šivelské sýry připomínající drolivé bubínky s tlustými modrými žilami. Bylo tu ovoce: s cukrovou polevou, zalité smetanou.

Byly tu teplé bochníky, měkké uvnitř a smyslně vonící, marinovaná humří klepeta ze sokolského pobřeží, vařené říční štiky. Severská exotika v podobě vysokohorských králíků tajně dovezených z Karnissu, úhoři z Brandochu, awndynští lososi a roztodivné plody moře.

Čím jste šli v Ptacce dál na východ, stávalo se koření divočejším – pískavice a kurkuma, piškot s polevou a muškátovým oříškem a sultánky se skořicí. Ta nejlepší káva z Mikavodu, vynikající hrozny nalité šťávou, olivy připomínající vlhké šperky, pomoučená choriza v sítkách, artyčoky, kterým mohl rozumět jenom Ptakk, pizza, prosciutto, ciabatta a další olivy.

Tangarská křupavá kachna, všemožní ptáčci, skřivánci v těstíčku, pastraky, tulpásci a špačci chycení na lep a uvaření na větvi, protože Ptakkové považovali sokolnictví za urážku své rasy. Na břiše tu leželi pávi se zdviženou hlavou, bohorovně se tvářící i poté, co byli zbaveni kůže a svých vějířovitých ocasů. Byli tu do křupava upečení vepři s naroubovanými křídly a zasněnými výrazy. Dropi plnění krocany plněnými bažanty plněnými koroptvemi plněnými křepelkami plněnými kaštany – když jsem do nich zajel nožem, objevil jsem vrstvy masa podobné letokruhům a tento pohled byl k nesnesení. Na vysoký stůl připlula labuť vedle perníku se stříbřitou kovovou polevou, kterému Císař nevěnoval sebemenší pozornost.

Jezte, jezte, jezte. Nesmrtelnost v obžerství. Pozor na mat na marcipánovém dortu!

Všiml si nás Blesk a upozornil Mžence, který z dřevěné misky hltal plátky hovězího s ovocnou omáčkou. Měl širokou hrud' a na rukou se mu jasně rýsovaly svaly. Držel se strnule, snažil se nerozklížit pod přílivem cizích věcí a působivých lidí. Tréninkový režim ho nepřipravil na dohru tohoto souboje – byl středem pozornosti, ale pořád se cítil osaměle. Pokud si už nyní přál být zpátky v Letnodnu, měl se cítit mnohem hůř, až ponese velitelskou odpovědnost na bojišti.

Blesk si kromě lukostřeleckého umění rozvinul i řadu společenských vloh. Říkalo se o něm, že pokud je přítomen v domě, žádná žena si nebude muset sama otvírat dveře. Byl elegantně přioděn do černého nákrčníku a šedozelené hedvábné košile, z jejíchž zad mu vyčnívala křídla. Někdo tvrdí, že křídla se v průběhu staletí zmenšila proto, že je nelze používat a že Ptakkové, zvláště ti neurozeného původu, uzavírají sňatky s lidmi. Ať je pravda jakákoli, Bleskova křídla byla výrazně větší než ta Střízlíkova.

„Mžence Střízlíku,“ pravil Blesk, „smím tě představit našemu Poslovi a paní Alce? Kometa umí létat; myslím, že právě proto bere věci příliš na lehkou váhu. Ve Čtyřzemí ti kamkoli doručí dopisy a pomůže ti, budeš-li potřebovat něco přeložit, takže se ho o to nezdráhej požádat.“

Hraničář se uklonil, levou rukou si odtlačil bandalír a zadíval se na mě. Tento obvyklý bedlivý pohled jsem chápal. Lidé si jemností nevšimnou hned, ale moje protáhlé končetiny na ně nepůsobí dvakrát příjemně. Potřásl jsem mu rukou. „Smekám před tebou klobouk – takhle bít se snad nemůže nikdo naučit.“

„Kometo Jante Širo. Paní Alko. Je mi ctí vás poznat,“ odpověděl a tvářil se, jako by to myslel smrtelně vážně. Měl tak doširoka otevřené oči, že jsem mu kolem modrých duhovek viděl bělma. Chvěl se úzkostí. Nedokázal udělat krok ze stísněného prostoru společenské etikety, protože se bál, že řekne nebo udělá něco tak příšerného, že bude vyloučen ze svého těžce vydobytého místa v Kruhu, aniž vůbec pozná proč. K takovému strachu neměl jediný důvod, protože ho mohl nahradit jen další úspěšný Vyzyvatel, ale způsoby, které si předeepsal, ho takřka ochromovaly.

Prošla kolem nás služka s tácem štíhlých sklenek šampaňského. Celý podnos jsem od ní převzal a podržel ho na jedné ruce. Elegantně jsem ho spustil před Mžencem. „Napij se.“

Rozpačitě odmítl.

„No tak,“ pomohla mi Alka.

„Já nepiju,“ opáčil a zrudl.

„Ne, vážně? Ani dnes večer, kdy máš takový důvod?“ Přistrčil jsem mu tác k tělu. „Sklenku šampaňa na oslavu?“

„Promiň, ale ne, Širo – nejsem na to zvyklý. Kdybych se teď napil, určitě bych nemohl vstát v šest ráno na cvičení.“

Kdo by po takovém souboji vstával? „Klidně si pospi až do poledne,“ navrhl jsem mu. „Jsi první den Eszajem. Já to kdysi udělal. Všude jsem stříkal šampaňské; miluju, když jsem jím promáčený na kůži.“

Blesk se dobře bavil. „Šermíř alkohol nepije, tak ho nechte na pokoji.“

„Širo, jestli to nezvládnou a přijdu o svou šikovnost, přemůže mě

každý Vyzyvatel.“

Pokaždé když řekl „Širo“, zaťal jsem zuby a teď už mě začínaly bolet. „Přestaň s tím Širou,“ požádal jsem. „Pro tebe jsem Jant. Jméno Šira ve skutečnosti znamená, že mezi Rhydany patřím k nižší kastě. Znamená 'narozený z nemanželského lože' – lépe to přeložit neumím.“ No, vlastně umím, protože to znamená „parchant“, ale nechci mu nasazovat brouky do hlavy.

Střízlík se už stačil dopustit urážky a zhrozil se. Dělal rozpačité grimasy; byl si palčivě vědomý pohybu každé části svého obličeje. „Omlouvám se.“

„Tím se netrap.“ Mávl jsem rukou. Dávám si záležet, abych srozumitelně hovořil řečí těla, protože jí chci odstranit potíže, které má většina lidí, když chce pochopit výraz mých kočičích očí.

Střízlík šoupal nohama, jako by na koberci zabíraly příliš mnoho místa. Chtěl jsem mu říct: chápu, jakou hrůzu ti tohle všechno nahání, ale hlavu vzhůru, zítra se na ulici neocitneš. Budeš pořád tady, nesmrtelný, a budeš jako blázen civět na hřbety svých rukou.

Horečnatě přemýšlel, co by na to mohl říct. Každé slovo mu připadalo významné a důrazné, pečlivě se jimi probíral, věděl, že mu v paměti zanechají trvalý otisk. Pamatuji se, jak jsem byl na jeho místě, když jsem byl přijímán do Kruhu, jak mě obklopovali Eszajové – o každickém z nich už jsem slyšel z historek nebo holdů jejich práci. Všichni byli tady, na jednom místě, a bavili se spolu! Já jsem byl pro ně něco nového. Pokusil jsem se s nimi všemi během jedné noci seznámit, ale Eszaj, se kterým jsem chtěl mluvit nejvíce, byl Kometa, kterého jsem nahradil. Kapku jsem prakticky přitiskl ke sloupu a vzrušeně jsem blekotal o chemii a nejnovějších výzkumech hmyzího chování. Řekl jsem jí příliš mnoho i o své minulosti, aniž jsem si uvědomoval, že mi rozumí a že jí při popisu hacilitských slumů až příliš palčivě připomínám její vlastní minulost.

Mohl jsem Střízlíkovi nabídnout radu a on mohl přinést na Hrad něco nového a zajímavého. Začínal jsem chápat, proč Blesk tak rychle přijímal nováčky pod svá křídla. Řekl jsem: „Mženec je teď tvoje umělecké jméno: budeš za ně ještě vděčný. Ze Mžence můžeš udělat, co se ti zlíbí, a Střízlík, tvoje skutečné já, zůstane v bezpečí.“

Mženec se zadíval přes síň a najednou vyvalil oči na upovídaný hlouček překrásných dívek. Ty si jeho pohledu všimly a začaly se ovívat peřím svých vějířů a předvádět se. Byly to smrtelnice – Zaskajky – jen letmo zaslechnutá jména; stály na okraji, usmívaly se, toužily být vybrány a vtaženy mezi nás. Alka na ně upírala ledový pohled. „Tohle je jen začátek. Příště, až se všechno roznese, tu budou davy.“

„Poslyš,“ obrátil se na něho naléhavě Blesk. „Na ty dámy si

dávej pozor. Musíš se naučit, jak je odrazovat.“

„Užij si,“ popřál jsem neurčitě. Každou noc si mohl vybrat jinou zlatokopku; kurev neměl zapotřebí.

Alka si odfrkla. „Svádění je jejich práce, Strízlíku,“ varovala ho. „Studovaly to. Jestli jim dáš příležitost, snědí tě zaživa. Udělají cokoli, aby se mohly provdat do Kruhu.“

„Touží jenom po nesmrtelnosti,“ dodal Blesk. „Nežeň se s první, na kterou narazíš, jenom proto, že o tebe projeví zájem. Měl bys počkat na tu, která tě bude milovat takového, jaký doopravdy jsi.“

Nejstarší z dívek bylo asi dvacet a v očích se jí zračil odhodlaný výraz, který nedokázalo skrýt žádné líčidlo. Prahla po příležitosti odloučit se od svých sokyň a ucházet se o Strízlíka sama; kariéristka dychtivá nacházet záchytné body na slabých místech jeho charakteru. Zkušená svůdnice, schopná měřit síly s Eszaji, kdyby bylo v Kruhu místo pro svádění. Začala v útlém mládí a ještě před dvacátým rokem života se z ní stala expertka. Inu, k dobytí té nejvyšší mety je takovéto ctižádosti zapotřebí.

Alka zamávala před Šermířem prstem. „Proboha, nepromluv s nimi ani slovo. Četl bys pak o tom ve společenských rubrikách nejméně šest měsíců.“ Usmála se a já jsem si ji přitáhl blíž. Alka instinktivně ví, jak s každým flirtovat. Mít za manželku skvostnou ženu znamená jednu potíž, totiž že tento skvost musíte neustále dobývat zpátky.

„Támhle je Tornádo,“ vmísil se Blesk. „Strízlíku, pojď se mnou, představím ti našeho Siláka.“ Strízlík si uvědomil, že je zkušeně naváděn mezi tanečníky, kteří se za ním na každém kroku ohlíželi, takže neustále tvořil střed prostoru obehnaného lidmi samý úsměv a většinou trošku vyššími, než byl on.

„Jestli si ten vzorňák nedá pozor, někdo mu něčím dochutí pomerančový džus,“ zašeptal jsem.

Alka se zahihňala a udělala pukrle. „Smím prosit?“

Tančili jsme. Prsty mi jemně spočívala na nadloktí. Já jí pod lopatkou svíral hedvábní živůtku, prodlouženého jako stínítko lampy. Krajkové manžety mi skrývaly bezprsté rukavice. Kopírovala moje kroky v rychlém tempu jako trhaný odraz. Měli jsme to nacvičené; šlo nám to skvěle. Já se cítil úžasně: jen Alka se mnou umí držet krok, když kroužím takhle rychle. A pod oblečením je nahá. Už se jí točila hlava z místnosti, která se točila kolem nás. Všechny ty tváře. Naše těla pospolu, ramena od sebe; boky jsem se o ni otíral těsně nad pasem. „Já tě povedu, ty se můžeš točit.“

„Ne tak rychle!“ Vířila jí sukně; smála se.

Hudba dohrála; Alka se předklonila, ruce na kolenou, hrozilo, že jí z dekoltu vyklouznou ňadra.

„Ach, Jante,“ hlesla bez dechu svým smyslným hlasem. Hladil jsem ji tváří po tváří a líbal jsem ji na víčka. Líbal jsem ji na rty, a hluboko do úst.

Ještě jsme se mazlili, když se vedle nás objevila Mlha Ata a stroze přikývla. Nesla svíčku v držáku a bílé čelo měla zvrásněné starostmi. „Jante, pojd' se mnou.“

„Později, Mlho,“ zamumlal jsem.

„Tohle nepočká.“

Vymanil jsem se Alčina sevření a položil jí prst na nos. „Za chvilku,“ slíbil jsem jí.

„Za chvilku,“ zopakovala jakoby z dálky.

Vydal jsem se za Námořnicí. „Prokázal jsi odvahu, když jsi požádal Sana o propustku,“ řekla. „Ale nemysli si, já jsem poznala, že potřebuješ dovolenou.“

„Zdokonaloval jsem se v létání. A kromě toho do Temnin nikdo jiný nikdy nezavítá, takže Císaři nesu zprávy.“

„Ano, jasně. Máš štěstí, vážně štěstí; já sama jsem dovolenou neměla už pět set let.“

Na tichém konci síně čekal Blesk vedle camery obscure. Mohutné ruce měl složené na hrudi a opíral se o dveře. Mlha nám pokynula, abychom vešli dovnitř.

„No vida, našla jsi skrýš, kde se můžeš vyhnout Strízlíkovým otázkám?“ zeptal jsem se.

„Jante,“ odpověděla Mlha, „vždyť ani netušíš, z jakého důvodu tu jsi.“

Camera obscura byla černě vymalovaná místnůstka s dírkou ve dveřích, z níž se na protilehlou stěnu linul kulatý obraz síně. Celá sešlost na ní byla vyobrazena vzhůru nohama – postavy vykreslené do posledního detailu přecházely osvětlenou promítací plochou. Bedlivě jsem se na obrázek zadíval. Viděl jsem drobounký převrácený klavír a hudebníky. Miniaturní lidé tančili valčík kolem části dlouhého stolu na kozách. Rozmazaný sluha se za nimi plahočil s velikým koženým mázem. Zaostřil jsem, abych ve středu rozeznal Císaře pod slunečním štítem. Viděl jsem Alku; vzrušeně hovořila s kýmsi, jehož obraz právě vstoupil na plochu. Kroutil jsem se, abych na ně viděl jaksepatří. Byl to Tornádo, obr, kterého jste si nemohli s nikým splést. Alka mu položila ruce na hrud'. Tornádo se sklonil; jemně ho políbila na tvář. On ji objal kolem pasu, podle mě až příliš důvěrně, a společně odtančili z okraje obrazu.

Ne, to ne. Chtěl jsem okamžitě vyběhnout za Alkou, ale Mlha se postavila do dveří a svíčku položila na zem. Svým stínem zakryla projekční plochu.

„Tak do toho, ať to máme z krku,“ vrčel jsem rozmrzele. Natahoval jsem krk, abych viděl na postavy, které teď Mlze tančily

na blůze a tváři. Moje žena se točila v kruhu s mužem, který měl v jednom bicepsu tolik svalů, že by si s nimi vystačili tři válečníci.

„Vybírej si pro ta svoje spiknutí aspoň pohodlnější prostředí,“ poznamenal Blesk.

„Jante,“ začala Mlha, „co bys řekl, kdyby daleko na moři existovala země, o které nemá Říše ani ponětí?“

„Řekl bych, že jestli stojíš o filozofickou debatu ve stísněné skříni, můžeš se na to zeptat jiného Eszaje. Nebyl bych to já, abych si nechal ujít večírek. Zvlášť ne tak důležitý.“

Mlha zašátrala v kabelce a vytáhla tlustou knihu se zkrabacenými stránkami. Ruce měla podobané ještě ze života, který vedla před příchodem na Hrad jako dojička a řeznice na Travnatém ostrově, kde každý den veslovala se svým skifem, aby zásobovala ostrovany plátky hovézího, a hubovala námořníky, kteří na ni obdivně hvízdali.

Knihu mi podala. „Toto je lodní deník z *Buřňáčka*. Objevila jsem ostrov jménem Tris, tři měsíce plavby z awndynského přístavu východojihovýchodním směrem.“

„Kde?“ zeptal jsem se. „Tři měsíce? Ne, to není možné; tak daleko nic neleží.“ Sklouzl jsem pohledem na Bleska. „Ty jsi nějak moc potichu.“

„Já s tebou nejedu, Ato,“ řekl.

„Kam nejedeš?“ zvolal jsem.

„Císař žádá,“ odpověděla Mlha, „abyste se ty i Blesk vydali se mnou na ostrov Tris.“

„Ne!... Podívej, ne tak zhurta. Tohle je trochu silná káva. San o tomhle ostrově ví?“

„Ano. Z cesty jsem se vrátila minulý měsíc. Držela jsem to pod pokličkou, i když jsem chtěla vplout do přístavu s velkou slávou. Všechno jsem Sanovi pověděla a on přikázal zorganizovat druhou expedici, které se vy dva musíte zúčastnit.“

„Ale... já ti nevěřím. Já mám povinnosti tady; mám plné ruce práce v Tepnu. Na karavele posla potřebovat nebudeš; ano, užitečnější bych mohl být, kdybych pro tebe pracoval tady. Já –“

„Nesnášíš lodě, to víme. To je vážně pech.“

„S loďmi nemám problém, pokud se na nich nemusím plavit.“ Zhlédl jsem výjev na projekční ploše, kde u dlouhého stolu spousta Észajů kladla otázky Strízlíkovi, ale nikde jsem neviděl Alku. Byl jsem si jistý, že jsem se stal terčem nechutného žertu. Snažil jsem se tvářit, že se bavím, ale zároveň jsem byl odhodlaný zjistit, kam až mohu dohnat Mlžinu invenci. „A jaké to na tom ostrově vlastně je?“

Mlha mi podala deník. Na úvod byly uvedeny souřadnice awndwynského pobřeží a nakreslený okraj mapy, odkud vyplula do

neznáma. Svým oblým ženským písmem obkroužila další ručně nakreslenou mapku: „Ostrov, kterému jeho obyvatelé říkají Tris,“ četl jsem a dále: „Nákres města od přístavu. Domorodci opakují slovo 'Kafarnaum', je to jméno tohoto města? Další sídlo na jihu, jméno neznámé. Triangulací zjištěná výška hory cca 3000 m.“

„Domorodci?“ divil jsem se. „Chceš říct, že na tom ostrově někdo žije?“

„Ano.“

„A kdopak? Lidé z Rovin?“

„Jsou tam lidé i okřídlení; žijí ve městě pospolu. Pokud jsem si všimla, Hmyz to tam nezamořil.“

Ostrov měl přibližně tvar hmyzí hlavy a vyrazely z něho krátké, ostré poloostrovy. Mlha se svou obvyklou precizností zaznamenala zátoky a mysy. Terén se zvedal do mírně oblého úbočí, z něhož stékala poměrně velká řeka, a poté se prudce zvedal do mohutného štítu. Na mapce nebyly vyznačeny žádné podrobnosti a východní pobřeží tvořila jen tečkovaná linka. „Tak daleko jsem neplula, je to jen odhad,“ vysvětlovala Mlha. „Zajímali mě ti domorodci. Nerozuměla jsem jejich jazyku; proto tě potřebuji, Jante. Schválně jsem si zapsala několik slov.“

„Můžu si je prohlédnout?“ zeptal jsem se nadšeně. Brzy jsem měl zjistit, jestli žertuje, nebo ne.

„Právě tohle po tobě chci! Pokud tě neuspokojí tato zjištění sama o sobě, mám víc než dost rumu, kterým je můžeš spláchnout. Z jejich přízvuku jsem zůstala v šoku. Myslím, že některá tahle slova používali korzáři, kteří zamořili morenskou deltu, když jsem byla malá.“

Listoval jsem lodním deníkem. Mlžiny poznámky ke každému dni byly stručné: „5. června. Ujetá vzdálenost: 240 kilometrů. 29? jižní šířky, 129? východní délky. Pod mrakem, vítr o síle vichřice, viditelnost dobrá. Hloubka 100 m, černý písek s malými škeblemi. Pojedli jsme spoustu létajících ryb.“

„Létajících ryb?“

„Ano. A viděla jsem místo, kde ústřice rostou na větvích stromů.“

Pokrčil jsem rameny. Proč vlastně ne? „Ale *Buřňáčka* jsi přece nechala vězet v Oriolu.“

„Ano. Vyzvedla ho Jinovatčina posádka. A celý loňský rok jsem ho uzpůsobovala pro plavbu na širém moři.“

„Na průzkumy se vyrazí pořád,“ podotkl Blesk. „Nikdy se ale nic nenašlo.“

„Rarohu, oceán je obrovský.“

„To není možné,“ prohlásil jsem nakonec. „Nevěřím tomu.“

„A kde si, do prdele, myslíš, že jsem posledních šest měsíců asi

tak byla?“

„Schovávala ses v koutě a snažila ses vyhnout ostudě!“

Mlha se na mě bezelstně zadívala, což pro mě bylo jasné varování, abych jí nevěřil. „Do Kruhu jsem vstoupila teprve nedávno, a těm, kdo by mě chtěli Vyzývat nebo se proti mně bouřit, tenhle podnik ukáže, že taky za něco stojím. To není žádný další projekt z Travnatého ostrova, který má najít Buřňákův Poklad. Já to myslím vážně! Od doby, co jsem přišla o Sokol, mě na souši už vůbec nic nedrží.“

Blesk jí věnoval vlídný pohled, aniž cokoli řekl. Zlehka pootevřel dveře, protože jsme se všichni začínali dusit, a z večírku se k nám vetřela tlumená hudba. Ztišil jsem hlas. „Jak jsi poznala, kterým směrem máš plout?“

„Náhodou,“ odpověděla Mlha. „Ano. Víš, může být spousta takových –“

„Ne, nemůže!“ Blesk potichu supěl. „Bůh založil Hrad, aby ochránil svět. Jestliže Hrad o tomhle ostrově neví, jak bychom pak mohli plnit svůj úkol? Může být zamořený Hmyzem, a my bychom o ničem nevěděli.“

„Sice to nemusí být v souladu s tvým přesvědčením, ale ten ostrov tak či onak existuje.“

Napadlo mě, že Čtyřzemí možná není jediná země a možná nejsme jediní strážci, které bůh na zemi zanechal. Prohlédl jsem si měřítko. Ostrov byl veliký – čtyři sta kilometrů po obvodu. „Ten ostrov se ani náhodou nepodobá Travnatému ostrovu, připomíná spíš kus Temnin uprostřed oceánu. Pověz nám, co je v tom městě?“

„To já nevím. *Buřňáčka* jsem neopustila.“

„To jsem si myslel.“

„Ani nevíš, jak ráda bych tam přistála! Neudolaly nás bouřky s desetimetrovými vlnami. *Buřňáček* přišel o polovinu těsnění a opláštění, protože awndynští loďaři jsou děsní flinkové. Nevěřil bys, jaké jsem měla potíže s ráhny. Měl potrhané plachty, zlomilo se mu kormidlo. Většina posádky onemocněla, někteří námořníci dostali kurděje a trpěli jsme obrovským nedostatkem pitné vody. Zásobovala jsem se z domorodých kánoí, ale ke břehu jsem nepřirazila, protože mi to městští vládci nedovolili. Vládců tam mají spoustu.“

„Cože?“

„Říkám ti, že je to pravda. Přijeli k nám lidé ve velkých kánoích a obklíčili nás. Nakreslila jsem si je, tady.“ *Buřňáček* se nad kánoemi tyčil jako obr, vypadal jako husa mezi housaty, ale žádné plavidlo nebylo vyvedené detailně, protože Mlha jako kreslířka nestála za nic.

Choulil jsem se v těsném prostoru na parketách u Mlžiných

nohou. Moře není můj živel; lodě ve mně vyvolávají fobii, které se nikdy nedokážu úplně zbavit. Můj strach byl oprávněný, protože kdybych se někdy pokusil plavat, díky váze promáčených křídel bych se utopil. Také ve mně hlodala neurčitá myšlenka, že všichni něco předstírají a až příliš snadno věří tajemným lžím. „Nikam nejedu. Můžu být sice jediný Eszaj, který přijde na kloub tomuhle jazyku, ale na univerzitě si můžeš vybrat smrtelníky, kteří by to mohli zvládnout stejně dobře.“

„Nechápej mě špatně; já o tebe moc nestojím, Jante. Ze všeho nejmíň chci mít na své lodi mrtvou zátěž a okřídlené závazky. Kdyby bylo po mém, pustila bych se do toho sama! Ale byl to San, kdo z celého Kruhu vybral jako můj doprovod zrovna vás dva, a my ho musíme poslechnout. Tady je písemný rozkaz.“ Bleskovi i mně podala malé obálky s dobře známými šarlatovými insigniemi. „Jestli se chcete odvolávat, nic vám v tom nebrání,“ dodala.

„Já se odvolám,“ kývl Blesk zachmuřeně. „Velice rád bych viděl výsledek své investice a tvůj způsob práce. Chtěl bych jako první ze Čtyřzemí navázat s Trisem obchodní styky, ale v současné době opravuji Mikavod a měl bych být tam a na všechno dohlížet.“

„Tys to věděl? Krucinál,“ zaúpěl jsem; začínal jsem mít pocit, že spiknutí bylo namířeno proti mé osobě.

„Ano, i když bych byl radši, kdyby tomu tak nebylo. *Bekasina*, zásobovací loď, která se má na tuto výpravu vydat, patří mně. Dostal jsem od královny svolení ji vyslat, aby posádka *Buřňáčka* už netrpěla hladu. A na oplátku získám čtvrtinový podíl na zboží, které odtamtud dovezeme. To však neznamená, že se musím expedice účastnit, Mlho. Pokud to Císař nařídí, budu na tvé lodi pouhým cestujícím. Nic víc, nic méně.“

Blesk představoval Mikavod, aby vypadal úplně stejně jako předtím, než ho před pěti lety poničil Hmyz. Při restauraci svého paláce za městem byl posedlý každým detailem, neboť věřil, že je vůči své rodině vázán posvátnou povinností. Nechtěl zklamat důvěru, kterou do něho s ohledem na udržování paláce vložila: sladřoval zdívo, nechával si dovážet přesné typy hedvábí, uchovával symetrii mezi oběma křídly jako v den, kdy byl Mikavod dokončen. Myslel jsem, že když se s tím tak vrtá a nepomáhá Tornádovi a královně Eleonoře odstranit zbytky Papírových krajů, které v severní Ptacce zbudoval Hmyz, dává tím najevo, že má času nazbyt.

„Nemůžeš být přece celou jednu generaci zašitý doma,“ naléhala na něj Mlha. „Copak chceš, aby byl tvůj pohled na svět nakonec stejně překonaný a výstřední, jako jsou ty portréty, co ti visí v domě? Jante, tohle si poslechni: Bleskovy rodinné portréty se už mnohokrát přemalovávaly, přibližně každých dvě stě let; hned, jak začnou blednout. Malíři se snaží pracovat svědomitě, ale do

výsledku se jim vkrádají sotva postižitelné změny, trendy, které se přizpůsobují ideálu dané doby. Při další příležitosti se tyto modifikace překreslí spolu se zbytkem a vytvoří se nové. Jeho portréty jsou stejně idealizované jako jeho vzpomínky. Rarohu, jak může poznat, co je skutečné a co ne, když se spoléháš na minulost? Pokud nechceš vědět o nových objevech, jak dlouho se udržíš jako Eszaj? Co když mají na tom ostrově lepší luky než my v Ptacce? Lepší druh dřeva?“

„V nepřítomnosti Hmyzu, který by je poháněl, o tom pochybuji. Ať si klidně přijdou se svými Výzvami.“

V místnůstce se dýchalo stále hůř a já lapal po vzduchu. Loktem jsem ještě víc pootevřel dveře a hledal jsem příležitost, jak bych mohl utéct. Zahlédl nás Mženec Střízlík a hbitě k nám zamířil. Přemýšlel jsem, co se mu tak může honit hlavou, když vidí tři Eszaje vecpané do malého přístěnku. Na jeho večírku, kde bylo všechno ostatní přímo dokonalé, jsme působili jako velká anomálie. „O čem se tu bavíte?“

„Promiň,“ řekl Blesk. „Toto je soukromá debata.“

Střízlík se uklonil a už od nás chtěl odejít, když ho Mlha chytila za ruku. „Ne, počkej... Kolik je hodin? Hodinu musíme mluvit pravdu?“ Skoro jsem slyšel, jak v duchu počítá. Prohlížela si jeho košili s knoflíky na levém boku, v níž se mu patřičně rýsoval silný trup, malý okrouhlý stojatý límec a strohý účes, odřené, višňově rudé kožené boty ohrnuté přes kolena.

Na scéně se opět zjevil ohmataný deník. „Potřebuješ zkušenosti. Tohle ti přijde zajímavé,“ prohlásila a vypustila na něho svoje plány jako vlky.

Ostatní mi zacláněli ve výhledu na oslavu, takže jsem opět upřel pozornost na projekci. Paprsek vychýlený pootevřenými dveřmi osvětloval vedlejší stěnu, obraz nebyl zaostřený a za nic nestál ani kontrast. Přes nerovný povrch se vlnily rozmazané postavy, tak malé, že to, co dělaly, se jevilo výstředně, ale zároveň znepokojivě. Prohlížel jsem si jednu po druhé: Bouře si vyměňoval několik slov s Císařem, Jinovatka se nasoukala do plesových šatů a na nohou měla střevíce s ocelovou špičkou. Alku jsem nikde neviděl. Kde je? Proč mě Mlha nechtěla pustit, ven? Pokusil jsem se vyklouznout z dusivého kouta, ale Mlha stála neochvějně na svém místě, dýchala mi do obličeje horká slova, špičkami bot se dotýkala mých špiček; od plného poprsí mě dělil pouze lodní deník. Alka se musela skrývat v mém stínu, ale i když jsem se posunul dopředu, její tančící postavu jsem na stěně nezahlédl. V dutinách mě dráždil parfém z Mlžiných dlouhých bílých vlasů; cítil jsem i zápach omáčky ze Střízlíkova dechu. Tiskl se ke mně ramenem A láska k dobrodružství, která se mu blyštěla v očích, by dokázala nadchnout celé vojsko. Při

představě, že se s ním poplavím na lodi, jsem šel do kolen.

„... takže Říše musí Tris prozkoumat,“ uzavřela Mlha svou tirádu. Blesk se na ni nevraživě díval; správně se domníval, že si vyrábíme zbytečné problémy.

„Vzbuzuje to v tobě obavy?“ zeptala se Mlha Strízlíka.

„Ve mně nevzbuzuje obavy nic,“ odpověděl.

„Nic!“ zvolal jsem. „Ubohý hochu, toho je venku spousta.“

Strízlík na mě zůstal koukat. „Ještě jsem si ani nevybalil batoh. Jsem připraven vyplout.“

„Tak, tak, to jsem si myslela. Pánové, zachovávejte v této věci diskrétnost a nikomu ani muk. Musíte se vrátit na večírek s vědomím něčeho, co nikdo jiný na světě netuší. Usmívejte se; bude to pro vás těžké. Uvidíme se koncem týdne v Awndynu; *Buřňáček* je připraven vyplout.“

Blesk pokynul komorníkovi a řekl: „Sejděte do sklepení a přineste mi láhev mikavodského vína. Tu nejstarší, jakou najdete.“

Večírek kolem mě klouzal a zářil. Procházel jsem jím, otupělý a zdrcený, sotva jsem si všímal Alky v nemotorném obkročáku se Silákem.

Vyběhl jsem na terasu, vyskočil na balustrádu a vrhl se do vzduchu. Za zuřivého mávání křídel a se vzteklým křikem na rtech jsem mezi dvěma věžemi, o jejichž kámen jsem se zlehka otřel hroty křídel, dosáhl rychlosti osmdesáti kilometrů za hodinu. Šněroval jsem si to v blízkosti těsně nakupených zdí a při každém dobře známém obratu jsem kolem nich prosvíštěl v centimetrové vzdálenosti. Vyrázil jsem z mlhy a dál se hnál do jasné, hvězdami poseté oblohy. Nejvyšší věže čnely z vatového příkrovu jako černé skalní jehly; v hloubce mezi nimi se mihotala světla. Dosáhl jsem vrcholu své dráhy a na okamžik zůstal ve výšce viset. Udělal jsem přemet. Začal jsem padat, hlavou napřed, podél rychle se ženoucích stěn, k přelévajícímu se povrchu mlhy.

Tiše jsem se do něho vřít.

Oblétával jsem Hrad, dokud jsem nezpomalil, dokud mě nepřešel vztek, který se přetavil v beznaděj. Přistál jsem na parapetu Severozápadní věže, snesl jsem se do svého pokoje, skočil na postel s nebesy a prudce zatáhl závěsy. V ponuré, břečťanem propletené brokátové jeskyni jsem seděl a dumal. Drogy, potřebuji drogy.

Kapitola třetí

Následujícího rána jsem se rozhodl požádat o audienci u Císaře a vznést námitku proti strašlivému rozkazu, který mi vydal. Opustil jsem Alku, nechal ji spát v posteli s nebesy; když se pozdě v noci vrátila, předstíral jsem, že spím. Oblékl jsem se, posnídal a zavřel dveře, právě když Hvězdné hodiny odbíjely deset. Točité schodiště s freskami jsem sbíhal po třech schodech, rychlostí, která mě jednoho dne mohla docela dobře zabít. Silnému provazu sloužícímu jako zábradlí jsem nevěnoval pozornost, a pokud to bylo v dechberoucí šachtě možné, roztahoval jsem křídla, abych udržel rovnováhu. Prohnal jsem se posledním zákrutem a vrazil do Bleska, který stoupal nahoru. „Co je? Jdi mi z cesty, Mikavode.“

„Jante! Musím s tebou mluvit. Císař mě právě požádal, abych z Hradu vykázal Gia!“

„Koho?“

„Gia Amiho. Šermíře, který až do včerejší noci strávil v Kruhu čtyři sta let.“

Gio byl z Ghallainu, ponurého města na výběžku nehostinného mysu. Ke svému bohatství a ostrovtipu přišel výhradně vlastním přičiněním. Lidé z přímořského pásma Rovin často používali jména o třech písmenech, což byla tradice sahající až do doby Císařova narození. Podobně jako některá ptacká jména nevyjadřovala rod. Napadlo mě, že Gio ve skutečnosti patří do roku šestnáct set třicet devět. Co si krucinál počne v jednadvacátém století?

Kráčeli jsme k Simurgskému průchodu v nejvýchodnější části paláce a kolem Bleskových komnat, kde byly stěny do posledního místa osázeny bledými akvarely, dotýkajícími se rámy. „Gio odmítá odejít,“ pokračoval Lučištník. „Mám zkušenost, že poražení Eszajové někdy takhle reagují. Žil na Hradě dlouhou dobu; možná

se bojí světa venku, i když to nikdy nepřizná. Od té doby, co byl smrtelník, se svět změnil.“

Vzpomněl jsem si na Giovu povýšenost a namítl jsem: „Spíš nemůže přijmout, že ho někdo dokázal pokořit.“

„Ano, s tím souhlasím.“

„Doufám jenom, že není ozbrojený.“

„Ovšemže je ozbrojený. Proto potřebuji tvoji pomoc, abychom ho vystěhovali.“

Vyšli jsme po schodech do podkrovní části chodby, do příbytku tradičně přiděleného Mžencovi. Před dveřmi byly na stěnách vystaveny malé kulaté štíty, spolu se zaprášenými toreadorskými pláštiky a dřevěnými a koženými tesáky určenými ke cvičení. V kruzích a vějířích tu byly uspořádány široké meče a falchiony – hned vedle dýk se širokými jílcí a tepenských katan s do modra zakalenou obnaženou ocelí. Visely tu ceremoniální dvouruční meče se zdobenými záštitami a plamennými čepelemi vykládanými zlatými drátky a několik Giových portrétů. Míjeli nás sloužící, kteří odnášeli do přízemí krabice a zavazadla. Jeden měl na hlavě přilbu s hledím a jiní měli hlavy omotaný košilemi.

Nahlédli jsme do pokoje nepravidelného tvaru, se svažujícím se stropem. Vypadal jako doupe mladíka posedlého sportem. Byl cilit botami s gumovými podrážkami, plátnem prostoupeným potem, dřevěnými ratišti dlouhých bodných a sečných zbraní, zbavenými laku a uhlaženými častým používáním. Kolem stěny a pod omšelým terčem s hrstí šípek zabodnutých do středu byly naskládány dvojice kordů v pouzdrech a cvičné flerety v cestovních brašnách. Na čestném místě na protější stěně visela nádherná schiavona s jílcem opředeným košíkem žraločí kůže.

Ve velké skleněné nádrži na opačném konci místnosti rejdlili obrovití kapři koi, jejichž zrcadlové šupiny se leskly jako plátové brnění. Dva sloužící cpali bez rozmyslu neuspořádané hromady věcí do krabic a vynášeli je ven.

Gio Ami seděl na divanu a zoufale se opíral o stěnu. Přes kolena měl položený fleret s kulatou číškou. K ramenům mu visely pletence dlouhých vlasů barvy zaslého zlata, v jednom uchu se mu skvěl kroužek. Tvář měl poněkud zvrásněnou a sešlou, vpadlé líce vyvažovala široká brada, nyní zarostlá pořádným strništěm. Pod rozepnutou kazajkou mu byla vidět holá hrud' a ploché břicho. Kabátec byl vyrobený v Ptacce, protože se mu na zádech táhly široké průstřihy, které však zůstaly prázdné a bez křídel vypadaly zvláště. Ladily s ním světle modré krátké kalhoty, ale z otevřených bot se volně táhly tkaničky. Na podlaze se válelo několik lahví ginu z diwského přístavu.

Z Gia pořád číselo velikost člověka, který dosahuje úspěchu ve

svém počínání, úporná soustředěnost, většině lidí neznámá. Krása výšivek na jeho kazajce svědčila o bohatství, které nabyl provozováním šermířských *salles d'armes* od přelomu sedmnáctého století. Pobočky ghallainské školy byly otevřeny v Hacilitu a na většině rovinských panství.

Gio si sundal obvaz z rány na krku, kde mu teď zela malá dírka, čistá a růžová. Musel se pokoušet ji zjizvit. Všiml si, že stojíme ve dveřích. „Kohopak to tu máme? Osamělého aristokrata a podsvětního zabijáka.“ Sklouzl pohledem od Bleska ke mně. „K odchodu mě nepřinutí ani povýšené pohledy autority, ani duchaplná slova.“

Blesk si povzdechl. „Gio, jestli teď hned neodejdeš, osobně tě z Hradu vyneseme.“

Gio otáčel jílcem fleretu a na kolenou mu rotovala celá zbraň. Nespouštěl jsem ji z očí; byl jsem si dobře vědom skutečnosti, že je pořád druhým nejlepším šermířem na světě. Při řeči se mu trochu pletl jazyk. „Neříkej mi Gio. Jsem pořád Mženec.“

„Prohrál jsi v souboji.“

„Právě jsem se rozloučil s Námořnicí, Kuchařkou a Pánem koní. Všichni bývalí přátelé mě opouštějí.“ Ukázal na sloužící. „A teď moje komnaty, a taky můj titul a moji nesmrtelnost, získá nový Mženec.“

„My tě neopouštíme,“ namítl jsem.

„Veškerá nesmrtelnost patří Císaři,“ dodal Blesk.

Gio mu věnoval nenávistný pohled. „Ano, vy šlechtici dobře víte, co komu patří. Teď, když jsem upadl v nemilost, už při mně nebude stát nikdo z vás. Proč mám být vyhozen? Nebyl to spravedlivý boj!“

Nejstarší komorník začal balit Giovu bojové příručky. „Táhni do prdele,“ ulevil si Gio a hodil mu přesně na hlavu *Akademii obrany*. „Ty reflektory v amfiteátru jsou k ničemu. Požaduji nový souboj.“

Chvilí jsem uvažoval. „Můžeš ho Vyzvat za rok, tak zní Hradní pravidlo.“

„Vyzvat ho jako smrtelník? Pokusit se znovu získat *svůj* titul od něho? Sakra! Pořád nerozumím tomu pohybu, který udělal. Obelstil mě nekonvenčním výpadem.“ Gio si opovržlivě odplivl. „Nikdo se teď nebude chtít učit moje postupy, techniky, které zaznamenávám celý život. Moje škola bude prázdná jako ostnovodský dvůr a čím si pak budu vydělávat na živobytí?“

„Budeš dostatečně slavný tím, že jsi byl součástí Kruhu,“ odpověděl jsem smířlivým tónem.

„Budu slavný jako ztroskotanec.“ Gio píchl fleretem do vzduchu. Dostával se do varu. „Proč jsem vůbec někdy toužil po tak zkaženém, uzavřeném světě? Střízlík mě při tom souboji zabil! Jasně, můžu umřít za čtyřicet let sešlosti věkem, ale on mě zabil.“

Zničil mě bojovník stojící mimo naše společenství, oportunista, člověk, který nikdy nestudoval! Neotesaný rekrut z jakéhosi města na hranici, který ani nebyl uvedený v soupisu pěti stovek nejlepších šermířů. Nikdy se neúčastnil bojů na výročních turnajích. Než se tu ten šílenec objevil, nikdy jsem o něm vlastně ani neslyšel!“

Gio si neuvědomoval, jak úzkoprsým se za těch čtyři sta let stal. Systematizoval šermířské umění a do takové míry spoléhal na své dokonalé znalosti, že ho Střízlíkův iracionální pohyb dočista zmátl. Nesmrtelní, kteří se bojí riskovat své životy, jsou proti Hmyzu stejně nepoužitelní jako ti, kteří podlehnou lenosti nebo domýšlivosti, osamělosti nebo zhýralosti. Sanova pravidla pro Kruh jsou moudrá: na naše místo nastoupí čerstvá krev, pokud nám dlouhý život otupí hrany.

„Dostal jsi rok a můžeš to znovu zkusit.“

„Rok na co? Na trénink?“ Ukázal na stěnu na nákrese pohybů nohou, který kodifikoval pozice pro fleretová cvičení. „Abych se dostal do formy, zhubl, načerpал vitalitu?“ Zatahl šlachovitou ruku, až mu na ní vyvstaly pletence dlouhých svalů.

Pochopil jsem Giovu námitku, že je očividně v té nejlepší kondici a přesto byl poražen, ale ani jeden z nás nemohl vědět, jaký budou mít následující rok plný slávy a šestiměsíční plavba po moři vliv na Střízlíkovo postavení. Hrad nyní přišel o veškeré Giovy znalosti a nahradil ho někým, kdo se sice umí ohánět mečem, ale nemá žádné zkušenosti. Připadalo mi to jako mrhání; přál jsem si, aby je bylo možné uchovat všechny. Uvažoval jsem, proč Císař odmítá rozšířit Kruh, aby obsáhl víc válečníků; nikdy bychom nemohli představovat pro Sana hrozbu, protože bychom nikdy nezískali dostatek zkušeností, abychom byli tak moudří jako on.

„Gio,“ řekl jsem, „Říše tě potřebuje. Nechceme tě ztratit.“

„Hrad už mě zavrhl. Ačkoli jsem službě Hradu zasvětil celý svůj život... Bránil jsem Hacilit při posledním rojení.“ V hlase mu nezaznívala obvyklá energie. Z tak prudkého boje se měl vzpamatovávat ještě dlouhé dny. „Ucítil jsem, jak mě Kruh odhodil. Padl jsem na kolena a nedokázal jsem vstát. Vy hajzli. Ale teď se necítím o moc jinak, řekl bych, že proto, že jsem starší jen o dvanáct hodin. Myslím, že smrtelníci se celý život cítí, jako by jim bylo jednadvacet, i když se jim zpomaluje tělo a potom umřou. Ale než já umřu, vyvolám ještě několik soubojů. Několik jich pošlu do hrobu před sebou.“

Gio zvedl knihu svého předchůdce, *Pojednání o umění šermířském*, a zamyšleně ji potěžkával v ruce. „Co se stalo se Mžencem, který tu byl přede mnou? Když jsem ho vystrnadil z Kruhu, zešílel a oběsil se.“ Svěšené koutky úst prozrazovaly, co si myslí o Šermíři, který spáchá sebevraždu. Mrštil knihou a zaklel,

když se jí sluha vyhnul a sotva se o něho otřela.

„Ptakku jsme ještě ani zdaleka nevzkřísili a lidi už láteří na nutná úsporná opatření. Potřebujeme tvoji představivost, o tvých vůdcovských schopnostech ani nemluvě.“

„Rarohu Mikavode, já mám teď celou Ptakku akorát tak u prdele.“

Chodbou se začal spěšně blížit Mženec Střízlík ve vojenské uniformě. Už chtěl vstoupit do pokoje, ale Blesk roztáhl ve dveřích svá světlá křídla. Mladík na něho zaraženě zamrkal.

Gio při pohledu na Střízlíka vyskočil, volně uchopený fleret v pravé ruce. Střízlík tasil z pochvy kord. Paráda. Zůstal jsem lapený mezi nejlepším a druhým nejlepším šermířem na světě.

„Ne!“ zvolal Blesk. „Vy bojovat nesmíte.“

Vytáhl jsem si z boty nůž a zmáčkl tlačítko k uvolnění čepele.

Gio se na mě podíval. „Podívejme. Rhydan s vystřelovacím nožem.“

„Dej to pryč, Jante,“ vyzval mě Blesk.

„Jestli si myslíš, že se bojím pokračovat v souboji, seš na omylu,“ zvolal Střízlík.

„Budeme bojovat každý rok, dokud nebude jeden z nás mrtvý,“ vyprskl Gio.

„S tím kružným útokem jsi to vzal moc zešíroka. Dostals, co sis zasloužil!“

„Můžete se střetnout za dvanáct měsíců,“ zopakoval Blesk. „Teď se bít nesmíte.“

„Ustup, Lučištníku.“

Blesk, se založenýma rukama a roztaženými křídly, upřel na Gia pohled.

Střízlík se postavil do širokého střehu, pohybem, kterým jako by sděloval: no tak, píchni mě do hrudi.

Gio se třásl zlostí. „Já to myslím vážně, Lučištníku, jdi mi z cesty! Nebo ti přesekám všechny vazy v ruce, kterou napínáš luk! Do hodiny mám svůj titul zpátky!“

„Čest si žádá odkladu.“

„Já jsem smrtelník, umřu tak či tak! Kde je v tom jaká čest? Nemám co ztratit!“

Střízlík se ostražitě díval mezerou mezi Bleskem a mnou. Byl klidný, ovládal se, stejně jako jsem si já vědom každého centimetru svého těla, když se chystám vzlétnout.

Gio zamával fleretem. „Umřu slavný, protože vás oba propíchnu skrz naskrz!“

„Jante!“ zvolal nakonec Blesk, „vypadá to, že abychom tuhle situaci zvládli, budeme potřebovat Tornádovu pomoc. Zajdi k němu a přiveď ho; a pospěš si, prosím tě.“

Váhal jsem.

„Napíchnu vás všechny na jednu čepel!“

Přikývl jsem, protáhl se kolem něho a vyřítit se ven. Gio se díval, dokud jsem nedoběhl ke schodišti, a potom fleret odhodil. Protlačil se kolem Bleska a Strízlíka, s hlavou vztyčenou a odvráceným povýšeným pohledem. Ustoupil jsem mu z cesty; sešel po schodech a vyšel ven, rozhazuje rukama. Přešel mokrý trávník nádvoří k Jelčí bráně a Hradním stájím.

Blesk vydechl a promnul si čelo. „Panebože,“ ulevil si. „To je protivník jak se patří.“

Sdělení

Komu: Alka

Od: Jant. Vždyť víš, tvůj manžel. Vysoký, vystouplé lícní kosti, černá křídla... Ano, ten.

Alko, miláčku

Kdepak jsi? Chtěl jsem se rozloučit. *Buřňáček* v pátek vyplouvá – Mlha nám přikázala, abychom se přesunuli přímo do Awndynu, a pochybuji, že se vrátím. Ta loď určitě ztroskotá a já se utopím. Nebo se ztratím, zůstanu vězet v bezvětrí, a vyhladovím. Kromě toho je moře domovem mnohem horších stvůr, než je Hmyz. Jestli ucítíš, že se Kruh přerušuje, vzpomeň si na mě a otevři dopis, který jsem svěřil Kapce.

P. S. Vypůjčil jsem si tisíc liber z Fondu na obnovu Tepnu. Doufám, že Ti to nevádí. Jestli se za šest měsíců vrátíme, vydělám dost peněz na splacení této půjčky prodejem vzácností z „Atina ostrova“, miluji Tě. Na shledanou.

Jant

Kapitola čtvrtá

Za úsvitu se spustila plískanice, po které zůstala na nádvoří u stáji vrstva hrudkovitého rozbředlého ledu. Mělké louže ve strouhách měly šedý odstín jako voda po praní. Nad rozlehlým čtvercovým dvorem se přes zataženou oblohu hnaly šmouhy tmavších mračen. Vrabci, kteří zaměřili prostory pod střechami a stáje, si mohli při jitřním chorálu vyzpívat hrdélka. Ze tří párů plnokrevníků připravených k naleštěnému kočáru stoupala pára. Bleskův povoz čekal, až ho společně se Střízlíkem odveze do Awndynu. Cesta na pobřeží jim měla zabrat tři dny, a proto si naplánovali, že první noc stráví na eseckém panství a využijí pohostinnosti Seriemy Esecké.

Z klenby nad hlavní branou vyrůstala věž s hodinami. Přistál jsem před ciferníkem odstínu paví modři, jehož ručičky ukazovaly osmou hodinu ranní, a sledoval Střízlíka a Bleska skrývající se před deštěm v nejbližší stáji, zatímco služebnictvo nakládalo na kočár jejich majetek. Mlha řekla, že si každý můžeme přivést nanejvýš jeden lodní kufr, ale můj tlumok a Střízlíkův malý batoh byly tak skrovné – protože já cestuji nalahko a Střízlík je chudý –, že si Blesk dovolil vzít víc zavazadel.

Kočí se sklonil, aby překontroloval udidla v tlamách grošovaných klisen, a protáhl otěže mosaznými kruhy na středové tyči. Se šátkem na krku a v tlustém zapnutém kabátě vypadal zavalitě. Přidržel dveře kočáru; Střízlík vyskočil a začal se soukat dovnitř. Očividně si nevšiml schůdků, které Blesk vykopl zpod vyleštěné okrápky. Střízlík se uvelebil na sedadle a stáhl si vlněnou čapku ve tvaru kápě. Bylo na něm vidět, že není úplně ve své kůži; pochyboval jsem, zda vůbec někdy seděl v kočáru. Převlékl se – šaty, které měl na sobě při obřadu, zahodil, aby ukázal, že vstupuje

do nového života. Kočí zabouchl dveře a trhl za kožený popruh, aby stáhl okno. Naklonil se dovnitř, vyměnil si několik slov s Bleskem, potom vyšplhal na kozlík, vzal do levé ruky bič a švihl otěžemi. „Hyjé!“

Celý těžký povoz se začal za klapání čistých kopyt šinout kupředu a od kol začala stříkat voda. Klisny se spletenými hřívami pohazovaly hlavami ve snaze zahlédnout svět za klapkami. Došly k bráně; díval jsem se, jak pode mnou projíždí jejich šest širokých hřbetů, následovaných temně rudým, lesknoucím se lakem střechy kočáru, zatížené dřevěnými bednami. Kola odsávala ze země břečku, rozstříkovala ji nad sebe do vzduchu a zanechávala na dlažbě dvě vyjeté stopy.

Střízlík se otočil, s loktem na světlehnědé kůži, aby se na mě zadíval zadním oknem. Přál jsem si slyšet, o čem si budou za jízdy povídat. Blesk věnoval Střízlíkovi víc pozornosti než mně, poskytoval mu stejné časem prověřené rady. Ale já chtěl dorazit do Awndynu dřív než kočár. Seskočil jsem z věže.

Přitáhl jsem k sobě mohutné bicepsy křídel, silné jako stehna; pohyb mi zvrásnil kůži ve středu zad. Potom jsem je odtáhl a mávl křídly dolů v pracné snaze přejít k plynulému pohybu. Dlouhá křídla mám zašpičatělá a poměrně úzká, dobře se s nimi plachtí, ale vznést se do vzduchu je stejně těžké jako běžet sprintem. Obvykle přejdu do rytmu, který mě stojí méně energie, ale pořád je to, jako kdybych běžel maraton.

Lety na dlouhou vzdálenost miluji; můžu se na trase do sytosti protahovat. Uvolnil jsem se a pustil se do prvního z řady dlouhých kilometrů. Kočár se šestispřežím dutě předrkotal široký padací most u stájí, táhnoucí se přes druhý příkop, a vyjžděl z hradního komplexu. Projeli výběhy u hřebčince s hromadami hnoje a promáčenými zoranými poli, najeli na Esekskou cestu a vnořili se do dubového lesa, který tvořil většinu tohoto panství.

Přitáhl jsem křídla a udělal první, druhý přemet a riskl i třetí, ačkoli jsem při každé piruetě sletěl o padesát metrů níž. V rychlém proudu vzduchu jsem prudce roztáhl křídla. Vysoko nad kočárem jsem se kolem jednoho křídla otočil a díval se, jak plochý obzor krouží o celých tři sta šedesát stupňů.

Potom jsem vyrazil k pobřeží. Z nebe se snášely šikmé pruhy slunečního světla a nepravidelně osvětlovaly táhlá hlinitá pole na rovinách v okolí Morenu. Při přeletu z jednoho panství na druhé mi pomáhá, když se držím některé z rovných vojenských cest, které Hrad poručil vybudovat mezi městy za účelem snadnějšího přesunu vojáků. Když mám však letět napříč krajem, vybírám si bod na horizontu, zásek nebo val, a mířím přímo k němu. Ze záseků se

stávají údolí, z valů svahy kopců. Když jsem unavený, letím po spletitější trase, kde vyhledávám vzestupné teplé proudy, ve kterých si můžu odpočinout.

Z výšky dvou set metrů nerozeznávám jednotlivé koruny stromů, vidím jen masu větví a jehličí. Z břidlicových střech jsou šupinaté skvrny, které v zelenohnědé pění lesa vypadají ploše. Domy postavené z místního kamene se v krajině maskovaly a já jsem letěl nad loveckými chatami, aniž jsem je vnímal. Všechna města vypadají ze vzduchu stejně; jen stěží jsem mezi nimi nacházel rozdíly. Na cestách jsem se naučil, že lidé jsou také všude v podstatě stejní: ke mně jako Kometovi jsou vstřícní.

To nemělo platit pro ostrov Tris. Za letu jsem se zamýšlel nad událostmi uplynulých dvou dnů. Nikdo nemohl předem říct, co si o nás budou Trisánci myslet; doufal jsem, že s nimi dokážu navázat kontakt. Děsil jsem se nenáviděného nezmapovaného oceánu. Stvůry, které v něm plavou a pleskají přísavkami na boky lodí, se nedají ani popsat – monstrózní hadi a myslící obři uplácení z hnijících těl utopených námořníků.

Uvažoval jsem, jak naložit s Alkou. V této chvíli mohla hladit Tornáda po bezkřídlých zádech, ocelových svalech, ostříhané hlavě, a já se musel vydat na jakousi zatracenou, zpropadenou loď! Představil jsem si, jak mu sedí na dlani a on ji zvedá, aby ji mohl políbit. Daleko na moři jsem neměl možnost tento její nejnovější záchvat cizoložství jakkoli zarazit; její nevěra se mohla prohlubovat a co mě pak mohlo čekat po návratu domů? Alka, která se provdala do Kruhu za Tornádu, rozvod a nutnost žít po zbytek věčnosti v těsné blízkosti své krásné exmanželky?

Znal jsem každý význačný prvek v krajině – bílé ploty táhnoucí se kolem dostihových drah „Údolí závodních koní“, kterými se Eske tak proslavilo, stáje, kde se cvičí váleční oři. Čáru vysokých topolů u Jelce; a dál v lese kouř deroucí se z uhlířské chatrče. Soustředil jsem se, aby se obzor přede mnou nevychyloval a já mohl letět po přímé trase, ale večer mě poslala k zemi prudká bouřka spojená s krupobitím, kvůli níž jsem musel ke své velké rozmrzelosti strávit noc v hostinci U kulíka na Cestě letek. Kdyby šlo o rutinní cestu, přespal bych v lese, protože – díky mému rhydanskému původu – by teplota musela klesnout opravdu nízko pod bod mrazu, aby mi začala být zima.

Následujícího dne odpoledne jsem v dálce zahlédl nafialověle šedé awndynské pahorky. Zvlněný terén byl posetý chmelnicemi a sušárnami kobaltského panství; z oblého údolíčka se vyklubala pobřežní cesta. Konečně jsem přeletěl poslední kopec – a uviděl před sebou moře. Šedý pás oceánu vypadal, jako by se tyčil nad

pevninou a měl se na ni v příští chvíli zřítit.

Každé okno v Awndynu u Moře zalévávala mosazná zář zapadajícího slunce. Městské střechy se svažovaly všemi šílenými směry. Panský dům stál na travnatém ostrohu vybíhajícím do moře. Byl osázený shlukem drobných oken a vysokými osmibokými komíny s podélnou mřížkovanou strukturou červených cihel. Snesl jsem se k zemi další plískanici a přistál na střeše bufetu prodávajícího ryby s hranolky. Čekal jsem, dokud přehánka nepřestane prskat mokrý sněh, potom jsem z bufetu slezl a vydal se do města. Po mechem obrostlém klenutém mostu jsem přešel mělký kamenitý potok. Kanál spojující Hacilit s Awndynem vedle něj ubíhal do rozlehlé soustavy zdymadel a nádrží, které se hemžily loďmi.

Nad Awndynem se vznášela tvůrčí kosmopolitní atmosféra, prostoupená vůní cedrových hoblin a zvětralého jablečného vína. Awndyn byl jediným městem na Rovinách, které prosperovalo i po útoku poslední Hmyzí hordy, neboť mu plynuly zisky z kupeckých korábů, platících mýtné za plavbu zdymadly, a z karak s plnými truhlami, které kotvily v přístavu. Nacházelo se na místě dost příhodném, aby využilo veškerých přivážených surovin. Vlaštovka, místní vládkyně a hudebnice, zde podporovala bohémskou komunitu; umělci byli vítáni v maličkých drolících se domech a v brečtanem stíněných galeriích. Do křivolakých uliček vyčnívala horní patra uvolněných a přátelských dílen řemeslníků; vyrábělo se tu sklo a intarzie, cloisonné a keramika, zpracovávaly se kůže, soustružilo se tu dřevo a brousily drahokamy, zhotovovaly se zde hudební nástroje a elegantní nábytek.

Pátral jsem po drogách stejně, jako se zlatokop řídí pravidly, aby našel ložisko. Skolopendium je nelegální všude kromě Rovin – v Ptacce jsou zákony neúprosné už padesát let; na chudých hacilitských ulicích se tento problém projevuje s plnou vážností; a v dolnosedelských zákopech se proti jeho zneužívání vede nesmířitelný boj. Ale stonožčí kapradí volně roste v Dámě Aniž, řídce osídleném podhůří jižních Temnin. Hacilitský guvernér se pokusil anižským venkovům zaplatit, aby pahorky vřesovišť podpálili a rostliny zničili, ale Anižští těmto nabídkám naštěstí nikdy nepodlehli. Skolopendium získané z listí kapradí proudí z Dámy Aniž společně s dalšími dobře známými drogami a po stejných trasách jsou zpátky odsávány peníze narkomanů. Prosadit zde zákaz je skoro nemožné.

Chcete-li ve městě sehnat skolopendium, pátrejte na hranicích, například na přechodu mezi oblastí bohatých a chudých nebo mezi ulicemi různých živností – tam, kde jsou domy na okraji trhu, nebo

kde se v noci přelévají lidé z kaváren do klubů. Prospektor by měl hledat na místech, kde se zdržují cestovatelé, kteří právě přibyli do města. Přístavní dělníci pracující s náklady z Hacilitu skýtají největší příslib, protože hrstka kočky ukrytá v kabině má dvojnásobnou cenu plně vytiženého nákladového prostoru. Když jsem byl překupník, byl jsem svědkem situací, kdy i ti nejsvědomitější obchodníci podléhali chamtivosti. Došel jsem k závěru, že nebudu nakupovat od prodavačů v přístavu, ale ty že děláš pouze dva články řetězu od některého z mocnějších obchodníků, které znám.

Vodítka poskytují budovy: špinavá okna a olupující se nátěr v bohaté čtvrti, nebo upravený dům uprostřed slumu. Je to proto, že jde o domy, kde se obchoduje. Když v tom jedu, čtu signály podvědomě; k dávce mě navádí jakýsi šestý smysl.

Procházel jsem kolem stísněných hrázděných domů s teplými červenými cihlami ve stromečkovém vzoru. Rozchodník na nich rostl ze zdí zakončených trojúhelníkovými blankytně modrými taškami, ze kterých visely dlouhé šedé vousy lišejníků. Město vypadalo jako vycházející slunce ukotvené v zemi.

Na základě svých pravidel jsem došel až na nábreží. Awndynský přístav byl jednou velkou změtí člunů. Za odlivu zůstávaly všechny na mělčině, opíraly se jeden o druhý a rybáři po jejich dřevěných palubách přecházeli od přístavní hráze až k písčné kose. Za přílivu se všechny plavily společně, flotila lahvově zelených a bílých plavidel, jímž na přídích a vrcholcích stěžňů skákaly awndynské delfíní insignie. V houstnoucím soumraku jsem sledoval vykládku, pohyb metrů volných sítí řetězem lidských rukou k molu, kde chlapi houpali dřevěnými vozíky na železných kolečkách, aby je rozjeli po kolejnicích. Hoši dostávali penci za půl dne za to, aby posouvali těžké vozíky do skladu, kde rybářky vykládaly úlovek do beden se solí a pilinami.

Po setmění se začala z oblohy jemně snášet další plískanice. Silnici pokrývala tenká vrstva mokrého hnědého bahna. Krácel jsem po nábreží a minul Teredo, vysokou moštárnu s loupajícími se okenními rámy světle růžové barvy a vyřezávanými holubičkami v kosočtvercích vsazených do okrově natřených stěn. Střechu tvořily bílé čtverce vystřižené z kusů Hmyzího papíru. Jablka z loňské sklizně už byla vylisována, takže pronikavý sladký puch, který se v moštárně vznášel na podzim, nahradil opojný zápach kvašení.

V podchodu, jímž se táhla pěšina pod dlážděným odtokovým kanálem vodního kola, se skrývala skupinka mladých pivovarnických učňů. Kolo bylo z koryta vytaženo a nad hlavami jim teď tekla čistá voda. Po dni stráveném v práci si dopřávali

cigaretu. Jedna z pouličních lamp vrhala na ulici můj dlouhý stín. Pivovarníci si mě měřili zvědavým pohledem. Ten nejmladší měl na fialovo obarvené vlasy, plandavé kostkované kalhoty a černý kabát, který mu sahal až na dlažbu. Prohlížel jsem si ho, jestli na něm nespátřím nějaké stopy závislosti, ale nepochodil jsem. No co, na zlato jsem nenarazil, ale jsem hodně blízko. Dál jsme se navzájem tiše pozorovali, až dloubl do kamaráda a kývl hlavou. Přešel přes cestu ke mně. „Kometo?“

„Ano?“

„Jsi to... jsi to ty?“ Ohlédl se na své druhy. Ti mu všichni pokynuli, že může klidně pokračovat.

Nechtěl jsem, aby jejich přítomnost odradila typ člověka, po kterém jsem se tu ve skutečnosti pídil. Už jsem se mu chystal říct, aby táhl, ale odráželo se v něm něco z mého hacilitského já. Nevěděl jsem, co mám říct – oči mu jako slzy zalévala posvátná úcta. Jeho kolegové nás obstoupili s dychtivými výrazy ve tvářích. Všichni byli příliš dobře oblečení, aby mohli být skutečnými rebely. „Máte tu čest s Císařovým Poslem,“ řekl jsem. „Co pro vás můžu udělat?“

„Viděl jsi ten souboj mezi Giem a Strízlíkem?“

„Jaký je ten nový Mženec?“

„Pověz nám, jakou použil taktiku?“

„Řekni nám, jestli je ženatý,“ ozvala se jedna dívka. Vytáhla postavou vzdáleně připomínala Rhydanku, a já se musel na okamžik ovládnout.

„Přiletěl jsem, abych...“ začal jsem.

„Je pravda, že na světě nikdy nebyl lepší Šermíř než Strízlík?“

„Právě jsem se vrátil z Temnin. Můžu vám říct –“

„Já nevěřím, že je Strízlík samouk. Musí být génius!“

„Jmenuju se Pěvuška,“ představil se hoch s fialovými vlasy. „Studuju hudbu – ve Vlaštovčině kumštýřském kruhu, ale klade na svoje lidi obrovské nároky.“

Úžasné, pomyslel jsem si; ostatní Eszajové nechávají ty nejlepší ze Čtyřzemí soupeřit o možnost nechat se jimi cvičit ve speciálním vojsku; já přitahuji partičky vzdorovitých mladíků. Zvolil jsem nekomplikovaný přístup. „Vlastně mě sem poslala panovnice, abych našel muže jménem Cinna Bawtere. Mám rozkaz ho zatknout. Neslyšeli jste o něm?“

„Co když ano?“

„Proč ho chceš zatknout?“

Obrátil jsem se na Pěvušku. „Ukaž mi, kde se v současné době zašívá.“

Pivovarníci, už tiší jako pěny, mě provedli podchodem. Boty s koženými podrážkami mi na dlažbě vrzaly; potom jsme na Kypící ulici zabočili doleva, směrem od moře, minuli jsme loutkářův

krámek a vstoupili do umělecké čtvrti.

Nad dveřmi čněly vývěsní štíty: MECHANISMUS KUŠE S.R.O. a VOJENSKÁ NÁBOROVÁ KANCELÁŘ DŮM DOLNOSEDELSKÉHO VÍTEZSTVÍ, JABLEČNÝ KOŇAK A KVALITNÍ TEREDSKÝ CALVADOS. Zdi mezi nimi sporadicky zdobila bezútěšná graffiti oznamující: „Zakažte batistu“ a „Opeřenci táhněte domů!“

Místní nevraživost vůči ptackým uprchlíkům byla silnější, než jsem čekal. Rozzlobilo mě to – oni přece nemohli za to, že rojící se Hmyz je vyhnal z domovů. Provinile jsem si pomyslel, že za to rojení můžu ostatně z větší části já sám. Věděl jsem, že se Alka pokouší přesvědčit tepenské zbrojře, aby ve své životně důležité tradici pokračovali na jejím panství. Její kováři pracovali mimořádně usilovně všude, kde se byli nuceni usadit.

Bar U falešného skladu tvořil sám střed umělecké čtvrti. Byl postaven v ústí gigantického Hmyzího tunelu, který připomínal šedou kápi s drsnou, temně vystínovanou texturou papírové drti. Tunel byl vysekán z Papírových krajů a převezen na jih jako stavební materiál; průčelí nočního klubu vyčnívalo z jeho otvoru dvěma poschodími zeleně glazovaných cihel a černých trámů. Byla v něm vykrojena okna. Před vchodem visela na železné šibenici svlečená Hmyzí kůže, z níž trčelo šest zašpičatělých nohou. Byla hnědá, průsvitná a svraštělá; pomalu se otáčela, závaží vydané napospas mořskému větru.

V Awndynu jsem znal několik klubů, které bylo možné popsat jako trhy s masem. V tomto případě šlo spíše o lahůdkářství. V kalužích na kočičích hlavách se odráželo zelené světlo tak bledého odstínu, že vypadalo skoro šedě. Tento matný a přízračný přísvit se linul z válcovitých sklenic postavených u otevřených dveří klubu – larvích lamp – lamp plných larev světlušek. Dveřník jednu zvedl a zatřásl jí, aby se rozzářila.

Pivovarníci na dveřníka kývli a vešli rovnou dovnitř. Podlahu klubu tvořily malachitově zbarvené dlaždice, výzdobu matovaný eben. V hlubokém ohništi hořelo mezi měděnkově zelenými jiskrami naplavené dříví. Osamělý hudebník na vyvýšeném pódiu slintal do saxofonu. Hrál nádherně; musel to být jeden z Vlaštovčíných studentů. Larví lampy prohlubovaly nažloutlý odstín jeho tváře, když se nakláněl do mihotajícího se světla. Zarazil se, poznal mě; obočí mu vyskočilo až k linii vlasů, potom se pustil do další tlumené sexy skladby a hrál jako o život, jako kdybych byl lovec talentů.

Pivovarníci se ztratili v houfu těl u pódia. Pěvuška se ke mně otočil a ukázal na strop. „Podívej se nahore. Budou po tobě chtít, abys ukázal značky,“ dodal rozrušeně. „Meč u sebe nemáš.“

Zvedl jsem ruku, abych ho uklidnil. „Na to, abych zatkl vykuky, jako je Bawtere, meč nepotřebuju.“

„Páni. Tomuhle vzadu u kádí neuvěří.“

„Nikomu ani muk!“ varoval jsem ho. Pomocí loktů jsem si pomalou jazzovou vlnou tanečnicků prorazil cestu ke schodům. Když jsem na ně vstoupil, zavrzaly. Nahoře se mi před obličejem zhoupala svítlna s tlustou čočkou a pěkně mě vylekala. Potom zaskuhral čísi hlas: „Kdo to? Jdeš za Cinnou?“

„Ano,“ odpověděl jsem.

„Kdo seš?“

„Jeho šéf.“ Úmyslně jsem se zadíval přímo do svítlny, protože vím, že moje rhydanské oči odrážejí světlo. Cinnův poskok je musel vidět jako dva zářící zlaté kotouče. Na rtech mu okamžitě ztuhl přidušený chichot.

„Tak jo, Kometo,“ zašeptal. „Chcete mluvit s Cinnou?“

„Samozřejmě.“

„Jenom... chvíličku strpení, prosím... Do prdele, zasranej nesmrtelnej... Je to zasranej nesmrtelnej...“ Hlas zeslábl a potom se vrátil. „Pojďte dál, Kometo.“

Pokynutím ruky mě uvedl do umolousané chodby a potom nádhernými dveřmi vykládanými opálem do rozlehlé černobílé místnosti. Uprostřed čtvercového prostoru stál velikánský vyřezávaný stůl. Jeho přímočaré obrazce se odrážely i na potištěných šestidílných papírových zástěnách, které se podél tmavých stěn skládaly jako harmoniky.

Cinna Bawtere neměl žádné přátele, jenom spolupracovníky. Byl tlustý, ale přívětivý, měl prořídle vlasy a měkké zářivě rudé rty, které připomínaly dvojici tresek ležících na dně člunu. Vedle úst mu po souboji zůstala jizva podobná dolíčku, která připomínala, že kdysi neměl těstovitou kůži, odulé břicho a dvojitou bradu. Ale v současnosti se Cinna zadýchal, i když hrál domino. Teď pro něho pracovali jiní a jeho velké ruce přišly o všechny šrámy a mozoly, kterými byly poseté, když býval námořníkem. Bylo to nevybíravé, nezodpovědné a neukázněné individuum s egem velkým jako Ptakka a svědomím malým jako bonbon. Mezi Cinnovy mimořádné schopnosti patřily pronikavé znalosti chemie aplikované na narkotika a zákonů a způsobů, jak je porušovat. Měl kropenatá křídla; každé páte pírko si nechal odbarvit. Na sobě měl nové džíny a višňově červený hedvábný župan se vzorkem. Podobně jako spousta ošklivých mužů si potrpěl na dobré oblečení.

Posadil jsem se do vyřezávaného křesla a přes nízké opěradlo si zavěsil křídla. „Jak dobrý sluch mají tyhle stěny?“

„S tím si hlavu nelam. Jsme úplně sami.“ Cinna si mě z druhé strany stolu zkoumavě prohlížel. Nakonec řekl: „Už dlouho jsi mě nenavštívil, Kometo.“

„Čtyři roky pro mě nejsou dlouhá doba.“

Vměstnal se do křesla. „Panebože, a vypadáš *úplně stejně*, jako když jsem tě před dvaceti lety uviděl poprvé.“ Slabě se pousmál. „Myslel jsem, žeš na mě zapomněl, protože od bitvy u Awndynu jsem o tobě neslyšel.“

„Jak jdou obchody?“

Cinna zvedl ruce, aby ukázal na temnělou místnost. „Dobře, jak můžeš vidět.“

„Cinno, přišel jsem ti říct, že nad tvými kšefty už přestanu mhouřit oči.“

Kulatá ramena mu poklesla. Přitáhl si ze stolu balíček cigaret, jednu vydloubl a připálil si. „Něco takového jsem očekával. Takže je s tím konec? Hra skončila?“

„Jestli budeš pokračovat a někdo tě chytí, nebudeš se mě moct dovolávat; nepomůžu ti. Jestli budeš dál prodávat pašované zboží Mlžiným námořníkům a ona si mi bude stěžovat, tak až příště uvidíš Eszaje, bude ho doprovázet vojenská hlídka, která tě zatkne.“

„To jsi mi, Jante, po tak dlouhé době připravil pěkné zklamání!“

Pokrčil jsem rameny. „Chci, aby ses vrátil k poctivému obchodování. A proč ne?“

Cinna roztáhl na vyleštěném stole ruce. „Protože to *není tak snadné!* Ta poslední 'papírová daň' z Hradu vzbudila v Hacilitu pěkné pozdvižení. Měl bys slyšet, jak obchodníci brblají. Všechny peníze se posílají do Ptakky.“

„Víš, že je to z chvályhodného důvodu. Potřebujeme tam rozbít Hmyzí Papírové kraje.“

„A proč se nemůže tamější království postarat samo o sebe?“

„Proboha, vždyť dělá, co je v jeho silách. Ptakka svoje dluhy v plné výši splatí; vy smrtelníci prostě věci nevidíte v dlouhodobé perspektivě.“

„Tomu já rozumím,“ opáčil Cinna. „Ale doufám, že si Eszajové uvědomují, jak rychle lidi z Rovin dovedou zapomenout na Hmyz, když odezní bezprostřední ohrožení.“

„Podívej, s prodejem drog musíš přestat. V Hacilitu se teď kšeftování s kočkou trestá smrtí. Viděl jsem překupníky lámané kolem. V Ptacce jdou jenom na doživotí do vězení.“

Přikývl. „Mladí dneska stejně chtějí akorát tabletky s námelem. Nevědí, co je dobrého.“ Dokolébal se ke stolku u stěny, na kterém stála karafa s portským a několik křišťálových sklenek. Jednu mi nalil.

„Na Císaře,“ řekl jsem a napil se.

Hned mi dolil.

„A připijeme si ještě na něco. Na všechny děti, které někdy zpívaly protestní písničky proti verbování do vojska starého krále.“

Sklenku jsem položil. „V té válce bojuje celá Říše,“ odvětil jsem klidně. „Ale bavme se o obchodu, zanechme nostalgie. Vím, jaký máš pocit z minulosti, ale já musím poslouchat Císařovy rozkazy.“

„Vybrals mě a zachránils, protože jsem byl *nezávislý neregulovaný farmaceutický maloobchodník*,“ opáčil. Byla to pravda; chtěl jsem překupníka a Cinna mi připadl jako důvěryhodný člověk, který mi byl zavázaný za život a živobytí. Jakmile jsem zaryl prsty do jeho ega, byl obchodním partnerem loajálnějším než kdejaký vojenský kapitán. „Víš, že je to skoro přesně dvacet let, co ses objevil s hrstí povolávacích rozkazů?“ pokračoval. Na čele se mu za řeči objevovaly a mizely vrásky úzkosti. „Přibils je na dveře záchranného člunu – seznamy rodin, které měly přispět do Tornádovy divize. Moje matka nás chtěla ukrýt, ale já jsem věděl, jak jsi zarputilý. Ukázala nám padací dveře ve sklepě na uhlí, ale pro-boha-který-nás-opustil, jaký smysl má prchat před někým, kdo má v malíčku všechny triky a úskoky?“

Kroužil jsem ve sklence usazeninou z portského a Cinnovo přiznání, že by se radši schovával, než bojoval, ve mně vzbuzovalo rozpaky.

„Vzals mi bratra. Padl v Dolním Sedle. Jediné, co z něho našli a co se dalo pohrbít, byla hrstka peří; zbytek Hmyz zabetonoval do Zdi.“

„V Dolním Sedle umírá spousta lidí.“

Cinna se ušklíbl a začal si škrábat jednu z vyrážek kolem úst. „Jante, já si pamatuju, jak jsme se museli seřadit na nádvoří – tys tam kontroloval jména podle seznamu. Vypadals mladší než já a já tě nenáviděl tak, jak školáci nenávidí šprty. Byls klidný jako kupec, který kontroluje pytle s obilím, nákupčí na dobytčím trhu –“

„Jako kdybych to dělal už potisící.“

„Jo. Měl jsem sto chutí tě uškrtit; vypadals tak křehce, že jsem nepochyboval, že bych to zvládl. Brácha poznal, co si myslím; dloubl mě loktem do žeber a řekl: *Kometovi je dvě stě let!* Když jsem se to dozvěděl, pochopil jsem, že bych neměl sebemenší šanci. Potom si s ostatními přístavními dělníky vylezl na lavici na voze a od té doby jsem ho neviděl. Odvezli ho do obecného vojska. Každý z těch pěti stovek mužů v jeho moraj byl zmasakrován.“

Po tom, co jsem viděl, jak Hmyz rozdrtil Awndyn, už chápu, proč musíme udržovat frontu – ale tehdy jsem žádnou stvůru neviděl a trvalo mi patnáct let, než jsem se z toho dostal. Tvůj zmrazený věk je strašně zavádějící, my smrtelníci tě máme tendenci podceňovat. Umíš běhat rychleji než srnec, ale vypadáš jako nějaký zatracený student z výšky.

Známe účinky skolopendia na lidi, kteří s ním obchodují, o uživatelích nemluvě. Já nevyhledávám přátelství ani milenky – jdu

jen po penězích –, protože si myslím, že by mě každou chvíli mohlo odvelet Vlaštovčino vojsko.“

Vzhlédl jsem od mizerného portského. O Cinnovi se vědělo, že neoplývá velkou představivostí. „Jaké máš plány?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, že svoje nádherné apartmá neopustí jen tak. Stal se z něho až příliš velký bonviván. Byl příliš vypasený, aby se vrátil k námořnickému životu, ať už počestnému, nebo ne. „Máš teď u sebe něco?“

„Mám na prodej čtvrtkilo *galtského bílého*, a to bude můj *poslední obchod*. Možná.“

„Mohl bych ti pomoci se ho zbavit.“

„No vida!“ Ukázal na mě prstem přes okraj sklenky. „Já si myslel, že k téhle návštěvě máš i jiný důvod! Kdo propadne závislosti jednou, je závislý napořád!“

„To není pravda, Cinno. Kromě toho by to nebylo pro mě.“

„Víš, neznám nikoho jiného, kdo nakupuje po čtvrt kilech. Ani paní Lanere, když tráví celou svoji rodinu.“

„Prodáš to, nebo ne?“

Cinna se přidušeně zasmál.

„Potom už nikdy kočku kupovat nebudu.“

Cinna se smál škodolibou radostí.

Odemkl desku ve stěně a vytáhl velkou bílou papírovou obálku. Zatřepal jí, aby urovnal obsah, potom mi ji posunul přes stůl.

Promnul jsem ji a ucítil jemný prášek. „Ty první.“

Cinna zvedl v obraně ruce. „Dobře víš, že tohle já nedělám. Halucinace nedokážu vystát.“

„Tentokrát je vystojíš.“

Zabořil do prášku prst. „Kčertu s tebou, Eszaji.“

Věděl jsem, že moje shovívavost by zeslábla, takže jsem si nabral prášku jen na okraj nehtu a slízl ho. Rozprostřel se mi po jazyku, chutnal tupě, byla v něm patrná travnatá pachut s krystalickým kovově slaným nádechem. Byla to rychlokondenzovaná verze. Do prdele, to byla paráda. Když mi došlo, co jsem udělal, zavřel jsem oči zahanbením. Skolopendium jsem ochutnal naposledy před pěti lety.

„Vypadáš jako Lučištník, když degustuje vybraná vína. Je *čisté jako temninský sníh*,“ ujistil mě s doširoka rozpráženými rukama v gestu hodném podřadného herce. „Vyrábíme ho za použití tvé technologie, kvalitou se nám nemůže nikdo rovnat.“

„Ano, to mi pomůže. Alespoň než se dostaneme na ten ostrov,“ řekl jsem. Cinna se na mě nechápavě podíval. Podal jsem mu rychlé vysvětlení: „Ne, ne na Travnatý ostrov, myslím na Tris. Mlha nám vyličila podivný příběh o jakémsi novém ostrově tři měsíce cesty na východ od Awndynu. Prý tam mají úžasnou kulturu a ovoce, na

které se ti přímo sbíhají sliny, chutná jako jablka, co vypadají jako borové šišky. Mám šestiměsíční opuštěk z Hradu! Pokud to teda není nějaká fata morgana, která se zdála námořníkům, když pili svoje vlastní chcanky. Jen si představ, co to znamená, a nejenom pro znuděné Eszaje, ale pro všechny!... Ale jak znám Atu, než vyplujeme ze zátoky, stane se něco příšerného.“

Těžce jsem vydechl a postavil se. Obálka mi připadala přiměřeně těžká. Na váhu jsem si vypěstoval cit, jako když zkušený falešný karetní hráč pozná po hmatu, kolik karet má v balíčku. Hodil jsem ji do tlumoku a natáhl ruku po Cinnově balíčku cigaret, přitáhl si ho a taky si ho strčil do kapsy. „Dík. A můžu si vzít i nějakou svítilnu? Musím se ukázat v panském domě.“

„To víš, že jo, ale poprosím tě o tisíc liber, Kometo. A bohužel šeky vystavené zaniklou Tepenskou bankou tady v Bawterově neomezeném dovozu nepřijímáme.“

Tuhle přemrštěnou cenu, která by obstála jedině tak v Dolním Sedle, jsem usmlouval na rozumnějších osm set padesát liber. Odpočítal jsem z peněženky devět set a Cinna peníze okamžitě shrábl.

Všiml jsem si, že z librových mincí, které mi vracel, pocházela většina z Ptakky a byla na nich vyražená tangarská labuť. Z ostatních tří mincoven ve Čtyřzemí mi dal po jedné minci s letnodenskou lasturou hřebenatky a hacilitskou pěstí a dvě s narcisy z esekské mincovny. Na doporučení Hradu se peníze měly vyrábět stejnou rychlostí v celém Čtyřzemí. Doufal jsem, že Ptakka nereagovala na nepřízeň osudu ražbou dalších peněz. Odráželo by to typický zaskajský způsob uvažování: krátkodobé řešení, které stáhne Ptakku do ještě většího bahna.

Cinnův poskok se strništěm na bradě se vrátil s lucernou s tlustou čočkou a utrousil: „Já myslel, že Rhydan ve tmě vidí.“

Cinna je jeden z mála mně známých překupníků, ze kterých se nestali narkomani. Jiní neodolají, protože obchod s drogami je něco velice špatného a oni zjišťují, že skolopendium je nesmírně svůdný a silný lék na všechny přečiny a otevřené emocionální rány. Cinna však pořád setrval ve fázi uctívání peněz, trochu jako já, když jsem ještě žil v Hacilitu. Pocházel z jedné morenzské vesnice a musel tvrdě pracovat, aby se z ní dostal pryč. Nijak jsem mu to nevyčítal; všechen morenzský průmysl, soudní dvory a trhy se soustředily do města. Inteligenci této oblasti odsávala Hacilitská univerzita a monopol na slávu mělo pouze Morenzské velké divadlo v Hacilitu; okolní vesnice tak zůstávaly bezduché a otupělé.

Cinna věděl, že všechno, co je nebo co vlastní, vystavěl na velmi vratkém základě. Pořád očekává od nějakého Eszaje nebo panovnice jemné dloubnutí, které shodí celý jeho domeček z karet

zpátky do prachu. „Brát kočku znamená mrhat přespříliš drahocenným časem,“ řekl. Podržel mi dveře a dodal: „Ale přemýšlel jsem, co opravdu znamená nesmrtelnost, Jante. Taký bych šel do drog.“

Opustil jsem klub, přešel Kypící ulici a sestoupil po několika kluzkých schodech na tvrdou plochu pláže. Vanul tu silnější a studenější vítr než v chráněném městě. Na zčeřeném mokřém písku jsem nezanedával žádné stopy. Říkal jsem si, že závislosti už znovu nepodlehnu; teď si dopřeju jen tak mimochodem. Prázdný oceán byl hladový černý prostor; nebyla na něm žádná světla. Komíhal jsem lucernou, ale ta osvětlovala jen okraj pleskající vody.

Daleko za ústím přístavu splývala s nocí nezřetelná silueta, nehybná masa jako neblahá předtucha. Musel to být *Buřňáček*. Panebože, to byl ale kolos.

Minul jsem nábreží, jedinou část města, kterou se panovnice uráčila udržovat. Napříč ústím přístavu se táhla menší posvazovaná plavidla, každé s pohupující se svítilnou. Jejich žlutý oblouk se odrážel v jemných vlnkách; vytvářely tichou blokádu. Od nábreží se k *Buřňáčkovi* pohybovala řada člunů. V každém jsem matně rozeznával jednoho člověka, opírajícího se do vesel. Všechny loďky byly plně naložené sudy; nakládaly se poslední zásoby pitné vody. Na molu se předkláněli Mlžini noční dělníci, kutáleli bečky a něco si drmolili tlumenými hlasy pašeráků. První veslový člun se sice rozplynul ve tmě, ale já pořád s hrůzou naslouchal rytmickému šplouchání zkreslenému větrem. Veslař něco vykřikl; za zvuku známého hlasu se v blokádě otevřela cesta.

Mlha sice rozšířila zvěsti, že se tato objevitelská cesta nijak neliší od ostatních, které podnikla, pokud by však někdo srovnával současnou úroveň utajení s předešlými výpravami, došel by k velmi odlišnému závěru.

Kapitola pátá

Následujícího dne nebyla awndynská subkultura na jasném zimním slunci vůbec vidět. Černá a jantarová ráhna a strážní koše rybářských kog kotvicích v přístavu vyčnívaly nad domy, jako by střechy měly stěžně. Na špicích vížek budovy přístavní správy se skvěly sochy karavel odlité z blyštivého bronzu, opatřené dokonce i drátěným lanovím.

Na nábreží jsem se setkal s Bleskem a Mžencem Střízlíkem. Sledovali procesí člunů, které se nadále plavily do hlubokého kanálu zvaného Koryto karak, kde kotvily velké plachetnice. Na promenádě se shromáždil početný dav. Bylo chladno, ale z oblohy nádherně zářilo slunce a drolilo příboj na průsvitné vlnky, které jemně šplouchaly na přístavní hráz a jen stěží pohybovaly těžkými chuchvalci zelenohnědých měchýřnatých řas.

Střízlík a Lučištník sestoupili do člunu zaskládaného našimi věcmi. Střízlík toporně seděl na dřevěné lavici a mezi kolena svíral opasek s kordem zasunutým v pochvě. Blesk se vykláněl přes horní okraj člunu, prsty táhl vodou a ve strnulé tváři mu hrál nepřítomný úsměv. Měl s sebou luk a toulec plný nádherných šípů a v krátkých vlasech se mu otravně blyštěla čelenka.

Já vyrazil po molu s napůl roztaženými křídly, abych nabral rychlost. Utíkal jsem stále chvatněji k majáku na konci. Minul jsem ho a dosáhl maximální rychlosti; molo skončilo a já vyskočil do vzduchu. Křídla se mi dotkla pod trupem, mávl jsem jimi nahoru, až se o sebe otřely konce letek.

Vznesl jsem se nad hráz lemovanou několika stovkami lidí. Někteří mi s kletbami na rtech uhýbali. Zahlédli podrážky mých bot a cepín, který jsem měl připásaný k boku. Jejich závistivý šepot ke mně doléhal jako ševlení vln.

S křídly strnulými ve tvaru písmene V jsem se naklonil, abych opsal ostrý oblouk, a ve slabém teplém proudu jsem začal stoupat nad změt střech. Dosáhl jsem výšky žlutohnědých pískovcových útesů a vznesl se ještě výš, až jsem spatřil jejich travnaté plochy. Potom jsem se stočil směrem k lodi; pode mnou se hnala hladina moře. Po awndynské přívětivosti se mi bude stýskat. Se snídaní jsem pozřel i špetku skolopendia a v důsledku toho mě teď moře tolik neděsilo. Když jste pod vlivem drogy, mění se vám rovnováha mezi všemi aspekty osobnosti a vytváří se vám nový charakter. Trisu jsem se už nemohl dočkat.

Po nerovném kamenném molu postupovala skupinka lidí. Z velké výšky jsem z nich viděl většinou jen hlavy. Ženě s holí padaly přes pevně přitážený zelený pléd dlouhé ryšavé vlasy; byla to Vlaštovka obklopená svojí družinou. Zastavili se u paty majáku a pohlédli na moře. Vlaštovka začala zpívat. Lkala, modulovala žalozpěv veškerou silou svého operního hlasu. Poryvy větru mi do uší donesly melodii – jasnou a vysokou; klouzala po přízračných mollových akordech, z nichž mi naskakovala husí kůže. Melancholická elegie se vznášela nad zástupem lidí na nábřeží, nesla se kolem člunů ke karavelám. Slyšeli ji veslaři. Zaslechl ji Blesk a otočil se ke břehu. Vítr ji vál k Trisu. Nevěděl jsem, proč Vlaštovka zpívá žalozpěv, ale působil patřičně.

Za přístavem se začaly houpat čluny. Alespoň že nemusím sedět v některých z těchto malých necek. Na hladině kotvily rozptýlené pestrobarevné karavely. Když jsem získal výšku a rozšířil se mi obzor, uviděl jsem jich asi třicet – jako jasně natřené modely, některé s vrtulemi na palubách, které otáčely navijáky, jiné špinavě hnědé a porostlé svijonožci, některé s muži usazenými ve spletitých kolébkách lanoví, všechny do jedné pak přivázané k bójím osázeným vlajkami; odliv je unášel stejným proudem.

Flotila byla střízlivou připomínkou Atina talentu. Její trpělivost a síla vůle mohly dobýt svět. Karavely se v patnáctém století vyvinuly z nemotorných kupeckých karak, ačkoli od té doby prošly celou řadou změn. San uznal roli, kterou hrály při přepravě zásob a vojáků na Hmyzí frontu, a proto v Kruhu vyhradil místo pro Námořníka a uspořádal klání, které vyhrál Atin předchůdce. První Námořník se okamžitě pokusil zabránit Výzvam k měření sil tím, že zakázal všem zaskajským společnostem stavět karavely. Tento jeho plán Císař rozhodně nehodlal přehlížet. Ata to věděla a zákazu nevěnovala pozornost. Pro svou první Výzvu v roce 1415 zhotovila karavely po dílech, a to v Hacilitu, kde je Námořník nemohl spatřit. Dovlekla je přes souš po silnici, kterou si nechala postavit, do

utajovaného montážního doku, zřízeného za tímto účelem na pobřeží. Se svými novými loďmi se pak drze plavila kolem Travnatého ostrova – kde jejich nečekáný výskyt nahnal Atinu předchůdci nesmírnou hrůzu. Takové má Ata odhodlání a na její obdivuhodnou ctižádost neměl vliv ani vstup do Kruhu. Sázela rozsáhlé lesy, aby měla jilmové a dubové dřevo na stavbu budoucích lodí.

Buřňáček byl se svými šedesáti metry na délku ze všech karavel zdaleka největší. Jediný kousek jeho povrchu nezůstal neozdobený. Na zádi se mu zvedala vysoká nástavba natřená na červeno a pomalovaná zlatými kudrlinkami. Příďová nástavba byla o něco menší a mezi nimi se táhla nízká paluba s největším ze čtyř stěžňů. Černý trup byl bachratý, boky se prudce stáčely k hladině, čímž lodi při pohledu zezadu dodávaly kapkovitý tvar. *Buřňáčkovou* figurínou byl svalnatý mladý muž s přeloženou bederní rouškou. Nad ním vystupovala hranatá příď bohatě zdobená šarlatovými klikyháky a Hradním sluncem. Jako kel z ní vyčníval lakovaný čelen a u čáry ponoru pět metrů pod přídí vybíhalo z levého boku napjaté kotevní lano. Přední část paluby tvořila jakýsi ostroh s příčným plaňkováním, přes které jsem viděl vlny.

Námořnice musela mít nesmírnou touhu ohromit ostrovany vynalézavostí a bohatstvím Říše. *Buřňáček* působil sebejistě i na mě: Mlha byla pragmatická žena, takže pokud utrácela peníze na výzdobu, zbytek lodi musel být v bezvadném a úžasném stavu. Karavela měla být spolehlivá tak, jak se o to mohla postarat jen ta nejlepší Námořnice na světě.

Po celé délce *Buřňáčka* ubíhal po obou stranách ve výšce tří metrů nad čarou ponoru úzký ochoz. Zád byla posetá barokními dřevoryty vystínovanými Hradními barvami: červenou a žlutou. Svislé části namontovaných svítilen byly vychýlené dozadu a dozadu ubíhala i celá horní část záďové nástavby, takže *Buřňáček* vypadal, jako by se hnal na vlnách, i když stál na místě. Záďová okna s olověnými kosočtverci zdobily rubínově zbarvené skleněné sluneční kotouče. Nádhernou středovou ozdobu pod nimi tvořilo zářící slunce pokryté oslnivou zlatou fólií. Blyštělo se slunečními paprsky odraženými od vln.

Z vrcholu stěžně se vinuly vlajky, které se na šňůrách točily jako papíroví draci. Mlžina jednoduchá bílá korouhev byla nejdelší. Poznával jsem rovněž stříbřitou labuť královny Tangarské a spícího sokola Kyan Sokolské. Spatřil jsem znak černého pluhu esekského panství, stříbrnou hvězdu Šivelu a erb tří párků na bodci kostřavského panství. Peníze muselo poslat i karnisské panství, protože přítomna byla i jejich zástava, černý srpek měsíce proklátý šípem. Před sto lety jsem řekl rhydanské dívce jménem Šira Dellin,

že její šance na odehnání ptackých osadníků z níže položených temninských svahů je asi stejně velká, jako že trefí měsíc šípem. Osadníci založili karnisské panství a tento obraz okamžitě přijali za svůj znak, čímž pro mě stvrzení pravdivosti mých vlastních slov vyznělo ještě bolestněji.

Pustil jsem se do opatrného sestupu mezi prvním a hlavním stěžněm a s dutým zaduněním jsem doskočil na palubu. Svěsil jsem křídla a složil je. Cinnovo skolopendium bylo tak dobré, že jsem vůbec necítil, že by mě bolela.

Blesk a Střízlík vystoupili na palubu a šli za Mlhou ke kormidlu. Střízlík se neovladatelně křenil na celé kolo. Překypoval vzrušením. Námořníci začali smotávat vlajky. „Rozviňte plachty!“ volala Mlha. „Lodníci z mezipaluby k vratidlu. Vypnout příďové plachty! Vyšlete laskavě rozkaz kapitánu Rackovi na *Bekasinu*; vyrazíme na cestu... Vítej na moři, Mženče,“ dodala.

S *Bekasinou* v závěsu jsme klouzali kolem lodí v Korytě karak, kolem černých sudovitých bójí na levé straně. V těsné blízkosti nás na volné moře doprovázela ptacká závodní jachta jménem *Křepký kormorán*; na rozloučenou nám zazvonili na zvonec. „Přejí nám hodně štěstí!“ Mával jsem. Byl jsem celý bez sebe radostí, že se nebojím.

Ata se opírala o kormidlo. „Jak se máš, Jante?“

„Jo, jde to.“ Upíral jsem oči na vyřezávaný kosočtverečný znak na přídi naší sesterské lodě. *Bekasina* byla natřena mikavodskými barvami, tmavomodrými a bílými kosočtverci; měla na sobě tolik dekorací, že vypadala, jako by byla ozdobena vnitřním zařízením ze zkrachovalého nevěstince.

„Pověz mi, jaký máme dneska den?“ zeptala se mě Ata.

„Mmm.“

„Ukaž mi oči.“

Sundal jsem si sluneční brýle a podíval se na ni. „Dobrá, dobrá,“ kývla nakonec, ale s jistými pochybnostmi.

Bekasina roztáhla všechny plachty, které měla k dispozici, aby s námi mohla držet krok, a plula za námi na pravé straně. Blesk mě nepozdravil, natolik byl zaujat konverzací se Šermířem. Ukazoval na karavelu připomínající velký modrý svatební dort. „Byla pojmenována po mojí sestře. Malá *Bekasina*...“

„Jasně,“ poznamenal jsem. Nahnul jsem se přes zábradlí a všiml si, že žádné dva hřebínky vln nemají úplně stejný tvar.

„Byla nejmladší z rodiny,“ začal Blesk. „Nejmladší z devíti. Umřela, když jí bylo teprve šest roků.“

„To je mi moc líto,“ řekl Střízlík.

„To nic, už si to tak neberu. Dostal jsem se z toho na přelomu prvního tisíciletí,“ odpověděl Blesk neochvějně. Slyšel jsem, že v

roce tisíc se mu s využitím řady ekonomických tlaků konečně podařilo vyřídit avernskou dynastii a proměnit její panství zpátky v oboru.

„Pochop, bylo to dávno,“ řekl potichu. „Bekasina byla nejmladší člen mojí rodiny; překypovala životem, byla neustále šťastná. Můj druhý nejstarší bratr, Sokolec, ji měl moc a moc rád. Měl sklony k zádumčivosti a Bekasina v něm probouzela život.“

Jednoho rána uprostřed léta si spolu hráli, zatímco jsme se připravovali na oslavu dne, kdy jsme přišli o boha. Hlavní třídou se k nám blížilo květinové procesí s červencovou královnou v čele a mladá dívka v její roli se chystala projít před průčelím paláce. Ulice vroubili lidé, kteří jí provolávali slávu. My v paláci jsme chtěli mít co nejlepší výhled, takže jsme my děti všechny vyběhly do horního patra. Já si našel jedno střešní okno, Bekasina a Sokolec byli těsně pode mnou, venku na parapetu. Bekasina měla kolem hlavy a v přezkách bot věnečky ze sedmikrásek. Když před palácem procházelo procesí, vykláněla se přes balustrádu a Sokolec ji zezadu držel za šaty. Smála se radostí, ukazovala na vozy a kopala nohama. Potom nešťastnou náhodou kopla Sokolce pod bradu a ten ji v úleku pustil. Viděl jsem jen, jak mi zmizela z očí.“ Blesk ukázal dolů přes obrubu lodě.

„To je strašné.“

Pomalů přikývl. „Smrt malé Bekasiny způsobila ohromný poprask. Nic už nebylo jako dřív. Mí bratři Sokolce nenáviděli... a já taky. Popadl ho vztek a stáhl se do sebe; nakonec nás opustil a našel si nové panství v Avernu. Myslím, že jsem mu nikdy neodpustil.“

Přešel jsem k Mlze s nadějí, že hovor s ní nebude tak sentimentální. Obezřele pozorovala zásobovací loď, načež předala kormidlo své zástupkyni. Myslím, že na všechny důstojnické pozice jmenovala svoje syny a dcery. „Pánové,“ řekla, „dovolte, abych vám ukázala vaše kajuty.“

Mlha nám vysvětlila, že *Buřňáček* má pět úrovní včetně otevřených palub a kastelu. Největší byl nákladový prostor, kde se převážely demontované pinasy určené k průzkumným výpravám, a na zádi pak ohrada pro zvířata plná červenohnědých kuřat s bystrýma očkama. Průlezem jsme se dostali dolů na obytnou palubu, kousek nad čáru ponoru; od přídě až k zádi byla opatřená malými okenicemi s emblémem vycházejícího slunce. Každý námořník měl k dispozici prostor o velikosti pouhých čtyřicet centimetrů na dva metry, kde si mohl natáhnout houpací síť. Divil jsem se, jak se mohou Ptakkové donutit setrvávat v tak

klaustrofobním prostředí. Na rozdíl od svých listnatých měst hovicích si uprostřed venkovské krajiny a svých nepočetných rodin v rozlehlých domech tu byli opeření muži natěsnáni na tak malém prostoru, že si nemohli ani natáhnout křídlo. Mlžina kajuta na zádi vbíhala do jejich ubikací a táhla se až na palubu o patro výš; chybělo málo a byl bych se v ní postavil zpříma. Měla vlastní ložnici a pracovnu, která rovněž fungovala jako jídelna, se stolem z leštěného mahagonu, působícím na lodi naprosto nepatřičným dojmem. Vypadalo to, že chce mít z *Buřňáčka* svoje panské sídlo.

„Jante,“ sdělila mi, když jsme se vrátili nahoru, „ty máš kajutu pod záďovou palubou.“ Otevřela dveře do prázdné místnosti se svažitou podlahou, metr široké, dva metry dlouhé a metr vysoké. Nad háčkem na houpací síť byla u stěny složena jediná police se závěsem. To jsem se sem měl vměstnat?

„Vždyť jsme v nějakém zasraném přístěnku,“ protestoval jsem.

„Věř mi, že luxusnější kajutu pro cestující na celé lodi nenajdeš! Ale jestli chceš spát venku, klidně si posluž... Pojd', Blesku, ukážu ti příďovou nástavbu.“

Alespoň že jsem měl kajutu co nejdál od vln. Mohl jsem se vyklonit z okénka a podle výšky vody na dřevěné obšívce určit, jak rychle se potápíme. Měl jsem nejlepší výhled, čerstvý vzduch a mohl jsem létat z paluby o patro výš. Vlnobití sice nejvíc houpalo právě mojí kajutou, ale to mi nevadilo. Nemohl jsem se dočkat, až se zbavím Mlžiny usmívající se tváře, takže jsem se stáhl do svého titěrného dřevěného kumbálu. Co tady, do prdele, dělám?

Jakmile jsem začal vnímat pohyb lodi, už před ním nebylo úniku. Mohl jsem sice odletět domů, ale pak bych musel čelit Císaři. UVÍZL jsem mezi dvěma příšernými volbami. Seděl jsem se zkříženýma nohama, s lokty na kolenou, s hlavou v dlaních, s prsty spletenými do černých vlasů připomínajících vodopád.

Mezi palubami a nade mnou duněly kroky námořníků lezoucích nahoru a dolů po šikmých žebřících. Vrzaly fošny. Když jsem se nad tím znovu zamyslel, *Buřňáček* působil mimořádně chatrně. Námořníci něco upravili, podlaha se narovnala a loď s vyrovnaným kýlem začala nabírat rychlost.

Vměstnal jsem se do kajuty, zastrčil jsem západku a otevřel břitvu. Pustil jsem se do rozdělování čtvrtkilové zásoby kočky. Vysypal jsem prášek na obálku jedné knihy, rozřezal ji a vyrobil papírová psaníčka o váze přibližně jednoho gramu. Proč jsem toho skolopendia koupil tolik? Aby ho Cinna nemohl prodávat svým obětem? Ne, protože ho potřebuju tolik, abych vydržel v rauši po celou dobu plavby. S důmyslností vlastní bývalému feťákovi jsem

psaníčka ukryl do všemožných skulin, kamkoli, kde na ně nebylo vidět. Vecpal jsem je mezi stropní trámy a mezi desky podlahy. Přilepil jsem je na spodní stranu police, napěchoval je do svítlny i do nízkého svícnu. Schoval jsem je mezi stránky knihy, do kapsičky na brousek v pouzdře, kde jsem nosil nůž. Dokonce jsem si je zašil do podšívky kabátu.

O hodinu později pořád v obálce zbývalo dvě stě gramů, množství dostatečné k otrávení všech členů posádky na obou karavelách. Nasypal jsem si hromádku kočky z plošky nehtu do poháru bílého vína. Při kontaktu s tekutinou se rozpustila jako tající sníh. Oddělil jsem čáru na obálce knihy a nasál ji do nosu. Zajiskřila mi čelist. Prudce jsem otevřel okénko a epochálně jsem *Buřňáčkovi* pozvracel bok.

Potom jsem se oslepený jasem vrátil na zářovou palubu. V čerstvém větru jsem se roztrásl. Pevnina byla směšně maličká a jednotvárná – viděl jsem celé kobaltské pobřeží, světle zelenou linku táhnoucí se přes celý obzor, která už začínala modrat. Z awndynských útesů zbyla slabá šmouha vysoká necelého půl centimetru. Všude jinde se rozprostíral nerozlišitelný oceán. Nechtěl jsem se na něj dívat. „Vypadá to, jako bychom viděli celé východní pobřeží,“ poznamenal jsem k Mlze.

Zasmála se a zavrtěla hlavou. „Rozluč se s ním, Jante.“

Ještě pořád jsem mohl odletět zpátky. Vyklonil jsem se před zád a roztáhl křídla, abych pod nimi cítil vítr.

„Tys něco takového nikdy neviděl?“ zeptal se mě Lučištník klidným hlasem.

„Je to hrůza,“ sykl jsem. „Je to komedie.“ Vždycky musím pracovat v jejich světě. Blesk při dobrodružných výpravách navštěvoval hory a jednou, když jsem potřeboval pomoc; ale já je všechny vyzývám, aby se vydali na vysoké náhorní plošiny. Řekl jsem si, že překonávám hranice daleko závratnější a navštěvuji světy mnohem nebezpečnější, než je tento, ale to mě ani v nejmenším neuklidnilo. „Je tu dostatečně hluboká voda, aby na nás mohly zaútočit mořské obludy?“

Mlha si odfrkla. „Jante, žádné mořské obludy neexistují. Obeplula jsem celé Čryřzemí. Šest set let se plavím za tuto zeměpisnou délku, takže na to, co ti říkám, můžeš vzít jed. Obludy jsou jenom povídačky opilých chvástavých harpunářů. Mohl bys zahlédnout velrybu, která v dálce vypouští vodu, ale to je asi tak všechno.“

Usrkl jsem svoje dochucené víno a díval se, jak se zelená brázda za *Buřňáčkem* stáčí jako krajka z tkalcovského stavu. Obzor se vzdaloval; když splynul s oparem a zmizel, očekával jsem, že uslyším hrom. Ještě dlouho jsem se za ním díval a snažil se

zapamatovat si jeho polohu. Za hodinu mě měl *Buřňáček* odvézt příliš daleko na to, abych mohl ještě doletět domů.

Potom jsem se od bočnice odvrátil. Díval jsem se na moře tak dlouho, že mě překvapily velikost a ruch lodi. Měl jsem zesláblé ruce, prázdnou sklenku. Udělal jsem krok a paluba se naklonila. Sakra, jestli si ostatní všimnou, v jakém jsem stavu, určitě si dají dvě a dvě dohromady. Musím dojít do kajuty, zamknout dveře, vyspat se z toho. Šinul jsem se kolem bočnice k vrcholu žebříku a šátral nohou po příčlích. Dolů slezu, není to daleko.

Ztěžka jsem žuchl na mezipalubu, zatřásl křídly a rukama, abych vůbec věděl, kde je mám. Ano, ovšem, ta paluba se zatraceně naklání, řekl jsem si; jsme na zasrané lodi. Škrábavě jsem otevřel dveře do kajuty a odhodil kabát, ale ten sklouzl ke dveřím. Přehnal jsem to. Ale pocit je to úžasný, panebože, to je paráda. Když kočku piju, hukot a dezorientace přicházejí pomalu. Proto si zapomínám dávat pozor a vždycky toho vypiju kurevsky moc. Za chvíli už budu na vrcholu, doufám. Chytře jsem se vrátil do kajuty, dokud jsem mohl. Pobřeží už je v tahu je tu jenom moře žádná země kde by se dalo přistát jenom moře. Musíme spoléhat na své vzpomínky, že Říše nepřestala existovat.

Přebral jsem. Lehl jsem si na přikrývku, schoulil se, zavřel oči – už nemůžu pozorovat okolní svět, děje se tam toho strašně moc. Hlavou mi víří myšlenky a kočka je začíná rozkládat na jednotlivé cykly. Vědomí je kruh. Myšlenky přicházejí v cyklech. Jsou to velké, pomalé, nepříliš časté cykly a uvnitř nich se opakují rychlá kola. Slova se vytvářejí, když zvukové cykly zapadnou do správné kombinace. Vědomí je kruh; myšlenky přicházejí v cyklech. Jsou to velké – právě se mi to děje! Myslím, že umírám! Žádné strachy, neumřu; tohle už se dělo. Nesnáším, když se to děje. Nejspíš se odebírám do Přesunu. A v Epsilonu jsem nebyl celé roky. Epsilon. Slova se vytvářejí, když zvukové cykly zapadnou do správné kombinace. Ne, proboha, začíná se to dít – umírám? Žádné strachy, neumřu; tohle už se dělo. Panebože, nesnáším, když se to děje. Nejspíš se odebírám do Přesunu. A v Epsilonu jsem nebyl celé roky. Nejspíš se odebírám do Přesunu. Minule jsem málem umřel. Kapka říkala, že jsem umíral. Žádné strachy, neumřu. Tohle už se dělo. Nesnáším, když se to děje (právě se mi to děje; právě se mi to děje). Odebírám se do Přesunu. A v Epsilonu jsem nebyl celé roky. Vědomí je kruh; myšlenky přicházejí v cyklech. Nemyslel jsem si to už? Slova se vytvářejí, když zvukové cykly zapadnou do správné kombinace (-to děje, právě se mi to děje, právě se mi to-) Co je? Tenhle pocit umírání. Žádné strachy, neumřu; tohle už se dělo. Slova se vytvářejí, když zvukové cykly. Panebože, nesnáším, když se to děje. Nejspíš se odebírám do Přesunu. A v Epsilonu jsem nebyl

celé roky (-to děje, právě se mi to děje, právě se mi-) Myslím, že jsem si to právě myslel (-to děje, právě se mi to děje, právě se mi to-) dě je pár rp prá právě se my mi to dě visím slova se vytvářejí když slova se vytvářejí slova slov aa pso spo sop slo slova se seé vyt vytf ářejí slova se vytvářejí slova se vytvářejí pos slo los slop slova sss se vy wy fi fa vytv ářejí slova se vytvářejí er eř se řřř... ř... ř

...

Ze všech stran na mě útočil křik a přede mnou byla tržnice slévající se do stánků až v místech, kde se obzor dotýkal oranžové oblohy. Pošťuchovali a přetlačovali se tu Stáli nakupující, davem se míhal hošík prodávající pohlednice Epsilonu. Poznal jsem bazar na Squantumském náměstí.

Seděl jsem se zkrříženýma nohama na dlažbě a soustředoval se; měnil jsem svoje vzezření z pouhého náčrtku Janta na něco hmatatelnějšího, co by vypadalo jako já, s několika vylepšeními.

Když jsem se projasnil, vrávoravě jsem vstal. Zapřísáhl jsem se, že se sem už nikdy nevrátím, a teď jsem svůj slib znovu porušil. Nad hlavou se mi objevil šedý mráček a začalo na mě pršet. „To by stačilo,“ řekl jsem mu a zamáchal rukama. „To stačí! Tak deprimovaný zase nejsem!“ Mrak na mě uronil ještě několik posledních kapek a rozplynul se.

Byly tu stánky s plesnivými knihami, šatstvem a rafiemi, koláči a pivem. Mosazné ozdoby pro koně, porcelán, tisíce drahokamů rozsypaných na sametu. Placaté zelené smuteční žáby tklivě zpívaly ve skleněných nádržích. Na stáncích se prodávaly šupiny ze starobylých vlnožilů, oddenky stromových kapradin – vypadají jako jehňata, ale chutnají jako tuřín –, cvičení sokoli, podle všeho „nejlepší lovci v Šarlatové stepi“ a neuspořádané haldy bambusových beden plných pěnkav, které švitořily a třepotaly křídélky.

Byli tu entové bonsají – zkroucené stromečky s nohama v podobě kořenů, klopýtající na vyleštěném tácu. Na plátěné střeše jednoho stánku skotačil močálový gibbon. Měl světle zelenou hedvábnou srst a kulaté inteligentní oči; zadní nohy měl zakončené kachními plovacími blánami. Neudržel jsem se a musel se rozesmát. Opice přede mnou ve žvýkačkově růžovém úšklebku ohrnula horní ret.

Když už jsem tu zůstal na neurčitě dlouhou dobu vězet, rozhodl jsem se, že si to tu užiju. Vydal jsem se hledat zlaté kleště, které se skví na vývěsním štítu baru U býčích koulí. Úkol to nebyl nikterak snadný, protože Epsilon se neustále mění.

Mezi stoly se ubíral zástup nasnasů s průvodci. Nasnasové jsou lidé pouze s jednou rukou a jednou nohou. Dva, kteří mi byli nejbliž,

vypadali jako statné sloupy masa, které se podpíraly a poskakovaly ve dvojici. Oběma mužům vyrůstala ruka ze středu hrudi a mávala jako chobot. Prohlížel jsem si jejich tváře a tajil dech. Oba měli přímo nad nosem jediné velké oko, všechny rysy v jedné svislé linii, široká ústa a drsnou kůži. Muži na mě upřeli velké kulaté oči. Jejich průvodce oznámil: „Jsme na okraji Hrotecké čtvrti. Dávejte si na silnici veliký pozor, prosím... A pokud uvidíte nějakého hrotka, utíkejte. Tedy *honem* odskákejte.“

Za nejbližším stánkem sedělo velké zvíře podobné medvědovi. Mělo dokonale černou srst a bílé skvrny. Kolem krku a na hřbetě mu rostly dozadu směřující ostny. Šelma se otrásla a ostny zachřestily. Měla skloněnou hlavu; vypadala tak sklesle a zbídačeně, že jsem se zastavil s úmyslem ji koupit a pustit na svobodu. Prodavač byl umaštěný muž se skleněným okem. Na rameni mu seděl parodi s pestrobarevným rozčepýřeným peřím. Koulel očima a imitoval všechna mužova gesta.

Stánkař si všiml, že jsem turista, a potěšeně zatahal za medvěduv řetěz. „Dikopanda, pane! Velmi ceněná pochoutka. Žádných pět set liber, žádných čtyři sta liber. Jen pro vás, pane, tři sta liber!“

„Jen pro vás, pane,“ zaskřehotal parodi.

Soustředil jsem se a představil si, že mám v kapse obleku správný obnos. Prodavači jsem zaplatil a dikopandu jsem osvobodil. Když jsem ji pohladil po hlavě, olízla mi ruku a potom odskákala.

Pokračoval jsem v chůzi k ústřední kašně postavené rozlišskou technikou z vody převedené do pevného skupenství. Mezi průhlednými bloky byl vidět bílý beton. Vytvářel nádhernou trojrozměrnou matici, ve které tančily paprsky slunečního světla vrhané tekutou vodou šplouchající uvnitř kašny. V mohutných proudech, které se snášely jako diamanty, si hrála a štekala dvojice mokřých vlkovců.

Vedle nádrže posedávala vonička chlorylových kurtizán. Chloryly tuto městskou část spolukultivují. Jejich nesmírná krása mi připomínala Alku, drobnou a vytříbenou; měly ebenově černou kůži. Jedné rostly v zářivých vlasech vyčesaných nad hlavu drobné plody. Šustily na ní dlouhé šaty, zhotovené z živoucího listí; na několika místech rašily mezi zelení drobné růžové růže. Kolem paží se jí vinuly popínavé rostliny připomínající dlouhé síťované rukavice. Za ní visel pás stočených úponků, lístků a všelijakých kapradin. S těmito plodnicemi se úžasně spalo, ale já se teď chtěl naopak po tak dlouhé nepřítomnosti dobře porozhlédnout po Epsilonu.

Trh pokračoval do Hrotecké čtvrti, kde jednu stranu čtvercového

tržiště tvořila široká ulice dlážděná osmnáctikarátovým zlatem. V lesklé budově s hladkými sloupy byly umístěny čtyři vysoké hranaté stroje, ze kterých se linuly tiché vibrace. Ve vzduchu byl palčivě cítit slane měďnatý, vodově nahnílý zápach hrotecké červené tekutiny. Nad stroji visela cedule, na níž stálo:

HROTECKÉ AUTOMOBILY, SRDCE MOTORISMU
Při jízdě po epsilonřských tepnách nenajdete nic lepšího než
kavárnu U krkavice.
Každý si přijde na své: krev, pivo, káva. Vzdálenost
do dalšího podniku: deset mil.

Přímo pod cedulí seděla dívka v nízkém voze. Byl celý ze zlata, takže musel být hrotecké výroby. Tvarem odpovídal ženským křivkám, nad malými koly s loukotěmi byl osázený vydutými panely, dveře byly stejné jako u kočáru bez střechy, ale vpředu měl nasazené svislé skleněné okno. Neměl žádnou tyč pro koně.

Dívka uvnitř mi byla matně povědomá. Zamávala mi. „Hej, okřídlenče! Jante! Pamatuješ si mě ode dvora? Já jsem byla ten Žralok!“

„Estragon!“

„Pojď sem. S tím hrotkem si hlavu nedělej.“ Jeden hrotek se věnoval jejímu autu. Byl to masožravec jako všichni příslušníci jeho rasy, tři metry vysoký, samý sval. Až na bederní roušku byl nahý, blankytně modrou kůži měl zjizvenou a potetovanou. V prázdných očích jednolitě modré barvy neměl zorničky. Jeho obočí sestávalo ze dvou řad ocelových kroužků: patřil k Nadočnicové sektě. Napadlo mě, že by mohl celý týden vyžít z masa, které mu uvízlo mezi obrovskými jehlicovými zuby. V pařátech držel černou gumovou hadici, která se klikatila k zemi a mizela pod povrchem. Do Estragonina zlatého automobilu tankoval onu červenou tekutinu.

Pod nohama mi hučela ulice. Našlapoval jsem opatrně, připraven okamžitě vzít nohy na ramena. Pohyboval jsem se tak, aby Estragon zůstávala mezi mnou a vrčícím zřízencem, ale Estragon byla Žralok, nebo spíše přesunská projekce Žraloka, a byla stejně nebezpečná jako on.

Estragon se usmála ústy plnými ostrých zubů. Ze středu zad a z boků jí trčely ploutve. Se soustředěným výrazem zvládla změnit podobu a ploutve zasunout, až na jejich místě zůstala hladká kůže. Nakrátko se místo Žraloka stala nádhernou ženou.

„Líbí se ti moje podoba?“ zeptala se. „Zjišťuji, že nasávací vzduchu se k hezkým mladým dívkám chovají vlídněji a úslušněji.“ Když se potom zamyslela, na povrch opět postupně vyplulo její původní vzezření a já se musel popasovat s nesnadnou výzvou

pokračovat v hovoru s frivolní blondatou dívkou v šatech bez ramínek a se třemi řadami trojúhelníkových zubů. Na krku se jí objevily rovnoběžné hluboké šrámy; žábry podobné černým stuhám. Rozšířily se, nasály vzduch a zmizely.

Soustředila se na vylepšení lesklých karmínových šatů, které jí obepínaly tělo, ramena jí halila huňatá flogistová štóla. Flogisty jsou vzácné a drahé; jsou dlouhé jako norci, ale mají tmavočervenou barvu a hustou, přepychovou srst. Tato měla hlavu lvíčka, jehož tvář však místo hřívy lemovalo okružím masitých okvětních lístků. Tato květinová kočičí tvář měla na štóle funkci sponky a žluté skleněné oči se jí blyštěly. Flogisty jsou ohnivzdorné; chcete-li jejich kožušinu vyčistit, vložte ji do plamenů.

Nabídl jsem Estragon ruku, ale ta se na ni podívala, jako by to byl její oblíbený sendvič. „Viš, toho auta se můžeš i dotknout,“ řekla.

Zadíval jsem se na vůz. „Není živé?“

„Ne, Jante. Není živé... Živé jsou jeho *součásti*.“

Bylo vyrobené z tenkého plátu ryzího zlata a zlaté bylo i složité vnitřní zařízení: volant, na němž Estragon spočívala svýma jemnýma rukama a číselník, který vypadal jako ciferník, ale žádný ciferník to nebyl.

„To auto ti nic neudělá,“ vysvětlovala mi starostlivě. „Ale nepřibližuj se k hrotkovi. Ti tyhle sportáky vymysleli, aby za ně lovily a prováděly náboženské oběti, aby kvůli jejich uctívání zraňovaly oběti zajímavými způsoby. Jsou blázni do rychlých, vážně rychlých aut, čím rychlejší, tím lepší, jako je tahle raketa; je nejlepší, jaké za maso koupíš. K výrobě rychlých aut potřebují dobré atlety. Ty jsi atlet, že?“

Přikývl jsem.

„Hroci udělají cokoli, aby se zmocnili tak výborného běžce, jako jsi ty. Kdyby věděli o Rhydanech, byl bys už po smrti. Potřebují atlety, protože právě díky nim můžou tahle fára jezdit,“ dodala a láskyplně poplácala ploutví volant. „Podívej.“

Zmáčkla tlačítko a v přední části auta se otevřela dvířka. Sklonil jsem se a nakoukl dovnitř.

Pod kapotou se chvěla a zvedala masa zelenofialových vnitřností. V čirých gumových hadicích kolem nich proudila červená tekutina. Páchly uleželým masem. Napříč středem se táhlo šest velkých srdcí, uložených v řadě po dvou. Kompaktní červenohnědé svaly se stahovaly v jednotném rytmu. Představil jsem si, jakou nesmírnou sílu vytvářejí, aby poháněly paprskovitá kola.

Nahoře se o své vlastní vůli nadouvaly a splaskávaly dvě světle růžové plíce, připomínající kovářské měchy. S útroby motoru byly spojeny průdušnici obklopenou chrupavkou. Tu vlhce olepovaly

tmavé sraženiny. Nejblíže u mě se nacházela krví potřísněná skleněná nádrž s vodou, ze které vedly lesklé žíly ochlazující srdce. Uviděl jsem asi dvacet červenohnědých ledvin připevněných spleť vazů k porézní zlaté trubici, která se táhla do zadní části vozidla. Přímo před mýma očima vytryskla z trubice na dlažbu horká žlutá kapalina a vytvořila kaluž, z níž se začala linout pára; auto si ulevilo. „Fuj.“ Ucouvl jsem. „Panebože, to je hnus!“

„Koupila jsem si ho, aby mi pomohl v pátrání,“ nadhodila Estragon. „Hledám způsob, jak zachránit vlnožily. Proto jsem tady v Epsilonu, místo abych studovala doma, hověla si na sluníčku a pojídala tuňáky.“

Vlnožilové byli největší zvířata, o kterých jsem kdy slyšel, ale měl jsem za to, že všichni do jednoho vyhnuli už před několika staletími při té nejhorší katastrofě způsobené Hmyzem. „Tomu nerozumím. Co je ti do mořských hadů? A stejně, nemáš trochu zpoždění? Jejich oceán už dávno vyschl – a ještě že tak.“

„Ano, ale já znám způsoby, jak s nimi promlouvat. Vlnožilové jsou inteligentní tvorové s vlastními vytríbenými vědomostmi. Myslím, že je obrovská škoda, že vyhnuli. Spolu s nimi vymizely i veškeré jejich znalosti, Jante; copak ti to může být jedno? Viděla jsem, jak jsi zrovna osvobodil tu dikopandu.“

„Ale je přece rozdíl mezi dikopandou a kilometr dlouhým mořským hadem! Přesunu se bez těch hnusných, slizkých mořských potvor určitě ulevilo!“

„To říká Rhydan. Dávej si pozor, aby vyhubení nehrozilo tobě. Hrotci by z tebe rádi nadělali sportovní kupíčka. Počkej! Nikam neutíkej! Buď hodný Rhydan, a než zaplatím, dohlídni mi na auto.“ Estragon popadla flák šťavnatého steaku, který ležel vedle ní na prázdném sedadle. Seskočila ze stupačky a když vstoupila do stánku, její žraločí kolébání se proměnilo ve velmi smyslnou chůzi.

Já jsem se opíral o oblý bok auta a rozhlížel se kolem dokola po blížících se hrotcích. Kdyby měla Estragon pravdu, mávali by sekáčky na maso a prahli po mém odchodu z tohoto světa. Tohle vozidlo nazvala sportovním autem, ale nikdy jsem neviděl, že by se auto věnovalo sportu, a podle mě je docela nesportovní sedět v autě, když se očekává, že budete utíkat.

Estragon se opět objevila a rozbalovala kus hrotecké červené vody přimrzlé k plochému dřívku. Mohutně ji olízla, potom nabídla i mně.

„Na to zapomeň!“

„Jak je libo! Divný nasávací vzduchu. Neměl bys Epsilon vůbec navštěvovat, Jante; sem nepatříš. Skličuje mě, když tě vidím, jak se trávíš. Doufala jsem, že jsi s drogami už skončil.“

„Víš, zase jsem do toho tak trochu spadl.“ Vysvětlil jsem jí, jak

se to má s ostrovem, jaký mám strach z moře a jaké trampoty mě teď potkaly na palubě *Buřňáčka*.

Na těle jí vyrazily skvrny šedé smirkovité kůže a zase odezněly. „Objevitelská výprava!“ zvolala nadšeně. „Tak v tom případě ti pomůžu. Ráda bych se koukla na ty vaše lodě. Budu je v hloubce chvíli sledovat, aby ses nemusel bát moře. Jestli se tvojí lodí stane něco nemilého, dokud budu nablízku, měli byste být v relativním bezpečí.“

„Děkuju ti. Děkuju ti, Estragon. Co pro tebe můžu udělat na oplátku?“

„Učení nás Žraloky motivuje. Poučná zkušenost je mi dostatečnou odměnou. A třebaže teď brázdím vzdálené vody, doplavat k vám by mi moc času zabrat nemělo...“

Svraštil jsem obočí.

„Všechna moře jsou propojená. Všechny oceány v každém světě jsou ve skutečnosti jeden oceán. Moře si napříč světy nachází svou vlastní hladinu; jestliže plaveš dostatečně daleko, můžeš se dostat kamkoliv. Pokud je ti voda po chuti, záleží na tom, v jakém moři dýcháš?“ Pokračovala: „Kéž bych tak mohla vidět oceán zvnějšku – obrovitou kouli vody zavěšenou ve vzduchoprázdnu, jak říkají v mojí škole. Takového Přesunu ale schopná nejsem.“

Chvíli jsem o tom přemýšlel. Stejně moře, které se hrne do kafarnaumského přístavu, šplouchá na pláž v Awndynu, proudí za přílivu do jiskřivé Miky – poloslaně vtéká na epsilonské tržiště, třpytí se před dvěma tisíci lety ve Vistě Marchan a hned vzápětí se jím proženou Estragoniny ploutve v hlubinách. Země se mění, ale oceán je klidná tůň, tůň ve tvaru koule, zavěšená ve vesmíru.

Došel jsem k závěru, že Estragon si ze mě dělá legraci, takže jsem se zasmál a ona mi věnovala opovržlivý pohled. „Je to pravda. Nemyslíš si přece, že ďasi mořští a rejnoci mají původ ve tvém světě?“

Pokrčil jsem rameny, protože zvířata, o kterých se zmínila, mi nebyla známá.

Žraločice si povzdechla. „Jante, to si říkáš učenec? Žádný opravdický student si nezaneřádí hlavu tak jako ty. Proč se ničíš? Chceš, aby tě našli na zemi mrtvého, ztuhlou mrtvolu s jehlou zapíchnutou v ruce? Co je na tom tak úžasného? Já se sem dostávám přes studium a ty se sem dostáváš přes potěšení. Cítím to z tebe. Abys věděl, tam, odkud pocházím, je potěšení špatné.“

„A co je tam dobré?“

„Malé kousky ryb.“

„Promiň, Estragon. Přesunul jsem se nedopatřením. Jsem tady, protože mě oceán znervózňuje a předávkoval jsem se.“

„Existují jiné způsoby, jak dosáhnout dostatečného odloučení,

aby ses mohl Přesunout.“ Trojúhelníkovitě se usmála. „Na základě bolesti, anebo tak, jak to děláme my Žraloci – myšlením. Slib mi, že už nikdy nesáhneš po drogách, a já tě to naučím! Nakonec se budeš moct Přesunovat podle libosti, stejně jako já – ale nejspíš ne tak dobře, protože nasávací vzduchu nejsou moc inteligentní. Ty by ses například nikdy nedokázal Přesunout až do mého světa. Stupeň přemístění by tě určitě zabil. Už jenom proto, že ses dostal až sem, musíš mít na kahánku.“

„Přesunovat se *podle libosti*? Jak?“

„Umiš se přimět probudit z noční můry, že? Tohle se nijak neliší. Tvoje tělo tady není; jsi turista, projekce, stejně jako já. Jestli musíš cestovat do Epsilonu, dělej to pomocí meditace – aby ses mohl promítnout, potřebuješ se nacházet v uvolněném stavu mysli. Přesun je samozřejmě snazší opustit než se sem dostat, takže můžeš buď meditovat, nebo se k cestě domů přinutit. Já se vlastně jen probudím z transu a vrátím se do svého moře.“

Nikdy mě nenapadlo, že bych mohl do Přesunu najít ještě jinou cestu. Domníval jsem se, že moje putování do Epsilonu jsou vedlejším účinkem užívání skolopendia a že se probouzím, až když odezní jeho účinek. „Myslím, že to neumím.“

„Ale umíš. Můžeš se ubírat, co bychom si nalhávali, po vyšlapané cestě. Je potřeba jen trpělivost – a soustředění. Ukážu ti to!“

Vyklonila se přes nízké dveře auta, popadla mě za opasek a za košili a vtáhla mě k sobě. Měla neuvěřitelnou sílu. Spadl jsem na sedadlo spolujezdce, pod palubní desku. Házel jsem ve vzduchu dlouhýma nohama a pokoušel se o něco zapřít, abych mohl vyskočit.

Estragon mě snadno držela jednou drobnou rukou, kterou mi položila na hrud'. Stlačila pedál až na podlahu, uvolnila jakousi páčku. Auto vyrazilo s takovou energií, že mě vtlačila do sedadla. „Pusť mě ven! Pusť mě ven! Pomoc!“ Zápasil jsem. „Estragon, ty čubko!“

„Dám ti lekci ve žraločím stylu!“ Pevná prsa si jí dmula smíchem. Z hrtanového klaksonu auta vyloudila neartikulovaný lidský řev.

Vůz se hnal rychleji než dostihový kůň, řítil se po zemi rychlostí mého letu. Estragon během jízdy hlasitě hovořila: „Vysvětlím ti, jak se můžeš snadno dostávat do Přesunu – měl bys klidně ležet a vyprázdnit si hlavu, uvolnit se a zamýšlet se nad svou cestu na toto místo. Zvládnout tuto metodu může trvat i několik let, ale vy nesmrtelní máte na cvičení času habaděj. Zkus si to – pomysli na svou cestu zpátky do Čtyřzemí.“

Odmítl jsem. Nechtěl jsem riskovat návrat do zdrogovaného těla. Moje vědomí se musí vykopávat do Přesunu za nějakým

účelem; možná abych ho přestal huntovat skolopendiem, které jsem do sebe nepřestával ládovat. Co kdybych se vrátil do těla ležícího v kómatu? Byl bych vyloučen z Kruhu, mohl bych zestárnout a umřít, aniž bych znovu nabyl vědomí.

Estragon si všimla, jak jsem se zachvěl, a vyhrkla: „Ty to zvládneš! Počkej, já ti to předvedu!“ Strhla volant, smýkla autem kolem jeho vlastní osy a vyrazila po ulici Abdominálního trupu do Hrotecké čtvrti.

Obloha byla potemnělá a ze světél po obou stranách ulice ve Zlatém se linula nazlátlá záře; studená mlha kolem nich vytvářela aureoly. Kůži uctívající hrotci pracovali u silnice. Ruce měli až k loktům stažené z kůže. Těla měli posetá tetováním a krunýře na hřbetech pomalované spirálami. Svalnaté modré zadky si pořezali písmeny vypadajícími jako graffiti na starých kmenech stromů. Měli zlomené nosy jako boxeři těžké váhy a silné paže rybářů. Nosili na sobě i kousky těl obětí, které jsem nedokázal identifikovat.

Klidně se tu otáčelo ohromné paprskovité kolo o průměru čtyř metrů a jeho pohybem stoupala a klesala jehla. Hrotek naváděl pod jehlu kůži potaženou žlutým tukem; visela přes okraj zubaté zlaté plošiny šicího stroje. „To má být hrotecká kůže?“ zeptal jsem se.

„No, teď ji jen vyšívají. Později si ji zase navlečou.“

Když jsme kolem nich projížděli, cenili zuby.

„Nedívej se,“ varovala mě Estragon. „Teď to bude čím dál horší.“ Ale věděla, že se budu dívat, protože zvědavost motivuje nejen Žraloky, ale i mě.

Pod koly jsme drtili skleněné střepy. S pocitem odtrženosti od bezprostřední situace jsem odvrátil hlavu. Projížděli jsme kolem vozidel na okraji silnice, vypálených, roztřískaných a převrácených. Ležela mezi nimi zčernalá hrotecká těla, připomínky experimentů s motory. Dlouhé řady automobilů, které se na sebe natlačily tak prudce, že teď byly spojené v jeden celek. Pomačkané plechy. A kolem nich shromáždění hrotci, s hadicemi a sekerami v rukou. Rozstříkovala se nad nimi voda; v záblescích žlutého světla se zdálo, jako by se kapky snášely k zemi pomalu a líně. Přízračně pomalý pohyb vody a krve tvořících na silnici louže. Z rozbitých oken visely závěsy zakrvácené kůže. Bolestivě tu tepala náprava ze svalové tkáně.

Minuli jsme nádhernou ženu, kterou hrotci do jejího auta přivařili. Tělo bylo uvězněné v sedadle pevně a hladce jako drahokam v královské koruně. Byly z ní vidět tvář a krk, prsa a břicho. Ze sedadla se jí do boků táhly věnce zlatých trubek a úplně jí zakrývaly žebra a strany štíhlých stehen. Dlaně s prsty jí zmizely; vypoukliny na koncích paží byly hladce připevněny k volantu. Z

dlouhých vlasů se stala stylizovaná nehybná zlatá vlna; stáčela se tak, aby vytvořila opěrku hlavy. Nohy jí plynule přecházely do podlahy; zlatá masa jako by jí požírala útlá lýtka. Byla součástí vozu.

„Jestli nás hrotci chytí, provedou nám tohle,“ řekla Estragon. „Nechají nás prorůst tímhle vozem. Chtěl by ses vozit donekonečna?“

„Pusť mě!“

„Usmysli si, že se vrátíš domů.“

Děje se tam něco příšerného. Něco ohromného v srdci Zlatého rozhání vazkou tekutinu kanály a příkopy přemostěnými pojivovou tkání. „Pusť mě!“ zařval jsem. „Já chci pryč!“

„Usmysli si, že se vrátíš domů. Já tě nedržím.“

„Ale já nevím jak!“

„Jestli zavolám, že jsi gymnasta, Rhydane, strávíš zbytek života jako auto. Teda tvoje vnitřnosti. Ze zbytku tvého těla bude dobrá dopravní hekčka. Podívej, támhle jedna stojí.“

Hekčka hlesla: „neopravnene jsem vnikla do zlateho, podivejte na me, zachrante se, vratte se domu, zachran se, estragon, kam jedes, estragon?“

Spletené nohy měla zaražené do obrubníku a mezi roztaženýma rukama jí vyrůstala membránová značka. V okolní mlze byla jen vyčouhlou siluetou zbavenou kůže, která nepřestávala mumlat: „ach, estragon, co jsi nam prinesla?“

Když jsme ji minuli, zahlédl jsem její lepkavý tmavorůžový povrch, obnažený na hnis a svalovinu, tvář strnulou v širokém úšklebku *risus sardonius*; „estrakon, kdo to je? kam to jedes?“

„Jedeme ještě hlouběji,“ řekla mi. „Po pravé straně máš Slezinu. Nalevo vidíš –“

„To mám být nějaká oběť? Pusť mě!“

Hladce a kulatě se kolem nás tyčily zlaté budovy, naskládané k sobě jako vnitřní orgány. Byly příšerně organické, poseté prázdnými vředovými portály – forameny a fistulemi. Žebra byla obloukové pilíře, které se neměly jak dotknout země. Objeli jsme Bludiště kyčelníku a v dálce Kult oteklé předkožky vztyčil vysokou zlatou svraštělou věž s bání. Projížděli jsme gumovým podjezdem, který se táhl stále dál a neustále klesal. Vyjeli jsme zpod mokvajících rudých stalaktitů zkrabatělým, vrásčitým svěračem na břeh... čeho?

Jezera. Na pozadí černé oblohy jsem sotva rozeznával tmavorudou tekutinu a slyšel šplouchání zřídkačných vlněk klouzajících po páchnoucí hladině. Tekutinu z něj odčerpávaly zlaté trubky různých světlostí, duté stehenní kosti a řady rourek, které mizely někam pod zem. V občasných erupcích tu jako masité

kalíšky prudce rozkvétala ledvinová klubíčka, takže kola automobilu se bořila do terénu zkyprného žaludečními štávami. Na opačném břehu reflektory klouzaly přes vysoce leštěnou schránku Západní ledviny a dokonale ji vykreslovaly. Celou dobu jsem se pokoušel přenést úpěnlivým přáním zpátky do Čryřzemí.

„Hrotci jsou mimořádně zbožní a čestní lidé...“ vysvětlovala Estragon. Hrotci se tísnili na břehu. Museli slavit nějaký svátek, protože se jich tu sešly stovky. Většina patřila k Dvanáctníkové sektě; střeva měli vytažená z obšité díry v břichách a obtočená kolem pasů; viděl jsem, jak jimi procházejí peristaltické vlny. Jeden z nich byl novic Doktríny flexorů, kteří si lámou všechny klouby, aby se ohýbaly na druhou stranu. Zvedal před sebe holá chodidla, protože měl kolena jako pták prohnutá dozadu. Bleděmodré dlaně měl na hřbetech rukou, prsty vytočené vzhůru. „Jejich zápal prostě musíš obdivovat.“

Langerhansovy ostrůvky v dáli obsluhoval trajekt v podobě zlatého kolesového parníku, poháněného vláknem příčně pruhovalých svalů a katechismem. „Zajíždíme stále hlouběji,“ podotkla Estragon. „Zanedlouho budeme u Srdce a Plíc a pojedeme podél celého páteřního procesionálu. Srdce! Chci ti ukázat Srdce Zlatého.“

„Ne!“

„Tak si usmysli, že se vrátíš domů!“

„Já to neumím!“

„Nebo mozek, hluboko pod Hříšníkovým lesem. V mozku je chrám, kde přicházejí k životu všichni tvorové namalovaní na zdech. Nekreslí jednoduché postavičky, ty už jim lezou krkem. Když je vidíš, jak se k tobě belhají, táhnou za sebou svoje deformované nohy a piští, dělá se ti špatně.“

Zatím jsem necítil žádný tlak. Mělo trvat ještě nejmíň hodinu, než odezní předávkování a já se budu moci probrat. Snažil jsem se zůstat v klidu, vybavoval si svoji kajutu na *Buřňáčkovi* a představoval jsem si, že jsem v ní.

„No vidíš, jaký jsi pašák!“ zvolala Estragon. „Já vím, že to dokážeš!“

Věnovala mi žraločí úsměv, ale já ho neopětoval. Jeli jsme kolem jezera. Vykřikl jsem, když mi došlo, co nám vystřeluje zpod kol a rachotí na podvozku; šterk pláže tvořené ledvinovými kameny.

Estragon zavolala na celé hrotecké shromáždění klečící na břehu: „Hej, vidíte tady toho mého spolujezdce? Běhá maratony! Umí sprintovat rychle jako auto!“

Hrotci se zarazili a zírali na nás. Vyměnili si jakési posunky, zavyli a vyrazili přímo k nám. „Honem!“ zaječel jsem. „Pospěš si!“

Estragon zastavila. „Přinut se vrátit domů.“

I navzdory sílící panice jsem se donutil zůstat klidný a toužil jsem, přemlouval se, naléhal na sebe, abych se vrátil zpátky do svého těla. Estragon si poklepala prstem na čelo a zopakovala svoji maximu: Přesouvej se meditací. Ne citeň!“

Hrotci už byli skoro u nás.

Temný břeh se zaostřil a rozostřil, potom se jím provalila vlna deformace. Estragonina tvář a zlaté vozidlo explodovaly do znepokojivých tvarů. Rozplynuly se do šeda. Do černa.

Žaludek se mi sevřel strachem; zavřel jsem oči. A když jsem je otevřel, pomalu a lepkavě, byl jsem opět na zemi v kajutě.

Kapitola šestá

Probudil jsem se se zelenou pachutí žluči v ústech, schoulený tak pevně, až mě bolelo celé tělo. Do prdele, málem jsem se nechal vykuchat. Zafal jsem pěsti. Estragon mě téměř nechala zabít.

Převalil jsem se na záda a zadíval se na příliš blízký strop. Jemné povzdechy musel vyluzovat vítr na hlavní plachtě a to neustálé pleskání a syčení musela být přídí prorážející vlnky. Nic jiného slyšet nebylo, takže byla nejspíš noc. Po těchto dedukcích jsem na sebe byl docela pyšný, ale taky jsem vycítil, že se kajuta trochu zúžila. Změnila tvar – taky byla delší. Nebylo v ní dostatek prostoru, abych roztáhl třeba jen konce křídel. Co se to sakra děje?

Zapálil jsem svíčku a podržel ji před sebou. Stěny byly natřeny na modro, ne na černo, okénka byla hranatá s bílými okraji. Byl jsem v jiné kajutě. Je možné, že jsem se Přesunul na špatné místo? V panice jsem zaryl nehty do mezer mezi deskami, pohladil jsem rukou police: nic. Kam se poděly moje sáčky? Kam se poděly moje zasraný sáčky? Spatřil jsem svůj tlumok, popadl ho a rychle se jím prohrabal. Tlustá obálka se skolopendiem byla pryč. „Jdi se bodnout, Ato!“ vykřikl jsem. „Jdi se bodnout, jdi se bodnout, jdi se bodnout!“

Někdo zaklepal na dveře. „Vypadni!“ zařval jsem.

Promnul jsem si lem kabátu a nahmatl devět tvrdých psaníček, která jsem si do něho zašil. Díkybohu, že nenašli všechno!

Do kajuty se vehnal studený vzduch, když jakási podsaditá postava otevřela ramenem dveře. Rozeznal jsem Mžencovu siluetu, kulatou hlavu s bodlinami vlasů. Za ním se na rozlehlé obloze nahromadily matné modročerné jitřní mraky. Posadil se do dveří, nohy mu trčely na mezipalubu, schoulil se do pláště. „Kometo,“ řekl. „Nebylo ti dobře.“

„Tohle zdrženlivé vyjadřování má být nějakým novým druhem sarkasmu, se kterým experimentuješ?“

„Proboha, Kometo. Vypadáš, jako by tě vláčeli sem a tam po bojišti. Já sám mám mořskou nemoc. Námořníci se začali sázet, kolikrát hodím šavli přes obrubu na zádi. Mlha mi řekla, že ty mořskou nemocí netrpíš. Vysvětlila mi, jak se to má s tím skolopendiem.“

„Aha.“ Lokl jsem si vody z kožené láhve. „Předpokládám správně, že jsem na *Bekasině*?“

Šermíř přikývl. „Z *Buřňáčka* jsme tě odvezli ve člunu. Byl jsi Úplně mimo.“

„Cože? Ve člunu? Tak blízko vln? Co kdybych tam přepadl?“ Představa utonutí v bezvědomí byla příliš děsivá.

„Ata řekla, že si můžeš vzít tuhle kajutu, protože tu druhou jsi nacpal drogami. Drogy nejsou řešení, Jante. Proč to děláš, když jsi Eszaj?“

„Co se stalo s mými psaníčky a tou obálkou?“ zeptal jsem se výhrůžně.

„Hodili jsme je do moře.“

„Do prdele.“

Při představě, že by Eszaj mohl vědomě užívat kočku, se Šermíř zatvářil zhnuseně i překvapeně zároveň. „Kolik sis toho vzal?“

„Tolik, kolik jsem mohl.“ Vysoukal jsem se z tísnivé kajuty a vytáhl se nahoru s lahví vody v ruce. Škrtl jsem zápalkou, zapálil si jednu z cigaret, které jsem ukradl Cinnovi, a opatrně z ní potáhl. Kouř jsem vyfoukl nosem a rozkašlal jsem se. Nikdy ze mě neměl být vrcholový kuřák. Kouření Rhydanům moc nejde, protože jsou zvyklí na řídký vzduch. Zapálím si jen zřídkakdy, když jsem vystaven extrémnímu tlaku, protože kdybych tomu jednou podlehl, přišel bych o svou schopnost létat.

Střízlík za mnou přišel k zábradlí a postavil se tak, aby na něho nešel kouř. „Jsi v pořádku? Tedy když pomineme tu zlobu a rozmrzelost?“

„Protiví se mi tahle zatracená plovoucí rakev,“ odpověděl jsem. „Je to jenom loď.“

„Je to truhla. Dutá nádoba. Doufám jenom, že se jí nepolámou všechny stěžně, až se bude pelešit s nějakou mořskou stvůrou.“

Šermíř zmlkl a zadíval se na půlnočně temnou vodu. Vlny se zvedaly do ostrých hrotů, pleskaly a stahovaly se. Jejich hřebeny se podobaly skalním formacím v Temninách. Kromě námořníka obsluhujícího kormidlo a hlídky na přídi nebylo nikde živé duše. V tuhle hodinu jsou vzhůru jenom neposlušní námořníci, furiantští šermíři a drogami oblouznění Rhydani.

„*Buřňáček* je nedaleko,“ ukázal dopředu na dvě slabá světýlka,

jedno červené, druhé bílé, která zvolna stoupala a klesala. Jitřní mraky postupně bledly, ale *Buřňáčkovy* plachty a trup zůstávaly rozmazané; volně unášené šedomodré tvary. Lodě vytrvale vrzaly, a když nevrzaly, tak úpěly a pleskaly a vzdychaly. Připomínaly zvířata, která si něco povídají.

„Hm. Překvapuje mě, že Blesk a Mlha vydrží být na jedné lodi.“

„Nevidíš, kdo je u kormidla?“

Upřel jsem na něho pohled. „Rhydani ve tmě nevidí, Střízlíku; to se jen tak říká. Ve skutečnosti za tmy vidím akorát tak hovno. Rhydanské oči odrážejí paprsky, aby nás neoslepovala prudká zář sněhu. U hladiny moře to není žádná výhra...“

„Vážně?“

„No to víš. A když už takhle stavím rhydanské mýty do správného světla, měl bys vědět, že Rhydani se v den svých narozenin neproměňují v rysy. Nepřežijí, když zmrznou na kost a zase roztají. A nejsou to kanibalové, ať si v Karnissu říkají co chtějí.“ Špačkem cigarety jsem si zapálil další. „Pokud jde o to sraní bobků, jak to dělají kozy, k tomu se vyjadřovat nebudu.“

„Nechtěl jsem vyzvídat. Omlouvám se.“

„To bys měl. Ale pozor, mám pořád hladkou kůži. Než by mi narostlo takové strniště, jako máš ty, uběhlo by několik týdnů.“

Střízlík si promnul bradu. Já se otočil zpátky ke kajutě, protože jsem měl za to, že potřebuji víc času na zotavenou. Střízlík za mými zády řekl: „Jaké je to tam nahoře? Myslím jako v Temninách. Je pravda, že Rhydani spolu vůbec nemluví?“

I když jsem chtěl strávit několik hodin o samotě, tomuto tvrzení jsem se musel pousmát. Pomalu jsem odpověděl: „No, říkají jen to, co potřebují. Ale ve srovnání s lidmi z Rovin toho určitě moc není. Dokonce i Suť byla postavena jen náhodou – na počátku vesnice to byla jen hromada kamení. Podle tradice na ni každý poutník cestou kolem přidal další kámen. A tak se velice zvolna rozrůstala, až z ní bylo pueblo s místnostmi a hostincem. Rhydani se ve vesnici každý rok scházejí a kdokoli může obsadit kteroukoli místnost. Všichni se nechají zavát sněhem a opíjejí se do němoty. V létě nechávají místnosti prázdné. S ohledem na tyhle podmínky jsou Rhydani velice samostatní; neumějí fungovat v početných skupinách. Když mi lavina zničila salaš, nemohl jsem najít nikoho, kdo by mi pomohl... Sněhové převisy čekaly na sebemenší otřes. Příval zavalil Eilean a celé údolí získalo novou podobu.“

Zatímco se rozpouštěl sráz a kolem burácely ledové plotny, já se držel vyvrácených kořenů jeřábu. Dalšího dne, když se kolem vznášel bílý prašan, jsem se ji pokoušel vytáhnout; přehraboval jsem se v žulových sutinách, až mi krvácely prsty.

Ušklíbl jsem se. „Je pořád tam nahoře, pod tunami kamení,

slisovaná jako oplatka.“

„Hrůza. Je mi to moc líto.“

Prudce jsem vydechl a odklepl jsem popel. „Nenáviděl jsem je. Na Rhydana jsem vyrůstal moc pomalu a nakonec jsem jejich způsob života nemohl vystát. Ale Temniny mi nakonec sešly z mysli, když jsem přišel do Hacilitu a začal se paktovat s Kolem. Gang se tak jmenoval podle svého zvyku přibíjet nepřátele na městská vodní kola. Zvláštní bylo, že jsem si žil spokojeně jako lékárnický učeň a ochranu gangu jsem potřeboval, až když jsem do něj vstoupil. Čím déle jsi naživu, tím víc jizev utržíš, vidíš?“ Přejížděl jsem si konečkem prstu hluboký cejch na pravém rameni, kolo se šesti paprsky, památku na zasvěcení za člena bandy.

„Sakra, Jante. To je strašné...“

Felicitia odtahoval střenku a semišovou pochvu loveckého nože, až se vysunula dlouhá ocelová čepel. Byla neuvěřitelně ostrá; Felicitia měl spoustu času. Když objížděl rtěnkou nakreslené linky, chvěly se mu ruce a ošíval se. Moje otupělá úzkost se rozhořela do mučivé bolesti. Na rozdíl od tetování tohle nebyla povrchní záležitost; tady se šlo do hloubky. Tohle se nedalo brát na lehkou váhu. Přísahám, že první zářez šel přímo na kost. Ruce jsem měl připoutané k litinové židli na zahrádce jedné pivnice. Zmítal jsem se, a když jsem začal rvát, nasadili mi roubík.

Klopýtal jsem domů a zanechával za sebou krvavou stopu. Tu ucítily krysy, a vybíhaly za mnou z hromad smetí na nárožích. Sám jsem si ránu ovázel, i když mi prsty klouzaly do rozřezaného masa.

„Ale nebolelo to jako Mírný Brod v pětadvacátém,“ řekl jsem a vytáhl si tričko, aby se mohl podívat na stopy po Hmyzím kousnutí, šedesát stehů dlouhou jizvu, která se mi stáčela po levé straně břicha a končila zhojenou zkrabacenou ránou tam, kde mi do nejspodnějšího žebra narazilo kusadlo. „Jednou rukou jsem si držel střeva. Odplazil jsem se metr, zhroutil jsem se a začal se topit v bahně.“

„Proboha. Bitva u Mírného Brodu. Slyšel jsem historky...“

„Prošel jsem celou jízdu, ale nikdo už neměl koně. Všichni muži byli rozsekáni na kousky. Mimochodem, proto jsme začali před každým tábořením testovat zem tyčemi, jestli se pod námi netáhnou Hmyzí tunely. Lékařka věděla, že jsem naživu, ale nemám tušení, jak mě našla, protože jsem byl prý skoro celý zahrabaný. Nahrnula mi vnitřnosti zpátky do břicha a naložila mě i s nosítky na vůz. Protože nás Kruh drží pevně, můžeme i se zraněními, která nás ohrožují na životě, nabýt vědomí a umíme jim nevěnovat pozornost. Kvůli tomu jsem zase propadl skolopendiu, ale taky jsem upoutal Alčinu pozornost. V nemocnici jsem strávil rok; neustále jsem otáčel kolečkem kapačky a upadal do rauše, až

mi Kapka pohrozila, že mi léky proti bolesti sebere. Během rekonvalescence mě popadla panika, že jsem ztratil schopnost létat. Pokusil jsem se vyplachtit z okna nemocnice a potrhal si všechny stehy... Zaskajové se stavěli do front, aby mě mohli Vyzvat, ale San je v souladu s pravidly odmítal, dokud jsem se úplně neuzdravil. Máš štěstí, Střízlíku; s těmi bitvami s Hmyzem se máš ještě na co těšit.“

„O tom žádná. Na tobě zanechal jizvy dobrodružný život. Totéž se stane i mně... Jsi odvážný, Jante.“

Opravdu? „Ne tak odvážný, abych šel do souboje s Giem,“ odpověděl jsem a chvíli jsme stáli v nejistém tichu. Uvědomil jsem si, že mě tato konverzace uklidňuje – skoro jsem zapomněl na Zlatý.

Zapálil jsem si třetí cigaretu, ale jen jsem ji držel v prstech. Uvažoval jsem, jak dlouho by mi trvalo vyplnit celou oblohu kouřem. Když nad takovými věcmi uvažují nesmrtelní, nevnímáme je jen jako nějaké vrtošivé nápady. „Nemohl jsi spát?“ zeptal jsem se. Bylo mi naprosto jasné, že Střízlíka tady nechali, aby na mě dohlížel.

„Nemohl. Musím pořád myslet na ten ostrov. Potom jsem se příliš rozrušil a musel jsem vyjít na palubu, abych se zchladil. Nemůžu se dočkat, až uvidím Tris.“

„Já osobně si myslím, že Milha má v plánu naložit všechny nepřátele na jednu loď a tu pak potopit. Varuju tě, Milha je hodně nebezpečná.“

„Ale nádherná.“

Bleskl jsem po něm pohledem. „Tak Ata si tě už zaháčkovala? Krásná rozhodně je; to je jen o důvod víc, proč si na ni dávat pozor. Její lstivostí, necitelnou lidskou vynalézavostí a krásou se nechal oklamat i Blesk. Nejspíš tě poslala sem na *Bekasinu*, aby ti nemohl radit, nebo aby si uchovala svoji tajuplnost. Dělá plány na celá staletí dopředu; nejsi nesmrtelný ještě dostatečně dlouho na to, abys uvažoval v našich časových dimenzích.“

Ve spršce jisker jsem o zábradlí típl cigaretu a odhodil ji do moře. „Chceš prozkoumat tuhle loď?“

„To se ví!“

Zvedl jsem mříž a s očima na stopkách seběhl po nezabezpečených dřevěných schůdcích. Střízlík se svítilnou šel za mnou. Stovka námořníků na *Bekasině* spala. Mručeli a trhali sebou na bílých plátěných lůžkách, která visela ve třech řadách nalevo i napravo od paluby a nechávala ve středu volnou chodbičku. Někteří mořeplavci z Rovin chrápali. Ptákové spí na břiše nebo na boku, takže chrápou jen zřídkakdy. Paluba páchla potem, vlhkým prádlem a hnědým cukrem laciného rumu; mísa s vavřínovými listy, která měla sloužit jako osvěžovač vzduchu, přidávala smradu

další rozměr. Pět okenic na obou stěnách bylo zavřeno za západku.

„Neprobud' je,“ zašeptal jsem. „Pojďme o úroveň níž.“ Pokusil jsem se pohnout, ale nešlo to. Střízlík mi stál na peři, ohýbal mi brka přes okraj schodů.

„Páni, pardon.“ Odsunul se. Přiložil jsem si prst ke rtům a sestoupil druhým průlezem. Na této úrovni panovala černočerná tma, ale vzduch tu už spíš voněl, protože byl prosycený kafrovým dřevem, borovou mízou, dubovými pilinami a kvalitními kůžemi. Prozkoumával jsem několik soudků s označením „Travnatý ostrov“, zatímco Střízlík polehával na hromadě pytlů se sušenými fazolemi a rýží a houpal svítilnou. Tato paluba byla od podlahy až po strop, kam až dosáhlo světlo lucerny, zaskládaná pytli a nádobami na olej. „Tady už jsme pod čárou ponoru,“ řekl Střízlík.

„Pst.“ Zachvěl jsem se při představě, jak tlak moře prorazí obšívku a rozdrtí trup jako vajíčko.

„Mlha říká, že tohle je dolní paluba, se zásobami a podkladovým materiálem. Níž už je jen nákladový prostor; ten je úplně u dna.“

Zvedl jsem dřevěné víko na nejbližším sudu. „Vino, Střízlíku, koukni na všechno to vino! Tady musí být polovina Bleskova sklepa.“

Popadl kus sýra zabaleného do voskovaného papíru. „Snídaně!“

„Tady je zase rum.“ Ponořil jsem odměrku do dalšího sudu.

„Já jsem našel solené maso, pomeranče, bečku s kyselým zelím. Co jsou 'polévkové kostky'?“

Prodírali jsme se mezi policemi. Já jsem si vylezl na sudy a vydal se po nich, předkloněný, otíral jsem se o strop, ale tato paluba byla tak napěchovaná, že jsme neušli víc než několik metrů. Střízlík se posadil na žebřík, já se vedle opřel o dřevěnou trubku pumpy a oba jsme ukusovali hrsti ukořistěných dobrot – já si dopřával čokolády a rumu; Střízlík sušeného ovoce, chleba a vody.

„Tamhle je další mříž,“ ukázal jsem. „Pojďme ještě níž.“

„Je tu zamčeno, vidíš?“ Střízlík si dřepel a obracel v prstech visací zámek.

„Ten bych měl zvládnout,“ opáčil jsem s úmyslem udělat na Šermíře dojem, i když jsem si nebyl jistý proč. Sáhl jsem si rukou mezi lopatky, vybral jedno z nejmenších vedlejších per, sevřel ho a trhl.

Letky drží velmi pevně, takže jsem musel pírkem pořádně škubnout, až jsem bolestí zatal zuby. Povyřádalo i kůži, úplně stejně, jako kdybych se zatahal za vlasy. Když vyklouzlo, zanechalo v kůži trychtýřek, ze kterého měl za pár měsíců vyrůst nový brk.

Pírko bylo staré a nekrvácelo. Stlačil jsem průsvitnou špičku a zaštoural jí v zámku, otáčel jí ve směru hodinových ručiček a silně na ni tlačil, abych přeskupil stavítka. Do toho jsem poznamenal:

„Lidi říkají, že jsem mládí proflákal, ale žádný jiný Posel nemůže Císaři nabídnout tolik užitečných dovedností.“

Cítil jsem, jak v zámku povolují mechanismy; potom se ozvalo cvaknutí a společně jsme zvedli víko průlezu. Napřed se pustil dolů Střízlík s prskajícím světlem. „Rozhlídni se tam, prostor kopíruje tvar trupu.“

Stěny nákladového prostoru se na obou stranách stáčely, jako bychom byli v dřevěné míse. Jasně byla vidět žebra. Strop byl dva metry vysoko a já se poprvé mohl narovnat. Nebylo tu ani příliš patrné kolébání *Bekasiny*; stáli jsme přímo nad kýlem a loď působila stabilně. Další výbava byla pečlivě uložená mezi žebry a připoutaná ke každé konzole podpírající palubu nad námi.

Dřevo na pinasy bylo potištěné pokyny jako stavebnice. Bylo tu nesmírné množství složených plachet a všemožná takeláž. Byly tu plechové kýble plné tuhého dehtu podobného teplému černému ledu, řetězy, lana na cívkách, měděné hřebíky a svinuté konopné provazy dohromady několikrát delší než sama loď.

„Tohle je veškerá náhradní výstroj,“ řekl Střízlík, když kopl do dřívku kotvy, který byl dvakrát větší než já a široký jako moje stehno. S cvaknutím uvolnil západku na jedné podlouhlé bedně zabalené v nepromokavém plátnu. Nechal víko spadnout. „Panebože.“

„Co je tam?“

„Šípy. Podívej!“ Bednu vyplňovala asi stovka šípů s velice ostrými hroty, uložených v kožených pouzdrech, aby se nedotýkaly opeřením. Střízlík mezi ně strčil prsty a šípy zachřestily. Vzhledl jsem a uvědomil si, že zírám na stěnu podobných beden. Mlčky jsme je spočítali a došli jsme k rychlému výpočtu. „Deset tisíc šípů?“

„Nejmíň.“

„Jestli tu jsou šípy, musí tu být i –“

„Dřevo na luky,“ doplnil jsem ho a zlomil pečť na jedné větší truhlici. Byla plná dlouhých těžkých luků s novými tětivami a se značkou výrobce ve dvou třetinách délky, v místě, kam se nasazuje šíp. „Pár set luků, jeden pro každého muže na lodi.“

„Podívej, tamhle jsou halapartny,“ ukázal Střízlík. „A štíty!“ Ty byly navršené podél stěn trupu a zakryté pytlovinou. Šermíř s radostnou vervou odvázel popruhy na obrovské truhle. „Zajímalo by mě, jestli tu nejsou i meče. No ovšem, ano, koukej!“

Truhla byla plná armádních mečů s čepelemi s dvojitým ostrím a hnědými průmyslově vyráběnými koženými pochvami. Když nad nimi sklouzl lucernou, ve světle se zableskly neposkvrněné jílce. „Jeden bych rád vyzkoušel. Třeba tenhle –“

„Vrať ho zpátky! Střízlíku, ta mříž nebyla zamčená jen tak pro nic za nic! Mlha nechce, abychom věděli, co tady dole schovává!“

Ale Střízlík, v blažené nevědomosti o Mlžiných krutých sklonech, se jí nebál. Vybral si pětasedmdesát centimetrů dlouhý meč a zasunul si ho za opasek.

„Panebože, co Mlha čeká, že na tom Trisu budeme dělat?“ žasl jsem.

„Možná jsou ostrovani pěkní divoši.“

„Neblázni. Mlha říkala, že na Trisu není žádný Hmyz; nemají důvod být agresivní.“

Šli jsme dál a viděli prakticky pořád totéž; nákladní prostor *Bekasiny* byl lodním skladištěm a dobře vybavenou zbrojnicí. Zaváhal jsem. „Necítíš něco?“

„Cože?“

Na pozadí horkého zápachu naolejovaného železa, který se linul ze Střízlíkovy lucerny, se slabě vinul pronikavý kovový odér jakoby prolité krve nebo posekaného listí. „To nic. Zapomeň na to.“

Na přídi visela ze stropu až k podlaze jako nějaký závěs obrovská nepromokavá plachta. Zpoza ní se ozývalo rachocení, jako by se za ní skrýval neupevněný kus kovu. Střízlík chytil okraj plachty a trhl jí do strany.

Vyřítla se na nás mohutná Hmyzí stvůra.

Já uskočil. Střízlík zařval. Obluda narazila do mříží klece a na svých šesti nohách se stáhla. Divoce švihala tykadly.

Zadní nohy jí uklouzly na plechové podlaze, do níž vyryly jasné šrámy. Otevřela se jí kusadla, uvnitř se roztáhla další, o něco menší, a pak znovu vyskočila do mříží. Vystřelila k nám obrovská přední noha, ostrá jako nůž. Zacvakala a rafla; když vrazila do mříže, ozvalo se zadunění. Střízlík sáhl po meči a upustil svítilnu. Znenadání jsme se octli v naprosté tmě a před očima nám tančily jen rudé paobrazy vyhaslého světla.

Střízlíka i mě ve stejném okamžiku napadlo totéž. Sehnuli jsme se a horečnatě jsme šátrali na zemi po lampě, nahmatali jsme však jen svoje vlastní ruce.

„Kde je – Au! Sakra!“ Popálil jsem si prsty o horký olej, který se roztékal po podlaze. Ustoupil jsem, a zatímco jsem kypěl zlostí, Střízlík lampu zvedl. „Je rozbitá?“

„Myslím, že ne.“

„Jsi si jistý? Nahoře jsou sudy s tím zatraceným rumem!“

„Tady je jedna velká hnusná Hmyzí příšera!“

Střízlík škrtl zápalkou a rozechvělou rukou rachotil uvnitř svítilny ve snaze zažehnout knot.

„Do prdele práce!“ zařval jsem. „Dej mi to, ty natvrdlá pojebaná nulo!“

Střízlík tasil z pochvy svůj nový meč; s jílcem sevřeným v prstech se mu vrátil klid.

Stvůra škrábala předními drápy do mříží. Okusovala je, až jí kusadla cvakala jako zahradnické nůžky. Z čelistí jí visely provazce slin a omotávaly se jí kolem nohou; na podlaze ulpívaly lepkavé bubliny. Třela si zadní pár nohou a ve své čtyři metry dlouhé kleci se zběsile točila. Tělo jí viselo z dlouhých nohou, ohnutých nad hřbetem, jako by byla nějaký pavouk. Byl to jeden z největších Hmyzích exemplářů, jaký jsem kdy viděl; velikostí a silou připomínal válečného oře. Třískal do mříží v nepříčetné snaze dostat se nám na kobytku.

Naklonil hlavu a pokusil se ji vsunout mezi mříže, ale vypouklé blyštivé oči jimi neprotlačil. Tiskl se k mřížím s takovou vervou, až mu tečkovaná hrud' skřípěla o železo, natahoval kusadla a rafal. Skvrnitě hnědé čelisti cvakaly a setkávaly se v předkusu; délkou a tvarem se podobaly čepeli kosy, byly tvrdé jako chitin a tak silné, že by překously tělo vedví. Vzduchem proletěl dráp přední nohy. Já i Střízlík jsme ustoupili. „Co ten tady dělá?“ zeptal se Střízlík.

„To já nevím. Ale chci to zjistit.“

Posuvné dveře klece zajišťoval další mohutný visací zámek. Strop měla z potlučeného plechu. Střízlík ukázal na několik poházených kostí, které stvůra hladově okousala, že na nich nezbyl kousek masa. Několik jich zpracovala na lepkavou bílou kaši a tu nakladla do prostoru mezi klecí a lodní stěnou. „S morkovými kostmi se tedy nepárou!“

Ušklíbl jsem se. „Myslel jsem, že tady tu obludu někde cítím.“ Vrazil jsem lampu Střízlíkovi do ruky, vyrazil jsem na zád' k žebříku a vytáhl se nahoru mnohem rychleji, než by dokázal vyšplhat. Střízlík se hnál nemotorně za mnou, protože mu nejspíš až teď došlo, čeho jsem schopný. Vsunul jsem kolena mezi příčle, ohnul je, abych se za ně mohl zavěsit, spustil se hlavou dolů a zůstal viset tváří v tvář Střízlíkovi. Dloubl jsem ho do hrudi. „Mlha bude svého posledního úskoku hořce litovat.“

Vyšvihl jsem se nahoru a proklouzl na dolní palubu. Vyškrábal jsem se na schodiště a prolezl jícnem na hlavní palubu. Všichni námořníci snídali a rolovali si zavěšená lůžka. Když jsem se kolem nich hnál, užasle se přede mnou otvírala ústa plná ovesné kaše.

„Kometo!“ křičel Střízlík. „Eszajové si jsou všichni rovní! Stůj a —“

„Polib si,“ odsekl jsem. Odrazil jsem se do vzduchu a přeletěl na *Buřňáčka*.

Mlha je samozřejmě ranní ptáče; už seděla ve své kajutě, ze stojánku pojídala zázvorové sušenky a mosazným kružítkem jezdila po drahé mapě roztažené na stole. Přistál jsem venku vedle červené

bouřkové svítily. Vrazil jsem do kajuty, vrhl se na ni, povalil ji na zem a položil jí kolena na břicho. Sušenky a kávovar se rozletěly do všech stran. Mlha se rychle vzpamatovala: všimla si mého výrazu a zaječela: „Rarohu!“

„S těmi lstmi je konec!“ vyprskl jsem.

„Jante! Po těch drogách jsi úplně nepříčetný. Nechceš se uklidnit, než tě dám vsadit za mříže?“

Pod hlavou se jí rozprostřely dlouhé bílé vlasy, jemnější než hedvábí. Pravou rukou hmatala za kulatou nohou stolu, snažila se dosáhnout na nůž na dopisy. Popadl jsem ho a mrštil jím na přepážku. „Co ten Hmyz?!“ vyštěkl jsem. „Co všechny ty bedny s halapartnami?! Proč je na *Bekasině* živá Hmyzí stvůra?“

Mlžina světlá kůže zbledla ještě více; vytřeštila ametystové oči. „Hmyz?“

„V jedné zasrané kleci!“

Popadla dech. „Prosím tě, slez ze mě.“

Nechtěl jsem jí umožnit sebemenší pohyb. Viděl jsem jen jediné řešení. „Musíme plout zpátky do Awndynu. Racek udělá s těmihle načančanými kocábkami čelem vzad a zaveze nás domů. Ve jménu Císaře, s boží vůlí a pod záštitou Kruhu tě zatýkám. Předvedu tě před Sana, když bude třeba tak i s nožem v ruce!“

„Kometo...“ řekla znovu klidně.

„Jediná dobrá věc na moři je, že nás tu nesežere Hmyz. A ty jednu stvůru vezmeš na loď? Takové monstrum? Hodím ji do moře...“

Pochopila, že nemá cenu nic předstírat. „Ano, já věděla, že budeš do všeho strkat nos jako vyhladovělá krysa. Pusť mě a já ti to vysvětlím.“

Když jsem jí uvolnil záhyby pláště, do kajuty nasupeně a s planoucím pohledem nahlédl Blesk. V mořském větru mu prudce povlával kabát obšitý kožešinou. Popadl mě a odstrčil od Mlhy. Prudce jsem nalétl do stěny a s vyraženým dechem jsem se natáhl jak široký tak dlouhý u překladu. „Co to sakra děláš, chceš mi, do prdele, zpřelámat křídla?“

„Co se to tu děje?“

Mlha zvedla předloktí, jako bych jí ublížil. Vyčarovala pro Lučištníka vděčný výraz a zkusmo zaštkala, ale ničeho nedosáhla. „Jant je vyřízený feták.“ Pokrčila rameny. „Je tak mimo, že mám sto chutí ho sama Vyzvat.“

„Ne! Tohle nemá s kočkou nic společného!“ Nedokážu uniknout svému jedinému nedostatku; ostatní Eszajové používají tuhle nálepku, aby vrhli stín na *všechno*, co dělám, i když jsem čistý. Mám pořád stejné přátele a nemůžu se nikam pohnout a začít od začátku; moje chyby kolem mě zahnívají. Udeřil jsem do překladu

pěstí, abych ulevil svému rozhořčení. „Neříkej mi, že jde o nějakou halucinaci, protože to viděl i Mženec! Máme tu Hmyz, stovky bodných i sečných zbraní, sto beden se šípy.“

Blesk pozorně naslouchal a při zmínce o zbraních zvedl ruku. „O těch já vím. Ovšem, Jante, uvažuj trochu. Přestaň tady sebou házet a posad se. Chtěl bys snad cestovat do neznámých končin beze zbraní? Naše lodě představují jediný způsob, jak se můžeme vrátit domů, takže pro nás teď mají větší cenu než celá Říše. Musíme si je chránit.“

„Mlha říkála, že ostrov je mírumilovný,“ namítl jsem podrážděně.

„Na druhé straně převoz Hmyzu mi připadá mimořádně nebezpečný. K čemu to?“

Mlha kopnutím rozložila skládací židli a dívala se, jak se do její námořní mapy vsakuje káva. „Mám povolení. A není to žádné obvyklé vystavovatelské povolení. Je to dekret, který budete respektovat.“ Odemkla želvovinovou skříňku a vytáhla list s Císařovou pečeti.

Podali mi ho a já nahlas četl: „Každá položka nákladu, s níž se Mlha plaví na své výpravě, je v mém jméně vyžádána a povolena. Čtyřzemí z ní bude mít užitek v současnosti a v budoucnu. San, boží opatrovník Ptakky, Morenzie, Rovin a Temnin, 19. ledna 2020.“

To je všechno, co tu stojí. Císařův podpis je zcela bezpochyby pravý. Ale ví, že vezeme živý náklad?“

„Kometo, ty mě překvapuješ. Chceš snad naznačit, že bych mohla před Císařem zatajit nějaké informace?“ zeptala se Ata mírně. „Poslouchejte, pánové. Na Trisu není žádný Hmyz. Představte si překvapení, zájem a úžas místních obyvatel, až jim jeden exemplář ukážu. Povím jim: Kruh chrání svět před těmito lidožrouty – pohledte, jak jsme dobrotiví. Dojem na ně udělá už jenom to, že ho dovezu živého na takovou vzdálenost. Vládcí Trisu tu stvůru mohou vystavit v zoo nebo v cirkuse, nebo si z ní můžou pro mě za mě udělat polévku. Daruju jim ji společně s naším temninským stříbrem a donaiským vínem.“

„Kecy,“ odsekl jsem a upřel na ni nevraživý pohled, kterého jsou schopni jenom Rhydani.

„Já myslím, že nám Mlha říká pravdu,“ ozval se Blesk.

„Já ji pověsím za kšandy z ráhna, dokud se nepřizná a Racek nás neodveze zpátky do přístavu.“

„Velení nad flotilou Mlze sebrat nemůžeme. A Racek není jen kapitán *Bekasiny*, ale pro Trisánce taky představitel Ptakky. Jinak řečeno zvěd královny Eleonory. Jestli uděláme čelem vzad, podá jí vpravdě nelichotivé hlášení.“

Vítr změnil směr, loď se zhoupala, my se zapotáceli a Blesk se

toporně posunul. Kabát mu zůstával zplihle viset až k zemi.

Ata se usmála a zavrtěla hlavou. Bělostné vlasy si svázala do ohonu, s nímž její ostře řezaná tvář vypadala ještě bojovněji. Uhladila si vestu se šňůrkami a mosaznými knoflíky. „S tím si hlavu nelamte. Eleonořino rozhořčení riskovat nebudeme. Panebože, Blesku; já se ti pokouším ukázat kus světa, ale ty si ten svůj pořád taháš s sebou.“

Najednou mě něco napadlo. Kdybych byl Střízlík, upřímný a nejistý, nebo nějaký námořník, který byl svědkem mého rychlého odletu z *Bekasiny*, přeplavil bych se sem ve člunu a pokusil bych se tuto konverzaci tajně vyslechnout. Zaposlouchal jsem se, jestli za dveřmi kajuty neuslyším nějaké zvuky, a zavolal jsem: „Já tě slyším; schovávat se určitě nemáš zapotřebí!“

Střízlík otevřel dveře se skleněnými tabulkami a pokořeně se mezi námi objevil. Rukávy košile měl mokré od vodní tříště; při každém kroku vymačkával vodu ze švů promáčených bot.

„Paráda,“ řekl jsem, „co kdybychom pozvali i zbytek Kruhu a udělali si večírek?“

„Tys mě opravdu slyšel?“

„Ani náhodou, ale myslel jsem, že za zkoušku nic nedám.“

„Moc chytré,“ hlesl sklesle. Rozhlédl se po kajutě, sklouzl pohledem po arkýřových oknech zalitých do olova, z nichž byl výhled na zád, Mlžině kavalci s vyšívánými nebesy, stojanu se srolovanými mapami, navigačních nástrojích rozložených na účetní knize aázvorových sušenkách poházených po zemi. Se šermířskou elegancí se přizpůsobil rozměrům lodi a byl dostatečně malý, aby mohl vzprímeně stát, zatímco Blesk si opíral hlavu o ruku, kterou svíral trám.

Střízlík dobře věděl, jak si Blesk jednou s Atou užil. Bylo všeobecně známo, že ji jednou v noci přechoťně utěšoval a teď spolu mají dceru. Střízlík pokorně složil křídla, jejich lokty si přitiskl k zádům a vpředu mu byly sotva vidět klouby zápěstí; svěsil ramena. Opatrně volil slova: „Můj pane. Ehm. Blesku. Respektuji tvoje zkušenosti, ale toto je můj první úkol poté, co se ze mě stal Eszaj. Víš, že je to důležité. Já se nechci vrátit s holýma rukama jen pár dnů po odplutí. Můj úspěch závisí na Mlze a nepochybuji, že nechceš, abych pohořel. Tak či onak jsme vypluli s takovou pompou, že jestli se vkrademe zpátky do přístavu, všichni awndynští mořští vlci se budou popadat za břicho.“

Vklouzl prsty za úponky koše kordu a sevřel jílec ohmataný do tvaru své ruky. „Když jsem byl ještě řadový voják, i k nám pronikaly ozvěny Bleskova čestného smýšlení. Nikdo z nás nikdy nedezertoval. Já si tedy myslím, že udělat čelem vzad by bylo nečestné.“

Zamračil jsem se. Střízlík si skousl ret, ale pokračoval. „Souhlasím, že vyslanci by neměli nosit zbraně. 'Kdo je obtěžkán zbraněmi, je obtěžkán strachem,' jak praví přísloví. Pokud má Mlha v úmyslu použít tu Hmyzí obludu proti ostrovanům, já osobně ji zabiju. Ale Mlha si usmyslila, že prozkoumá Tris. Jante, jestli ji budeš ohrožovat, utkáme se v souboji. Jeden meč drží druhý v pochvě, takže možná když se Mlhy zastanu, bude tu panovat mír. Za zastrašování dámy by ses měl stydět.“

„To je teda dáma,“ utrousil jsem.

Blesk si nás zamyšleně prohlížel. Hladil si jizvu na pravé dlani a nakonec řekl: „Dobrá tedy; budeme pokračovat v plavbě.“

„Ale –“

„To by stačilo!“

Ata se uvolnila. „Jante, ty holomku. Ještě jednou tady vyvoláš vzpouru a já tě nechám táhnout za lodí v sudu.“

„Potřebuju na vzduch,“ řekl jsem. Vyšel jsem na hlavní palubu a svěšeným křídlem jsem za sebou práskl dveřmi. Vylezl jsem po provazech na vrchol hlavního stěžně a seděl tam několik hodin na jakémsi ráhnu, s tváří nastavenou větru, a nechával jsem mořský vítr, aby ve mně rozdmýčával vztek.

Kapitola sedmá

Střízlíkův deník

29. února 2020

Kometa navrhl, abych si vedl deník, kam bych zaznamenával svoje počínání na této plavbě. Dnes ráno jsem se probudil v šest hodin (osmnáctý úder zvonu) a dvě hodiny jsem se na palubě věnoval cvičení s kordem a dýkou. Při 'divokém kanci' jsem si o sekundu vylepšil čas. Při tréninku se sebou nesmím mít slitování, protože žádný Vyzyvatel by mě nešetřil. Pak jsem v nákladovém prostoru běhal po kýlové vaznici, až mě Racek požádal, abych toho nechal. Rád bych cvičil i s protivníkem, ale nikdo tu ani zdaleka nedosahuje takových kvalit, abych si na něm mohl zkoušet ruku.

Nejlepším šermířem ve výpravě je Blesk. Požádám ho o souboj a on by mě mohl na oplátku naučit něčemu z lukostřelby. Staví si terče na přední palubu a střílí na ně z mezipaluby. Jeho šípy létají po celé délce *Buřňáčka*. Je na něho úžasný pohled, když běháme kolem, ale Mlha mu dovoluje střílet jen čtvrt hodiny denně, a nikoli čtyři hodiny, které by potřeboval. Být v osobním styku s lordem Mikavodem je ohromné – a jedná se mnou jako se sebou rovným! Vždycky jsem chtěl být jako on. Kéž by mě tak teď viděl táta.

I když jsme na lodi už měsíc, jsme zatím ve velmi dobré kondici. Kometa je buď zašitý s knížkami, nebo někde létá. Každé ráno si na rameno zavěsí láhev s vodou, odrazí se a letí vysoko na oblohu, až je z něho jen tečka a já se bojím, aby si ho Blesk nespletl s rackem a nesestřelil ho. Pořád si nemůžu zvyknout na myšlenku člověka vznášejícího se ve vzduchu.

Musí se cítit nesmírně svobodný. Musí být zvláštní vidět lidi z výšky. Vždycky dokáže poznat, co jsou zač, myslím, že už si na to musel zvyknout. Kéž bych tak já mohl létat – to by se pak šermovalo!

Nemůžu se dočkat, až budu bojovat s Hmyzem. Jakmile se vrátím z Trisu, vyrazím na frontu. Mám spoustu nápadů, jak bych mohl jednou provždy zbavit Hmyzu Dolní Sedlo – jako třeba naplnit řeku solí, aby z ní nemohl pít. Ale Blesk mi řekl, že tohle zkoušeli už v roce 1170. Až se vrátíme, budou mě obletovat krásky a že už to sakra potřebuji. Kdoví, třeba bude Blesk poprvé po patnácti letech sesazen z pozice toho nejžádanějšího starého mládence.

Je škoda, že mě Mlha odtáhla, zrovna když jsem byl na vrcholu slávy. Kdybych tak mohl být mezi všemi těmi dívkami, které po mně toužily. Ale Mlha namítla, že moje nepřítomnost je ještě více rozdráždí. Je vděčná, že má po svém boku nejlepššího Šermíře v celém Čryřzemí. Vlastně pořád.

1. března 2020

Počasí je nádherné, mimořádně jasné a kupředu nás žene svěží vítr. Kometa odmítá vyjít ze své kajuty. Myslím, že se stydí. Každý den teď pije víno s přídatkem drog. Svěřil jsem se s tím Mlze, ale ta říká, abych ho nechal být; zbytek zásob, které se nepodařilo zabavit, mu už dlouho nevydrží. Proč ho nepotrestá za to, že si vzal na loď skolopendium? Když u vás najdou drogy v armádě, dopouštíte se toho nejhoršího zločinu, obzvláště když je prodáváte dalším vojákům. Skolopendium je docela záhadná a staromódní látka. Nic o něm nevím, ale zatraceně, pořád nemůžu strávit, že ho užívá i Eszaj. Řekl bych, že vzhledem k tomu, že Kometa umí létat, rozhodně tedy aspoň za dobrého počasí, svůj úspěch považuje za samozřejmost.

Mlha říkála, že lidé jako Kometa jsou ti nejužitečnější; stejně jako se stavitelům lodí hodí křivě rostlé dřevo, protože z nezvyklých tvarů se dají udělat části, které drží ty ostatní pohromadě. To mi nedává moc smysl. Myslel jsem, že Kruh měl jenom jeden účel.

Po přeháňkách bývá na palubě kluzko. Námořníci říkají, že riskují život pokaždé, když si jdou ulevit na latrínu na přídi. Přes zobec se přelévají mohutné vlny, takže jim hrozí, že budou smeteni do moře, nebo uklouznou a zřítí se jako lejna pět metrů do moře, kde je pak přejede loď. Protože nejsme jen tak ledajací cestující, naše latrína je maličký kamrlík s otvorem v

sedátku na soukromém ochozu na zádi. Když se mi podaří najít správný úhel, můžu močit přímo na kormidlo. Celý ochoz smrdí nóbl vodou po holení, kterou používá kapitán Racek. Tuhle se zadíval na Bleskův redingot a řekl: „Můj ty bože. Osmnácté století už přece dávno skončilo.“

Zašel jsem za Kometou do kajuty a vyrušil ho v práci. Zatímco jsme spolu mluvili, prohrál jsem v kartách peníze. Říkal, že ploché horalky jsou tak divoké, že po jejich vášnivém kousání si musíte nechat sešít kůži. Hovořili jsme o kordech a nových dýkách s pružinovým mechanismem, jejichž čepele se otvírají do tří bodů, aby v sobě zachytávaly meče. Na Kometu udělaly dojem, ale řekl jsem mu, že jsou dobré leda pro parádu a ve skutečném souboji by byly nebezpečné. Řekl jsem mu, že když uvidí, jak se s nimi někdo ohání, má co do činění s chvastounem.

Zasunul jsem Strízlíkův deník zpátky pod jeho kavalec a vrátil se do kajuty. Během dne jsem tam pracoval se svými zápisníky, do kterých je tak příjemné začínat psát – rýt do úhledného papíru plnicím perem. Navzdory tomu, co si myslí Strízlík, ani létání, ani jazyky nejsou instinktivní. Naučil jsem se rozumět tvarům vzduchu; za letu musím bedlivě přemýšlet o svých pohybech a někdy se dopouštím chyb. A když udělám botu při zapisování překladu, je to stejně nebezpečné jako zpackané přistání.

Mlha si při první výpravě zaznamenávala trisská slova, ačkoli bez fonetické transkripce a dokonce bez kontextu. Význam většiny neznámých slov jsem si domyslel z jejich kořenů, na základě zpětného dekodování ze soudobých ekvivalentů. Několik slov mě ale nepřestávalo dráždit. Zdálo se, že Trisánci hovoří verzí staré morenzštiny z doby někdy před prvním tisíciletím. Do dnešních dnů se z tohoto jazyka nedochovaly žádné záznamy s výjimkou zaprášeného učeného pojednání psaného abecedou o třiceti písmenech – o deset více, než na kolik jsem byl zvyklý. Pocházelo z časů před Prvním Kruhem, kdy se frikativní dolnoptacký jazyk stal univerzálním jazykem ve Čtyřzemí. Zhruba v té době, aby si tyto normativní kroky uchovaly určitou vyváženost, San doporučil, aby pro celé Čtyřzemí vzešla měna z morenzského systému, který byl mnohem jednodušší než ten ptacký.

Věděl jsem, že Trisánci nás budou očekávat. Kánoisté a vládci, s nimiž Mlha jednala, zprávy o jejím příjezdu určitě rozšířili po celém ostrově. Museli pochopit, že je jen lidské, že se vrátíme připraveni na velké objevování, a budeme chtít zjistit, co se dá. Až se na obzoru objeví naše plachty, rozjedou plány, které vymysleli. Trisánci se nás

seběhnou přivítat, ale nedokázal jsem předpovědět jak.

Budu prostě pokračovat v práci, a jestli to přeženu s kočkou a zkolabuji, ostatní si třeba uvědomí, jak velké utrpení mi způsobuje neustálé přemýšlení o Alce. Pochybuji, že ona se mi v myšlenkách věnuje stejně, na Hradě, ve společnosti svého milého.

„Krucinál!“ zvolal jsem. „Zastavte na hodinu ty vlny a nechte mě uvažovat!“ Zatoužil jsem být zpátky v Temninách, kde bych byl pořád popíjel u Filigránového pavouka, kdyby mě tam nezastihl Atin vzkaz. Začal jsem znovu uvažovat v suštině, která je dobrá na misantropii, neboť nezná slova pro skupiny lidí a nemá plurálové slovesné tvary. Nejlepší je, že nemá označení pro oceán. Rhydanské slovo pro šplhání je stejné jako slovo pro běhání a suština zná spoustu slov popisujících různé druhy opilosti.

Jediná hospoda v Temninách stojí uprostřed sušského puebla, kde budovy z neopracovaného kamene do sebe beztvárně splývají po obou stranách vyvýšené chodby. Pueblo má mělkou všezakrývající střechu s průlezem do každé místnosti, aby lidé nezůstali uvnitř beznadějně uvěznění zimními sněhovými přívaly. U Filigránového pavouka bylo rušno, protože jsme byli uprostřed období mrazů. Přišli pastevcí, kteří svedli kozy z vysokých pastvin. Do hostince si přišlo odpočinout i několik lovců; byli to kočovníci a teď si užívali. Většina byla odpoledně-opilá (s pitím roste chuť a pak můžete odepsat celý den).

Já jsem seděl na jedné z lavic u nízkého pultu a pojídal chleba se žluklým máslem a slaným lamím sýrem. Za barem viselo přichyceno za uši několik králíků vysušených na mrazu – Laskan je chytá holýma rukama. Znovu jsem posunul sklenku přes pult; hostinský mi do ní s přehnaným gestem cákl další whisky. „Sněží a dělají se závěje,“ řekl, jako by to byla nějaká novina. „Chceš králíka z hřebenů?“

„Ne, díky.“

Laskan byl samo-opilý (všechno se zdá neurčitě zábavné). Myslím, že já jsem byl přes-den-opilý (bez ohledu na to, kolik toho vypijete, máte pocit, že to s vámi nic nedělá).

Stěny a větší část břidlicové podlahy byly zakryté pestrými kelimy s geometrickými vzory teple červené a indigové barvy. Po pravé straně jsem měl velké ohniště, které se dělilo o komín s destilačním přístrojem. Na kožešinách vedle něho ležela jakási lovkyně, která čas od času něco zablábolila. Byla opilá (namol-opilá); ostře řezanou tvář měla opřenou o založené ruce. Kousek opodál spala na jedné hromadě čtyřčlenná rodinka.

U stěny byly naskládány tři nebo čtyři hofy – to jsou stany z tenké kůže připevněné ke konstrukci krosny. Dají se rozbalit a na

konstrukcích vypnout, aby vytvořily trojúhelníkové přístřešky. Stál tu žebřík do nezařízeného prvního patra hostince, kde až do oblev přebývala celá řada lidí. Čtvercové tmavé otvory tvořily ústí úzkých chodeb vedoucích do dalších částí puebla a i ony byly zbudovány na ochranu před hlubokým sněhem. Hospoda voněla rašelinou a dušeným masem.

Práskly dveře a dovnitř se vpotácela dvojice mužů, kteří společně zápasili s nějakým těžkým břemenem. Napřed mě napadlo, že je to srolovaný koberec. Lovci, Leanne a Ciabhar, shodili věc na zem před ohniště a obrátili ji. Bylo to tělo muže v bezvědomí.

Pak mě Leanne Šira uviděla. Zarazila se s jednou nohou ve vzduchu, kterou vzápětí pomalu položila na zem. „Jante! Podívej, co našel Ciabhar... Nechali bychom ho tam, ale mysleli jsme, že by tě to mohlo zajímat.“ Rychle ke mně přiskočila a jemně mě kousla do ramene – na způsob polibku. Myslím, že byla pracovně-opilá (což je lehký opar, který vám halí život celé dny). Tvář měla na dotek studenou. Sledoval jsem její pružné útlé tělo, tvrdé svaly, které jí pod bledou kůží rozkvétaly při každém pohybu. Rychlém pohybu, tavení potenciálu – byla hubená, ale silná. Mezi krátkým tričkem a krátkou černou sukní jí bylo vidět pružné atletické břicho. K opasku měla přivázané dva páry sněžnic, na každém boku jeden, pro sebe a svého milence.

„Přineste trochu whisky,“ zvolal Ciabhar.

„Žádný alkohol!“ vyjekl jsem.

„Pitomče! Takovým je potřeba dávat horkou vodu,“ řekla Leanne.

„A co takhle whisky s vodou?“

Obstoupili nás zvědaví štamgasti a začali trousit užitečné návrhy: „Stáhněte mu kabát.“

„Položte ho do horké lázně.“

„Nebo do sněhu.“

„Vypadá divně; mně se to nelíbí. Já padám.“

Ted, když se jim ho podařilo přivléct do tepla, se jejich snahy rozpadly na typickou rhydanskou organizační jednotku – o jednom členu. Ciabhar Dara ustoupil a koukal. Byl vysoký a tak pružný, že jsem viděl, jak se mu pod napjatou kůží rýsují svalová vlákna a prohlubeniny, kde se připojovaly ke kostem. Černé vlasy měl svázané do copu. Nehty na dlouhých prstech mu vybíhaly do tvrdých špiček. Na nohou měl kalhoty z odřené jelenice; volné rukávy vlněné košile si k pažím přivázel pestrými překříženými pentlemi. Kolem pasu měl obtočené těžké bolas se třemi koulemi – bolas je do hor ta nejlepší zbraň a Ciabhar byl velmi zkušený a trpělivý lovec. Zamrkal kočičíma očima. „Ten chlap je na tom vážně

bledě,“ prohlásil jasně.

Protlačil jsem se dopředu. „Já se podívám.“

Kůže pohledného cizince měla tak voskový odstín, že vypadal jako socha vyřezaná z loje. Rty a lůžka nehtů mu zmodraly; dýchal trhaně. „Panebože,“ hlesl jsem, když jsem se dotkl jeho sněhem promáčených rukou a zmrzlého čela. Byl vážně podchlazený, ale to by Rhydan nepoznal. Leanne ke mně hbitě přiskočila a pokusila se mu nalít horkou vodu do otevřených, mrazem popraskaných úst.

„Pozoroval jsem ho celou věčnost,“ řekl Ciabhar. „Na cestě u borkoviště. Šel pořád dál, pořád vzhůru, bez maček. Opeřenec to nebyl, tak jsem ho nechal být. Po něčem pátral, ale ani jednou si mě nevšiml. V nejvyšší partii Bealašského průsmyku si lehl jeho poník a umřel.“

Leanne mu věnovala pohled, kterým mu sdělovala: „Snídaně je zajištěná.“ Vyběhla ven a nechala za sebou otevřené dveře. Bez zastavení přeběhla most nad suťskou strží, který tvořilo jediné zavěšené lano se dvěma provazy místo zábradlí, potom ještě přidala do kroku a zmizela nám z očí, když začala klouzat po štěrkové stezce. Přebíhala křišťálové erodované pásy mezi holými skalisky. Vzdálené vrcholy hor vypadaly, jako by je ze špičatých hrotů zalil led a na svahy jim někdo tu a tam naházal ostré balvany.

„Tady mu nijak nepomůžu!“ řekl jsem. „Hlupáci! Měli jste s ním jít níž. Dolů do údolí – ke Karnissu.“

Ciabhar pokrčil rameny.

„Jeho zabíjí právě *nadmořská výška*. Vy jste to jenom zhoršili.“

Otevřel jsem nehybnému muži palcem oko: duhovku měl hnědou, zorničku rozšířenou. Víčka tmavá a naběhlá. Opatrně jsem mu změřil pulz; byl pomalý. Přestal se snažit chvět, protože chvěním by nemohl získat žádné teplo. Rychlost jeho dechu klesala k normálu – byl příliš vyčerpaný, aby takové tempo vydržel. Jednou suše zakašlal a při dýchání se mu z plic ozvalo bublání.

„Jsme tu ve výšce osmi tisíc metrů. Kdy jste naposledy viděli u Pavouka člověka z Rovin?“

„Ti přece na náhorní plošinu nechodí,“ přemítal Ciabhar.

„Právě proto, že tu nemůžou dýchat! Z řídkého vzduchu toho do plic moc nenatáhnou; i mně trvá několik dnů, než se aklimatizuju. A taky snadno zmrznou. Ciabhare, ty hlavo dubová. Pomoz mi ho odnést dolů do Tolastadhu.“

Zabalil jsem muže v kabátě ještě do několika houní a všiml jsem si, že má na zápěstí vytetovaného malého rybařícího medvěda kobaltského panství.

„Námořník?“

„Cože?“

„To sem přišel z velké dálky.“

Když jsme ho zvedli, ještě jednou se zachvěl, z koutků úst se mu vyřinula pěna, a umřel. Ciabhar ho upustil, přestal spolupracovat a vytratil se. Naopak se objevilo několik lovců (radostně-opilých, nespoutaně-opilých a ožralých na sračky), a než jsem je stačil odehnat, začali z mrtvého těla dychtivě strhávat oblečení.

Prošacoval jsem muži kapsy a našel jsem provlhlý papírový pytlík s kusem bábovky, mokrou krabičku zápalek a promáčenou obálku. Krabatila se a začala se mi rozpadat v prstech. Rychle jsem ji otočil a uviděl jsem karmínovou pečeť. Laskan za mnou odtáhl tělo ven s úmyslem shodit ho do suťské strže. Venku v horách mrtví zůstávají ležet tam, kam spadnou. V Temninách, kde se živí musí potýkat s tolika strážněmi, si žádný Rhydan neláme s nebožtíky hlavu.

Vrátil jsem se k nálevnímu pultu a plácl dopis na kamennou desku. V kostěných stojácích prskaly svíčky z kamzičího tuku. Ve vzkazu stálo: „Doručit do rukou Komety Janta Širy. Od Mlhy, Námořnice a kapitánky flotily. Poslat do hostince U filigránového pavouka v Suti. Berte prosím na vědomí, že toto psaní NEOBSAHUJE žádné peníze!!!“

„A do prdele!“

Kdyby bylo ještě o pár stupňů chladněji nebo kdyby strávil v závějích další půlhodinu, Mlžin kurýr by ke mně nedošel a já bych nedřepěl tady na rozpálené zmítající se karavele.

Seděl jsem na žebříku mezi zářovou palubou a mezipalubou a díval se, jak se pode mnou na hlavní ploše protahuje příšerně pihovatý Strízlík. Aby udělal dojem na Mlhu, naučil se jména a činnosti spjaté s každou lodní částí. Propichoval kordem imaginární protivníky, kteří proti němu zjevně neměli sebemenší šanci.

Dal si pauzu a přiběhl ke mně pohupuje kordem. „Ahoj, Jante. Vypadáš, jako bys byl trochu mimo. O čempak tady sníš?“

„O Temninách,“ odpověděl jsem. „A o Alce.“

„To se ti vůbec nedivím. Mně by se po ní taky stýskalo.“

„Opravdu?“

„Ano. Jsi šťastný muž. Jeden z mých kámošů ve vojsku měl její obrázek přilepený na stěně. Byl to samozřejmě jen jakýsi laciný lept, měl ji na zdi v kasárnách. Alka je ve skutečnosti mnohem, mnohem krásnější. Je přímo úchvatná. Kdyby tak ten můj kolega věděl, že jsem se s ní potkal... Jante, jsi v pořádku?“

„Budu v pořádku, jestli na mě už nikdy nepromluvíš.“

Kapitola osmá

„Tak dobře,“ řekl Blesk Střízlíkovi. „Budu s tebou trénovat. Ale pokud jde o boj na kordy, jsem jen na šestém místě na světě, takže nebude trvat dlouho a v souboji vyhraješ. Dej mi několik hodin, abych se domluvil s těmihle muži“ – ukázal na hlavní palubu, kde se námořníci z *Buřňáčka* usilovně věnovali své práci –, „aby ta hra byla pro tebe ještě zajímavější. Hmyz koneckonců férově nehraje.“

„Platí!“ souhlasil Střízlík. Tasil meč a dychtivě zapíchl hrot do Hmyzího papíru, kterým byly utěsněny desky paluby.

Mlha vzhlédla od lodního deníku. „Výborně, Blesku. Tohle je lepší, než abyste se s Jantem další noc u mě v pracovně opíjeli mikavodským portským.“

„Za to může Střízlík, že nepije... Museli jsme dorazit načaté láhve.“

„No to mě podržte. Hoši, každou půlnoc vás tu nechávám, abych srovnala navigační údaje s hvězdami; a když se vrátím, pořád ještě hýříte a vzpomínáte. Klidně mi ty lodníky zabavte, potřebují si taky odpočinout, ale ne abyste někoho zranili.“

Blesk se opřel o obrubu a přikývl. Tuhle novinku si vychutnával. „Pravidla klání budou taková: ze všech sil se tě budu snažit zasáhnout. Budeme používat kordy se zárazníky a čepel výhradně naplocho. Každý námořník, kterého zasáhneš, bude hrát mrtvého. Mlha bude dělat rozhodčí. Bojištěm je celý *Buřňáček*.“

„I *Bekasina*,“ dodala Mlha. „Nechám ji přirazit k boku a přivážu ji k *Buřňáčkově*, aby udělali dvojku. Potom bych mohla postrádat až sto námořníků. Kolik jich potřebujete?“

„Samozřejmě že všechny.“

*

*

*

Toho odpoledne jsem kroužil nad svázanými karavelami. Plachty byly svinuty na všech stěžnících kromě těch nejzazších s latinskými plachtami, které, jak tvrdila Mlha, měly navádět lodní příďe do vln. Věřil jsem jí. Můj stín poletoval nad všemi námořníky z *Bekasiny*, kteří se nahrnuli k bočnicím a vyšplhali do lanoví, aby měli výhled na hlavní palubu *Buřňáčka*.

Střízlík a Blesk se proti sobě postavili v nejširším prostoru u paty hlavního stěžně. Pozvedli na pozdrav meče, otočili se, aby vzdali hold obecenstvu a Mlze. Potom kolem sebe začali ostražitě kroužit a bedlivě se pozorovali. Střízlík opatrně našlapoval, ale nezaútočil.

„Neboj se, mrňousku,“ popichoval ho Blesk. „Mimochodem, tomu říkáš úces? Dovol mi, abych ti ho trochu upravil.“

Střízlík vyzkoušel Bleska výpadem; Blesk ho odrazil. Střízlík si uvědomil, že Blesk je dobrý, velmi dobrý. Vyrázil v příčně vedeném útoku. Blesk se kryl, nechal Střízlíka proběhnout, otočil se – bodl – netrefil se.

Kroužili kolem sebe. Blesk bodal Střízlíka na hrud', kdyby ho zasáhl, ušetřil by mu smrtící ránu. Střízlík opět získal iniciativu, podnikl prodloužený výpad, ale Raroh úderu energicky odrazil.

Blesk vykřikl. Na tento signál z okrajů paluby a otevřených průlezů vyrazili námořníci a ze všech stran se vyřítili na Střízlíka. Všichni třímali v rukou nové meče. Někteří je drželi obouruč. Střízlík zalapal po dechu – utekl se přitisknout k palubnímu hrazení. Muži se kolem něho seskupili s novotou se blyštícími meči v rukou, ale jeho kord kolem nich hbitě tančil. Všechny rány odrazil hrubím čepele, aby ušetřil lehčí část meče.

Chtěl jsem mít lepší výhled. Snesl jsem se ke stěžňovým křížům, sevřel holými prsty na nohou silné dřevěné ráhno, a posadil jsem se na ně. Deset metrů přímo pode mnou se hemžili Ptakkové i lidé z Rovin a tlačili Střízlíka k bočnici. Ten na ni vyskočil, volnou rukou sevřel lano, máchl kordem a s třeskotem odrazil všechny zvednuté hole a meče. Zasáhl vycpané koleno kalhot jedné ženy, která zacouvala k příďové nástavbě, kde se posadila. Z hrdel rozvášněného obecenstva na *Bekasině* se ozval jásot: „Dostals Pisičku! Dostaň Bleska! Do toho!“

Námořníci se stáhli na stranu, když se Blesk vytáhl na bočnici, aby se se Střízlíkem utkal na ní. Odřízli Střízlíkovi ústupovou cestu. Šermíř si přidržel kord nad urostlým ramenem a volnou rukou začal po spletených lanech šplhat ke mně nahoru. Blesk vyzkoušel nohou spodní napjatou provazovou příčku. Natáhl se a sekl hrotem meče, ale Střízlík napřáhl kord pod sebe a zakroužil s ním.

Pak se dál vytahoval na kříže. Já se vznesl do vzduchu, abych se

mu klidil z cesty, a plachtil jsem nad lodí, zatímco on křepce přeběhl ráhno a sešplhal po úponách na druhé straně. Se zhoupnutím se spustil na mezipalubu a nechal námořníky vzadu. Blesk však vyrazil na zád', vylezl po žebříku na mezipalubu a tam se opět Střízlíkovi postavil. Zaútočil na něho výpadem na levé rameno. Střízlík se stáhl za kormidlo, aby popadl dech. Mlha stála za kolem, ale neucukla, nehnula ani brvou. Blesk za jejími zády vyrazil do nového útoku, Střízlík ještě o kus poodstoupil a narazil do řady požárních věder.

Blesk mu prudce útočil na hlavu; pokaždé, když Střízlík odrazil ránu, kord se mu rozmazal ve vibracích. Zběsilý třeskot zbraní se nesl daleko nad moře.

Střízlík zablokoval další úder hrotem kordu kousek od kulatého koženého knoflíku. Otočil se a málem Bleska odzbrojil. Blesk dupl, aby odvedl Střízlíkovu pozornost, a vyrazil fleší zamířenou na solar plexus, ale Střízlík pohotově uhnul.

Z hlavní paluby začínali po žebřících slézat námořníci. Střízlík zasáhl toho, který vykoukl ze všech nejdřív; námořník seskočil zpátky na hlavní palubu. Střízlík „zabil“ další dva a třetí najednou nevěděl, jak má zaútočit. Po obou stranách hlavní paluby se rozestoupila trojice mužů, aby Střízlíkovi znemožnila případný únik. Pro lepší rovnováhu popadli lana plachet nad svými hlavami.

„Hej, vy tam!“ vykřikl Blesk. Z příďové nástavby seskočilo pět mužů, dva vyrazili z mé původní kajuty pod ní. Střízlík uskočil za kormidlo. Vyrazili k němu; během sedmi vteřin zůstali po jeho dotycích „mrtví“; Mženec pohyboval čepelí tak rychle, že ji nebylo možné sledovat. Potom se otočil na patě, s kordem v natažené ruce, a zbrzdil Bleska uprostřed výpadu.

Mlhu, obklopenou deseti muži, kteří kolem ní a kormidla šermovali meči, popadl vztek. Zavolala na *Bekasinu*: „Racku! Toč doprava!“

Racek u kormidla druhé lodi povyskočil. Začal točit kormidlem zároveň s Mlhou. Plachty na zadním stěžni se naklonily a vylil se z nich veškerý vzduch. *Buřňáček* a *Bekasina* poskočili, přibrzdili a nahnuli se na levý bok.

Blesk i Střízlík ztratili rovnováhu a sklouzli se po zadcích přes palubu do bočnice. Střízlík se vyškrábal na nohy dřív než Blesk, sešplhal po žebříku a postavil se u hlavního stěžně do prvního střežu. Blesk upřel na Mlhu zlostný pohled a pak vyrazil za ním. S nadšením se opět pustili do šermování. Rychle se kolem nich seběhli námořníci, kteří se dokázali udržet na nohou. Jejich druzi se zvedali z mokrých palubních žlabů a odtoků a připojovali se k jejich úsilí zabránit Střízlíkovi ustoupit před Bleskovými výpady. Střízlík se pustil proti nim; odrážel každou ránu a udržoval si

rovnováhu díky šikovné práci nohou. Blesk ani na vteřinu nezpomalil, ale Střízlík přesto využil příležitosti „zabít“ deset nejbližších námořníků, které zasáhl během neustálého odrážení Bleskových útoků.

Karavely se s třesknutím narovnaly. Jelikož však byly svázané, odevzdaně se houpaly s povislými plachtami na hladině. Bok po boku klouzaly po vlnách, které narážely do pravé strany *Buřňáčka* a stříkaly vodní tříšť až na hlavní palubu.

Přiletěl jsem o něco blíž a nakrátko ztratil oba duelanty z dohledu, když jsem přistál na záďové palubě, což byl ošemetný manévr, protože lodě se pomalu na vlnách otáčely. Všichni upírali oči na Střízlíka.

Střízlík málem Bleska zasáhl. Blesk ustoupil a nechal svoji partičku námořníků, aby se vrhli na Mžence. Vytáhl si z rozepjaté košile hedvábný kapesník a otřel si obličej. Střízlíkovi pot po tváři jen crčel.

Zasáhl další dva námořníky; ti se mu skáceli k nohám. Vyhnul se obrovitému Ptakkovi třímajícímu páku svislého vratidla, prosmekl se pod ním a dloubl ho do břicha. Hromotluk odmítl umřít. Pokusil se uvěznit Střízlíka u bočnice. Poskakoval před ním jako boxer.

Lodníci z *Bekasiny* začali bučet a rozkřičeli se: „Je po tobě, Morčáku! Ty hovado, padni na zem! Ty snad neumíš prohrávat?! Doraz ho, Mženče!“

Střízlík bleskurychle vyskočil na sud s vodou a pleskl Morčáka po holé hlavě. Kolohnát musel vyslyšet hlas svého obecenstva, protože teatrálně „zemřel“.

Z víka sudu učinil Střízlík prudký výpad a zasáhl další dva námořníky. Napravo, uprostřed, nalevo; k zemi se skáceli další tři. Kord měl úplně všude. Umíral jsem touhou připojit se k potyčce. Popadl jsem jeden široký meč. Střízlík to očividně neměl v hlavě v pořádku; z míry ho nevyvedli ani ti nejzvěšilejší členové posádky. Chtěl jsem mu dát co proto.

Blesk mi věnoval rychlý pohled a potají udělal jednou rukou točité gesto. Poznal jsem ho – byla to strategie, kterou jsme si kdysi dávno domluvili pro boj s Hmyzem v amfiteátru. Blesk měl upoutat Střízlíkovu pozornost, zatímco já měl potichu přeběhnout na hlavní palubu a přikrást se k němu zezadu. Pak stačilo, abych se dotkl jeho zad.

Střízlík z řeči těla svých protivníků vyčetl, kde jsem se octl; anebo vidí i za sebe jako Hmyz. Chvatně ustoupil, aby nás měl oba na očích, a kolem Bleska na mě ihned zaútočil.

Já okamžitě vedl protiúder od hrdla k pasu a maximálně jsem využil svých dlouhých paží. Střízlík uskočil dozadu, jako by uměl

létat. Přistál, ale na mokré palubě uklouzl. Narovnal se, krátká křídla roztažená, a pokusil se se mnou navázat oční kontakt.

Udělal jsem výpad přímo na jeho bradavku; v primě mi pohybem ruky dolů odrazil čepel daleko do strany. V šestě provedl ripostu na moji hrud', ale nedostal se dostatečně blízko – rychlou kontraripostou v šestě jsem ho odrazil. V očích se mu mihlo překvapení. Neměl jsem čas přetavit myšlenky do slov, ale cítil jsem uspokojení. Mě nepodceňuj.

Střízlík mi srazil čepel doprava, vykryl Bleska, potom mi opět zaútočil přes meč na rameno. Když šel s kordem vzhůru, uhnul jsem a ťal ho přes břicho. Sklopil kord k zemi a zblokoval mě.

Potom čepelí naplocho odrazil Bleskův sek a opět bodl po mně. Dokud jsme s Bleskem šermovali ve dvojici, námořníci neměli prostor k útoku. Sladili jsme výpady, ale nemohl jsem si vyhradit Střízlíka pro sebe, protože nepřestával sekat po Bleskovi po mé levici.

Moje rychlost Střízlíka znepokojovala. Otočil se doleva, poskočil a znehybnil Bleskovu čepel. Zařval a vysvobodil svůj meč pohybem, kterým Bleska dočista zmátl, ustoupil a soustředil pozornost na mě. Blokoval moje seky úsečnými, úspornými pohyby, vykrýval mě zdola i ven, bodal mi pod číšku meče. Pohyboval jsem se reflexivně, takřka automaticky.

Zaútočil mi na obličej. Výpad jsem vykryl slabým úderem vedeným zápěstím. Byla to finta. Střízlík kord stáhl a bodl kolem mého jílce.

Na kloubech prstů jsem ucítil bolest. Jílec mi vyklouzl z prstů, meč vystřelil do vzduchu, otočil se a vletěl přes bočnici do moře.

Střízlík vydechl otevřenými ústy; sklouzl ze mě pohledem a znovu upřel plnou pozornost na Bleska.

Poněvadž jsem byl odzbrojen a vyřazen ze hry, zacouval jsem ke schůdkům a souboj už jen sledoval. Střízlíka přepadala únava, ale už zdolal osmdesát mužů ze sta.

Blesk se opět rozhulákal: „Hejá!“

Zbytek posádky vyrazil z Atiny kajuty. Střízlík naznačil prudký pohyb dozadu, ale místo toho přeběhl k obrubě. Přeskočil *Buřňáčkův* bok a přistál na hlavní palubě *Bekasiny*. Tamější publikum se stáhlo s překvapenými výkřiky na rtech.

Střízlík se prohnal kolem námořníků a vyšplhal po žebříku na přídovou nástavbu. Lodníci z *Buřňáčka* následovali jeho příkladu, přelezli nebo přeskočili nebezpečnou úzkou mezeru a dřevěné odrazníky mezi loďmi. Střízlík střežil dlouhý žebřík tak dobře, že než se jeho protivníci probili na jeho úroveň, deset jich „zabil“.

Jeden námořník učinil tak dlouhý výpad, že ztratil rovnováhu. Blesk za ním vyrazil, aby využil příležitosti, ale Střízlík jeho útok s

přehledem vykryl. „Mrtví“ účastníci šarvátky posedávali na malé trojúhelníkové palubě. Blesk vynakládal mimořádné úsilí, ale Střízlík, zády k hlavnímu stěžni, byl neporazitelný. Poslední dva námořníci padli po Bleskově pravici a levici. Zůstal pouze on.

Provedl jednu fintu, pak druhou, vedl úder na ruku, v níž Střízlík třímal kord. Střízlík to však očekával a Bleskovu čepel zablokoval. Otřely se o sebe se zaskřípěním připomínajícím broušení nožů na ocílce.

Potom Střízlík sklonil čepel a bodl dolů; hrot kordu se odrazil Bleskovi od stehna. Blesk poklekl, ale než se dotkl paluby, kulatý měkký knoflík se mu zastavil u brady. Doširoka rozpažil, meč volně zavěšený v pravé ruce.

Střízlík strnul. Modré tričko se znakem klubu FC Letnoden mu zčernalo potem; tvář mu zbrunátněla. Zpříma se zadíval na Bleska a zašeptal: „Jsi mrtvý.“

Obě lodi byly poseté těly v bílých košilích. *Buřňáčka* i *Bekasinu* bičovaly poryvy větru; pod příděmi se jim rozstříkovala voda. Rozhostilo se naprosté ticho.

Blesk si přitáhl ruce a zatleskal. Střízlík ho pozdravil kordem, na kterém jasně zářily nové rýhy a šrámy.

Všichni začali jásat. Poražení námořníci se zvedali na nohy, oprašovali se, zubili se na sebe a na Střízlíka upírali pohledy plné závisti a úcty. Šermíř se soustředil, aby si podle svého zvyku protáhl záda a svalnaté končetiny. Kord měl kolmo zabodnutý mezi fošnami paluby.

Přenesl jsem se na *Bekasinu*, vylezl na příďovou nástavbu a potřásl mu rukou. „Jsi úžasný.“

Střízlík se mi uklonil, potom i obecenstvu; z vlasů mu na palubu kanuly kapky potu. Blesk si protřepával a zatínal ruku, v níž držel meč. Po vypětí a všech těch ranách mu teď musela připadat jako z olova.

Mlha ostře zatleskala; nad karavelami se ozval její vysoký hlas. „A teď vstaňte a všichni na svá místa. Dnes večer vás čeká dvojitý příděl rumu a piva, pokud přijete na zdraví a schopnosti Mžence Střízlíka.“

Střízlík se otočil na Bleska a začal se rozplývat: „Děkuji. To byl skvělý nápad. Děkuji, že jsi mi dovolil ukázat Zaskajům moje nadání.“

„To nic. Přiznávám, že jsem se na lodi zatím nikdy nebil, ale před tisíci roky jsem viděl, jak si to tehdejší Šermíř rozdával se *třemi* sty muži v Hradní jídelně. A nebyli to ani samí námořníci, ale šest lamajských útvarů jedné divize speciálního vojska.“

Střízlíkovi okamžitě ztuhl úsměv na rtech, jeho hrdost utrpěla ránu. Já si však všiml, jak se Bleskovi zablesklo v oku; řekl bych, že

si to vymyslel.

* * *

Během druhého měsíce plavby se všichni námořníci a cestující na *Buřňáčkově* i *Bekasině* začali chovat majetnický ke svým věcem. Já jsem se s detailní důvěrností obeznámil s těmi několika málo předměty, které jsem si vzal na cestu; žárlivě jsem o ně pečoval a staral se o ně. Ostřil jsem si sekeru. Leštil zrcadlo. Dokonale jsem si čistil a olejoval peří. Z oceánu jsme neměli nic, takže pořádek v mé kajutě a péče o materiály nabyly velké důležitosti. Důkladně jsem si střežil svůj soukromý prostor; všichni jsme si bránili své území. Blesk se choval, jako by si do lodní kajuty soustředil celý svůj palác. Trávil příliš mnoho času rozhovory se Strízlíkem a nejspíš si ani nevšiml, že opět беру kočku.

Jako cestující jsem se cítil bezmocný a uvězněný. Nabízelo se mi tu jen pramálo příležitostí, jak být užitečný, ale Mlha mě zaměstnávala doručováním vzkazů mezi loďmi. Každé ráno jsem se ji pokoušel učit staromorenštinu, ale formální studium nesnášela nejlíp.

Něco na přesných číslech v Mlžině lodním deníku, jejím úhledně složitým kružítku a astrolábu ze zlaceného bronzu ve mně probouzelo takřka stejnou fascinaci jako sklo a bylinky v lékárně, kde jsem kdysi pracoval. Měla kvadrant z vyřezávané slonoviny, blyštivý mosazný sextant a velmi přesné námořní hodiny v čalouněné skřínce. I navzdory všem svým zkušenostem si Mlha nemohla prohlížet moře ze vzduchu tak jako já, takže jsem každé odpoledne kontroloval čáry pobřeží podle jejích map z plavebních příruček. Nesmírná vzdálenost, na kterou jsme se vydávali, mi naháněla hrůzu, ale bylo vyloučené, abych Mlhu přiměl k doznání, že nám hrozí nebezpečí.

Vždy za soumraku jsem se chodil do podpalubí podívat na Hmyzí stvůru. Hned jak mě spatřila, vyrazela do útoku, vrhala se na mříže klece. Já se choulil za svým cepínem, vychutnával si příval adrenalinu a sledoval ji, dokud se neunavila. Všichni vědí, že Hmyz nelze ochočit; kdyby na jeho místě bylo jakékoli jiné zvíře, zasvětil bych plavbu jeho zkrocení. Stvůra ale nerozuměla mým pokynům. Vnímala mě jen jako potravu. Běsnila a hladověla.

Jednou večer se mi jí podařilo omotat kolem přední nohy kožený řemen, ale přetrhla ho a sežrala. Žvýkala kosti a vrstvila je na zapáchající tvrdé bílé pojivo rozetřené po okrajích klece. Masa v průběhu dnů a týdnů stále houstla. Když dosáhla výšky šesti centimetrů, došlo mi, že si stvůra staví zeď. Myslím, že chtěla najít svoje druhy, koneckonců to jsou tvorové, kteří pracují společně.

Jelikož si uvědomila, že zůstala nepochopitelně sama a uvězněná, začala se zazdívat do cely, kde se nejspíš cítila víc jako doma.

Doufal jsem, že tento konkrétní exemplář nemá schopnost přivolat k sobě další druhy z bůhvíjakého světa Přesunu, v němž se vylíhl. Představil jsem si, jak do nákladového prostoru pronikají tisíce Hmyzích stvůr, jak loď pod jejich vahou pomalu klesá ke dnu. Nebo jak si náš exemplář nachází cestu, po níž zmizí zpátky do Přesunu, a zanechá po sobě jen prázdnou klec. To by určitě vyvolalo pár otázek.

Každou noc jsem zůstával ve své kajutě s dveřmi zavřenými na západku. Pokoušel jsem se dostat pomocí meditace do Přesunu, ale pokaždé mě čekal jen neúspěch a krajní roztrpčení. Snažil jsem se uvolnit a vyčistit si hlavu, ale dokázal jsem se soustředit jen pár minut, než se mi v mysli začal odvíjet nový řetězec myšlenek, jako například Alčina nevěra. Po týdnu jsem to vzdal.

Vplétal jsem si do vlasů červené a žluté ozdoby a na spletené copánky jsem si navlékal velké jadeitové korále. Lil jsem do sebe rum. Masturboval jsem, až mě bolel penis. Celé týdny jsem žil ponořen v pocitech, dokud mi nedošly zásoby skolopendia uložené v psaníčkách. Pokoušel jsem si zavést vlastní přidělový systém, ale s ním byla moje neovladatelná touha ještě silnější. Protože jsem byl závislý už v minulosti, moje tělo kočku pozná a ví, jak ji využít. Věděl jsem, že bych mohl závislosti zase rychle propadnout a že si musím dávat pozor, ale kočka byla jediná věc, která mě odvracela od myšlenek na Alku.

Sklouzl jsem po spirálových ozdobách na dolní palubu a začal pátrat mezi zásobami. Síla nutkavé potřeby se jen těžko popisuje někomu, kdo nebyl na droze nikdy závislý. Připomíná obrovský hlad, stejnou palčivou, příšernou potřebu jídla, kterou vnímá hladovějící člověk. Celou dobu ve vás hryže, od okamžiku, kdy se vzbudíte, do hluboké noci, slabounký šepot nebo ledová vichřice, které vás dohánějí k tomu nejpodivnějšímu chování. Mě přinutily potají se dokrást ke skříňkám ve skladišti na zádi. Sílu vůle jsem musel z větší části uplatňovat na boj s neutuchajícím strachem z plavby uprostřed oceánu; už mi nezbývaly síly zápasit s touhou po kočce.

Lodní lékařské potřeby byly ukryty v jedné dřevěné bedně. Jelikož jsem nebyl schopen vypáčit zámek, vzal jsem na ni cepín. Prohrabal jsem se všemožnými nástroji a materiálem: skalpely dezinfikovanými horkou párou, složenými obvazy a kelímky s mastmi, a narazil jsem na lepenkovou krabici s mřížkami oddělujícími zazátkované skleněné ampule. Přejel jsem po nich rukou, až zacinkaly. Jednu jsem vytáhl a zadíval se na nálepku.

Malé skřiváncí logo; *skolopendium*. 3% vodní roztok. *Nepřekračujte předepsanou dávku. Vývoz zakázán.*

Skřivánci. Přepočítal jsem jednu řadu a jeden sloupec: bylo tu padesát zkumavek, pro potřeby této lodi až příliš velké množství. Byl jsem přesvědčený, že Námořnice musí počítat s bojem. Bylo zde také značné množství útlých skleněných stříkaček v čistých papírových krabičkách. Jednu jsem na konci roztrhl a stříkačku vytřepal. Cloumalo to se mnou víc než jindy. Ne! Proboha, vážně, Jante, ty nemáš žádné sebeovládání. Uložil jsem ji zpátky na místo; cítil jsem se, jako bych nebyl ve svém těle, popírání bylo tak silné, až jsem přemýšlel, jestli jsem vůbec tady.

Mám na vybranou. Dopřeju si jen jednou a potom všechny tyhle ampule hodím přes palubu. Podlehl jsem – ano, půjdu do toho – a tělem se mi prohnal příval uvolnění, teplý pocit úlevy, jako bych si dávku už vzal. Ani jsem si nevšiml, jak napjatý jsem, jak křečovitě jsem byl zatatý.

Chvátil jsem zpátky do kajuty, vsoukal jsem se do nejnižšího kouta, šlachovitou ruku jsem si položil přes kolena a zadíval se do ohbí lokte. Byl jsem ve skvělé kondici a nemusel jsem nic podvazovat, žíly se mi pod kůží táhly jako provazy.

Cítil jsem se provinile, potom jsem se vzbouřil. K čemu výčitky? Kdyby o tom věděl nějaký jiný člověk na palubě, skřivánci by byli dávno pryč. Na ulici v Hacilitu jsme jako děti dovedně využívali výčitky k vzájemnému brzdění v rozletu. Jako malí Eszajové jsme se ucházeli o příležitosti vším, co jsme měli. Ale tu hrstku, která uspěla, srážel k zemi pocit viny, protože věděla, že přátelé jsou na tom pořád mizerně. Já tohle dělám, protože můžu. Kdo by dokázal odolat tak intenzivnímu potěšení?

Zavržaly desky a já povyskočil. Pokaždé, když pod trupem zaduněla vlna, jsem nabyl přesvědčení, že se loď roztrhne a vyklopí nás do bouřících vln. Mlha mi vysvětlila, že desky mají být lehce poddajné, aby byla loď pružná. V mých představách se fošny vzdouvaly a z mezer mezi nimi stříkaly slané spršky. Zpěněná voda se žene do nákladového prostoru z trhlin v obšívce, vyrazí z průlezů; loď se naklání a zázračně nepoškozená klesá k mořskému dnu.

V ústech mi vyschlo nedočkavostí a tak usilovně jsem se soustředil na odměření patřičné dávky, že pro mě nic jiného neexistovalo – žádná loď, žádní další nesmrtelní, nikdo z námořníků v lanoví, kteří cítili, jak jim otevřenými křídly proudí čerstvý vítr. Víím, že to, co dělám, je špatné. Ale je to jen protentokrát, abych s tím skoncoval, a bude to poslední injekce, kterou si píchnu.

Když jsem závislý, což teď nejsem, snažím se, abych měl neustále v těle trošku skolopendia. Dá se i pít, abych si udržoval

konstantní hladinu, ale když dojde a já klesnu pod základní množství, potom existuje větší pravděpodobnost, že zpanikařím a... udělám tohle:

Zatlačil jsem si hrot třpytivé jehly do kůže, která se rozestoupila, když do ní bodec jemně vklouzl; hlouběji. Do nádržky vyrazila tmavě červená krev a začala se rozptylovat. *Chci ji zpátky*, pomyslel jsem si a stlačil jsem píst, co nejrychleji jsem se odvážil. S jehlou v ruce jsem se položil na zem. Začaly se mi křečovitě zmítat ruce. Postupně jsem se celý zkroutil – extáze byla skoro nesnesitelná.

Plavili jsme se dál. Nebylo možné rozlišovat jednotlivé dny; slévaly se do sebe. A slunce vycházelo pořád dokola.

Kapitola devátá

Probudil jsem se a s hrůzou zjistil, že jsem pořád na lodi a přede mnou se táhne další zkurvený den, úplně stejný jako ten předcházející. Zašátral jsem pod polštářem po další ampulce a s pomocí skolopendia se mi na několik dalších hodin podařilo zastavit jeho nevyhnutelný drtivý nástup.

Duben. Jizvy po jehlách mi vytvářely na ruce kalendář. Chodil jsem v tričku s dlouhým rukávem, abych je zakryl. Občas nás občerstvila přehánka, která naplnila sudy, ale jinak vládlo dusné horko, všichni lodníci pracovali bosi a do půl pasu nazí. Na slunci nám vybledlo oblečení a to moje bylo samá záplata. Oči mi tonuly v lehkých stínech, ale nebylo to tak hrozné, aby si toho někdo všiml. Tak mi to i slušelo a s kočkou v těle jsem ani nepřibíral. Každá drogová závislost vám hned na začátku zastře tu část mysli, které záleží na vašem zdraví. A závislost má i jednu výhodu – kočka vás chrání. Veškerá moje úzkost se soustředila na jedinou otázku, takže zbytkem světa jsem se zabýval bez starostí.

Zašel jsem do společenské místnosti na příďové palubě, odkud jsem viděl, jak oceán ubíhá do všech stran úplně stejně. Spolu se Střízlíkem jsme pozorovali, jak se *Buřňáček* plaví co nejvíc ve směru větru, jak se s plnými plachtami naklání po pravé straně tři sta metrů před námi. Blesk si vylezl na záďovou nástavbu a zamával nám přes moře. Byl opálený a na slunci mu ještě víc zesvětlaly plavé vlasy.

Napjal kladkový luk se zlatými kroužky, natáhl tětivu a vystřelil šíp, který se v oblouku vznesl vysoko do vzduchu. Střízlík uhnul a vykřikl: „Pozor!“

Šíp se řítí přímo na mě a nakonec jsem ho uviděl, jak trčí z fošny **necelých** deset centimetrů od mé levé ruky. Vyskočil jsem. „Rarohu! Co to má znamenat?“

Nemohl mě slyšet. Radostně mi zamával a ukázal na nás a potom k obzoru.

„Co nám to chce ten hejsek sdělit?“ K šípu byl přivázaný vzkaz. Utrhl jsem nit a rozvinul papír, který Blesk omotal těsně kolem dříku.

Kometo

Podle Mlžiných výpočtů bys už mohl vidět ostrov Tris, pokud vyletíš do čtyřnásobné výšky hlavního stěžně a budeš se držet těsně u lodí. Podívej se na východ. Jestli něco uvidíš, přileť nám to říct.

BRM

Zatímco jsem četl vzkaz, Blesk, kterému se podařilo upoutat Střízlíkovu pozornost, se dál předváděl. Vystřelil do nebe šíp a Střízlík se díval, jak se pohybuje po parabolické dráze; Blesk přitom rychle uchopil další šíp a vyslal ho za prvním po rovné, ploché trajektorii. Když začal první šíp klesat, druhý ho zasáhl a roztočil ho. O vteřinu později jsme uslyšeli slabé cvaknutí, které se ozvalo při jejich střetu. Blesk svůj kousek ještě jednou zopakoval, aby dal najevo, že to poprvé nebyla žádná náhoda.

„On umí zasáhnout šíp ve vzduchu!“ zvolal Střízlík.

„Jo.“ Blesk strávil poslední dva týdny usazený na ráhnech, odkud střílel na albatrosy. Půlil jejich peří na výrobu dalších šípů. V rozletu ho přibrzdilo jen ubývající množství mořských ptáků. „Měl bys vidět ten jeho kousek se šípem v korku a láhvi od vína.“

Podal jsem Střízlíkovi dopis, roztáhl jsem křídla a v oblouku jsem se vznesl ze zádi. Hnal jsem se strmě vzhůru, nutil jsem svých osmapadesát kilo stoupat k obloze. Cítil jsem každou vlnku ve větru, který *Bekasina* rozrývala svými mohutnými krémovými plachtami.

Lodě se rychle zmenšily. Jímala mě hrůza, že je v tomto nezměrném prostoru ztratím z dohledu. Snažil jsem se zůstat nad hlavním stěžněm *Buřňáčka*, ačkoli nad ním nebyl žádný vztlak. Mohl jsem lodím bez obtíží uletět, ale potom bych pořád dokola kroužil nad stejnou plochou oceánu a marně se je snažil najít, dokud bych vyčerpáním nespádl a neutopil se.

Pátral jsem před sebou, ale neviděl jsem nic než další vodu, takže jsem vylétl o něco výš, až byl nazdobený *Buřňáček* dlouhý jako můj ukazováček a následovaly ho duhy rozklenuté v přídové vlně. Brázdy lodí tvořily dvě věčka táhnoucí se od přídí a kolem bílých plachet na vzdálenost stovek metrů. Vklouzl jsem do mělké spirály, abych si odpočinul. Buď byly Mlžiny výpočty nepřesné,

nebo žádný takový ostrov vůbec neexistoval.

Vyrazil jsem střemhlav vzhůru, stoupal pořád výš a rozhlížel se po východním horizontu. Tam mi připadalo, že se nad oparem vznáší tmavozelená skvrna. Hora! Hora uprostřed moře! Nepřestával jsem stoupat; dobře jsem si uvědomoval, že jsem teprve druhý nesmrtelný, jenž spočinul zrakem na Trisu. Ostrov vystoupil z moře, vrcholkem hory napřed. Pocítil jsem, jak mě k němu pojí pevná vazba, jako by tam byl umístěn speciálně pro mě. Visely nad ním nadýchané bílé obláčky a na hladkém horském svahu se mi podařilo rozeznat jejich stíny. Vrchol byl na tuto vzdálenost světle šedý.

U pobřeží se zvedalo několik skalisek. Možná to byly útesy, ale poznat se to nedalo. Upíral jsem na ně oči, až se mi zalily slzami. Opar se začínal rozplývat, perspektiva se znenadání narovнала a já si uvědomil, že se dívám na město. Bílé budovy připomínaly suťový svah, hrnuly se z horského úbočí na pobřeží a trůnily na čemsi, co musely být nejnížší výspy hory. Byla to neuvěřitelně krásná podívaná, tak nádherná, že jsem se rozesmál. Zavýskal jsem, udělal ve vzduchu přemet a vrhl se dolů k *Buřňáčkovi*.

„Panebože. Panebože, Mlho, vždyť ty máš naprostou pravdu! Ty jsi génius, Mlho. Beru zpátky všechny pomluvy, které jsem o tobě kdy šířil. Je tam, přesně tam, kde jsi říkala, že bude, a je nádherný. Nádherný! Chci říct, že ani v Ptacce nikdy nebylo nic takového –“

„Je to vidět?“ zeptal se Blesk.

„Jant to viděl,“ řekla Mlha opřená o kormidlo.

Srovnal jsem se ve vzdušném proudu, vedle bočnice, s tváří natočenou k ní. „Nikdy jsem nic takového neviděl! Je to tak hezké, že to prostě není pravda. Jako...“ Jako kus Přesunu ve Čryžemí. Zarazil jsem se a popsal ostrov klidněji. Průzkumník nestojí za nic, pokud podává nesmyslná hlášení. U hladiny panovalo větší horko; vadilo mi, že mi zpomaluje myšlenkové pochody. „Viděl jsem město, i když v téhle chvíli je to jen tečka. Viděl jsem celou západní stranu ostrova – Tris je ve skutečnosti obrovská hora vyrůstající z moře!“

Mlha špačkem tužky pečlivě zaznamenala do lodního deníku údaj, který vyčetla z kompasu, a rychle vytáhla z pouzdra dalekohled. Bylo to přímo úžasné – nová část Říše, kterou jsme –

Náhlý poryv větru mě málem smetl do vln. Příliš jsem ztrácel výšku. Gestikuloval jsem na Bleska. „Hod' mi tamto a... támhleto,“ a ukázal jsem na láhev s vodou a kus chleba. Věci mi postupně vyhodil ze zadního hrazení. Spustil jsem se k němu a chytil je. „Už se nemůžu dočkat, až vylezu na ten vrchol. Letím se podívat trochu blíž.“

„Ne!“

Zkus si mě zastavit. „Žádné strachy,“ řekl jsem. „Než mrkneš, budu zpátky.“

*

*

*

Napůl jsem složil křídla, abych nabral sílu, překonal jsem jimi vzdušný odpor. Mlha říkala, že město se jmenuje Kafarnaum. Za letu jsem si slovo nahlas opakoval – jediné čistě trisské slovo, které jsem znal. Nemohl jsem se dočkat, až si s ostrovany promluvím jejich starobylým jazykem. Tedy pokud při pohledu na mě neutečou. Byl jsem zvyklý na upřené pohledy lidí z Rovin, nebo na jejich vyloženou nenávist. Jednou přede mě v jedné hacilitské kavárně číšník položil na zem misku s mlékem a rybí kostru, když jsem si objednal pivo a sendvič. Moje parta se příští noci vrátila a kavárnu vypálila.

Dnes už nechávám Zaskaje hledět; pro svou roli se vždycky vyparádím. Ale o Rhydanovi žádný Trisánec určitě ještě neslyšel. Velice mě lákalo, že je schválně vyděsím. Nebylo pochyb, že budu mít dychtivé posluchače! Nakonec jsem došel k závěru, že mě budou muset brát takového, jaký jsem. Koneckonců jsou součástí Říše a jsem i jejich Poslem.

Během hodiny se ostrov zvětšil a objevily se podrobnosti. Z tmavozeleného houští na horském svahu se staly zkroucené stromy, olivový háj. Z nepravidelného tvaru uprostřed města se stal skalní výchoz a na jeho vrcholu, padesát metrů nad střechami města, se jasně bílý komplex rozdělil v sérii elegantních vzdušných budov se štíhlými sloupy, mnohem větších, než jsem očekával. Mohlo to být panské sídlo. Připadalo mi, že se mi výchoz pohybuje v zorném poli rychleji než úbočí za ním, takže jsem poznal, že je to samostatně stojící skalisko.

Z černých teček na moři se staly velké kánoe, ve kterých pádlovalo pět až deset mužů a které velmi dovedně klouzaly příbojem. Muži dokonce pádla odložili a létali s kánoemi brázdami mezi vlnami. Bílý pás lemující dolní část města se ukázal být velkou přístavní zdí, která ve mně vyvolala údiv svým pojetím a která byla skoro třikrát větší než awndynská hráz s majákem. Tráštily se o ni vlny valící se na pobřeží. Všude jinde rostly cypřiše až k čáře přílivu, kde skaliska zežloutla lišejníky a zčernala mořem. Stromy byly nízké a podobné kleči; bylo vyloučeno, že by si Trisánci někdy mohli postavit karavelu. Na oblázcích burácel příboj, souběžně ubíhající hlubokomořské vlny narážely na břeh s ohlušujícím duněním. Mimo jejich dosah se na balvanech táhl jantarový pás chaluh a bílý pás korýšů.

Kafarnaum bylo jako model města. Na kratší vzdálenost tento model ožil, na ulicích se objevili muži a ženy. Okřídlený mladík v slaměném klobouku nahazoval udici a nijak se nevzrušoval, když se nad ním mihl můj stín. Vznesl jsem se do výšky a žasl jsem.

*

*

*

Od moře nepřestával vát teplý, rozkošný větřík podobný vzestupnému proudu vzduchu linoucím se z podpodlahových místností v ptackých lázních. Na souši je bezpochyby obtížné najít tak dobré proudění. Letěl jsem automaticky, rozhlížel jsem se s takovým zaujetím, že jsem si ani neuvědomil, jak malé úsilí vynakládám. Nechával jsem se unášet stejným proudem jako několik racků, přihlížejících s výrazem, kterým mi sdělovali: to nemůžeš myslet vážně. Kroužili jsme kolem sebe, ale oni uměli lépe plachtit a nabrali výšku. Já z proudu vyklouzl, abych se mohl podívat na město.

Plachtit jsem jak nejpomaleji to bylo možné, aniž bych ztratil rychlost potřebnou k letu, prováděl jsem neustálé korekce nohama, které jsem používal jako vidlicovitý ocas, a kladl jsem odpor vzdušným proudům, které teď vanuly ze všech stran. I tak jsem letěl příliš rychle, abych postřehl dost podrobností, a mohl jsem se dívat jenom na střechy.

V centru Kafarnaumu se protínaly dvě hlavní ulice. Ty obklopovaly menší ulice a vytvářely úhledný křížový vzor podobný souřadnicové síti. Domy stály v pravidelných rozestupech; působilo to bizarně a naprosto jiným dojmem než hacilitská živelnost nebo ladné křivky, které budovali Ptakkové. Prázdné třídy ubíhající na sever a na jih do venkovské krajiny vroubily cypřiše. Přibližně každých pět kilometrů stály u silnic vysoké černobílé sloupy podobné šibenicím, k nimž byly kolmo přitlučeny krátké desky. Nejspíš šlo o nějaký druh vlajkových žerdí.

Uliční síť ztrácela na okrajích ostrost a domy vytvářely jednolitou zmrštinu. Vnikaly mezi ně stromy. Všechny vily měly přesně stejnou velikost, byly hranaté a bíle natřené, oslňující a čisté. Terakotové tašky na mělkých střechách připomínaly překrývající se peří. Ve čtvercových oknech bylo místo skel vidět alabastrové desky; okenice byly otevřené. Čtvercové trávníky nebo tmavozelené zahrady lemovala krytá sloupořadí, někdy osázená sochami, obrácená k moři. Na rozdíl od Hacilitu tu panovalo ticho, klid a mír. Ve městě jsem nerozeznával žádnou chudinskou čtvrť, žádné slumy, žádné děti postávající na nárožích. Kafarnaum nepřipomínal žádné město ve Čryřzemí, ale podobně mohl na počátku své existence vypadat Mikavod. Kdybych se snesl ještě níž, hrozilo nebezpečí, že

by mě někdo spatřil. Kroužil jsem nad městem s palčivým pocitem nereálnosti. To se mi jen zdá, ujišťoval jsem se. Je to jenom zatracený sen.

Teplý vítr tu voněl po šalvěji a tymiánu, divoce rostoucích bylinkách. Na keřích mezi balvany rašily žluté květy. Na severním a jižním výběžku ostrova, na povlovných svazích hory, než přešly do strmých úbočí plných neprostupných houštin, stála dvě další města, menší než Kafarnaum. Připadalo mi, že obě jsou spojená s mořem, ale v terasách nad nimi se zvedaly světlezelené stupňovité stráně.

Konečně řídký vzduch, pomyslel jsem si. Letmo jsem zahlédl vrchol hory – panebože – to je tam vážně sníh? Ty bílé odlesky jsem chtěl prozkoumat ze všeho nejvíc, chtěl jsem zjistit, jestli to jsou sněhové plochy a pokud ano, chtěl jsem se v nich vyválet, ale kdybych se soustředil na podmínky na vrcholu a nikoli ve městech, Mlha by nepřijala moje hlášení vlídně.

Vrchol hory nebyl strmý rozeklaný hřeben jako v Temninách – nebyl zašpičatělý. Byl to hladký, vyprahlý hřbet, který se skláněl do rozlehlé oblé prohlubeniny, kterou nebylo možné spatřit od hladiny moře. Zakrývaly ji žlaby drobného šedého kamení. Na okraji prolákliny se formovala mračna a táhla na východ.

Tato strana ostrova se zdála neobydlená, ačkoli byla příliš daleko, abych na ní rozpoznával jednotlivé detaily. Drolící se trhliny brázdily strmé útesy, srázy nejméně tři sta metrů dlouhé, kolem nichž kroužili a střemhlav létali bílí ptáci. Černá zubatá skaliska pod nimi vypadala jako napůl zanořená vlčí čelist; zpěněná voda se tříštila na úzkých pilovitých stoličkách a hrotech špičáků. Rozhodl jsem se Mlhu varovat. Ale v dáli oceánu na východě se nad hladinu v řadě za sebou vynořily dva vrcholy dalších menších ostrůvků, klidné a odlehlé.

Tris byl čerstvý, tichý a, jak se mi zdálo, spokojený. Povinnost přinést na ostrov zprávy o Říši měla být pravděpodobně nejdůležitějším úkolem, který jsem měl splnit v roli Posla.

Zamířil jsem zpátky k lodím, které se pořád stoicky hnaly spolu s větrem k Trisu. Slabé vzdušné proudění nemělo žádný vliv na obrovité vlny, na nichž se plavily. Když jsem přistál vedle Mlhy, paluba *Buřňáčka* se mi zvedla k nohám. „Tris je souostroví,“ hlásil jsem. „Přeletěl jsem ho; na druhé straně jsou další ostrovy.“

„Viděl tě někdo?“ zeptala se.

„Ne. Viděl jsem dámy v halenách, které prodávaly jídlo z verand městských domů, a chlapce, kteří sušili zelené rybářské sítě na přístavní zdi, ale nikdo z Kafarnaumských si mě nevšiml,“ pravil jsem důstojně a použil nově vytvořené ptacké slovo.

„Až tam připlujeme, nesmíš vzlétnout. Nechci, aby to věděli; jen

bys je vyděsil. Viděl jsi nějaká další plavidla kromě těch kánoí?“

„Myslím, že ne...“

„A co stopy po Hmyzu? Nějaké Zdi? Papírové kraje?“

„Ne.“

„Co pevnosti?“ přidal se Blesk. „Bašty? Zámky?“

„Je moc velký,“ odpověděl jsem omluvně. „Musíte se podívat sami. Jsou tam plantáže, vinice a kozy na horském úbočí.“

„To je celý Jant, myslí pořád jen na sex,“ usmála se Mlha a zadívala se do dálky. Jemné vlasy jí splétal lehký vítr. Vlny se odrážely na bocích lodí jako pohyblivá světelná síť.

Vrátil jsem se na *Bekasinu*, kde právě hořekoval Racek. Vlnobití házelo karavelou do všech stran, jen ne dopředu. Zřítěla se střemhlav po stěně strmé vlny a vpadla do další, která se před ní začala zvedat. Od kýlu se rozletěla oblaka vodní tříště a špláchla na palubu. Jezdili jsme nahoru a dolů, kolmo nahoru a dolů po nepravidelné houpačce. Se Střízlíkem jsme se stáhli na záďovou palubu.

Racek se celým tělem zapíral o tancující kormidlo. Měl velké potíže s navigací. *Bekasina* sebou trhla do boku pokaždé, když narazila do vlny, a vyrazila mu kormidlo z rukou. Široká loď kladla ohromný odpor; kapitán jí nedokázal zabránit, aby klouzala šikmo do koryt mezi vlnami. „Sakra,“ sípal. „Mlha bude muset kvůli nám snížit rychlost. Do prdele, při pohledu na ni to vypadá jako hračka. Skasejte malé plachty. Spusťte plovoucí kotvu, schválně, jestli udržím příď alespoň napůl tak zpřímá jako *Buřňáček*.“

Ze záďové paluby jsme viděli týl Rackovy hlavy. Neměl pocuchaný jediný hnědý vlas. Jako obvykle, a jakkoli nepravděpodobné se to zdálo, vypadal dokonale uhlazeně; i tři tisíce osm set kilometrů ode dvora královny Eleonory zůstával kavalírem. Rackovo nóbl vystupování mi imponovalo, dokud jsem si nevzpomněl, že o Hmyzí stvůře věděl ještě předtím, než jsme vypluli, a byl to právě on, kdo jí celou dobu dával kosti.

Střízlík si soustředěně prohlížel obzor. „Už ho vidím! Vidím malinký ostrůvek!“

„Za pár hodin zjistíš, jak je obrovský.“

Na palubu se vyvalily sudy s vínem a do čtyřhranů se naskládaly stříbrné pruty. Rozvinul se les barevných vlajek. Zatímco nám před očima vyvstával Tris a kolem nás ubíhal jehličnatý a pemzový břeh, posádku zaplavovalo bezuzdné nadšení. Mlha a Racek měli co dělat, aby přiměli námořníky k práci; muži poulili oči a ukazovali na domy, vinice, palác na skále. Mávali na opálené kafarnaumské rybáře v prvních kánoích.

Mlha navedla lodě do přístavu. Řvala rozkazy na posádku,

nutila ji k neustálému pohybu. Slyšel jsem ji až z *Bekasiny*, vzdálené tři lodní délky; z napětí v jejím hlase mě přepadala nervozita. Naopak Racek vydával své pokyny tichým, sebejistým způsobem a námořníky oslovoval zdvořile. Ti kopírovali veškerou aktivitu mužů z *Buřňáčka*, svinovali plachty dokonale sladěnými pohyby. Rackova loď klouzala jako dobře promazaný stroj v *Buřňáčkově* závěsu.

Zleva i zprava nás začaly svírat přístavní hráze, které vytvářely asi půl kilometru širokou úžinu. Přímo uprostřed kanálu se z vody nořila plochá skála s majákem. Tyčil se nad námi, sto metrů vysoký stožár, vystavěný na čtvercové základně poloviční délky *Buřňáčka*. Když jsme pod ním pluli, námořníci propadali nepřítelosti. Napřed mě napadlo, že jim vyrazí dech závratná výška majáku, která byla zcela jistě překvapivá, uvážíme-li, že Trisánci mají pouze kánoe. Potom jsem si uvědomil, že ukazují na reflektor: byl vyrobený z leštěného zlata. Celé vybavení návěstí bylo z ryzího zlata.

„Jante, vidíš to?“ zavolal na mě Racek.

„Ano, vidím!“

„Nic tak překrásného jsem v životě neviděl.“

Obrátil jsem se šeptem na Střízlíka: „Nelíbí se mi akorát to, že se o tom Mlha nikdy nezmínila.“

Kolem pasu jsem si jako šerpu uvázal nachový pás, pod ustríženými džínovými kraťasy jsem měl pruhované černobílé kamaše. Všechny čůpky a albatrosi péra jsem měl spoutané černým šátkem. Střízlík byl ve vlnobití celý zelený, ale odhodlaný dál sledovat poprask na hlavní palubě. Držel se spleti lan. „Správně se teď opírají do těch napínacích kladek. Námořníci zkrátí hlavní plachtu, podívej.“

„Úžasné...“

„A spustí ji na –“

„Mlč už, prosím tě!“

Upíral oči k přídi, která mířila na město jako bodec. „Myslíš, že jsou v Kafarnaumu nějaké ženy?“ zeptal se. Rychle jsem na něho pohlédl. „Že váháš.“

„Ne. Myslím jako kurvy.“

„Aha. *Tyhle* ženy. Žijí tam lidé, aspoň mně tak připadají,“ řekl jsem a diplomaticky si prohlížel nehty. „Vino, ženy i zpěv mít budou.“

Kapitola desátá

Při průjezdu přístavem se naše lodě dostaly do závětrí hory. Hladina laguny byla hladká jako zrcadlo; *Buřňáček* i *Bekasina* se v ní odrážely od čáry ponoru až po vrchol stěžně. Plachty zplihly a lodě doplouvaly k pevnině už jen setrvačností. Racek rozkázal svinout i poslední plachty, a když jsem vzhlédl, poprvé za tři měsíce jsem mezi stěžni uviděl jasnou modrou oblohu.

Trisíť muži, ženy a děti se řinuli z průčelí města a chvatně se houfovali u přístavní hráze a na cestách táhnoucích se podél srázu. Muži na sobě měli poměrně jednoduché šaty – bílé nebo béžové plátěné svršky nebo hedvábné tuniky s barevným lemováním a pod nimi volné kalhoty. Některé dívky nosily nad dvojvrstevními šaty pastelově zbarvené štóly, ale žádný kus jejich šatstva mi nepřipadal vyšívaný nebo okázalý.

Muži odstrkávali od břehu kánoe z tmavého dřeva, naskakovali do nich a pádlovali k nám. Kánoe byly opatřeny vahadly; na přídích měly namalované modré a bílé oči. Pohybovaly se velkou rychlostí a zanedlouho se shlukly kolem trupů našich lodí. Trisánci pokřikovali a gestikulovali, zvedali k nám všemožná jídla a předměty. Ke kulatým okénkům se natahovaly desítky rukou, mávaly trnitým ovocem, obrovskými semeny, uzavřenými sklenicemi, mrtvými rybami na jehlách, stříbrnými láhvemi. Naši námořníci se dychtivě vykláněli přes bočnice a nabízeli všechno, co jim na palubě přišlo pod ruku. Trisáncům podávali nebo shazovali ovinky, sekyrky a přezky z opasků, olovnici z přídě.

Racek rázem přišel o svůj klid. Zařval: „Žádné obchody! Přestaňte s tím, pitomci, než jim odevzdáte svoje vesty a kalhoty! Dokud Mlha nedá pokyn, nic si s nimi nevyměňujte! Od tohoto okamžiku zde platí hacilitské zákony včetně trestů.“

Rychle na mě pohlédl. „Ti unáhlení šupáci by za suvenýry vyměnili cokoliv. Kdybych na ně nedohlížel, vytáhli by hřebíky z žebrových článků a rozprodali by i nástroje. Musíme si dávat pozor na zloděje, nemyslíš? Dokonce i rybářský háček z Trisu je taková novinka, že by jim teď ve Čtyřzemí vynesl hezké peníze. Aspoň že jsou Kafarnaumští přátelští.“

Buřňáček před námi proplul odrazem prvních kafarnaumských domů, zajel těsně k hrázi a zastavil. Solí potřísněná příd *Bekasiny* zastavila jen metr za zdobenými okny *Buřňáčkovy* zádě. Z lodě vyklouzly dvě lávky a ve stejném okamžiku se zaklesly. Střízlík okamžitě vyběhl na molo, zastavil se a začal mávat, první člen naší výpravy, který stanul na Trisu. Přistoupili k němu domorodci a pokládali mu otázky, kterým samozřejmě nemohl rozumět, a tak jen neustále v radostném souhlasu pokyvoval hlavou.

Na hrázi nebyly žádné úvazné kruhy, takže Mlha přikázala posádce vyložit z obou lodí záďové i příďové kotvy a umístit je s napjatými lany na dlažbu.

Mlha a Racek sešli po můstcích ze svých lodí a setkali se na molu. Zdvořile si před užaslými obyvateli města potřásli rukama. „Zvládli jsme to!“ zvolala Mlha.

„Měla jsi mou plnou důvěru, Eszajko,“ řekl Racek. Dokonale čistou rukou si na rukávu obleku uhladil několik neviditelných záhybů. Vítr se mu opřel do saka a já si všiml, jak se mu na opasku houpe dýka.

Sestoupil jsem na pevnou zem ve stejném okamžiku, kdy z *Buřňáčka* sešel Blesk. Ten si nesl přes rameno dlouhý luk s nataženou tětivou; z toulce u pasu mu vykukovaly letky šípů. Sklouzl pohledem po oknech všech vil obrácených k přístavu.

Střízlík přestal poskakovat a celý zadýchaný žasl: „Všimli jste si, že nikdo z Kafarnaumských u sebe nemá zbraň? Někteří rybáři mají za šerpami nože, ale ty vypadají trochu divně.“

„To je pravda,“ přitakal Blesk. „Jante, vidíš to?“

„Myslím, že čepele jsou z bronzu,“ řekl jsem.

„Jak je vidno, Kafarnaumští nemají žádný důvod, aby o mečích vůbec věděli,“ podotkl Blesk. „Před příchodem Hmyzu nebyly meče ani ve Čtyřzemí.“

„A potom se hodně rychle vynalezly!“ zazubil jsem se. Vychutnával jsem si pozornost, kterou mi věnovali.

Mlha se na mě nedočkavě zadívala. „Představ nás, Jante.“

Rozpažil jsem a obrátil se na Kafarnaumské s proslovem, který jsem si pečlivě připravil: „Vážení vládci, vážené dámy a pánové, děkujeme za přijetí naší výpravy ze Čtyřzemí. Na důkaz dobré vůle

jsme vám přivezli dary: soudky s vínem a stříbrné pruty –“

Početný zástup lidí se přidušeně smál, jako bych byl blázen. S Mlhou jsme se na sebe podívali. „Pokračuj,“ ponoukla mě.

„Rádi bychom se setkali s vládcí Kafarnaumu a pověděli jim o Ří –“

Dav se rozestoupil, aby udělal cestu jakémusi muži. Ten pokračoval v chůzi, dokud nestanul před námi. Domníval jsem se, že k nám přišel zástupce Kafarnaumských. Byl to vysoký stařec a z celého jeho chování čísel vznešenost a rozhodnost. Tmavohnědé oči měly stejný odstín jako sklenice piva, vlasy mu hrály všemi odstíny šedi a byly tak rozcuchané větrem, že mu už nikdy nemohly ležet úhledně na hlavě. Byl vyschlý jako lodní žebro. Měl vyzáblý obličej; ústa jako úzkou štěrbinu pod lícními kostmi. Vypadal, jako by se pořád ironicky usmíval, a jeho šibalský úšklebek mě sváděl, abych se usmíval spolu s ním, jako nějaký spiklenec.

Na tuniku s hlubokým výstřihem si oblékl krátký plášť. Jeho šněrovací boty s otevřenou špicí byly tak nezvyklé, že zvláště Racek z nich nemohl spustit oči. Bezpochyby uvažoval, jestli by ve Čtyřzemí nemohl zavést podobnou módu.

Trisánek hovořil pomalu a dával mi čas k překladu. Výrazy, které jsem nedokázal dešifrovat, jsem po něm jenom opakoval. „Jmenuji se Síh. Býval jsem rybář, teď jsem byl zvolen do senátu. Byl jsem vyslán, abych vám poděkoval, že jste zavítali na náš ostrov. Jste stejní lidé, kteří se tu objevili už před devíti měsíci?“

„Ano, pocházíme ze Čtyřzemí. Říkejte mi Jant. Umím mluvit trissky, ale mluvte prosím pomalu; neznám příliš mnoho slov. Moji přátelé vaším jazykem nemluví vůbec; já jim budu překládat.“

„Co říká?“ zeptala se Mlha, čím dál roztrpčenější.

„Vítá nás,“ odpověděl jsem ptacky.

„Pověz mu, že já jsem velitelka, a požádej ho, aby nám slíbil, že se tu mým lodím dnes v noci nic nestane.“

Pečlivě jsem to Síhovi přetlumočil a dodal jsem: „Přijeli jsme v míru.“

Síh odpověděl: „Dnes ráno jsme spatřili vaše plachty – senát se sešel na mimořádném zasedání, aby dohodl kroky, které podnikneme. Schůze ještě pokračuje a senátoři mě požádali, abych vás do sněmovny předvedl. Naše ústava nás varuje před kontakty s jinými zeměmi; naše ústava je pro nás důležitá.“

Mlha mě zatahala za ruku. „Co říká?“

„Nemám tušení. Zdá se, že pořád mluví o jejich zdatnosti.“ Na okamžik jsem se odmlčel, abych zbrzdil vír myšlenek, který se mi zvedl v mysli. „Nabídl nám, že nás vezme do domů vládců.“

„Tak se ho aspoň zeptej, jestli nám na souši zaručí bezpečnost,“ rekla Mlha. „Vidím, že přinášejí nějaké jídlo. Poděkuj mu, že mi

nabízí příležitost nakoupit proviant, a nabídne mu platbu těmi stříbrnými pruty.“

Při překládání pro Síha jsem pěkně škobrtal. Trisánci, jimiž jsme byli obstoupeni, se opět rozesmáli. Ani rybář si neuchoval kamennou tvář – zahihňal se.

„Proč se tak chichotají?“ zeptal se Blesk.

„Říkáš jim opravdu to, co chci, abys říkal?“ ubezpečovala se Mlha.

Přál jsem si, aby se do mě pořád nenavážela. Neměl jsem příležitost tlumočení jakkoli cvičit. Stiskl jsem si kořen nosu. „Já myslím, že ano! Nebo jsem ho mohl požádat, aby nám naservíroval teplého psa.“

„Oni se smějí, když mluvíš o – o čem?“ ptal se Blesk. „O víně a stříbru,“ odpověděl jsem.

„Hm,“ Blesk na to. „Řekl bych, že víno mají vlastní. A taky přebytek zlata, jestli si vzpomínáš na ta pěkně drahá majáková zrcadla.“

Zadíval jsem se pozorněji na shromážděný dav. „Něco ti povím, nikdo z Kafarnaumských na sobě nemá šperky. Ale zlato je tu všude; vlastně ostrov zlatem přímo oplývá. Je možné, že Kafarnaumským nic neříká?“

Blesk ukázal na malou holčičku, která si cucala palec. Tmavé vlásky měla stažené zlatým proužkem. „Tím se dostáváme na úroveň jejich dětí. Vsadím se, že tu korunku má z čistého, rafinovaného zlata.“ Sundal si vlastní čelenku.

Mlha si promnula oči. „Ale... Ale pokud tu drahé kovy nemají žádnou hodnotu, nemůžeme jim výměnou nabídnout žádné cennosti. Vypadá to, že na tomto ostrově nic nechybí; máme něco, co by od nás mohli vůbec chtít?“

„Ocel,“ řekl Strízlík.

„Ty máš aspoň pod čepicí!“ zvolal Racek. „Můžeme jim nabídnout hřebíky, cvočky a články řetězů. Docela stáli o čepele nožů a sekyrky; viděl jsem, jak je ti kánoisté obdivují. A co takhle halapartny z *Bekasiny*? Trisánci musí používat sekery, takže poznají halapartny, které jsou lepší než jejich bronz. Měli by být ochotni přijmout to, co je lepší, není to tak?“

„Možné to je,“ usoudila Mlha opatrně.

Síh zachovával klid, ale nepřestával se mi dívat do očí. Ukázal nám na hrázi kamennou nádrž a Mlha poručila dvěma mužstvům lodníků, aby naplnili sudy pitnou vodou. Další skupinu poslala nakoupit ovoce, maso a zeleninu od kafarnaumských kupců, kteří se k nám už blížili z města, ale zakázala jim výměnu jakéhokoli jiného zboží a taky nakupovat věci pro vlastní potřebu. Potom se obrátila na svou zástupkyni. „Viridiano, řekni loďmistrovi na

Bekasině, aby uposlechl mých příkazů, a ty sama se jimi řiď, jestli máš ráda mě a svoje místo v mém loďstvu. Nenechávejte loď nestřežené. Odplujte s nimi, kdybyste se cítili ohroženi... A když se dnes v noci nevrátíme, víte, co máte dělat.“

„Jistě, Mlho,“ kývla. „A hodně štěstí, mami.“

Mlhu Síhovo vystoupení neuspokojilo. „Kruh rybáře nepotřebuje,“ řekla.

„Ani jsem nevěděl, že máme zmocnění rekrutovat nové členy Kruhu,“ poznamenal Blesk.

Mlha na něho upřela jedovatý pohled. Myslím, že měla pravdu; byla by obrovská náhoda, kdyby vládce Trisu vynikal v nějaké činnosti a mohl vstoupit do Kruhu. Mlha potichu dodala: „Ten muž je dostatečně starý, aby byl za nesmrtelnost velice vděčný.“

„Moudrost přichází s věkem,“ podotkl Střízlík neurčitě.

„Možná ano, tady,“ namítl Blesk.

„Ano, ale bez ohledu na to, jak úctyhodného věku dosáhl, ve srovnání s námi je to pořád malé dítě.“

Síh jejich rozhovor poslouchal, aniž rozuměl jedinému slovu. Usmál se a ukázal nám cestu mezi shromážděnými lidmi; vydali jsme se za ním.

Vedro působilo jako bariéra a každý vzácný polední závan větru nám přímo pod kůži dýchl horkým vzduchem, aniž skýtal sebemenší úlevu. Zdálo se, jako by přicházel ve vlnách, kdy každá byla dusnější a lepkavější než ta předchozí. Rozepjal jsem si košili, stáhl ji a smotal za opasek. Vedro nás všech pět nutilo k pomalé chůzi plynulými, vláčnými pohyby.

„Já bych tady mohl docela spokojeně žít,“ ozval se Racek. „Vidíte tu promenádu, nádherná, co?“

„To jo,“ souhlasil Střízlík. „Nikdy jsem neviděl tak sexy holky. Koukejte na tu kočku v té krátké sukni.“

Racek si vybral cigaretu z pouzdra z velrybího zubu a našrouboval si ji do špičky. Promnul si krátké vousy. „Mám v plánu se sem vrátit a nikdy, nikdy neodjet. Nemám žádné závazky a naše lovecká královna mi ráda dá svolení. Tohle je mnohem lepší než Ptacka, která jen kopíruje Hrad. My hned ve všem soutěžíme, ať už je to hrncířství nebo matematika, a vyčerpáváme se. Tady není nikdo nejlepší a všem je to jedno. Vidíte, jak jsou šťastní?“

Síh nás z přístavu zavedl na dlouhou rovnou hlavní třídu lemovanou bílými mramorovými sloupy. V pravidelných vzdálenostech tu byly stély osázené sochami mužů a žen zahalených sukнем. Počítal jsem je a všiml si, že po každých deseti sochách se nad ulicí klenul oblouk. Menší uličky po obou stranách

ústily do pravidelného systému komunikací táhnoucích se mezi dvoupatrovými budovami. Na chodníky se vycházelo z malých krámků krytých stříškami z pruhovaného plátna: v cukrárně se prodávalo sladké pečivo a pirohy; v řeznictví visely párky nad uzenými lahůdkami a změtí chobotnic; holič zametal podlahu.

Všichni na něco ukazovali a překypovali otázkami; bylo jich tolik, že jsem je nedokázal všechny překládat. „Podívejte na tu révu,“ hlesla Mlha u vytržení. Táhl se po lačkové mříži na posledním domě v přístavu, obtěžkaná černými hrozny a s úponky natahujícími se k terakotovému komínu.

Za chůze jsem pokradmu nahlédl za zelené truhlíky a spatřil, že v dolní místnosti stojí jemný a elegantní nábytek. Na polštáři na židli se choulil malý pes. Chladivé stěny byly ozdobené stylizovaným vlysem znázorňujícím lovce perel v podmořské zahradě. Zdálo se, že trisské umění nespočívá v rámech, ale naopak pokrývá předměty každodenní potřeby.

„Co ty nože,“ vzpomněl si Střízlík. „Zeptej se ho na ty bronzové dýky.“

„To rozhodně neudělám!“

Racek ukázal na dílnu, kde se právě vyřezávala kánoe. „Kolem Trisu a neobydlených ostrovů se plavíme na vzdálenost několika stovek kilometrů,“ vysvětloval Síh.

„Stovek?“ zeptal jsem se.

Síh přikývl, s nadšením pro své povolání. „Nic to není, projedeme kolem Nesourodých ostrovů na širý oceán! Proč se ptáte? Jestli chcete, budu mluvit pomaleji.“

Potom jsme uviděli rozlehlé dlážděné náměstí lemované kolonádou. „Tohle musí být tržiště,“ řekla Mlha. „No není rozkošné?“

Otevřené a vzdušné přízemí nejbližšího bloku vyplňovala restaurace. Vyhrnula se z ní asi dvacítká Kafarnaumských a přidala se k lidem, kteří se už rozestavili podél ulice, aby se na nás mohli díval Zavalitý majitel kavárny měl na sobě volnou řízu, jediný kus látky podkasaný u pasu šerpou. Pokynul nám. „Pojďte dovnitř, pojdte se najíst.“

Síh omluvně zvedl snědé ruce. „Promiň, Vidlatko, musím odvést naše hosty do Amarotu.“

Kulatoučký muž se přidušeně zasmál. „Ovšem, ale **potom jsou** k nám zváni na čaj.“

Byl jsem nadšený, že rozumím rozhovoru mezi **dvěma rodilými** mluvčími; domorodému jazyku jsem rozuměl čím dál líp. „Bylo by nám potěšením,“ odpověděl jsem. „Co je to za čaj?“

Zatvářil se ohromeně. „U Alyss, nemáte ani tušení, jaká lahůdka vás čeká!“

Zaposlouchal jsem se do konverzace svých přátel. Mlha se rozplývala: „Ty obchody jsou tak čisté. Nikde žádný kouř, žádná špína...“

„Žádné odpadky,“ podotkl Racek souhlasně. „Na tohle v Hacilitu nenarazíte.“

„Mě taky napadlo, že tu něco nehraje,“ souhlasil jsem. „Nikdo tu nepostává na nárožích nebo před vchody domů. Když jsem žil v Hacilitu, nikdy jsem nechtěl chodit kolem těch hrozivých partiček.“

Přeložil jsem naše slova Síhovi, který řekl: „Mladíci nechtějí lelkovat. Čas tráví tím, že se učí živnostem, které si zvolili.“

„Ale určitě ne pořád.“

„Večer rozmlouvají v čajovnách,“ objasnil Síh.

„Páni. Ten čaj musí být vážně síla. To tu v Kafarnaumu nedochází k žádným zločinům?“

V Síhově hlase zazněl náznak samolibosti. „Ovšem že dochází, občas, ale proč by měli lidé porušovat zákony, když o nich všichni spolurozhodují?“

Střízlík zašeptal:

„Ten číšník měl na sobě ubrus.“

Blesk lakonicky prohodil: „Co je na tom divného? Je to mnohem praktičtější než věci, které na sobě máme my teď; můžeš si jím vzadu provléct křídla.“

„Jak to víš?“

„Jako smrtelník jsem nežil tak dávno, Mženče, abych se na to nepamatoval.“

Zatímco jsme se dál ubírali městem, všímal jsem si, že domy jsou doopravdy podobné; kromě povrchních rozdílů v malbě a omítce měly naprosto stejné vybavení. „Tady není nikdo chudý,“ žasl jsem nahlas.

Síhovi jsem musel svoje mínění podrobně vysvětlit, protože mi nerozuměl. Nakonec řekl: „Naše měna se zakládá na práci. Každá živnost je placena stejně, za dny a hodiny. Víc si můžete vydělat, když pracujete déle, ale lidé mají ve zvyku pracovat stejnou dobu. Není pochyb, že čas je tou nejdrahocennější věcí na světě.“ Vybalil z peněženky několik bankovek a ukázal nám je. „Tahle je pětihodinová. Tahle je nejmenší – třicetiminutová. Co máte vy?“

„Mince. Bankovky jsou pro nás drobné. Vidíte? Tam, odkud přicházíme, je to podobné, protože všichni na Hradě dostávají stejný roční příděl – hotovou almužnu. Víc peněz můžeme žádat jen na vhodné projekty.“ Napadlo mě, že kdybychom dali Kafarnaumským ocel, měla by v jejich měně cenu stovek a stovek hodin, byla by stejně drahá jako měsíce života.

Mlha na mě naléhala dalšími otázkami. Mávl jsem rukou a upřel pohled na oblohu, jak jsem se snažil rychle najít patřičná

slova, ale Sáh mě zarazil: „Otázky si nechte do senátu. Tam je budeme moci vyslechnout všichni a vy se nebudete muset opakovat.“

Uprostřed města silnice procházela rotundou. Její sloupy byly pokryté křiklavými mozaikami, čtverečky zlaté, safírově modré a sytě rudé barvy; okraje kuželové střechy zdobily ilustrované tabule.

Přiblížili jsme se k rozsedlině a ulice začala stoupat. Svah s řadou dlouhých schodů byl stále strmější. Měli jsme namířeno k sloupovým síním vysoko nad námi. Ukázal jsem na ně. „Blesku, nejsou ty stavby nádherné? Tvůj bejvák vypadá trochu podobně.“

Blesk si budovy dychtivě prohlížel. „Kačírkovské severní průčelí mého domu tento styl imituje. V druhé polovině šestého století bylo módní se k němu opět vrátet.“

„Opět vrátet?! Jak pak bude staré tohle?“

„Někdy na počátku pátého století Hmyz zatočil s lidmi, kteří původně stavěli takto. Já jsem v té době ještě nežil, ale jsem si jistý, že na hodiny dějepisu si dobře vzpomínám.“

Mlha na nás vrhla letmý pohled. „Ano, ale zrovna teď o žádnou nestojíme! Teď píšeme dějiny, pánové. Budete dávat pozor, prosím?“

Sáh nás vedl po skvostném bulváru mezi domy se zavřenými okenicemi. Najednou jsme byli venku z města a červená změť střech zůstala kdesi pod námi. Nabízel se nám výhled na oceán za mohutnými přístavními zdmi, které svíraly lagunu a sbíhaly se po obou stranách ostrůvku s majákem. V jejich bezpečí se houpaly trisské kánoe, chráněné před tříštícím se příbojem. Občas jsem mezi ostrými rohy budov zahlédl čistou úzkou třpytivou řeku, vlévající se do oceánu jižně od přístavu.

„Tohle musí vidět Architektka,“ řekl jsem.

Mlha si prsty vyčesávala perleťové vlasy, tahala se za šněrovací tričko a zírala na neuvěřitelnou podívanou před sebou. „Tady by nás mohli snadno obklíčit,“ řekla. Já jsem byl neozbrojený emisar, ale jak Blesk, tak Mženec si nesli obvyklé symboly svého postavení: luk a široký meč. Mlha kráčela mezi nimi a věděla, že s Bleskovou vražednou přesností na delší vzdálenosti a Střízlíkovou neporazitelností při boji zblízka je v bezpečí jako někde v pevnosti.

Se mnou to šlo prudce z kopce; na čtyřicetistupňová vedra jsem nebyl stavěný. Oblečení se mi lepilo do kolenních jamek, do podpaží, k hrudi. Cítil jsem se ještě hůř než Racek ve svém značkovém obleku; zoufale jsem si chtěl natáhnout křídla. Mlha jednou prohlásila, že jejich síla vyvolá mezi Trisánci příliš mnoho otázek. Složil jsem si je pod volnou košili, a teď mi po celé délce zad ubíhala nehezka vyboulénina. Lokty křídel se mi vzadu otíraly o

stehna a zápěstí se mi choulila na úrovni ramen. Náběžné hrany křídel jsem měl vlhké; od zápěstí obou křídel až do oblasti kříže se mi opeřená kožní blána slepovala potem. Zpod košile mi vyčnívaly letky.

„Neroztahuj je,“ sykla Mlha.

„Ty vůbec netušíš, jaké to je. Jsem úplně uvařený!“

„Ale no tak, větší horko než za mikavodského léta tu není,“ dodal Blesk povzbudivě.

Shromážděným Trisáncům slunce ani v nejmenším nevadilo.

V úctyhodné vzdálenosti drželi s naší skupinkou krok a s přívětivými výrazy ve tvářích spolu zvědavě brebentili. Běhaly mezi nimi děti a vykukovaly na nás zpoza nohou rodičů. Ze střechy s hvízdáním křídel prudce vystřelilo hejno bílých holubic. Zoufale jsem se snažil osvěžit alespoň tím nejslabším vánkem a záviděl jim. Ony svoji schopnost létat skrývat nemusely.

Ulice se začala klikatit, schody byly stále blíže u sebe; čím byla strmější, tím ostřejší serpentiny tvořila. Byla dokonale čistá, po obou stranách vroubená nízkými zídkami, za nimiž se pod rozečkanými skalními výchozy táhl otevřený terén posetý balvany. Poletovala tam oblaka motýlů, která dosedala na levandule a opilá medem se třepotala nad uměle vysázenými ibišky, citroníky a buganvíliemi.

Potom jsme dospěli na ploché temeno kopce a vstoupili na otevřené nádvoří dvou oslnivě bílých žulových staveb. Na opačném konci se tyčila mohutná čtvercová budova se sloupy, kterou jsme spatřili z hráze, postavená přímo na okraji strmé stěny skalního útesu. Po naší levé ruce k ní přiléhala druhá, o něco delší a rovněž dvoupatrová síň. Ve stěnách se táhly pilastry s volutovými hlavicemi, střecha byla z červených prejzových tašek. Tyto smělé budovy mi přímo vyrážely dech; velikostí se podobaly Trůnnímu sálu, ale byly působivé jako celý Hrad.

Lidé klusali za námi, a když jsme se zastavili, seskupili se kolem nás, dívali se, jak Racek vydechl kouř a típl cigaretu v jantarové špičce.

„Toto je Amarot,“ prohlásil Síh. „Odsud se senát stará o celý Tris. Prosím, následujte mě...“

„Toto je síň vládců,“ řekl jsem ptacky. „Pojďte.“

Přešli jsme nádvoří, které mělo tisíc metrů čtverečních a bylo vydlážděné mozaikami z mědi, modrého skla a černé keramiky. Kolem okrajů ubíhaly geometrické vzory a ve všech čtyřech čtvrtinách se nacházely obrazy: galéry, váhy, delfín a Hmyz. *Hmyz?*

Výjev na mozaice znázorňoval mladou ženu s hnědými splývavými vlasy; stála v roji Hmyzích hlav a obrovských těl připomínajících mravence. Třímala vínově zbarvený prapor, který

za ní volně plápolal. Záhyby šatů jí těsně obepínaly nadra a stehna. Ve vlasech měla květy a ve tváři výraz, který mi připadal spíše zmučený než vznešený.

Blesk obraz okamžitě poznal; vytřeštil oči. „Vážně se nepletu,“ řekl. „Je to Alyss z Pentadriky.“

„To musí být náhoda. Jak by tu ten příběh mohli, u Říše, znát?“

„To já nevím, Jante. To já opravdu nevím.“

Síh nás otevřenými dveřmi uvedl do dlouhé budovy. Byl v ní chladivý a nehybný vzduch a všichni jsme se na okamžik zastavili a zamrkali, než naše oči přivykly přítmí.

„Jestli je tohle kostel,“ řekl Střízlík, „tak díky bohu-co-má-pauzu.“

„Tato síň je propojena se senátem. Ukáži vám cestu. Jsme v trisské knihovně. Sbírka čítá čtvrt milionu knih. Na starosti ji má senátorka Danio.“

„Je to knihovna,“ přeložil jsem Síhova slova.

„Tak díky knihovníkům!“ Racek si vytáhl z kapsy batistový kapesník a otřel si jím čelo.

Knihovna! Za chůze jsem prsty přejížděl cedrové regály a srdce mi tlouklo rychleji než při morenzském dvojitém maratonu. Čtvrt milionu knih! Sice není tak rozsáhlá jako královská sbírka v Ostnovodu nebo jako archiv Hacilitské univerzity, ale tam už jsem většinu svazků prošel.

Síh si povšiml mého extatického výrazu a potichu se zasmál. Ani jedna z těchto knih nebyla v Říši známá a všechny přetékal novými informacemi, jejichž skládáním bych mohl strávit celé další století. Některé z objemnějších svazků byly připoutány k policím mosaznými řetězy. Byly vázány v kůži a stránky měly z papíru či pergamenu. Stály tu truhlice plné kodexů a čtvercové koše napěchované papíry.

Spodní regály byly rozdělené na přihrádky, v nichž spočívaly bronzové válce na svitky. Některé už zezelenaly měděnkou, jiné se leskly častým používáním. Byly tu účetní knihy s volnými listy; útlé svazky svázané v lepenkových deskách, ve fialovém a tmavočerveném plátně. Byly tu složené mapy a plány všech měst na ostrově.

Několik knih zůstalo ležet na stolku tak, jak je tam zanechal poslední čtenář. Jedna byla dokonce ručně opsaná a nádherně ilustrovaná barevným inkoustem. Zbytek byl vytištěný pomocí dřevěných štočků, což opět dokazovalo, jak zaostalý Tris vlastně je.

Procházeli jsme jedním oddělením za druhým; všechny police byly opatřené žlutnouchými štítky s informacemi o jejich obsahu, ale

Síh nás vedl příliš rychle, než abych je dokázal překládat. Ale i tak jsem byl bez sebe radostí, protože jsem našel skutečný poklad.

Zatímco jsme se ubírali dlouhou síní, začínal jsem si uvědomovat, jak je tato pokladnice rozsáhlá – byla od podlahy až po strop plná zapsaného vědění. Ve výklencích sedělo u stolků několik osamělých badatelů. Zvenku se dovnitř linula klidná hudba jakéhosi strunného nástroje, ale okna byla příliš vysoko, abych viděl, kdo na něj hraje.

Snažil jsem se zahlédnout slova na obálkách a loudal se, až jsem se ocitl na chvostu skupiny. Střízlík ani Racek nevěnovali knihám jediný pohled. Racek točil vycházkovou holí, jako by si v ostnovodském velkém paláci vyšel po obědě na špacír. Střízlík po všem klouzal užaslýma očima, ale nic ve skutečnosti nevnímal. Mlha se snažila komunikovat se Síhem a knihy nebrala na vědomí. Ovšem Bleskovi se v očích třpytil úžas.

„To je nádhera, co?“ řekl jsem.

Přikývl se západem sběratele. „Podařil se nám mimořádný objev! Musím si nechat udělat kopie a poslat si je do knihovny. Samozřejmě že to nepřinese zisky, které Ptakka tak zoufale potřebuje, ale ty vědomosti nám můžou pomoci. Myslím, že si budu moci vyhradit na lodi prostor pro jeden či dva regály.“

Uvažoval jsem, jestli je Blesk schopen vnímat něco krásného, aniž by to chtěl vlastnit. Sochaři a malíři ve Čtyřzemí soupeřili o jeho mecenášství, protože věděli, že Blesk bude uchovávat jejich díla a jim bude neustále poskytovat prostředky k živobytí. „Musíme se o ně jménem Říše postarat,“ dodal.

„Vypadá to, že Trisánci to už úspěšně dělají.“

„Jante,“ zavolala na mě Mlha přes rameno. „Přestaň okounět. Už jsi zase pod vlivem? Máme tě tady nechat a vyzvednout tě za pár stovek let?“

Knihy na nejbližší polici byly podle všeho spisy filozofické a přírodovědecké povahy: *Mikrobiální teorie medicíny*, *Manifest rovnoprávnosti*, *Optika a vlastnosti světla*, *Atomová povaha hmoty a další teorie Trachinota z Galimatyjáše*, „*Vysvětlení snů*“ *Candáta z Potpourri*, *Zkoumání použití ledku*, *Světy mimo světy: proměněné vědomí*, *Několik popisů života po smrti*, *Tris Istorio – Historie Trisu*.“

Paráda. Vytrhl jsem *Tris Istorio* z police a schoval si ji za záda. Zastrčil jsem si knížečku pod křídly za pás a přetáhl si přes ni košili. Nikdo mě nespátril. Síh pořád hovořil s Mlhou.

Šli jsme otevřenou chodbou, která spojovala knihovnu s vyšší čtvercovou budovou. Její vchod tvořil alabastrový oblouk, nad nímž byl vyrytý nějaký nápis. Mlha natáhla ruku a přejela slova prsty. „Co tady stojí?“

Zamyslel jsem se. „Čteš to špatně, oni píší zleva doprava. No... Píše se tu 'Všichni lidé jsou stejní'.“

„To si piš, že jsou,“ řekla Mlha.

Ocitli jsme se v půlkruhovém otevřeném prostoru připomínajícím přízemní jeviště. Před námi a vysoko nad naše hlavy se tu táhly stupňovité řady křesel, na kterých sedělo asi patnáct mužů a žen a upíralo na nás oči. Někteří byli mladí, jiní postarší. Po naší levici se ven, nad strmý útes skály, otvíralo sloupořadí. Připadalo mi, že síň se rozpíná do prostoru. Stáli jsme na pódiu a cítili tlak upřených pohledů obecnstva.

„Co je zač tahle sešlost?“ zamračil se Blesk.

Zeptal jsem se Síha, který odpověděl: „Toto je senát. Demokraticky zvolený –“

Mávl jsem rukou, aby mluvil pomaleji. „To slovo já neznám.“

Síh se zarazil a zadíval se na mě.

„Co říkal?“ ptala se Mlha.

Byl jsem v úzkých: „V ptačtině žádná analogie neexistuje. Jde – jde o hlasování, kterým se v Morenzii volí starostové v Diwu a v Závratí, nebo vládce Hacilitu. A to nejen mezi vlivnými rodinami, ale za všechny. No... vláda lidu... Tohle Síh říkal.“

Blesk si stáhl z ramene luk a odepjal tětivu. Uklonil se a zašeptal mi: „Tohle jen vybičuje nevraživost a ovlivní naše soudy. Spoléháme na tebe, že budeš šermovat slovy jako Střízlík mečem. Kdo tenhle dvůr řídí?“

„Myslím, že všichni stejnou měrou,“ odpověděl jsem.

Blesk upřel pozornost na Síha. Navzdory vší své vážnosti vypadal při konfrontaci s Bleskovým šedým sebevědomým pohledem nejistě. Už jsem měl tak vyschlé hrdlo, že mě bolelo. „Mohl bych se napít?“ zeptal jsem se Síha. Za chvíli jsem dostal zelenou sklenici s vodou, tak chladivou a čistou, že vůbec po ničem nechutnala.

Všichni jsme přebírali sklenice od hocha s tácem, zatímco Síh dál vyprávěl senátorům o našich lodích. Poslouchal jsem, ale zároveň jsem si neurčitě uvědomoval, jak se Střízlík za mnou vykrádá ze sálu, cestou, kterou jsme přišli, zpátky ke knihovně. Nevěděl jsem, kam chce jít; příliš jsem se musel soustředit na překlad, než abych si s ním dělal hlavu. Náš velkolepý příjezd nepokračoval tak, jak jsem doufal.

Síh pravil: „Debatujeme, zda bychom vám měli dovolit zůstat na ostrově a zda přistoupíme na nějaký kontakt se Čtyřzemím. Naše ústava před podobným rozhodnutím varuje, protože nechceme, aby vaše kultura zničila tu naši, na niž jsme tak hrdí. My žijeme v dokonalé společnosti založené na rozumu. V jistých mýtech se

hovoří o jiných, které jsou ve srovnání s ní velmi nežádoucí.

Senát má za povinnost o každé záležitosti diskutovat tři dny, než přejde k hlasování. Tímto způsobem se všechny věci důkladně zváží a nikdy se nepředkládají žádné pochybné návrhy. Za dva dny vás budeme informovat o svém rozhodnutí.“

Překládal jsem slovo od slova. Racek se málem rozesmál. „Vážně, tři dny, vy lenoši!“ vyprskl. „Představte si, kdybyste museli tak dlouho čekat na bojišti.“

„Mně to taky připadá neefektivní,“ přitakával Blesk. „Kdybychom takovou tradici dodržovali i my, než bychom se rozhodli bojovat, Hmyz by zaplavil celou naši zem až po mys Podsebití.“

Já se zazubil. „Podívejte, vy dva, buďte zticha!“

Senátoři si zvědavě šeptali a snažili se přijít na to, o čem se bavíme. Mlha nás okřikla; popadal ji vztek, že na mně musí být závislá. Zmobilizoval jsem veškeré své chatrné znalosti trisťtiny a představil naši skupinu s tím, že sebe jsem uvedl až na konec: „Kometa Jant Sira, Císařův Posel, a můžete mi říkat Jante. Přijeli jsme vám sdělit šťastnou novinu: vy všichni máte šanci vstoupit do Kruhu a získat nesmrtelnost, tak jak byla poskytnuta i nám. Čas nám nepřidává na věku... Ačkoli dokázat bych to mohl, jen kdybychom tu seděli deset let... Chceme Trisu připomenout jeho místo v Říši; připluli jsme na příkaz Císaře Sana, aby váš ostrov a naše pevnina nezůstávaly odříznuty, ale staly se pevnými spojenci –“ Odmlčel jsem se, protože při zmínce o Sanovi se k sobě senátoři naklonili a začali rozmlouvat.

K patnácti mužům a ženám se obrátil i Sív; radili se spolu, hovořili komplikovanými frázemi běžnou rychlostí, mnohem rychleji, než jsem je dokázal sledovat. Dospěli ke konsensu a informovali Síha, který mi dal pokyn, abych pokračoval.

„San z nás, a z těch nejlepších z vás, činí nesmrtelné. Bojujeme proti Hmyzu, ale –“ Opět se mezi nimi ozval šum a já věděl, že jsem uhodil na citlivé místo. „Hmyz, ano, jak je na tom obrázku na nádvoří.“

Ze středu obecenstva vstala mladá žena. Měla na sobě krátké šaty a kolem těla jí splývala vzorovaná štola. Řemínky sandálů jí křížily štíhlé nohy až ke kolenům. Měla jemné rysy a nakrátko ostříhané vlasy. Na rozdíl od Síha měla křídla; byla malá, hnědá a velice jí to slušela. „Danio, bibliofylax,“ oznámil Sív. Strážkyně knihovny, pokud jsem mu porozuměl správně.

„Hmyz, to je jen taková vyprávěnka; neexistují o něm pražádné důkazy. A jak mohou lidé žít věčně? Přijali jste za své staré historky a očekáváte, že jim budeme věřit? Hrozba smrti je pro lidstvo charakteristická; není nic nepřírozenějšího než

nesmrtelník.“

Překládal jsem a říkal: „Mlho, oni na Hmyz nevěří. Myslím, že přišla řada na tebe.“

Mlha se mým prostřednictvím obrátila na Síha, ale všichni v senátu předpokládali, že její slova jsou určena i jim. „Pane, jeden Hmyzí exemplář jsme přivezli, abychom ho vám Kafarnaumským – chci říct Trisáncům – ukázali. Je uvězněn na naší lodi, takže pokud se odeberete do přístavu, provedu vás po karavelách.“

„Co si myslíte, profesorko?“ zeptal se Síh.

Danio zaváhala, potom vlídně řekla: „Kolosální lodě našich návštěvníků jsou samy o sobě důkazem, že nepůjde o žádný nezaplněný vtip. Ano, toto je vskutku epochální příležitost. Pokud s sebou Hmyz doopravdy mají a pokud jsou mýty, které jsem celý život zpochybňovala, nakonec pravdivé, chci ho vidět.“ Sestoupila přes kamenné lavice na pódium, těsně se ke mně přiblížila a zadívala se mi do tváře. Prstem s okousaným nehtem mi zlehka přejela cejch Kola a poté jím tázavě sklouzla ke křídům. Upírali jsme na sebe oči. Naklonila se ke mně; nápadně inteligentní oříškově hnědé oči jí jiskřily duchaplností.

„Jante,“ prohlásila Mlha, „řekni jim, že všichni, kdo chtějí, se s námi mohou vrátit a podívat se na Hrad. Seznámím je s nádherou Čtyřzemí; připravím jim velkolepé přivítání a zahrnu je opulentní pozorností hodnou velvyslanců cizí země.“

Danio se vzpamatovala a odvrátila se ode mě. Sakra.

Věrně jsem přeložil Mlžinu nabídku, ale zdálo se, že na žádného ze senátorů nijak nezapůsobila. Ostrov musel přijít o větší část svého dobrodružného ducha, protože těch několik málo jedinců, kteří ho mají v hojné míře, zde nemůže být navždy zmrazeno na vrcholku sil. Vrátil jsem se ke své řeči: „Vy nám nerozumíte. Říše je stokrát větší než Tris. Náš Hacilit by Kafarnaum spolkl snad desetkrát. Naše vojsko čítá půl milionu mužů, naše flotila karavel, jako jsou ty dvě ve vašem přístavu, je –“

Síh mě rázně přerušil: „Nemáme zájem. Senát se musí alespoň tři dny rozmýšlet a vy naši diskusi neovlivníte, protože nejste obyvatel Trisu.“

V zoufalství jsem si prohrábl vlasy.

Koutkem oka jsem spatřil Střízlíka, jak se protáhl obloukem a v obou rukách svíral nějaký lesklý předmět. Neurvale ke mně doběhl a poklepal mi na křídlo: „Jante!“

Už jsem to nemohl vydržet. „Pro tebe jsem Kometa! Nemůžeš být zticha? Teď se láme chleba, tohle je naše první setkání se senátem a ty mě vyrušuješ! Kdo si myslíš, že jsi...? Eh, co to neseš?“

Na okamžik jsem měl pocit, že jde o nějaký hrotecký artefakt a že si se mnou zahrává realita; cítil jsem se omráčený a odtržený od

okolí. Střízlík držel v rukou nočník. Byl stejný jako všechny ostatní nočníky ve Čtyřzemí – až na to, že byl z blyštivého kovu: ze zlata. Musel být nesmírně těžký.

Střízlík mi ho ukázal. „Ze zlata mají veškeré vybavení na záchodech!“

„Dej to sem,“ řekl jsem. Ale zaražené ticho senátorů už začínalo nahlodávat rozpačité či zvědavé přidušené odkašlávání. Střízlík se po senátorech rozhlédl a ukázal na přinesenou věc: „Máte vůbec představu, jakou má tohleto *cenu*?“ zeptal se ptacky, nahlas a pomalu.

Senátoři si mohli dělat starosti, že jsme nebezpeční nebo že očekáváme, že k nám budou přistupovat s úctou. Místo toho viděli, že žasneme nad hloupým nočníkem přineseným z jakéhosi záhadného důvodu z toalet. Mysleli si, že vypadáme směšně. Všichni senátoři se rozesmáli a napětí visící ve vzduchu se rozplynulo. Dámy v bavlněných halenách nebo rízách odložily papírové vějíře. Pánové si rozepjali pláště a natahovali krky, aby si nás prohlédli. Prostorný sál prostupovalo srdečné veselí.

Střízlík mi předmět vrazil do ruky: „Já tomu nedokážu uvěřit. Vy *ano*? Má to cenu jedné karavely a tady z toho udělají zrovna nočník!“

„Polož to na zem!“ poručil jsem mu. „Jak můžeš do síně vládců nosit věci ze záchodu?! Teď kvůli tobě vypadáme jako největší pitomci!“

„Proč vás to tak zaujalo?“ zeptala se Danio.

„Ach, to nic,“ odpověděl jsem nevzrušeně. „Já jsem nočníky už viděl. Existují i v naší kultuře. Jsme civilizovaní lidé, žádní prostáčky... Ach, panebože.“ Na nočník jsem poklepal a moudře jsem pronesl s jistou zdrženlivostí: „Ale líbí se nám tenhle kov; docela by se nám hodil. Rádi bychom ho nakoupili víc.“

„Inu,“ řekla Danio, „Jante, povězte svým druhům: jestli se vám tento... předmět tak moc líbí, jestli stojíte o tento podřadný materiál, vezměte si ho, prosím. Můžete to vnímat jako dar z Trisu, náš první projev dobré vůle.“ Od senátorů na stupňovitých lavicích se ozval potlesk; Daniina slova doprovázely uznalé výkřiky. Danio se zasmála a nočník Střízlíkovi nabídla.

„Dávají ti ho jako dar,“ vysvětlil jsem mu.

Střízlík vděčně nočník přijal a ohromeně hlesl: „Neměl bych jim dát něco na oplátku? No ovšem.“ Odepjal si z opasku široký armádní meč i s pochvou. Podržel ho naplocho na obou dlaních a podal ho Danio.

„Děkuji,“ řekla. Meč přijala a zatáhla zlehka za pochvu, aby obnažila kousek čepele, kterou si pozorně prohlédla.

„Prosím, opatrně,“ podotkl jsem. „Je mimořádně ostrý.“

Opět si mě pozorně prohlížela a potom mi položila nevyhnutelnou otázku. „Co jste vlastně zač?“

Vysunul jsem zpod košile jedno křídlo a roztáhl ho. *Padejte, zelenáči*, stálo na jeho vnitřní straně červenými písmeny, ale ať byla Danio sebebystřejší, transliterovat neuměla. „Já mám křídla, vidíte, stejně jako vy, tedy skoro.“ Ukázal jsem si na obličej a druhou rukou jsem si nabral hrst hustých vlasů. „Moje matka byla Rhydanka; to jsou lidé z hor, kteří vypadají takhle. Vím, že je to pro vás nové a zvláštní, ale prosím, nemějte obavy – nejsem nebezpečný. Rhydanskému původu vděčím i za svoje dlouhé končetiny. Za svůj hezký zevnějšek vděčím oběma stranám.“

Všech patnáct senátorů se s námi odebralo zpátky do přístavu za překvapivého nedostatku okázalosti a obřadnosti. Kráčeli bez jakéhokoli doprovodu a jen tak se mezi sebou bavili a obyvatelům města mávali se srdečností, která neměla pranic společného s přístupem panovníků ve Čryřzemí. Senátoři byli oděni stejně prostě jako lidé na náměstí a v čajovnách; zdálo se, že si od nich nedrží žádný velký odstup.

Námořnice uvedla senátory na palubu *Bekasiny*. Já jsem držel poklop průlezu a pomáhal jsem dámám sejít do nákladového prostoru. Neviděl jsem jejich výrazy, ale zaslechl jsem jejich řev, a od Danio jsem pochytil celou řadu trisských slov, která nebudu uvádět v žádné cestovní příručce.

Snažili jsme se před senátory skrývat posádku. Námořníci zjevně porušili Mlžiny pokyny a kázeň na *Buřňáčkově* i *Bekasinské* utrpěla těžkou ránu. Směnili a ukořistili každý trisský výrobek, kterého se mohli zmocnit, zvláště pak achátové sošky a zlaté korálky, věnečky a tiáry, které nosily děti. Prodáno nebylo jen několik málo halaparten a muži násilím otevřeli i bedny s meči a začali kšeftovat i s nimi. Všichni do jednoho byli úplně namol, někteří byli tak zlití, že jen bezvládně seděli, zatímco vypouštěli z úst pramínky exotických šťáv, rozlévali víno do pohárů nebo chroustali rozvařené sardinky. Mlžini synové loďmistři táhli do lodního vězení tesaře, který jen zvracel a prděl a drmolil: „Kafarnaumští o nás nemusejí stát – ale jejich děti ze mě udělaly boháče!“

V odtokové strouze zarachotila láhev a narazila mi do nohy. Zvedl jsem ji a přičichl k ní. „Brandy nebo něco podobného. Kupci prodávají našim lidem pálenku!“

„To je nebezpečné,“ svěřil se mi Racek. „Musím udržet disciplínu. Blesk a Mlha chtějí na *Bekasinu* naložit hromadu drahocenného zboží, přímo pod nos všem našim lodníkům. Pochybuju, že se doplavíme domů bez vzpoury.“

Celý další den mě Mlha a Blesk zaměstnávali překladem obchodních transakcí, které uzavírali s kupci čekajícími v dlouhých frontách. Kafarnaumští si nosili v kapsách knihy a buď si četli, nebo postávali v hloučcích a debatovali o vytríbených filozofických otázkách. Já jsem toužil strávit zbytek pobytu na souši v knihovně, ale Námořnice a Lučištník mě nutili věnovat veškerou pozornost špinavým penězům. Hovořil jsem stále plyněji a sprátelil jsem se s Danio, která mě naučila spoustě nových výrazů, než byla povolána zpátky do senátu. V průběhu dne o nás ani na okamžik nepřestali debatovat.

Výměnou za meče Kafarnaumští naplnili *Bekasinu* žoky hřebíčku, čajových lístků, pytlí s celým pepřem; nakoupili jsme sudy ambry a jeden sud s kadidlem. Naše sesterská loď se proměnila v koráb, jenž dováží čaj a koření – cítil jsem ho až z druhého konce města.

„Zlato za ocel, váha za váhu,“ utrousila Mlha se samolibým potěšením, když si prohlížela nočník ze světlého kovu. „Ale ten poslední stříbrník – ten, co vyrábí ty dětské hračky – nechtěl prozradit polohu dolů.“

„To nic,“ opáčil Blesk. „Dosáhl jsem sedmisetprocentní návratnosti původní investice. Ten čaj je na můj vkus až moc vodnatý, ale vzhledem k tomu, že se nevyhnutelně poplaví do Čryřzemí, můžu ho tam dopravit já. A taky jsem narazil na vynikající brandy.“

Střízlík mě využíval, aby se každého ostrovana, kterého potkal, vyptával na šermířská klání, a ačkoli jsem mu nepřestával opakovat, že Trisánci šermířskou tradici neznají, zjištění, že nikdo zdejší o šermířství nic neví, v něm vyvolávalo nelíčené ohromení.

„Zdá se, že tady bojují řečmi,“ dodal jsem.

Střízlík si odfrkl. „Jasně. Ale jestli se Kafarnaum stane dalším panstvím, Hrad po něm bude požadovat přísun vojáků na frontu. Já dostanu do parády stovky nezkušených zelenáčů a mám takové neurčité podezření, že se jim to vůbec nebude líbit.“ Zmizel ve městě s partičkou lodníků, kteří se vydali najít nějakou vinárnu. Senátoři dovolovali naší posádce opouštět přístav pouze v malých skupinkách pod vedením někoho z Eszajů. Nechtěli, aby promenádu zaplavovali povykující námořníci.

Večer už jsem měl tlumočení plné zuby; byl jsem popletený ze slov, která se mi rojila v hlavě, až ztrácela jakýkoli smysl. Byl jsem vyčerpaný, ale celkově vzato to byl fantastický den. Se západem slunce, klesajícím za obzor ve směru, kde leželo Čryřzemí, se úžinou vracely trisské kánoe. Po setmění se začali rozcházet i

kafarnaumští obchodníci a na palubě se podávala večeře. Odešli senátoři a Danio si přišla na loď zapsat několik poznámek a nakreslit Hmyzí obludu. Byla jí hypnotizována, setrvávala v podpalubí a ucukla pokaždé, když stvůra vyrazila proti mřížím. Když ji v deset večer Mlha požádala, aby loď opustila, zůstala stát na hrázi a jako nepřičetná pořád civěla na trup lodi.

Řekl jsem Mlze, že mám v úmyslu spát na svahu. Odešel jsem z dohledu líbezného Danio, která trvala na tom, že bude bdít na břehu až do zítřka, dokud ji Mlha opět nevpustí na palubu. Vzlétl jsem, zamířil vzhůru a v černočerné tmě jsem kopíroval terén jen několik metrů nad profilem hory. Níže položené svahy byly porostlé olivovými háji, potom pode mnou začala ubíhat tmavá skaliska. Našel jsem si nízký útes s převisem, pod nímž jsem se uvelebil na drsném holém kameni.

Burňáčková posádka spouštěla v záři svítilen náhradní hlavní plachtu a její okraje přivazovala ke dvěma tyčím, které vyčnívaly z okének v trupu. Plachta klesla do teplé vody, která ji záhy naplnila, a námořníci v ní začali plavat. Další stáli na zábradlí a skákali šipky. Byl jsem příliš daleko, abych slyšel cákání, ale viděl jsem, jak se kolem nich v mihotavém světle žlutých lamp rozstříkují vodní spršky a *Burňáček* se kolébá na lanech.

Všechno bylo rozkošné, a já ležel sám na kameni. Jen málokdy jsem byl tak šťastný. Ovzduší bylo chladnější než u hladiny moře; skála mi odváděla horko z kůže. Byla dusná noc, tak horká a vlhká, že se vám koule lepily k vnitřní straně stehén.

Kuklou horka, která mě tu obalila, pronikal lehký vánek. Do mé skalní skrýše přinášel vůni soli a máty a občas i pár zvuků z města. V oknech prapodivných kafarnaumských domů se rozžínaly lampy. Už jsem si tento provoněný ostrov zamiloval. Usmál jsem se a uhnízdil se na kameni. Poprvé za několik týdnů jsem dokázal uvažovat jasně. Už jsem si nelámal hlavu s karavelami ani s Mlhou, která chtěla nad Trisem získat vliv, který jí neměl být nikdy dopřán.

Ve Čtyřzemí jsem znal každou cestu a vzdušný proud; teď se mi k prozkoumávání nabízel Tris.

Mohl jsem se opět naučit objevovat jako smrtelníci, ne jako otupělý Eszaj. Zakoušel jsem stejně silný pocit úžasu jako poprvé, když jsem spatřil Hacilit jako nalezenec s rozbolavělými křídly. Během prvních deseti let života jsem viděl dohromady deset lidí, samé Rhydany. Město na ulicích pulzovalo lidmi v proudu, který mi naháněl hrůzu.

Už jsem nemohl dál letět, takže jsem se v tomto chaosu rok užasle ukrýval.

Najednou jsem si uvědomil, že vůbec nepřemýšlím o

skolopendiu. Kdybych byl na lodi, moje tělo by se ho touto dobou už halasně domáhalo. Zasmál jsem se překvapením a úlevou. Kdybych směl strávit na hoře, v klidném skalním úkrytu, ještě několik nocí o samotě, mohl bych zvládnout i abstinenci. Napadlo mě, že kdybych na tomto čistém a bezpečném místě strávil ještě několik dní, moje mysl by se ke skolopendiu už nikdy neuchylovala. Přestal bych sklouzávat do propasti předávkování. Přestal bych s kočkou. Přestal bych potřebovat kávu, efedriny nebo muškátový oříšek. Nebo whisky, mák, harmin, veronal nebo durman. Thujon, náprstník nebo psilocybin; s tím by byl konec.

Zhluboka jsem ostrov vdechoval. Chtěl jsem ho vstřebávat, inhalovat, pít, celý ostrov, až by se stal mou součástí. Cítil jsem se uspořádaný a usebraný. V osamění na hoře jsem pozbyl veškerého pocitu sebe sama a potíže, které mě pudily užívat kočku, zmizely spolu s ním. Hrad byl kdesi za oceánem. Byla to paráda, byl jsem pořád nesmrtelný, ale bez doprovodných rizik. Chtěl jsem zůstat na horském úbočí na věky věků, dokud bych zbaven svého já a všech myšlenek nesplynul s krajinou. V tomto útočišti nebylo třeba jazyka nebo dorozumívání. Několik hodin jsem byl zbaven chorobné potřeby identifikovat, klasifikovat a pojmenovávat každou věc na světě.

Kapitola jedenáctá

Na *Bekasinu* jsem se vrátil časně ráno a s pomocí houby a džbánu s vodou jsem se umyl. Rozhodl jsem se, že si půjdu ještě pospat, dokud mě Blesk nebo Mlha nepovolají k účasti na dalším horečnatém obchodování s kupci s kořením a klenotníky a se zástupem prodavačů čerstvě rekrutovaných z rybářů. Vypadalo to, jako by místní byli odhodlaní vyměnit veškerý svůj majetek za naši damascenskou ocel nebo hrst šípů.

Probudily mě hlasité výkřiky a údery na dveře kajuty. „Kometo! Pomoc! *Honem!*“

Z tónu Rackova štekavého hlasu jsem poznal, že se stalo něco strašlivého. „Cože? Jestli došlo ke vzpouře, jsem na tvou straně!“ Sklonil jsem se a omotal si kolem pasu prostěradlo jako sarong, potom jsem otevřel.

Racek stál na mezpalubě, na sobě jen kalhoty. Za jeho zády jsem zahlédl bezmračnou oblohu, fasády kafarnaumských bílých rezidencí, zelené okenice a balkony, obchodníky čekající na nábřeží v ohromném tichu, dolní palubu. Připadlo mi, že je zalitá dehtem.

Racek ukázal prstem. Na lávce spojující loď s břehem stála Hmyzí stvůra. Mezi ní a molem stál Střízlík. Hmyz se vztyčil a s komíhajícími se tykadly zaútočil. Střízlík zvedl kord a dýku.

Vřítel jsem se zpátky do kajuty a popadl svůj cepín. Potom jsem se kolem Racka vrhl k polici s vybavením, zavěšené vedle dveří. Popadl jsem dlouhý lodní hák, potěžkal ho a zároveň jsem zařval na Racka: „Seběhni po druhé lávce! Utíkej na *Buřňáčka*. Probud' Bleska a řekni mu, ať ho zastřelí! Musíš zabouchat *pořádně*. Rychle!“

Racek se spustil po žebříku a přeletěl po hlavní palubě. Uviděl jsem těla popadaná v nepřírodných úhlech a ještě pevněji jsem

prsty sevřel hák, když jsem si uvědomil, že hluboká, matně se zrcadlící kaluž je ve skutečnosti srážející se krev.

Aniž bych přesně věděl, co vlastně dělám, rozepjal jsem křídla, zastrčil si cepín za přeložený horní okraj provizorního sarongu a našel vhodná slova, která jsem zařval na třicet nebo čtyřicet Kafarnaumských:

„Utíkejte! Běžte domů! Pokouše vás!“

Podržel jsem si rukojeť háku před tělem jako vzpěrač a vyskočil jsem na bočnici. Řítil jsem se přímo kolem modrých okenic lodních oken, dosáhl jsem letové rychlosti a jednou se prohnal kolem trupu lodi, abych získal hybnost. Prosvítl jsem kolem figuríny na přídi a přes palubu příďové nástavby a zamířil přímo na Hmyz. Přitáhl jsem si pravé křídlo a zatočil doprava, abych se vyhnul a nevrazil do předního stěžně.

Rozletěl jsem se nad stvůru. Napřáhl jsem ruku s lodním hákem, sebral veškerou sílu a máchl jím.

Zlatohnědé složené oči ubíhaly Hmyzu kolem celé hlavy a nahoře se spojovaly ve štětinatých okrajích. Stvůra viděla do všech stran. Zahlédla mě, jak nad ní prolétávám, a pokrčila všech šest nohou, aby si přidržela. Přitiskla tělo do jedné roviny s lávkou, komíhala korálovými tykadly a klepala jimi o dřevo.

Nezasáhl jsem ji a s vypětím všech sil jsem hák stačil zvednout, aby nesklouzl ke Střízlíkově hlavě. Zavrčel jsem: „Do prdele!“, otočil se po větru, snížil výšku a podržel rukojeť vedle sebe, ne nad sebou, aby se mi nezamotala do peří. Proletěl jsem tak nízko nad hlavami obchodníků, že jim můj spodní tah rozcuchal vlasy. Všichni v širokém pásu kolem mojí dráhy popadali na zem. Několikrát jsem mávl křídly a udělal obrat kolem *Buřňáčkovy* zádi s úmyslem obkroužit obě lodě a přirítit se v dalším náletu přes *Bekasinu*. Bleska jsem ve zběsilém poprasku na palubě *Buřňáčka* nikde nespátril.

Střízlík byl naboso. Na sobě měl jen krátké spodky, ze kterých mu volně visela šňůrka. Stvůra se nad ním tyčila na lávce, drápy pevně sevřené kolem hran. Střízlík jí zatarasil cestu na souš, k potravě. Stvůra zaútočila. Střízlík ji kordem udeřil do kusadla a srazil jí hlavu na stranu. Obluda stáhla tykadla do rýh na hlavě, přenesla váhu na zadní končetiny a zaútočila předními.

Zahnutými pařáty máchla těsně před Střízlíkem, ten je však srazil. Kusadly mu sevřela čepel kordu, potom z ní sklouzla. Střízlík vykryl atak posledních článků Hmyzí nohy tak bleskurychlou sérií pohybů, že se slily do jediné šmouhy. Nezapomněl ani špetku svého umění – **byl** příliš soustředěný, aby pociťoval strach. Ale nedokázal předvídat, co stvůra udělá.

Sledoval pohyby jejích čtyř pařátů a kusadel zároveň, odrážel

všechny výpady, které proti němu udělala. Ale jeho naprosto neúčinný kord jen cvakal a klouzal po kutikule – nebyl dostatečně těžký, aby pronikl krunýřem.

Bodl čepelí po kořenu tykadla a odťal je. Odpadlo stvůře mezi nohy. Z dutého pahýlu se vyřinula kapka žluté tekutiny podobné hnisu, dopadla stvůře na oko a sklouzla po oblém povrchu. Obluda uskočila. Střízlík naznačil útok, a levý Hmyzí pařát ve snaze zachytit Střízlíkovu čepel jen proťal vzduch. Střízlík vyrazil do mohutného protiútoku a zasáhl protivníka přímo do hrudi, pod kusadla. Špičkou kordu se mu podařilo probodnout chitin.

Stvůra udělala krok k němu a čepel jí zajela do těla. Kolem oceli vyrazila tekutina barvy a konzistence smetany a skanula po krunýři, ale zvíře nereagovalo. Plazilo se ke Střízlíkovi a dál se mu nabodávalo na kord.

Hrot vyrazil ze hřbetu Hmyzu a po něm se vysunul ještě kus smetanou potřísněné oceli. Stvůra se dál nabodávala na čepel, až měla jilec těsně u hrudi. Sklonila se, aby Střízlíkovi ukousla ruku. Střízlík vyklouzl prsty z chrániče a uskočil; tenký kord nechal Hmyzu zaražený v hrudi.

Přeletěl jsem přířovou palubu a rychle se k nim začal blížit.

Střízlík měl tvář staženou v zarputilém výrazu. Máchl dýkou, přejel jí stvůře po oku, ale čepel po něm sklouzla; přitom vyryla tenkou čárku přes jednu šestiúhlou čočku. Zvíře znovu udeřilo; Střízlík mu vrazil dýku do kusadla. Čepel dýky se od špičky až po ricasso roztránila s takovou silou, že z lávky do stran odletěly dvě dlouhé blyštivé ocelové střeptiny. Střízlíkovi zůstala v ruce pouze rukojeť.

Na hlavu mu dopadl stín mých křídel. „Na!“ Držel jsem hák za samý konec. Měl ještě tolik rozumu, aby pozůstatek dýky zahodil a s výskokem se ohnal po mosazném háku, který k němu letěl z výšky. Uvolnil jsem prsty a předal mu ho.

Kontakt mě zbrzdil, příliš zpomalil a strhl doleva. Řítilo se ke mně molo; spatřil jsem rýhy mezi dlažebními kostkami. Byly příliš velké a příliš blízko! Hnal jsem se k zemi! Naklonil jsem se doprava a prudce mávl křídly dolů – konečky jsem udeřil do bedny s pomeranči. Náraz se mi prohnal osami peří a poranil mi prsty. Střemhlavý pád jsem vybral; horní okraje beden mi poškrábaly kolena a chodidla. Zamával jsem křídly a natloukl si je. Prudce jsem se vznesl, vypětím sil jsem zaúpěl, peřím jsem odíral vzduch.

Vrhl jsem rychlý pohled na Střízlíka, který balancoval na látce a držel hák, aby se nepřevážil. Už se opět vzchopil a namířil hák na nepřítele. Ten se přikrčil, aby mohl vyskočit. Sklonil hlavu a vyrazil ke Střízlíkovi, takže ho donutil ustoupit stranou. Šermíř se ohnal hákem a stvůru lehce zasáhl, když se kolem něho protlačila.

Kůži mu rozdrásaly trny, kterými měla poseté nohy.

Po nárazu ženoucího se těla ztratil Střízlík rovnováhu. Lodní hák se ve vzduchu zakomíhal; Šermíř se skácel z lávky s roztaženými rukama a hlavou napřed. Chodidla mu zmizela pod úrovní přístavní hráze a vklouzla do pásu hluboké modré vody. Vzápětí jsem uslyšel šplouchnutí.

Pohlédl jsem na shromážděný dav; lidem se ve tvářích zračily pochyby a ohromení. Hmyz byl skutečný; tohle nebylo žádné drama, které se předvádělo pro jejich zábavu. Stvůra scházela po lávce. Přibližně polovina přihlížejících začala pozpátku couvat s očima stále upřenými na Hmyz, potom se otočila a rozeběhla se k okolním ulicím. Zbytek zůstal stát jako zkoprnělý. Ti, kteří necivěli na Hmyz, valili oči na mě.

„Utíkejte!“ zařval jsem. Naléhavosti v mém hlase uposlechl několik dalších ostrovanů.

Hmyzí obluda přistála na všech šesti nohách na přístavní dlažbě. Zpočátku se pohybovala neobratně, toporně; vyskočila a chvíli se belhala. Na svobodu si však rychle zvykla; správné funkci jejích nohou navíc napomohla námořnická krev, kterou vychlemtala. Rozběhla se plavnými pohyby jako ve Čtyřzemí a lidé se před ní začali rozutíkávat.

S vrískotem na rtech prchali, ale jednu ženu s sebou nevzali. Okamžitě jsem v ní poznal Danio; seděla o samotě na okraji vody kousek od trupu *Bekasiny*, na tomtéž místě, kde jsem ji viděl včera večer, holé nohy svěšené z přístavní zdi. Zůstala ochromená o chvíli déle, než měla, nevědouc, co dělat. Vytáhla nohy, klekla si, potom prudce vyskočila, zatímco sledovala stvůru se směsicí okouzlení a strachu. S rozpaženými rukama a na velmi hbitých nohou vyrazila na útěk. Ale byla příliš pomalá.

Hmyz se jí plavnými přískoky vydal v patách. Chytil ji pařáty kolem beder a strhl ji tváří na dlažbu. Danio se ječivě rozkřičela, pokoušela se otočit a útočníka odrazit pěstmi.

Ten trhl hlavou, urval Danio nohu v koleně a zvedl ji prostředním párem končetin. Vnějšími kusadly strhl z utržené nohy lýtkový sval. Podržel si zakrvácené maso dvěma sadami makadel, která mu visela jako černé lepkavé prsty. Maxily za čelistmi mu do všech směrů cvakaly jako gilotiny a rozžvýkávaly maso na kaši. Danio nepřestávala vřeštět, dokud ji Hmyz nepopadl kolem boků, nevrazil do ní kusadla, a nevyhodil ji do vzduchu. Jak široká tak dlouhá ztěžka dopadla na dlažbu. Vrah na ni skočil a jediným mocným cvaknutím čelistí jí odhryzl hlavu.

Letěl jsem těsně nad nimi a horečnatě jsem hledal místo, kde bych mohl přistát. Stvůra se zarazila, když postřehla můj pohyb. Zakývala jediným zahnutým tykadlem; pahýl druhého zakrýval

žlutý strup. Z přístavu už stačili utéct všichni Kafarnaumští kromě jediného kupce v tunice, který se v dálce zastavil, aby se s bílou tváří a vypoulenýma očima ohlédl na zboží, které byl nucený opustit.

Danio! volal jsem v duchu. Hmyz zabil Danio; co jsme to udělali? Našel jsem mezeru mezi koši a krabicemi, ale letěl jsem tak rychle, že hrozilo, že si zpřelámu nohy. Co nejvíc jsem roztáhl křídla, abych alespoň částečně zpomalil. Hekl jsem pod tlakem, kterým mi tento manévr napínal břišní svaly, vykopl jsem nohy před sebe a napnutým tělem a pokrčenýma nohama jsem doskočil na zem. Natáhl jsem ruce, udělal několik kotrmelců a nakonec jsem narazil do bedny se skořicovou kůrou.

Sotva popadaje dech zvedl jsem ze země cepín a ztěžka jsem se postavil. Uprchlík doběhl k ústí hlavní třídy. Zmasakroval obtloustlého obchodníka a předníma a prostředníma nohama se postavil na tělo. Sklonil hlavu, vrstevnatý článkový zadeček vysoko ve vzduchu. Sevřel čelisti, až sevaky a roztrhly tloušťkovi břicho. Potom zacouval a v tratolišti krve mu podklouzly nohy. Napínal kus modrozeleného střeva, které hned začal požírat; jak v něm mizelo, vracel se ke kupcově břišní dutině. Muž třesl nevidoucíma očima a dokořán otvíral strnulá bledá ústa; viděl jsem mu vnitřní stranu hradního koše.

Napadlo mě, že musím stvůru rozptýlit, dokud ji Blesk nezastřelí. I když mi dýchání působilo velkou bolest, vyrazil jsem k ní. Za běhu jsem se vyhýbal odhozeným pláštům a hromadám zboží, mírně jsem zabočil, abych se k ní přiblížil zezadu, protože jsem měl za to, že jí bude chvilku trvat, než se otočí, a já bych jí v tomto krátkém okamžiku mohl seknout po noze. Ale stvůra na můj útok nečekala. Nevím, jestli mě poznala nebo pochopila, že jsem ozbrojený, ale bleskurychle se od kupcova mrtvého těla odsunula a přískoky se začala řítit k hlavní třídě. Já udělal prudkou kličku mezi ní a město a zahnal jsem ji jiným směrem. Začal jsem ji pronásledovat. Přidal jsem do kroku a sprintoval za ní s rhydanským loveckým instinktem, jako by to byl jelen. Dotíral jsem jí na míhající se nohy a Ťal jsem jí po zadní stehenní kosti, abych ji přinutil změnit směr.

Stvůra zpomalila, když vycítila skupinku rybářů lapených u portiku jedné vily, kteří se proti ní chystali použít vesla jako obušky. Přinutil jsem ji zahnout k lodím, kde měl být Blesk, ale ještě stačila švihnout kusadlem po posledním muži z hloučku, hubeném mladíkovi, který se skácel k zemi se stehnem sevřeným v rukou.

Zvíře se pohybovalo, Střízlíkův kord stále zabodnutý v hrudi. Jílec ho zdobil jako stříbrný odznak. Už nekrvácelo. Nohy se mu

pořád neúnavně míhaly. Zamířil jsem mezi ně na šev, který se mu táhl přes hřbet jako svár v brnění. Odsekl jsem sklovité konce nepohyblivých křidélek, která stvůře vyčnívala z prostřední části, a přitiskl cepín k lesklému krunýři. Sklonil jsem ho a udeřil, ale rána mi málem vyrazila z ruky topůrko a nabourala mi rytmus běhu. Napínal jsem svaly, abych opět zrychlil a změnil směr; abych stvůru mohl dál hnát tam, kam chci.

Moje hrubé údery dosahovaly většího účinku než Střízlíkova dokonale vytríbená technika. Nepřítel kulhal, ale přesto pořád velmi rychle utíkal na štětinatých černých tlapách skrytých pod nadzvednutými pařáty. Zaútočil jsem se mu na trojici drobných kulatých oček, která tvořila trojúhelník mezi složenýma očima. Ale z úhlu, z nějž jsem mohl udeřit, nebylo pravděpodobné, že bych mu rozbil příliš silný čelní plát.

Po bosýma nohama jsem cítil chladivé dlaždice; z neustálého prudkého doskakování mě bolely kotníky. Hekavě jsem se nadechoval. Hmyz náhle přidal do kroku a ve snaze mě setřást dosáhl rychlosti dostihového koně. Také jsem povyskočil a držel se mu v těsném závěsu, ačkoli mě už pálily svaly na nohou. Byl jsem rozjařený, rozdrážděný vlastní energií. Hnal jsem se s větrem o závod, zoufale jsem se snažil získat ještě jednu příležitost – chtěl jsem zatnout cepín do měděného pruhovaného zadečku, srazit stvůru na zem.

Při běhu podél kafarnaumského přístavu jsem příšeru donutil zamířit ke třpytícímu se moři. Poslední budova ukazovala nábreží holou kamennou zeď. U její základny zel půlkruhový otvor, dosahující výšky mých ramen, lemovaný kamennými kvádry. Do strouhy z něj vytékal mělký pramen špinavé vody, který se poté přeléval přes okraj přístavní zdi. Byl znečištěný tmavozelenými nánosy a nahnědlý rozpadávajícími se řasami. Příšera nečekaně zabočila, rachotivě seběhla do svažujícího se žlabu a se šplícháním se vrhla pod černou klenbu. Ve tmě mi okamžitě zmizela z očí. Nemotorně jsem zabrzdil, až jsem si o okraj odřel paty.

Uprchlík zmizel; do kanálu jsem ho rozhodně následovat nehodlal. Ve stísněném prostoru by mi určitě roztrhl hrdlo dřív, než bych ho vůbec spatřil. Čekal jsem, ve střehu, a cítil, jak mi v krku tepe krev. Pulz se mi záhy vrátil k normálu, ale bolely mě spánky. Do šedé vody jsem vykašlal zpěněné sliny a díval jsem se, jak odplouvají do moře.

Hmyz je v podzemí doma a tma pro něj není nevýhodou. Když se ho snažíme v Papírových krajích vybit, nejvíce mu vadí vhánění říční vody do tunelů, neboť jejím působením se hrouť hluboké, plástvovité struktury. Na plošinách v ústí tunelů se rovněž zapalují ohně, které odsávají vzduch a vetřelce dusí, ačkoli Hmyz o velikosti

mezi člověkem a tažným koněm stejně plnou rychlostí vyrazí z tunelů do útoku. Já jsem nesnášel přírodní jeskyně, natožpak Hmyzí nory a slizké kanály. Kdybych se pustil dovnitř, už nikdy bych se nevrátil. Zatímco se mi v hlavě odehrávaly strašlivé výjevy, uháněl jsem zpátky na *Buřňáčka* kolem nafouklého, napůl sežraného obchodníkovy těla v roztrhané haleně, a bezhlavé Danio ležící v tuhnoucím rudém tratolišti.

Blesk shlížel z nejvyšší *Buřňáckovy* paluby v zadní části záďové nástavby, s šípem nasazeným, oblečený jenom v kalhotách. Racek vedle něho svíral provaz. Z jednoho otevřeného okna v řadě přímo pod jeho nohama vykukovala Mlžina tvář.

Přeživší námořníci na *Bekasině* se drželi lanoví. Střízlík byl drobná postavička u čáry ponoru, která neúnavně šplhala po žebříku s kovovými příčlemi, táhnoucím se po bachratém trupu. Krátké vlasy měl přilepené k hlavě; ze zmáčených křídel mu crčela voda. Peří měl všemožně rozedrané, roztrhané a odřené až na osy. Z mokřých bílých spodků mu vykukovala rýha zadku a chlupy na nohách.

„Co se stalo?“ zavolal na mě Blesk. Vykláněl se přes hrazení tak daleko, že chybělo málo a z toulce na zádech by mu vypadaly šípy. „To byla ta naše potvora? Kde je Mženec? Kčertu s ním, kčertu s tebou! Co jste to sakra dělali, píchali do ní?“

„Dostala jenom ty tři Trisánce?“ křikla Mlha. „Kolik mých lidí?“

Racek jenom blekotal: „Mženec mě probudil. Viděl jsem, jak zmasakrovala námořníky na dolní palubě. Paní Námořnice, je mi to líto. Mženec říkal, že ji zkrotí, a popadl kord, ale ten je proti krunýři k ničemu.“

Mlha se chvatně otočila a zmizela z dohledu. Za chvíli vyšla na hlavní palubu a rozhlédla se po spoušti na hrázi. Zraněný mladík se přestal plazit; doufal jsem, že jen upadl do bezvědomí, že neumřel. Zboží kafarnaumských kupců zůstalo opuštěné. Na molu nebylo živé duše, ale v každém okně a za bronzovými tyčkovými ploty všech domů na promenádě se tísnily tři nebo čtyři tváře; sledovaly nás se zděšením a nepokrytou hrůzou v očích.

„Tys ji nezabil!“ běsnil Blesk.

Převázal jsem si sarong. „Už jsem ji skoro chytil, ale vrhla se do odtokového tunelu. Zranil jsem ji a kordem ji zranil i Mženec. Pitomé městské meče. Zkurvené strážnické meče. Ten idiot neměl správné nářadíčko. Vždyť mu s tím kordem utekla! Ty – Musíme co nejdřív nahnat lučištníky k ústí toho tunelu. Potřebuju vědět, jestli je tam uvězněná, abyste ji mohli zastřelit.“

„A jestli utekla do města?“ zašeptal Racek.

„Kapitáne, zpátky na vaši loď!“ vykřikla Mlha. „Proč byly otevřené mříže? To mi musíte vysvětlit! O tomhle se venku bavít

nemůžeme,“ podotkla pro mě potichu. „Jante, promluv s Kafarnaumskými. Nedovol jim, aby odnášeli svoje mrtvé bez patřičného vysvětlení. Hned jak budeš moci, zajdi za námi do nákladového prostoru na *Bekasinu*.“

Jak bylo typické, mně připadl ten nejtěžší úkol. Zatímco jsem čekal na přístavní ulici na střet s rozlícenými ostrovany, ostatní Eszajové zmizeli do podpalubí. Z jejich výkřiků jsem pochopil, že i tam narazili na pozůstatky masakru. Palčivě jsem si uvědomoval, jak cize vypadám, s kusem látky na těle a s odhalenými dlouhými křídly.

Na hlavní palubě *Bekasiny* ležely poházené ostatky šesti nebo sedmi mužů, s končetinami ucvaknutými v kloubech a vykuchaných. Tělo kormidelníka viselo z otevřeného průlezu. Námořníci na Mlžin rozkaz odnesli oběti na souš a naskládali je vedle kotvy v rámci příprav na pohřeb, protože za několik hodin mělo nastat přímo děsivé horko.

Pomalou, krok za krokem, se ke mně blížila skupinka kafarnaumských kupců, kteří čerpali odvahu ze svého počtu. Roztáhl jsem ruce ve smířlivém gestu a Kafarnaumští mi podle všeho porozuměli. První z nich s výrazem ohromení a nedůvěry rozeplal paže jako křídla. Vysvětlil jsem jim, proč jsem jediná lidská bytost, která kdy vzlétla, a ujistil je, že to není nic, ohledně čeho by měli cítit pověřčivou hrůzu. Pořád dokola jsem se jim omlouval, jak nejlépe jsem mohl, a poradil jim, aby vyčkávali v domech a nepouštěli ven děti. Na pozadí sykotu užaslého nadechování jsem pokračoval – měli by vyčkat zpráv od senátorů, že Hmyzí uprchlík byl zneškodněn. Požádal jsem je, aby mi přivedli jednu či dvě kozy, které bych mohl uvázat před vchodem do kanálu, abych se s jejich pomocí pokusil vylákat stvůru ven, ale měl jsem podezření, že je příliš nasycená, aby nám tento úskok mohl vyjít.

Nakonec se s mou řečí mísily nářky a výčitky rodin, které si přišly pro těla trisského kupce, hocha v bezvědomí a Danio. Opakoval jsem jim, že šlo pouze o nehodu, a lomil jsem rukama a poklekával před nimi, prosil je, aby s námi zacházeli vlídně. Když viděli, že se jim nedokážu podívat do očí, pochopili moji upřímnost, ale pořád zůstávali ostražití. Zpráva se roznesla po celém městě, vyvolala povyk a bušení na dveře, až konečně dospěla do Amarotu a rozhostilo se rozvážlivé ticho.

Vrátil jsem se vyděšený do podpalubí *Bekasiny*. „Udělal jsem, co bylo v mých silách,“ řekl jsem.

„Věříme ti,“ opáčil Blesk. „Při této pohromě všichni cítíme

vlastní nedostatečnost; tyhle věci mají daleko k práci, na kterou jsme zvyklí. Prosím tě, postarej se o Mžence a zvážíme, co podnikneme.“

Blesk našel uprostřed lodi ležet mladého Trisánce s odtrženou spodní částí obličeje. Začal znovu prohlížet oběť. Za našimi zády vrzaly prohnuté dveře prázdné Hmyzí klece, které Mlha pořád dokola otvírala a zavírala.

Střízlík seděl na bedně, v níž byla místo šípů uložena kardamonová semínka. Očistil jsem mu šrámy. Naplácácal jsem na něho trochu masti z kostivalu a kolem ramene mu uvázal gázu. Vroubkovaná křídla se mu otvírala jako vlhké vějíře; opouštělo ho adrenalinové opojení. Krátké spodky měl přilepené ke statným stehnům a na bicepsu mu zaschla krev; teď si ji v šupinkách olupoval. V tváři se mu nepříjemně zračilo nelítostné odhodlání. „Ta je moje?“ zeptal se otupěle. „To nic. Myslím, že není.“

„Ano, je,“ řekl jsem, „ale odřeniny máš jenom na povrchu. Čisti si je a pár dní to s ničím nepřeháněj. Infekci a vážným chorobám můžeme podlehnout stejně snadno jako smrtelníci. Dokonce tě můžu seznámit s několika příklady Eszajů, kteří umřeli na nevyčištěné rány.“

„Ne, díky.“

„Rychleji se to hojit bohužel nebude, ale Kruh tě podrží a umřít na drobná zranění a zhmožděniný tě jen tak nenechá.“

„Tak to je mi pro šermování pěkná výhoda.“

Zpražil jsem ho pohledem. „Po staletí přežijí jen ti Eszajové, kteří vědí, že nejsou nezničitelní. Zaskajové se spoléhají, že se nenecháš rozsekat na kousky.“

Střízlík sklopil zrak. „Já vím; jen jsem se tu stvůru snažil udržet v šachu.“

„Nikdo nedokáže zabít Hmyz kordem,“ pokáral jsem ho. „Kolik let se už Hrad pokouší vyvinout dokonalou zbraň a ty teď použiješ *soubojový fleret*?“

Střízlík sykl. „Jednou se mi to v amfiteátru podařilo. Kord bylo to jediné, co jsem měl po ruce – Mlha prodala úplně všechny meče, co byly na lodi, a já ten svůj dal Danio. Ale tobě se s tou tvojí lyžařskou sekyrkou nedařilo o nic víc. Au! Jante, s citem! Já vím, že potřebuju zkušenosti. Byla to ta největší, nejsurovější Hmyzí obluda, se kterou jsem se v životě setkal. A neuspěl jsem; za to se omlouvám.“

„Já se omlouvám, že jsem ji nechtyl.“

Mlha práskla dveřmi klece. „Jante, celému městu jsi ukázal, že umíš lítat. Dohodli jsme se, že si to necháme pro sebe.“

„To jsi očekávala, že dopustím, aby tvůj mazlíček spořádal Mžence?“

„Já se umím bránit,“ namítl Střízlík nevrle.

Blesk zvedl bronzový trisský trojzubec, který ležel vedle mladíkova těla, a váček z měkké kůže. Zasmušile k nám přešel. „Zdá se, že naši lodníci přijímali od zvědavých Kafarnaumských úplatky, aby se na naši Hmyzí stvůru mohli podívat. Vidíte?“

Váček vytřepal a do dlaně mu vyklouzl uzlík jemných zlatých řetízků.

„Musela se dostat ven sama od sebe,“ pronesla nakonec Mlha. „V reakci na to jejich popichování. Kéž bych jenom objednala odolnější klec.“

Oba jsme se na ni s Bleskem podívali. Bylo jí naprosto jasné, že už nevěříme jedinému jejímu slovu. Blesk ukázal na klec. „Kafarnaumští to vnímali jen jako nějakou poutovou atrakci.“

„Tak vnímali i nás všechny,“ podotkl jsem.

Mlha na Střízlíka podezíravě vyštěkla: „Proč jsi byl vzhůru v pět ráno?“

Střízlík se rozhlédl. „Zrovna jsem se vrátil,“ přiznal se. „Strávil jsem noc s jednou místní dívkou.“

„Vážně?“

„Myslím, že se jmenovala Sledka. Alespoň slovo 'Sledka' pořád opakovala. Měla kozy jako vozy; klidně byste se mezi nimi ztratili. S ohledem na to, co předvedla dneska v noci, by mohla být nominovaná do reprezentace, ale jestli nepřestane s tou sentimentalitou, přeřadím ji do B-týmu –“ Mlha mu pleskla jednu do týla. „Au!“

Střízlík si přejel rukou po peří a zamnul si konce. Chybějící prapory mu narušovaly klikatý vzor. Peřím byl zarostlý docela hustě; pár brků mu vyrůstalo na zádech mezi křídly, protože se už několik měsíců neocitl v blízkosti holiče. Zárodky měl dosud zahalené průsvitným obalem, jako malířské štětce. V místech, kde se pisky už odlouply a pomačkaly, vykukovaly hnědé konce.

„Racku?“ zavolala Mlha.

V průlezu nad našimi hlavami se objevila polekaná tvář kapitána dandyho. „Ano, paní Námořnice?“

„Pomoz Bleskovi odnést tohle tělo na hráz. Musíme ho vrátit příbuzným a pokusit se vymyslet způsob, jak toto neštěstí odčinit. Kometo, ty se vydej do Amarotu a popros, aby se sem dostavil Síh, bude-li chtít, třeba i s doprovodem. Senát už možná skončil s tou svojí třídní debatou, kterou o nás vedl, a my musíme vědět, k jakým došel závěrům. *Zalet'* tam a požádej Síha, aby nás všechny přišel navštívit do naší kajuty, jakmile se mu to bude hodit.“

Podívala se na Bleska, který před ní stál od pasu nahoru nahý, s rozcuchanými vlasy; já měl suknicí z kusu plátna a jizvy po vpiších jehly; a Střízlík olepený zaschlou krví měl na sobě poloprůsvitné

krátké spodky. „Všichni se ale dáte do pořádku.“

Pomalu jsem letěl do Amarotu a při pohledu na ostrovany, kteří na mě upírali oči, jsem necítil žádné potěšení. Truchlil jsem nad Danio; znal jsem ji sice jen dva dny, ale ze všech Trisánců jsem právě s ní mluvil nejvíc; s nevýslovnou hloubkou moudrosti a lidskosti projevovala největší zájem o Čryřzemí.

Stál jsem sám před senátem a pokoušel se všechno vysvětlit. Nabízel jsem naše služby k odchycení Hmyzího uprchlíka, ale senátoři mě přerušili rozhořčenými výkřiky. Podle všeho se domnívali, že jeho útěk byl z naší strany záminkou, abychom se mohli v Kafarnaumu zdržet o něco déle. Dohodli se, že Sáh mě doprovodí na *Buřňáčka*, aby jejich společné rozhodnutí oznámil všem cestovatelům zároveň. Čekal jsem, dokud na mozaice neshromáždil eskortu z řad Kafarnaumských, ale zatímco jsme se ubírali po hlavní třídě k přístavu, z domů se k nám, takřka spontánně, přidávali další muži, kteří nás bez jediného slova následovali. Byli ozbrojeni harpunami, za opasky měli nože; pár si jich neslo i halapartny, které jsme jim my sami prodali. Zůstávali zticha, poskytovali mi prostor, ale já přesto věděl, že pozorují každý můj pohyb. Drásalo mi to nervy. Choval jsem se k nim co nejzdvořileji, snažil jsem se odlehčit atmosféru. Když jsme míjeli náměstí, uviděl jsem muže v tunice, jak pracuje ve své restauraci. Upřímně jsem se na něho usmál, ale dotyčný mi věnoval ledový pohled a přibouchl okenice.

K *Buřňáčkovi* jsem došel s velkou úlevou, ale Mlha po krátkém vyjednávání pozvala všechny Sáhovy přívržence na palubu. Karavela jim svou velikostí sice naháněla strach, ale asi dvacítká jich nakonec připochoďovala na palubu, kde jsem společně s Mlhou přesvědčil senátora Saha, aby opustil své druhy a zašel s námi do Mlžiny kajuty.

Na přístav padl dlouhý stín hory a v Mlžině pracovně byla taková tma, že musela zažehnout svíčky. Zápach loje mísící se s leštidlem na mosaz, dehtem a černou kávou v Sáhovi ještě prohluboval neklid. Prohlížel si potměnou kajutu: voskované táflování zasazené mezi bytelné a drsné fošny nesoucí stopy po teslici, dveře, přes něž se táhly dlouhé plamencové závěsy, a zdobená truhlice, kde měla Ata uložené oblečení. Na stole stál kávovar a talíř se včerejšími žemlemi. Ohýbané nohy stolu byly přišroubované k podlaze. V koutě přetékal koš plný trisské veteše a kelímků na víno. Takto vyzdobená místnost působila ve srovnání se zbytkem lodi a hekáním neklidných lodníků drhnoucích krvavě stopy na přední palubě jako pěst na oko.

Síh se posadil, až když jsem ho o to poprosil, a to ještě zdráhavě.

Milha mu přisunula sklenici s kávou opatřenou víčkem, ale Síh nápoji nevěnoval jediný pohled. Malými skleněnými tabulkami lemujícími dveře sledoval své druhy, kteří zůstali na palubě. „Senát odhlasoval,“ oznámil nám, „že Tris odmítne veškeré styky s Říší Čryřzemí. Řídili jsme se doporučením kafarnaumské ústavy. Všichni hlasovali, že musíte odjet, s výjimkou naší milované profesorky Danio, která se chtěla dozvědět víc. Dohodli jsme se na tom dnes ráno ještě předtím, než nás váš posel informoval o tragédii, k níž tu došlo. Nestojíme tu o vás. Masakr kafarnaumských občanů, včetně Danio, rozhodnutí senátu jen posílil. Víme, že vaše lodě jsou naloženy novými zásobami. Okamžitě s nimi odplujte domů a už nikdy se nevracejte.“

Překládal jsem jeho slova ostatním. Opíral jsem se o stěnu v zadní části kajuty a poslouchal s nohou ohnutou, s podrážkou boty přitlačenou ke dřevu, s hlavou skloněnou. Nechával jsem je, aby spolu mluvili přímo, zprostředkovával jsem jim komunikaci, aniž jsem do ní zasahoval, bez ohledu na to, co říkali. Nikomu jsem nestranil, nechával jsem svůj překlad plynout ze stínů, v patřičných jazycích jsem bezduše opakoval slova a odpovědi: ptacké do trisštiny, trisské do dolní ptačtiny.

„Ale vždyť Tris je součástí Říše!“ zvolal Střízlík.

„Ne, není. Jeden člověk by neměl vládnout pěti zemím. Zjištění, že jediná osoba má takovou moc, přijal senát se zděšením. Kafarnaum už jste stačili poskvřnit.“

„Pane senátore, dovolte nám –“ začala Milha.

Síh na ni ukázal prstem. „Když jste sem připlula loni, senát debatoval o pravděpodobnosti dalších vašich návštěv. Byli jsme ostražití, ale i navzdory pochybnostem jsme vůči vám nezasahovali. Nyní přiznáváme, že jsme udělali chybu a že pověsti nelhaly. Ačkoli já osobně nemám ani ponětí, co by šlo udělat s uprchlým Hmyzem, senát už sprádá plány.“

Černé tykadlo připomínající šňůru perel leželo na Mlžině stole vedle kávovaru. Síh ho během svého proslovu posunoval prstem sem a tam. „Říkáte, že počet těch stvůr jde do tisícovek?“

„Stovky tisíc exemplářů zamořily sever našeho kontinentu,“ odpověděl jsem. „Omlouváme se, že jsme přišli o tento. Když jsem se vrátil s lučištníky a... ehm... harpunáři, tunel byl prázdný.“

„Jante, vy umíte létat a umíte běhat,“ navázal Síh. „... Kupci popisovali, jakou rychlostí se miháte vzduchem!“

„Jsem nejrychlejší tvor na světě,“ já na to. „To je jediný důkaz, který vám můžu dát jako stvrzení naší nesmrtelnosti.“

Síh si povzdechl. „Někteří senátoři vám věří, ale v podstatě je nám to jedno. Do dění na Trisu by se neměli vměšovat smrtelní ani

nesmrtelní. Chcete-li znát můj názor, umění létat je úžasné potěšení samo o sobě a už se na ně nemusí vršit pocty a nesmrtelnost.“ Pohrával si s tykadlem a potom se naříkavě zeptal: „Proč jste mezi nás vypustili tu stvůru?“

„My ji nevypustili,“ odpověděla Mlha. „Byla to nehoda a je nám to nesmírně líto. Přijměte prosím naši omluvu; k žádným takovým nepředloženostem už víckrát nedojde. Náš vězeň utekl; měli jsme si dávat větší pozor.“

„My ho dopadneme,“ ozval se Blesk letargicky. Ve tváři se mu zračil zachmuřený, netečný výraz. Stál u dveří, občas zkontroloval Síhovu eskortu. „To nám jde; to děláme. Přistoupím na jakýkoli návrh na odškodnění. Dovolte nám alespoň, abychom vám poskytli rady a vašim lidem náhradu.“

„Já se za ním vydám,“ přihlásil se dobrovolně Strízlík.

„*Ano, my víme; mlč už,*“ řekl jsem mu.

„Knihovníci prohledávají mapy,“ pokračoval Síh. „Řekli mi, že ten kanál odvodňuje fórum a větví se Kafarnaumem v délce šesti set metrů. Vy jste jako senzaci přivezli legendárního zabijáka a vypustili ho do kanalizace pod naším městem. Jsem přímo ohromen.“

„Takhle rychle překládat nedovedu,“ postěžoval jsem si.

„Pokud se Tris ještě někdy spojí s Hradem, potřebujeme mluvčího; někoho z místních vládců, víte,“ řekla Mlha. „Povězte mi, co chcete.“

„Senát chce, abyste odjeli.“

„Ne. Povězte mi, co chcete *vy osobně*.“

Síh zbledl a dusil v sobě zlost. Roztáhl suché dlaně jako strašák do zelí hrající na harmoniku a řekl: „Už jsem se naučil několik ptackých slov: *na shledanou*.“ Odsunul židli a obrátil se ke dveřím.

„Ne, počkejte!“ zvolala Mlha.

Dotkla se židle, čímž ho požádala, aby se ještě posadil, třebaže na něm bylo vidět, že se vůbec necítí ve své kůži. Mlha si povzdechla a dolila si do sklenice kávu. Aniž se na mě podívala, řekla: „Kometo, mohla by nám něčím prospět tvoje chytrá hlava?“

„Můj názor zní, abychom je přestali urážet. Měli bychom podat hlášení Sanovi a držet se jeho pokynů. Nevím, co si mám o tomhle městě myslet, ale jsme Sanovi služebníci. Myslím, že by měl jmenovat celý senát místním vládcem; zdá se, že rozhoduje jednomyslně.“

„Tohle nepřekládej,“ nařídila Mlha. „Na svéhlavý, zpupný senát zapomeň. Obyčejný kafarnaumský smrtelník určitě bude něco chtít. Nechápu ale touhu, která ho pohání.“ Přešla k oknům shlížejícím na zád' a vyhlédla ven. „Každý národ, se kterým jsem se setkala, chce víc, než co si dokáže obstarat. Každý člověk na světě ve

skutečnosti baží po více věcech, než kolik jich potřebuje.“

„Rhydani ne,“ opáčil jsem.

„Ale ano, ti jsou toho zářným příkladem. Rhydani nejsou nikdy dost opilí.“ Cestou zpátky od stěny mě dloubla a nenápadně kývla k oknu. Podíval jsem se a spatřil, jak se na hrázi shromažďuje dav, z větší části muži. V rukou se jim blyštily trojzubce, kromě nich drželi sítě a meče, které jsme jim prodali. Stáli v nečinném tichu, které mi nahánělo nesmírný strach.

„Blesku, pojd se podívat.“

„Myslí si, že Říše je další malý ostrůvek,“ zamumlal Blesk.

„Síhu,“ obrátila se Mlha k senátorovi, „nesmrtelnost je nejvýznamnější nabídka, jakou váš lid může kdy dostat. Už jen tato možnost ve vašich ospalých zaskajských žilách rozproudí život! Tris je tak strnulý, že se tu nemůžu ani nadechnout. Je poznat, že se nezměnil už stovky let. Říši přestanete zavržovat, jakmile spatříte její poklady – ptacké věže zbožně se vzpínající k nebesům, haciltské mlýny! Každý chce být Eszajem! Proč takovou nabídku odmítat? Nepřejete si snad vynikat? Nechcete snad vědět, jaký bude svět za pět století?“

Síh chvíli mlčel, potom zašeptal něco, v čem zazníval rytmus citace a naprostá odevzdanost. Vrhł na mě závistivý pohled. „Je možné, že nedosáhneme nesmrtelnosti a nikdy nebudeme moci *létat*, ale všichni chceme zůstat rovni jeden druhému. Nadále budeme žít v míru a svým tempem. Tím, že jste sem připluli, už jste ohrozili rovnováhu.“

„Dejte nám ještě několik dní,“ zkoušela to Mlha. „Můžeme koupit další truhlu zlata. Střízlík tu stvůru najde.“

„Rozhodnutí senátu lze odvolat či změnit pouze po sedmidenní rozpravě. Dnes musíte odplout.“

„Musím před cestou načerpat dostatek vody,“ opáčila Mlha. „Odplujeme zítra.“

„Ano, to tedy odplujete.“ Síh si přitáhl k tělu krátký plášť, vstal a odešel z kajuty. Blesk ustoupil, aby ho nechal projít.

Mlha slabě zaječela a zařala pěsti. „Ksakru! Jante, mám ještě jednu šanci,“ řekla rovinsky. „Běž za ním.“

„Cos říkala?“ ptal se Blesk. „Střízlíka z toho nevylučuj!“

„To je soukromá záležitost,“ vyštěkla.

Na hlavní palubě obklopili Síha jeho přátelé. Když ho plácali po zádech, vypadal, že znovu získává sebedůvěru. Se Síhem v čele začali v řadě přecházet po lávce na břeh.

Mlha ho chytila za lem zeleně obšitého pláště. Bývalý rybář jí ho vytrhl z prstů a zlostně se na ni zadíval. „Jante,“ obrátila se na mě, „pověz mu tohle: můžu mu dát věčný život. Je úplně jedno, jestli

cítíme vzájemnou náklonnost, nebo ne.“

Vyváděla mě z míry. To už na tom musíme být opravdu zle, když je Mlha připravena vytáhnout svůj poslední trumf. „Chceš říct...?“ zeptal jsem se váhavě.

Atin hlas se zbavil veškeré neurčitosti. „Ano! Chci říct, že se za něho provdám! Svým prostřednictvím mu poskytnu spojení s Kruhem. Čas je jejich platidlem, takže nesmrtelnost je nejcennější dar, který můžu nějakému muži dát.“

„Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Řekni mu to, krucinál – nemáme tři dny, abysme nad tím dumali!“

Zopakoval jsem její nabídku senátoru Síhovi.

Neodpověděl a dlouho si ji prohlížel. Potom se mu ústa zkřivila opovržením. „Ne. Jak se opovažujete pokoušet mě uplatit, abych porušil senátní rozhodnutí? Abych zradil ostatní?! Odjeďte! A nikdy, *nikdy* se už nevracejte!“ Bez jediného ohlédnutí odešel po lávce na břeh.

V průběhu následující hodiny se Kafarnaumští rozptýlili z nábřeží, kde po nich zůstala nevraživá atmosféra. Já si pomocí Mlžina dalekohledu prohlížel ulice, jestli někde nezahlednu uprchlou Hmyzí stvůru, zatímco na lodích panovaly čilé přípravy k odplutí.

„Tak to bychom měli,“ utrousil jsem rozpačitě. „Tos zbodala, Ato Dei.“

„Zítř ráno ukážeme tomuhle zatracenému ostrovnímu městu zádě,“ zamumlala Námořnice.

Našemu odjezdu nepřišel nikdo ani přihlížet. Když se nám nadouvaly plachty a figuríny na přídi ukázaly na širé moře, ucítil jsem, jak ve mně narůstá úzkost. Nechtěl jsem se vydávat na oceán po tak krátké době. V duchu jsem si říkal, že Trisánci nejspíš nikdy nepozvednou svá hledí nebo se nenechají přinutit změřit své síly Vyzyvatelem nebo tak neuhasitelnou ctižádostí, jaká číší z Mlhy. Komu tady záleželo na zkouškách, které zavedl nějaký Hrad? Půlminutový rozdíl v čase při Výzvě mohl do slova a do písmene znamenat moji zkázu. Milimetrová vzdálenost na lukostřeleckém terči je pro Bleska otázkou života a smrti. Trisánci nikdy nepoznají naši přesnost nebo odolnost, ale na druhou stranu se nikdy nevyčerpají kvůli nějaké kauze. Panebože, jak mi byli milí!

Seděl jsem na zádi, hrál si rhydanskou kolíbku a díval se, jak se Tris ztrácí v dáli. Vítr stloukl mračna na obzoru kolem ostrova do hustého valu. Karavely za sebou nechávaly stezku do kafarnaumského přístavu, ale vlny naše brázdy rozbíjely a potom

smazaly, jako by se moře rozhodlo dráhu, kterou jsme vyznačili, zničit. Doufal jsem, že drtivý krach Mlžiny diplomacie nebude mít následky. Přál jsem si, aby se Tris nakonec stal oblastí podobnou Temninám, které jsou sice součástí Říše, ale nikdo neočekává, že se budou podílet na jejím chodu. Rhydani jakési mlhavé ponětí o existenci Říše mají, ale vůbec jim na ní nezáleží; ostrov Tris bohužel mohl nabídnout víc než Temniny.

Té noci jsem viděl světla Kafarnaumu, ale nikoli souš, takže jsem nabyl dojmu, že město pluje na hladině oceánu. Příštího rána zbyl z Trisu na horizontu takový kousíček, že jsem ho dokázal zakrýt palcem. V době večere z něj byla jen tečka; dalšího dne zmizela úplně.

Kapitola dvanáctá

Když se nám večer 10. května ostrov ztratil z dohledu, nezbývalo mi než se plavit oceánem jako zahálčivý pasažér. *Bekasina* a *Buřňáček* protínali zeměpisné délky. Byli jsme dvěma loďmi hrdě se rýsujícími na pozadí oceánu.

Uvelebil jsem se ve spacáku na podlaze kajuty se džbánem kávy a kočkou a kouskem lékořicového oddenku na žvýkání. Naplnil jsem svoje stříbrné plnicí pero, pečlivě si opřel knihu o ostrá kolena a začal číst. Přepisoval jsem první kapitolu malého svazku, který jsem ukradl z knihovny, *Historii Trisu* od Ježdíkovce z Kafarnaumu.

Roku 416 – což je datum, které zná každé školou povinné dítě – přiřazily k našemu tehdy ještě neobydlenému ostrovu galéry z pevniny a zakotvily v ústí řeky Olío. Během následujícího dne byla na severním břehu založena osada Kafarnaum a mocné galéry byly vyvezeny proti proudu řeky a tam zapáleny v pozoruhodném symbolickém aktu, který předznamenal úsvit naší současné společnosti.

Proč tato flotila galér opustila pevninu a vložila své naděje do založení nové země? V této knize se pokusím dokázat, že důvodem bylo zamoření pevniny rojem Hmyzu. Na základě jediného rukopisu dochovaného z Pentadriky, Huňáčkova líčení dějin druhého desetiletí pátého století, zastávám názor, že Hmyz skutečně existoval a nebyl žádným symbolickým zvířetem, jak se nás snaží přesvědčit módní teorie z poslední doby. Kromě toho musel být o dost větší než mravenci z našeho ostrova. Můj ctěný kolega Kranas ze Salmagundi moje názory ohledně Hmyzu při celé

řadě příležitostí kritizuje. Moje bádání nicméně do značné míry čerpá ze vzácného Huňáčkova rukopisu uchovávaného v amarotské knihovně, s nímž si můj kolega, možná proto, že Amarot leží v takové vzdálenosti od Salmagundi, neláme hlavu.

Alyss, královna Pentadriky, opustila se svým dvorem – základem našeho senátu – svou liberální a osvícenou zemi známou jako klenot Pětizemí, aby ukojila svou zvědavost ohledně hlášení týkajících se problematického Hmyzu. Huňáček, písař na pentadrickém dvoře, vypráví, že se pět Hmyzích nestvůr znenadání objevilo v údolí severovýchodní Ptakky a stalo se středem značné pozornosti. Hmyz se podle všeho o své vlastní vůli uzavřel v nevelkém prostoru za jakousi zdí. Shromáždění se Ptakkové jej pozorovali a házeli do ohrady kusy dřeva, když tu se objevily stovky dalších nestvůr, a to tak nečekaně, že lidé museli vzít nohy na ramena, aby si zachránili holé životy. Když se Alyss přiblížila k bariéře, obludy vyrazily ven a královnu s celým jejím doprovodem sežraly. Hmyz poté zpustošil pole, požral úrodu a pustil se do čínorodého budování podobného činností typickým pro naše mravence. Huňáček zaznamenal, že se na světlo dralo víc Hmyzu, než kolik se ho mohlo vměstnat dovnitř, ale zde může jít o pochopitelné přehánění či básnickou licenci.

Posel přinesl zprávu o Alyssině smrti do jejího paláce a také králi Morenzie v Litany. Četní příslušníci morenzské šlechty si začali okamžitě činit nárok na vládu nad Pentadrikou – tedy na trůn.

Že by mohli také získat Pentadriku, došlo i neotesaným jižanským koňákům, lidem z Rovin. Bohužel nevíme, jak takový koňák vypadal. Lidé z Morenzie a koňáci svedli o pentadrickou zemi boj a řada morenzských šlechticů přišla o život. Lze se domnívat, že Pentadrikané střežící svá města a vesnice se vůči nájezdům barbarů zpoza jižních hranic sotva mohli ubránit. Huňáčkovo drásavé líčení zkázy Strip Linchitu tvoří přílohu této knihy.

Ptacké království se pokusilo zorganizovat odpor proti Hmyzu – podle všeho svolalo mladé muže, jejichž lovecké oddíly nyní dostaly za úkol pochyťat lidožrouty. S jistotou víme, že tisícovky Ptakků byly vyslány na jih a byly odhodlány obsadit sever Pentadriky. Dějepisci, kteří přišli po Kranasovi, tvrdí, že od této fáze se líčení jeví důvěryhodně, ačkoli nepředkládají žádná kritéria pro svou metodu rozlišování mezi skutečností a alegorií.

Jak Ptakkové, tak Pentadrikané se s prosbou o pomoc obrátili na Sana. Této mytologické postavě údajně bůh daroval věčný život předtím, než opustil svět, aby božím jménem radila jeho obyvatelům. Zdá se, že San byl potulný mudrc, který objektivně radil všem dvorům pěti zúčastněných zemí a všemi byl chován v úctě. Huňáček předpokládá, že jeho čtenář zná Sanovu totožnost, a neposkytuje žádné důkazy, které by stvrzovaly jeho nesmrtelnost. Pravděpodobně šlo o pověst, kterou byl opředený mimořádně šikovný a možná přestárlý moudrý muž, neboť přece nelze uvěřit myšlence, že se před výskytem Hmyzu toulal po světě už čtyři sta let.

Někteří teoretici přicházejí s domněnkou, že San byl bůh v jiné podobě; někteří zastávají názor, že příchod Hmyzu předznamenal návrat boha nebo že bůh zamýšlel dát Hmyzu takovou moc, aby porazil lidi a stal se další fází stvoření. Debata, zda opravdu existuje nějaký bůh, přesahuje rámec této knihy.

San si zcela zřejmě uvědomoval, že Hmyz představuje nesmírnou hrozbu, protože se snažil organizovat oddíly, které na Hmyz měly pořádat štvance. Pokud má být Hmyz jen metaforou úpadku a nemá být chápán doslova jako zvěř, jak lze vysvětlit toto Sanovo rozhodnutí zaznamenané v Huňáčkově dokumentu? Jde o nejlepší důkaz, který máme k dispozici, že Hmyz, ať už byl cokoliv, byl zcela hmatatelný. San obvinil morenzské šlechtice z rozpoutání občanské války, a ačkoli ho někteří doprovázeli do Ptakky, v Pentadrice se nadále bojovalo. Definitivní pád Pentadriky nastal v roce 415.

Síla a prudkost střetů se naší představivosti může zdát přitažená za vlasy, je však důležité mít na paměti, že v pátém století a v době kolem něj veškerou půdu vlastnili jednotlivci, kteří na ní byli životně závislí. Za předsenátních časů se žilo vskutku těžko. Dalším důvodem, proč osadníci založili senát, byla prostá hrůza ze skutečnosti, že veškerý tento zmatek byl následkem smrti jediné ženy, krásné Alyss.

Aby San přinesl mír, rozhodl se Pentadriku rozdělit. Přestala být centrem Pětizemí a její území se rozdělila mezi Ptakku, Roviny a novou morenzskou republiku. Tyto tři rozšířené země se spojily a nepřátelské akce ustaly. San přišel s návrhem, že dobrovolníky z těchto území povede

proti Hmyzu. Na oplátku se pak v Alyssině prázdném paláci sešlo několik vůdců, kteří se usnesli, že budovu Sanovi odkážou a prohlásí ho Císařem.

Nyní se dostáváme k té nejzajímavější části Huňáčkova líčení. Ze všech zemí se dostavily zástupy lidí, které děsila myšlenka, že by vláda nad celým světem měla připadnout jedinému muži, jakkoli moudrému. Shromáždili se na pobřeží a byla jich přibližně tisícovka. Ptačtí uprchlíci ochotně spolupracovali s muži a ženami věrnými Pentadrice, kteří se nedokázali smířit s představou, že budou podrobeni vládě barbarských koňáků a chamtivých šlechticů, kteří jim teprve přednedávnem zpustošili zemi. Domluvili se, že společně odplují na ostrov, který byl Pentadrikanům tehdy velmi dobře známý. Pod rouškou letní noci prchli z pevniny ve flotile galér.

Když se dnes člověk prochází po písčitém břehu Olia, nemusí vynikat nikterak velkou obrazotvorností, aby si představil, jak se proti proudu řeky plaví galéry poznamenané náročným putováním, jimž na ráhnech visí jediná čtvercová plachta, špinavá a roztrhaná po strastiplné a dlouhé plavbě přes oceán. Místo jejich přistání je magické a posvátné, jako by se po dlouhém přesunu neustále na pláži zdržovali duchové oněch unavených, ale dychtivých uprchlíků.

Díky mimořádným úspěchům, které slavili založením senátu a kafarnaumské kolonie, jsme dnes všichni tam, kde jsme. Pod moudrým řízením senátní vlády kolonie jen vzkvétala. Kafarnaum se rychle rozrostl a v průběhu následujícího století zkrásněl do nynější oslnivé nádhery, která – spolu s podrobnostmi o zrodu mišmašské obce – bude tématem další kapitoly.

Obrátil jsem stránku, a knížka mi úžasem málem vypadla z prstů. Spatřil jsem portrét Císaře Sana. Na celostránkové ilustraci jsem ho poznal okamžitě, ačkoli neseděl na svém pódiu v Trůnním sále před slunečním symbolem z elektronu. Byl usazený na skále a měl na sobě jezdecké kalhoty. Černobílý plášť mu kolem ramen přidržovaly prstencové brože. Na klíně držel ve zvrásněných a šlachovitých rukou kančí kopí. Pozadí výjevu tvořila svěže zelená rovina rozdělená na pole a v dálce městečka, která byla droboučnými shluky nádherných kupolí a domů se stupňovitými štíty. Připomínaly mi rozbité kupole staré Ptakky, které vyčnívají z Papírových krajů; v Ptacce se takové budovy nestavějí už skoro dva tisíce let. Když Hmyz vytlačil ptacké obyvatele na jih, Ptakkové

vědomě změnili styl své architektury, aby pro ně symbolizovala nový začátek a vyjádřila jejich vzdor.

San nevypadal stroze a hrozivě. Usmíval se. Vypadal jako kapitán vojska; vypadal jako jeden z nás. Pod obrázkem stálo: *San z vesnice Haclyt, jenž byl roku 415, po zániku Pentadriky, prohlášen za Císaře.*

Takto San vypadal, když byl jediný nesmrtelný člověk na světě, napadlo mě; rádce, který se stal válečníkem, když se v nějakém jiném světě Hmyz klubal z vajíček, nahromadila se imaga a roj vtrhl do mírumilovné Ptakky. Člověk musel nabýt nesmírné moudrosti, pokud zažil takové časy, byl svědkem tak neuvěřitelných událostí – litanští jezdci vtahováni do prostoru, který po sobě zanechala Alyss, řítící se do útoku neposečeným obilím a dýmem z hořících došků. Možná se kočovní lidé z Rovin do jisté míry usadili, když získali pentadrickou zemědělskou půdu. Proto se o nějakých šestnáct století později Roviny rozkládají na dvojnásobné ploše, Morenzii vládnou kupecké rodiny a ve městě, kde San přišel na svět, se příčinlivě otáčejí vodní kola.

Určité části Ježdíkovcova příběhu odpovídaly tomu, co jsem už věděl. Nemohl jsem se dočkat, až Bleskovi ukážu svůj překlad, protože mi sám vykládal, že jeho panství bylo vytvořeno na půdě, která původně náležela Pentadrice, a zbohatlo z vinic na donaiských kopcích. Roku 549 bohatství získané ze zlaté horečky na řece Sviňce vyneslo jeho rodinu na trůn. Dynastie Alkounů zanikla a Esmerillion Mikavodská učinila ze své obce hlavní město Ptakky.

San se drží na pozici Císaře už šestnáct století, říkal jsem si v duchu. Současný Kruh je pouze jeho nejnovějším uspořádáním. Kdyby Kruh nezaložil, možná by už Císařem nebyl. Roku 619, když byl poražen První Kruh, muselo chybět jen velmi málo, aby byl sesazen. Ve srovnání se Sanovým dlouhým životem se naše nesmrtelnost jevila nebezpečně pomíjivá a vratká. Uvažoval jsem, co by se stalo, kdyby přišel na nějaké lepší uspořádání a nás už nepotřeboval.

Přestal jsem s přepisováním a jenom jsem četl, dokud mě nezačaly bolet oči. Přísvit svíček tónoval texturu stránky, Ježdíkovcův styl psaní zkoušel moji schopnost porozumět staré morenzštině, ale zaujatě jsem četl pořád dál. V amarotské knihovně to byla jen nedokonalá učebnice, avšak pro Čtyřzemí to byl artefakt k nezaplacení.

Když jsem vystřízlivěl z opojení, vůbec poprvé jsem vnímal pohyb vln jako něco konejšivého, nikoli hrozivého. Venku se ozvala píšťala, která vyvolávala hlídku ve tři hodiny ráno. S příjemným pocitem naplnění jsem se nechal ukolébat do spánku; ochranně

jsem se schoulil nad knížkou, jejíž stránky jsem držel otevřené jednou láskyplnou rukou.

Probudil jsem se s rychlým nadechnutím. Ležel jsem a naslouchal, bál se rozhlédnout, cítil jsem, že nade mnou něco stojí. Byl jsem uvyklý širému nebi a snesitelné velikosti Hradu – *Bekasina* byla klaustrofobická plovoucí dřevěná rakev. Přinutil jsem se opatrně otevřít dveře kajuty a vyhlédnout do prázdné noci. Sakra, pomyslel jsem si, někdo ukradl polovinu měsíce. Ale myslím, že to byla jenom mračna. Musím si dávat větší pozor, co piju. Pod hvězdami se mihl řídký nachový cirus. Venku nikdo nebyl. To se ti jenom něco zdálo, řekl jsem si. Běž na palubu a nadýchej se čerstvého vzduchu.

Slezl jsem na ochoz a zadíval se na vodu. Otevřené moře bylo jednou velkou pustinou. Mezi okraji rozsáhlého černého prostoru nebylo vidět ani stopy po jediné formě života. Svým nekonečným zvukem a pohybem však působilo dojmem zvířete přímo ono samo. Celé horečnaté moře strašlivě žilo způsobem, který byl u nehybných hor nepředstavitelný. Opět mě zalil pocit chladu. Něco tu nehrálo. Co to bylo? Podél *Bekasiny*, asi deset metrů od jejího trupu, ubíhala v černočerné vodě brázda postříbřená odrazem *Bekasininých* svítilen. Je ta brázda skutečná? Musí být, světelný klam by nepřetrval tak dlouho. Myslel jsem, že už znám všechny jevy, se kterými se lze na moři setkat. Přikrčil jsem se; plave tam nějaký myslící tvor? Vzhlédl jsem k hlídce ve strážním koši, ale námořník vyhlížel přímo před sebe. Buď si této věci nevšiml, nebo měl za to, že je všechno v pořádku. Vítr nám vanul přímo do zad. Zářez ve vodě byl vpředu zašpičatělý a uvnitř oblý. Zahlédl jsem protilehlou část vodní stěny, která zářez tvořila, hlubokou asi dva metry. Rozbíjely se na ní vlny, ale do prohlubně nedopadaly. Vypadalo to, jako by shora něco na vodu tlačilo, jako by ji hrnul trup neexistující lodi.

Brázda nás předběhla, stočila se do strany a postupně mizela. Rýha se naplňovala vodou a zanechávala za sebou hladkou hladinu. Několik minut jsem na moře vyjeveně hleděl. Copak to byla jen moje představa? Potom hladinu pročísla ploutev. Zatímco se ke mně zvedal černý trojúhelník, zápasil jsem s perspektivou. Mokrý hrot ploutve dosáhl úrovně *Bekasinina* ochozu, potom vystoupal do výšky paluby. Mohl jsem se ho dotknout. Ploutev měla na výšku celých pět metrů. U kořene se objevil drsný hřbet žraloka, tvar užší a protáhlejší, než byl trup lodi. Daleko za naší zádí jako druhá hřbetní ploutev vyčnívaly konce plochého ocasu, které se ve vodě vlnivě pohybovaly. Ztuhl jsem. Žralok byl stejně dlouhý jako *Bekasina*. Byl dlouhý padesát metrů.

V moři opravdu žila monstra. Jediné trhnutí takového ocasu a na hladině po lodi zůstane jen hromada třísek.

Žralok plaval vedle nás. Najednou jsem začal uvažovat, proč si ho nevšimla hlídka. Vyklonil jsem se přes ochoz. „Estragon?“ zavolal jsem. „Estragon? Estragon!“ Hřbetní ploutev se odkulila od lodi a na hladině se objevila ploutev prsní. Na vteřinu se přímo na mě zadívalo stříbřité rybí oko velké jako kulatý vojenský štít. Voda protékala otevřenými štěrbinami žaber podobných volným chlopním metr dlouhých řezných ran. Zvíře se otočilo zpátky. Když tělo sklouzlo na úroveň našeho kýlu, kolem hřbetní ploutve prorážející vlny se zvedla hradba vody.

„Estragon...?“ Žralok se pomalu, zprava doleva zavrtěl podél své osy. Nesmírnou silou se kolem mě prohnala ploutev, potom dlouhý klenutý hřbet, svislá ocasní ploutev. Zmizel, někam hluboko pod naši loď.

Začal jsem si být vědom paniky, která se strhla na hlavní palubě nade mnou. U bočnice se objevovaly bledé, vyděšené obličeje. Křik ve třech jazycích v mžiku ustal, když se ozval Rackův ryk.

Estragon slíbila, že na nás dohlédne. Byla to tam dole ona? Myslel jsem si, že bude roztomilá ryba. Předpokládal jsem, že bude velká jako dívka. Nevěděl jsem, že je stotunový leviatan.

Racek sklouzl po žebříku a stanul přede mnou s upřeným pohledem. „Jsi vzhůru, Jante? Nic tam není.“

„Ať to bylo cokoliv,“ zašeptal jsem, „už je pryč.“

V zájmu zachování vnímání reality jsem byl rád, že jsem si nevšiml, kam se Estragon poděla nebo co viděla pod hladinou téma svýma studenýma zastřenýma očima.

Střízlíkův deník

1. června 2020

Dnes se Mlha a Racek pohádali jako psi a jeden z námořníků byl zabit. Chytili ho, jak krade zlaté škrabátko na boty z truhlice na přídové nástavbě *Bekasiny*. Byl jedním z členů posádky, kteří nevstoupili na břeh, protože jsme odpluli dřív, než na něho došla řada. Muži, kteří nedostali příležitost prohlédnout si Kafarnaum na vlastní oči, jsou celí nesví. Racek trval na tom, že kázeň je třeba dodržovat, a krádež nákladu během plavby se trestá smrtí. Všechna námořní plavidla se řídí morenzskými zákony. Ty jsou přísnější než ptacká spravedlnost; myslím, že proto, že Ptacce hrozí větší nebezpečí vyhlazení; víme, že ubližovat vlastním lidem není ten nejlepší nápad. Ale Racek tvrdí, že na moři je zapotřebí nesmlouvavosti, aby nedocházelo ke vzpourám.

Hodnota lodi, které Racek velí, se může srovnávat s majetkem jedné dynastie. Je tak napěchovaná nákladem, že musím spát ve vzpřímeném sedu mezi pytli s novým kořením. Racek řekl, že pokud prostí námořníci budou moci krást, jak se jim zlíbí, tak než dojde do Tangary, nic na ní nezbuďte.

Mlha Ata křičela: „To ti nedovolím! Po všech ztrátách, které nám způsobila ta stvůra, dalšího člena posádky už obětovat nehodlám! Vsaď ho do podpalubí a zamkni průlez. Ten svůj exemplární trest si strč někam!“

Racek jí s křikem odpověděl: „Eszajů, co pořád někam strkají nos, už mám plné zuby! Jen proto, že umíš zacházet s kormidlem nebo s mečem, nejsi o nic lepší než kdokoli jiný!“

Pochopil jsem, že na moři je kapitán jako vládce; co se týče výkladu zákona, Eszajové mu mohou pouze radit, nikoli jeho rozhodnutí rušit. Racek byl neoblomný a na své straně měl zákon.

Mlha nechala na *Buřňáčkovi* vytáhnout plachtu navíc a hnala se pryč, jako by nás opouštěla. „Nikdy nevěř ženské, která ti chce něco dokázat. Ano? Všichni na palubu přihlížet trestu!“

Jant se zúčastnit odmítl; říkal, že je to hloupé a surové. Říkal, že jenom Zaskajové uplatňují svoji moc tak hrubě a přísně, ale že jen Zaskajové tak musí činit. Chová se ještě podivněji než obvykle; pořád dokola opakuje, jak zranitelné by naše duté sflikované lodě byly, kdyby doopravdy existovaly mořské obludy.

Zloděj byl spoután za zápěstí a kotníky. Celou dobu se vzpíral a žadonil. Byl to větrem ošlehaný muž z Addaldova ostrova u Ghallainského mysu, hubený jako lunt. Bylo mi líto, že jeho život musí skončit zrovna takto, když toho tolik viděl, když proplul bouřemi u mysu Podsebití na jižním výběžku Morenzie, kolem ostrovů Tombolo a Teron u pobřeží Ptakky, kolem útesů Travnatého ostrova a divokými vodami kolem pustého pobřeží Ani zálivu. Byl natolik odvážný, že dokonce zakotvil v ničivých vírech awndynského Corridemolitu.

Dva Rackovi námořníci přetáhli přes příď lano a popouštěli ho, dokud nevlekli smyčku po hladině. Oba si provaz přidržovali u boků a kráčeli se smyčkou pod lodí až na hlavní palubu.

Na jednom konci upletli oprátku, kterou protáhli hříšnickovými kotníky. Ten oběma nohama zároveň kopal a tak příšerně řval o slitování, že by se v nikom na *Bekasině* krve nedořezal.

Popadli ho a jako žok přehodili přes bočnici. S mohutným

špláchnutím dopadl do vody a schoulil se do fetální polohy; volný provaz se kolem něho ve vodě stácel jako had. Vyplaval na hladinu, vrtěl hlavou, hekal a ječel.

Racek vydal rozkaz a skupinka lodníků začala tahat za druhý konec lana, který se táhl pod trupem lodi. Řev námořníka z Rovin rázem utichl, když se lano napjalo a strhlo ho pod vodu. Dlouho stahovalo tělo do hloubky, a to se jen bezmocně zmítalo a vypouštělo bublinky. Muž nám zmizel z dohledu.

Slyšel jsem bouchání, když tělo tlouklo o drsný, korýši porostlý trup. K hladině zavířila krev; vypadala černě. Doufal jsem, že vydechl z plic vzduch, a než se ozvalo to škrábání, vdechl slanou vodou.

Mokrý provaz se stácel na palubě, z rukou mužů, kteří ho přitahovali, crčela voda. Muži za nimi popouštěli suchý provaz. Uprostřed práce chtěl Racek obě skupinky zastavit a nabídnout každému muži panáka rumu, a zatímco by připíjeli na zdraví královny Eleonory, pod kýlem lodi by nechali viset tělo. Ale provaz se přetrhl. Splihl., „Chlapci, vytáhněte ho nahoru, ano?“ přikázal Racek.

Muži začali rychle ručkovat a honem provaz namotávali. Na hladinu vytáhli jakousi světle růžovou a roztrhanou hmotu. Lano se nepřetrhlo, přetrhlo se zlodějovo tělo. Paže měl prodřené, nic z nich nezbylo. Oprátka mu ochránila kotníky a chodidla, ale nohy měl obnažené na kost. Do hloubky z nich jako kousky rybí potravy odplouvaly drobné promáčené útržky svaloviny.

Všiml jsem si, že přišel o obličej, v masem olepené lebce zůstaly vězet pouze oční bulvy. Pořád na ní ulpívaly chumáče šedých vlasů. V dásních byly vidět zadní zuby. Měl sedřenou kůži na zádech.

Tato mokrá lebka nasunutá na páteři dopadla na palubu. Racek se postaral, aby ji spatřil každý člen jeho posádky, než ji proudem vody spláchli přes palubu.

Mlha pořád běsní, a plným právem. Doufám, že budu žít, dokud se bůh nevrátí, ale jestli umřu, přísahám, že mě zabije ocel nebo chitin a ne morenzské zákony.

Byl jsem ve své kajutě a dokončoval poslední úpravy v *Historii Trisu*, když se na *Buřňáčkově* zatřepotala série vlajek. Mlha mě a Střízlíka žádala, abychom se k ní dostavili na schůzku. Střízlíka jsem objevil, jak vede rozpačitý rozhovor s Rackem. Všichni tři jsme se zamýšleli nad zmatkem, který Mlha vnesla do diplomacie s

Trisem, ačkoli jenom já byl svědkem jeho nejhorší podoby. Racek tlumeně pronesl: „Pustila se do příprav na přistání. Chceme se vyhnout pirátským lodím, když budeme protínat obchodní trasy, ano?“

Vzletěl jsem a dosedl na *Buřňáčka* dlouho předtím, než Střízlík v člunu převesloval mírně se převalující vodu. „Je desátého července,“ řekla Mlha. „Jsem si jistá, že někdy v průběhu dneška zahlédneme Čtyřzemí. Pátrejte po pobřeží. Když spatříte, jak se vynořuje, zjihne vám srdce. Máte stejný pocit, jako když vám do náruče poprvé vloží novorozenátko.“

Usrkl jsem vodu s lehce slanou pachutí, kterou získala na základě zvyku doplňovat sudy s přítěží mořské vody vodou pitnou. Mlha sledovala, jak se v kompasnici naklápí velký kompas zavěšený na kardanu, jako by hledal pevninu. Jitřní obloha měla lehce práškově bledě modrý odstín, což znamenalo, že nás čeká parný den. V polovině dopoledne už slunce opar vypálilo a teplota byla tak nesnesitelná, že jsem si vylezl do ráhnoví a zůstal tam, černě oděná hvězdice v gigantické síti s roztaženými křídly místo stínítka. Když jsem otevřel oči, jasný svět byl zbarvený do modra.

Na řezbách na zádi schla silná vrstva bílé soli, vytvářela na nich krustu podobnou hroudám soli, které vojáci házou do rybníkových pastí, aby ochromili Hmyz. Smrděla jako mořem vyplavené dříví; prakticky jsem slyšel, jak krystalizuje.

Po celém oceánu se jako obelisky slunečních hodin vynořovaly velrybí ploutve. Racci na obloze metali kozelce. Šinuli jsme se vodou. Hlídač ve strážním koši *Buřňáčka* používal vlastní péro jako trsátko, kterým drnkal na kytaru. Dvakrát spustil falešný poplach výkřikem „Země na obzoru!“ a Mlha zavrčela, že jestli to udělá ještě jednou, vyřízne mu jazyk a nechá ho vlát jako plamenec. Na ramenou měla drobné lesklé skvrnky, kde ji prudce popálilo slunce. Zlatohnědou kůži nad ňadry jí pokrývala vrstvička potu tvořící ostrý kontrast s jejími krémovými šaty. Nechala si zkrátit sněhobílé vlasy a rozčepýřila si je jako pampeliškové chmýří. Ve sluneční záři mhouřila oči, a když je otevřela, záhyby u okrajů víček zazářily bělostí.

Nastal večer a posádce byly rozdány suché, porézní lodní suchary. Ze spálené kůže se mi linulo horko, které se rozplývalo v chladném vzduchu. Na obzoru se začínala zvedat tenká černá linka, stávala se součástí noční oblohy, kde nezářily žádné hvězdy, nikdo se však neodvažoval nic říct, dokud Střízlík nepřešel k bočnici a neoptal se: „Mám úpal, nebo je to opravdu země?“

„Ano, to je země,“ připustila Mlha unaveně. Potom nahlas zvolala: „Země na obzoru! Jsme doma, chlapci! Pošlete vzkaz kapitánu Rackovi!“

Námořníci na *Bekasině* si přečetli sdělení řádky vlajek. Rozkřičeli se a na celé lodi, na bramových čnělkách i dole v kuchyni propukl jásot. Z mezipaluby na *Buřňáčkovi* jsem je slyšel, jak ryčí a provolávají Mlze slávu. Plavili jsme se vydáni napospas osudu tak daleko od jakékoli pevniny, že zahlédnout kobaltské pobřeží bylo jako spatřit starého přítele. Prohlíželi jsme si ho s divokou radostí, ale protože jsme si museli tři měsíce vystačit sami, i s mírným rozechvěním.

„Nalijte všem panáka,“ navrhl jsem.

„Tak to pr!“ vyštěkla Mlha. „Vrátíme se tak, jak jsme odpluli. Uvedte loď do naprostého pořádku, po sutském způsobu. Než začnete vyplazovat jazyky, počkejte, dokud nestanete na souši, nebo přísahám, že vám je hned teď usekám.“

Já jsem se posedle snažil posuzovat vzdálenost, která nás dělila od břehu – a spolu s ní i okamžik, kdy bych mohl bezpečně odletět z lodi. Chtěl jsem se konečně přemísťovat vlastní silou! Ještě důležitější bylo, že jsem musel zjistit, co všechno se za uplynulých šest měsíců stalo. Hořel jsem touhou dozvědět se poslední novinky a ještě víc jsem se těšil – jak by to u Posla mělo být pravidlem –, až podám Sanovi hlášení o Trisu. Byl jsem rovněž odhodlaný setkat se s Alkou a zeptat se, jak se ve skutečnosti má její vztah s Tornádem.

Mlha mě pozorovala, jak u přídě skáču z jedné nohy na druhou. S cvaknutím složila dalekohled zpátky do pouzdra. „Chceš odletět?“ zeptala se.

„Potřebuju vědět, co je nového.“

„Neopouštěj nás, prosím. Potřebuji, abys Sanovi doručil moji zprávu z cesty na Tris. Právě jsem ji dopsala.“

„Hodlám mu poskytnout svoji vlastní; je to Kometova povinnost.“

Mlha se poškrábala v chmýří na hlavě. „Odkdy jsi objektivní, Širo? Ty s těmi svými pitomými očními stíny?“

„To nejsou stíny, to je dlouhé ponocování. Podívej, Ato, já se hned vrátím. Chci si jenom koupit noviny.“

Bedlivě se na mě zadívala. „Jestli se vydáš na pevninu, slib mi, že se ani slůvkem nezmíníš o tom, co se stalo na Trisu. Ano, jsem si dobře vědoma, že ti v tom nemůžu zabránit, ale snažím se náš objev udržet v patřičných mezích a sám dobře víš, jak důležité je nic nevyzradit.“

„Slibuju ti, že ti jen donesu nejčerstvější zprávy.“

„Tak si lež. A kup mi taky pár čokolád.“

Přistál jsem na potměnělém břehu a překlusal po pláži ze ztvrdlého mokrého písku na písek suchý, potom jsem vyšel několik

schodů na promenádu. Ohlédl jsem se a zasmál se, když jsem spatřil, jak se moje stopy zčistajasna objevily na místě, kde jsem přistál. Dny se už krátily; cítil jsem se jakýmsi způsobem podvedený. Bylo deset večer a Čtvrť umělců, která údajně nikdy nespí, se právě začínala probouzet. Na nábřeží byl otevřený jeden stánek. Šedovlasý starý prodavač páchnoucí jako kozel si při pohledu na mě odfrkl. Zeptal jsem se ho, co ho k tomu přimělo, a on jen ukázal na titulky novin.

„Á, do prdele,“ hlesl jsem a koupil si výtisk všech novin, které měl. Vecpal jsem je do tlumoku. Podal jsem mu hrst librových mincí; na drobné v hodnotě padesáti pencí použil nůžky, kterými poslední minci ustříhl v polovině podle čáry, která na ní byla předtištěna. Polovinu mince mi vrátil.

Vzal jsem i několik čokolád, jak to po mně chtěla Mlha, ale než jsem doletěl zpátky na *Buřňáčka*, většinu jsem jich stačil sníst. Svolal jsem Mlhu, Bleska a Mžence do Mlžiny kajuty a na stole jsem roztáhl noviny:

NA HRAD UDEŘÍ REBELOVÉ

Už přímo na Hrad postupují jednotky zverbované Giem Amim. Paní Esekská jeho kauzu podpořila tím, že mu bez vyžádání vyslala první čtyři divize obecného vojska a více než třicet příslušníků speciálních jednotek.

Gio Ami si rovněž z Eske vyžádal pomoc strojů na ničení Hmyzích zdí. Ty zahrnují dvě beranidla a sedm katapultů, pravděpodobně středně velkých trebuchetů, ačkoli určit přesný typ je obtížné. V době redakční uzávěrky se stroje přesunují k Hradu po Esekské cestě.

Dobrovolní ozbrojenci a neozbrojení stoupenci Gia Amiho se pozoruhodně liší prostředím, z něhož vyšli, i názory, jež zastávají, pevně je však sjednocuje nespokojenost s rolí, kterou Hrad sehrává při pomalé obnově Říše zpustošené Hmyzem. Gio Ami k nim promluví na svém druhém shromáždění, které se bude konat ve čtvrtek o půlnoci na Ghallainské šermířské akademii v Eske.

Hrad se v reakci na jeho kroky ujal velení nad čtyřmi tisíci příslušníků obecného vojska a tisícovkou členů speciálních oddílů z Kostřavy a Šivelu, kteří byli svěřeni velení Tornáda a Krupa. V plné pohotovosti je i vnitřní Hradní garda, Říšský vybraný sbor.

K ojedinělým potyčkám dnes došlo na Stěhové cestě z Ghallainu, kde se střetli demobilizovaní vojáci věrní Hradu a

„Jak se Gio vůbec opovažuje?“ zeptal se Strízlík. „Všechno je to postavené na hlavu! Vždyť my jsme jejich strážci!“

„Poslední dobou se děje spousta věcí, které se dosud nikdy nestaly,“ podotkl Blesk potichu, jako by nevěděl, co si má myslet.

„Byl vyhlášen zákaz pohybu lodí,“ četl jsem.

Mlha si přitiskla ruku na břicho a zavrčela: „Co je to za blbost? Kde to píšou?“

„Podívej, tady. Stojí tu, že Giovi muži obsadili Awndyn a nic nesmí vplouvat do přístavu nebo z něho odplouvat, a to včetně tvých karavel.“

„Panebože. Kdybych tam byla, situace by nikdy nemohla zajít tak daleko.“

Přeložil jsem rovinský článek nahlas, abych usnadnil práci Bleskovi, potom jsem zvedl noviny, které četl původně. Ukázal na úvodník v dolní části stránky. „Velkolepá výprava se protáhla,“ četl.

ZÁVOD K OSTROVU ROZKOŠÍ

Zatímco na Rovinách působí zmatek povstání Gia Amiho, mezi lidmi se šíří zvěsti o ostrově Tris. V Jezerní Ptacce způsobily pozdvižení. Náš dopisovatel u dvora píše, že královna Eleonora Tangarská včera povolala do Ostnovodského paláce jednoho z námořníků účastnících se expedice v roce 2019. Dvořané si z první ruky se zaujetím vyslechli podivuhodné cestovatelské historky, které v současné době plní stránky senzacechtivých plátků.

Tepenský hlasatel se k jejich podrobnostem staví skepticky, byť uznává, že opravdu došlo k objevení jakéhosi ostrova, neboť vlajková loď *Buřňáček* se necelý měsíc po návratu z první výpravy vydala na další plavbu. Mlžino tvrzení, že se vrátila s prázdnýma rukama, se nyní vnímá přinejlepším jako polopravda. Hrad musel její podnik plánovat, protože *Buřňáček* byl opraven a naložen novými zásobami během jediného měsíce; Hrad čelí výzvě, aby se vyjádřil k domněnkám, že v dané věci nesdělil plnou pravdu.

Žádné místo není dokonalé, ale Tris se k dokonalosti blíží. Ostrované jsou jak okřídlení, tak bezkřídlí lidé. Podnebí je

příznivé a půda na svazích centrální hory je úrodná jako plužská černoze s obilnými lány. Námořník prozradil, že se Trisánci živí šťavnatým ovocem, které nikdy neviděl, a rybami s lahodným, sytým masem. Kultura se zdá být na vysoké úrovni, ale námořnickým historkám nelze stoprocentně důvěřovat. Vypráví se v nich totiž i o mužích s pádly místo rukou a horách, z nichž se valí kouř jako z komínů.

Ostrov se z větší části nachází v člověkem neporobeném a panenském stavu. V jeho nitru nejsou žádná lidská sídla; ostrované se kolem skalnatého pobřeží plaví na kánoích.

Královna Eleonora vyjádřila zájem zorganizovat svou vlastní expedici, podobně jako lord Brandoch. Tris nabízí řadu obchodních příležitostí a místo, jež může být nabídnuto k osídlení našim krajanům bez domova, trpícím osudem uprchlíků. Rozpoutal se závod o stavbu nebo zajištění plavidla schopného tak dlouhé zaoceánské plavby.

Při čtení mě vyrušil výkřik, který se vydral z hrdla Střízlíkovi, jenž obrátil přímo na sportovní stránky. Ukázal na odstavec, kde stálo:

Obdivuhodná celoživotní práce Gia Amiho přišla vniveč po jediném nahodilém Střízlíkově zásahu, shodli se všichni zpravodajové, kteří byli přítomni tomuto souboji o nesmrtelnost. Střízlík dokázal, že v Umění neexistují žádné univerzální zákony; není tedy divu, že se mistr Ghallainské školy nyní podle všeho rozhodl dovést nepředvídatelnost do krajnosti. Jeho vzpouru nemohl předjímat nikdo z nás, kdo jsme znali jeho rozvážný šermířský styl. Agresi ve hře míval vždy pevně pod kontrolou, nikdy se neuchyloval k nedovoleným fintám. Nyní na sebe nabaluje stoupence jako hejna Hmyzu a je odhodlán zasadit Kruhu smrtelnou ránu.

Jak nám Gio Ami sám řekl: „Mženec Střízlík je pryč, možná se ztratil na moři. Pokud Eszajové nemohou sloužit Říši na sto procent, vůbec by Eszaji neměli být.“

D. Tir, šéfredaktor *Šermířských listů tajného seku*

„No vida,“ řekla Mlha. „Gio Ami neví, kdy má odejít.“ Všichni jsme mlčeli a přemýšleli o drzosti bývalého Šermíře.

„To musí být nějaký omyl,“ ozval se nakonec Blesk. „To je

nemyslitelné! Čeho si představuje, že tím dosáhne?“

Střízlík noviny roztrhal a cáry hodil na zem. „Já se s ním za vás setkám.“ Zadíval se na nás planoucím pohledem. „Přivedu ho zpátky do amfiteátru a tam ho probodnu!“

„Mně dělají starosti spíš ti jeho stoupenci,“ odtušil Blesk.

„Ti se ho držet nebudou,“ vyslovil jsem svoji domněnku.

Mlha bouchla pěstí do stolu. „Pánové, svolávám radu, abychom rozhodli, jaké učiníme další kroky, protože nevíme, na co narazíme.“

„Měli bychom si co nejrychleji pospíšet na Hrad,“ navrhl Blesk prostě.

„Ano, ale já nevpluju do Awndynu a nebudu riskovat střet s někým z Giových přívrženců.“

„Za Vlaštovku Awndynskou dám ruku do ohně,“ opáčil Blesk.

„Ne, kdepak, nebuď tak pošetilý. Žádnému Zaskajovi nemůžeme důvěřovat. Obzvláště loajalitě Vlaštovky, které San nechce umožnit vstup do Kruhu. Nebudu hazardovat s bezpečím svých lodí. *Buřňáčka* ukryju a nechám na něm ozbrojenou hlídku. Z minulosti víte, že nejobtížnější období pro Hrad nastane vždycky ve chvíli, kdy se nám podaří odrazit Hmyz.“

Blesk přikývl a utrousil: „No, Mženec toužil po příležitosti, aby mohl dokázat, co v něm je.“

Dalšího dne byla pevnina o něco blíž. Zpočátku jen jako světle šedá silueta a potom jsem byl z dálky deseti kilometrů svědkem okamžiku, kdy zezelenala. Čím blíž jsme připlouvali, tím víc se barvy na pobřeží různily. Voda zářila oslnivě jasným zrcadlovým leskem, když drobné vlnky odrážely sluneční paprsky. Byla tak klidná, že vypadala skoro tuhá, jako bych se po ní mohl projít.

Ve vzdálenosti pěti kilometrů panoval na moři čilý ruch připlouvajících a odplouvajících lodí s menšími plavidly v závěsu. Lodě si uhýbaly, odplouvaly si navzájem z cesty a zdravily se, když se shlukovaly před vjezdem do přístavu. Ocitli jsme se ve středu a v dráze hlavní severojižní trasy podél pobřeží, které námořníci říkali Karacká cesta. Zakotvili jsme a nechali všechny bedny s drahocenným nákladem přesunout z *Buřňáčka* na *Bekasínu*.

Bekasina seděla na vodě o něco níž a byla snadným cílem pro korzáry, proto Mlha vydala rozkaz, aby byly postupně svinuty všechny její Hradní standarty, až se na stěžni třepotala jen tangarská vlajka. *Bekasina* poté odplula a Racek ji kormidloval na sever, k tangarskému přístavu, kde podle jeho a Mlžina názoru měl být vzácný náklad v největším bezpečí.

Vlny před naší přídí se hemžily šedými delfíny, kteří skákali a

stříkali vodu; hladce se před námi míhali jako stíny. Převalovali se, rozráželi hladinu a dělali poloviční přemety, jako by se otáčeli na kole. Uvažoval jsem, co si o nich myslí Estragon – nejspíš je vnímala jako svačinu.

„Zakotvíme v jedné chráněné zátoce, kterou tu dobře znám,“ řekla Mlha. Ale zamířili jsme k holému křídovému útesu prostému jakýchkoli rozsedlin, kde se ukrývají přístavy. Moc se mi to nepozdávalo, a proto jsem si vylezl na zadní hrazení, rozepjal křídla a nechal loď pod sebou proklouznout. Vznášel jsem se na vzdušném proudu a díval se, jak pode mnou rychle ubíhají bílá křída a linky černého kamene, až jsem se ocitl nad útesem. Shlédl jsem na travnatou plochu na jeho vrcholu a uvědomil si, že to, co jsem vnímal jako nepřerušovanou stěnu, je obrovský, plochý a zbrázděný skalní sloup, za nímž se skrývá ústí malé zátoky. Letěl jsem vedle hrany útesu, nechával se nadnášet větrem vanoucím od moře a hnát svisle vzhůru podél stěny.

Buřňáček se jednou prudce naklonil, a to tak blízko skále, že se o ni otřel ochozem na boku. Mlha a její loďmistr společně otáčeli kormidlem a *Buřňáček* vklouzl do úžiny za sloupem, přičemž měl na obou stranách jen asi dva metry místa. Opět jsem zamířil proti větru a snášel se zpátky přes hranu útesu k mořské úžině.

Buřňáček spustil přední i zadní kotvy. Zůstal skrytý, ale pouze z moře. Kdokoli na travnatém temeni útesu mohl shlédnout dvě stě metrů dolů a spatřil by, jak se loď zlehka pohupuje na tmavé, klidné vodě protkané vlnkami. Roztančila se s každým začereněním hladiny; v nákladovém prostoru neměla nic kromě zátěže a špinavé vody. Nad hlubokou okrouhlou tůň se zvedaly strmé stěny, ale nacházelo se v ní i plovoucí molo zhotovené z prázdných sudů. Od této přistávací plošiny vedla řada nepravidelných schodů vytesaných do křídly k ústí jeskyně se vchodem nad čarou přílivu – pašeráckému úkrytu. Poněvadž však o něm věděla i Mlha, kontraband už musel být dávno pryč.

Buřňáček spustil na vodu vylodovací člun a poté vydávil i procesí odraných námořníků, kteří vyšplhali po schodech do jeskyně, kde zmizeli, načež se za nimi do sevřeného prostoru odplahočili další muži, byť se do něj takové množství lidí rozhodně nemohlo vměstnat. Vypadalo to jako kouzelnický trik. O půl hodiny později se první muž vynořil na plošině útesu z díry, které jsem si předtím vůbec nevšiml. Následovala další hlava-trup-nohy, až všichni námořníci seděli na trávě a seškrabávali si z bot křídové usazeniny. Jako poslední vyklouzli z otvoru Blesk se Střízlíkem, zaujati vášnivým rozhovorem; ze svého místa jsem však nepochytil, o čem se baví. Měl jsem co dělat, abych se ubránil drobným ptačím pěvcům. Svou velkou křížovou siluetou zavěšenou na obloze na

nehybných křídlech jsem jim připomínal orla. Uměli létat rychleji než já; kroužili mi kolem hlavy a prudce na mě nalétávali. Pokoušel jsem se je odehnat, ale měli velmi ostré zobáčky.

Mlha vyplatila svým námořníkům mzdu a řekla jim, kdy se mají sejít v hostinci U závanu v Awndynu u Moře, aby se přihlásili o svůj podíl na zisku z lodi vezoucí koření. Nařídila jim, aby se pod příslibem budoucího zaměstnání nikomu ani slovem nezmiňovali o Trisu, a propustila je.

Za letu do Awndynu jsem získal pocit, že se v zemi změnilo ovzduší; lidé na mě upírali podezřívavé pohledy. Navštívil jsem kancelář Černého kočáru, dopravního systému dostavníků, který využívá stájí a ubytovacích kapacit zájezdních hostinců. Založili ho mí předchůdci, kteří byli závislí na koních. Poštovní síť formálně spadala pode mě jakožto Kometu a navzdory zjevnému neklidu mi připadalo, že awndynská pobočka zvládá své úkoly stejně dobře jako před šesti lety, kdy jsem ji navštívil naposledy. Na dvoře Černého kočáru jsem obstaral koně pro Mlhu, Bleska a Šermíře a musel jsem podepsat tři vyhotovení smlouvy, abych získal vůz s párem koní pro naše zavazadla. Připojil jsem se k ostatním na hlavní cestě a nasměroval je na Cestu letek mířící k esekskému panství a Hradu.

Z lodi ve mně nadále přetrvával dojem pohupování na vlnách. Měl jsem pocit, jako bych stoupal a klesal, třebaže jsem stál oběma nohama na pevné zemi. Byl to příjemný pocit, který konejšil a mátl moje smysly; společně s teplem skolopendia mě uváděl do stavu blaženosti.

Kapitola třináctá

Cesta letek byla jednou z hlavních komunikací, které Hrad zbudoval pro přesuny vojska na frontu a zpátky. Byla široká, vešly se na ni dva vozy vedle sebe, a v místech, kde nebyla vydlážděna, vyryla na pahorcích západně od Awndynu hluboký zářez do křídý. Blesk, Mlha a Mženec naváděli kočár s dvojspřežím do vnitrozemí přes vřesoviště porostlé janovcem a kručinkou, pod oblohou svěže modré barvy, která tvoří pole ptacké vlajky. Jeli okolo dubové plantáže patřící Mlze, potom kolem sadu. Na vyhřebelcované boky koní dopadaly sluneční paprsky. Na kovových plíšcích mých bot se odráželo světlo a vrhalo na stezku komíhavé jasné skvrny.

Létání je ta nejsobečtější kratochvíle na světě. Nechci se věnovat ničemu jinému. Létání znamená být sám, ale nebýt osamělý, nechávat se unášet na plynech vyfouknutých světem; moje křídla a země pod nimi jsou jako dva magnety, které se navzájem odpuzují. Obloha je něžnější než dotyk sebelepší milenky a plachtění za horkého dne je snadné jako spánek. Rozpínám křídla, nechávám se nadnášet zaobleným vzduchem a nepatrným pohybem měním směr. Putoval jsem v příliš velké výšce, aby mě bylo vidět z pestrých polí a od miniaturních chaloupek. Nutil jsem se stoupat stále výš a snažil se vměstnat si do zorného pole ještě víc statků obehnaných vodními příkopy a zmenšujících se stromů. Zpíval jsem si: „Ach, to naše setkání v hotelu U zmrzlého psa na cestě u borkoviště.“

Měl jsem dojem, že Blesk a Mlha se hádají. Spustil jsem se o něco níž a zakroužil nad nimi, rychle jsem mával zápěstími dozadu ubíhajících srpovitých křídel, která jsem měl ladně ohnutá jako sokol. Riskoval jsem, že vylekám koně, ale chtěl jsem slyšet, co Lučištník říká.

„Tohle je mnohem horší než v roce patnáct set devět,“ plísnil

Mlhu zlostně. „Gio Ami je mnohem zoufalejší, než byl tehdy Eske.“

„Tak s tím bych souhlasila,“ přikývla Mlha, „ale Hrad další takovou revoluci zvládne, zvláště když jednání můžeme vést ty a já.“

„Pošleme Kometu napřed.“

„Ne. Až bude podávat hlášení, chci být u toho.“

„Co se vlastně stalo v tom roce patnáct set devět?“ zeptal se Strízlík.

„Prosím tě, jenom ať se Blesk nerozvykládá, nebo až do noci nezavře zobák.“

„Pořád stejně okouzující – jako vždycky... Strízlíku, já ti to povím. Před pěti sty lety jsme vytlačili Hmyz z Dolního Sedla dál, než kam celá staletí sahala jeho Zeď. Už nepředstavoval tak velkou hrozbu, takže jižní panství došla k závěru, že jsou v bezpečí. Měla za to, že Hrad už k ničemu nepotřebují, takže nám odmítla odvádět poplatky. Příkladem šel vládce esekského panství a během roku ho následovaly celé Roviny.“

Mlha si odfrkla: „Když vyschl příliv daní, řada Eszajů si myslela, že jejich moc dostává trhliny, a podlehli panice; Kruh se rozdělil na dva tábory. Námořník – můj předchůdce – stál v čele těch, kdo se chtěli uchýlit k násilí, a San ho málem vyloučil z Hradu. Ale nakonec slavila úspěch Bleskova diplomacie, a tak tomu bude i v současném případě.“

„To bezesporu,“ opáčil Strízlík obdivně. Přistoupil blíž.

„Situaci vyřešila moudrost našeho Císaře,“ pokračoval Blesk. „Ať si Ata říká co chce, jsme jenom jeho služebníci. San nakonec Eskeovu jedinému synovi nabídl místo v Kruhu. Byl to zatraceně dobrý jezdec a zasloužil si stát se Krupem. Lord Eske zemřel o patnáct let později sešlostí věkem, aniž doplatil daně. Jeho nesmrtelný syn zdědil panství a povstání jednoduše vyšumělo.“

Dojeli na okraj svahu a shlédli dolů; terén pod nimi ubíhal jako vnitřní stěna mísy až k plochým – nebo nanejvýš mírně zvlněným – Rovinám. Z oblého travnatého hřbetu, tvořícího awndynskou hranici, viděli až k zubatému obzoru esekského lesa.

Čtvercová pole na svahu se bělala křídovou půdou; vypadala, jako by byla pokryta sněhem. Žlutá políčka ječmene řídce posetá oranžovými vlčími máky byla v ostrém kontrastu s oblohou a opojně zelenou travou pahorků. Awndyn byl nádherné panství.

Eske a Awndyn byla jediná dvě rovinská panství v majetku rodin, která před mnoha staletími vzešla z Ptakky. Rovinská panství se mohla zdát slabá a staromódní, neustále se hašteřící kvůli hranicím, ale protože země neměla centrální vládu, její kultury byly stabilní, tolerantní a pestré jako rovinská krajina – tvořili je lidé z lesů, vřesovišť, brandošských mokřadů a ghallainských pamp.

Na úpatí kopce jezdci s kočárem přebrodili průzračnou pstruhovou bystřinu. Přes cestu se hnala mračna prachu a plev ze stodoly, kde školou povinné děti, které mají o žních prázdniny, zametaly dlážděnou podlahu v rámci příprav na uskladnění blížící se úrody. Vykukovaly na nás zpod doškového okraje střechy. Ty starší sklopily hlavy, když spatřily naše sluneční insignie – a dívky se otáčely jedna k druhé a pištěly vzrušením.

Přistál jsem na zemi a obrátil se na Bleska: „Je tu méně farmářů než obvykle. Jestli se přidali ke Giovi, účastní se toho víc lidí, než jsem si myslel.“

„Úžasné. Za nedostatku pracovní síly a potravin nepotřebujeme nic jiného než přesun farmářů k rebelům.“

Vzduch, který se mi otíral o jamky křídel a světlejší a jemnější pírká pod nimi, působil tak eroticky, že jsem si opět vzpomněl na Alku. Jak se chichotala, když jsem jí položil studený obličej do krajek živůtku. Jak něžně se mě dotýkala, že jsem musel křičet, ale ona mě nepřestávala dráždit. Vzpomínal jsem, jak se pomalu procházela sněhem se slunečníkem přes rameno. Když bleskurychle obíhám roh černého panského sídla, ozývá se chrupání mých letmých kroků. Srážíme se. „Mám tě!“ V objetí padáme do sněhu, smějeme se a líbáme. Ohýbala mi letky, aby ve mně vyvolala dojem rychlosti, a já ji jimi celou zakrýval. Vzhlížela ke mně s užaslým pohledem. A po celou tu dobu měla tajný poměr.

Zavrčel jsem a odplivl si do obilného lánu.

Koně jsem si vypůjčil před více než deseti hodinami. Uplynula hodina od chvíle, kdy jsme sjeli z awndynského vřesoviště a ocitli se na orné půdě. Do Hradu nám zbývalo dalších třicet hodin cesty. Za pět hodin mělo zapadnout slunce. Hodinu poté jsme měli dojet k zájezdnímu hostinci U labutího prstenu v husté partii lesa. Za osm hodin si budu zase potřebovat šlehnout.

Do lesa jsme vjeli ve čtyři odpoledne. Cesta ho čistě protínala napříč; otevíral se v něm široký prostor, jasné slunce pronikalo mezi stromy a dopadalo na zem v pohyblivých skvrnách. Mezi hromadami vybledlého dřeva rašilo kapradí a děhel. Na lipnicí porostlých paloucích se jako stojany se spodním prádlem tyčily bujné nachové náprstníky. Z výšky byla cesta jasně vidět – dvě koleje od kol vozů a mezi nimi travnatý pás.

Nad cestou se tetelil vzduch, až vypadala mokře a skelně. V každé prohlubni suché trati spočívala fata morgana stříbřité louže, která mizela, jakmile jsme se přiblížili, a znovu se na cestě objevila o kus dál v horkém vzduchu, který z ní vzlínal.

Minuli jsme vykáčené místo, kde se měly shromažďovat

vojenské oddíly. Zhruba každých čtyřicet kilometrů jsme míjeli zájezdni hostinec. Tyto hospody se stájemí byly zčásti obehnané vysokým opevněním. Mohli v nich nalézt útočiště cestovatelé, lovci a rolníci z okolních statků, kdyby je napadl Hmyz. Za posledních dvanáct měsíců takto daleko na jihu naštěstí k žádnému útoku nedošlo. Byl jsem přesvědčený, že v lese žádný Hmyz není; posledních pět let jsme po něm šli, jak se dalo.

Strízlík dřímál na hřbetu svého oře. Šermíř nepochytil pranic z umění jízdy na koni a teď seděl jako pytel brambor s bradou na hrudi, pokyvoval hlavou a trhavě se budil, až jsem si pomyslel, že spadne pod kopyta Atiny kobyly. Ata se pod džínovým pláštěm zamyšleně zakláněla. Nohy zapřené ve třmenech jí pevně obtahovaly kožené kalhoty kolem zřetelně se rýsujících svalů. Upírala zrak na zadek Bleskova hřebce.

Blesk les dobře znal a miloval ho. Na koleni měl položený luk, přes něj šíp nasazený na tětivě. Máte-li po ruce zbraň, vnímáte okolní svět jinak. Už jen tím, že jste vyzbrojeni lukem, se vám vědomí vyladí na pátrání po kořisti. Blesk naslouchal každému šramotu z mlází nebo lámajícím se větvíčkářům v klenbě stromů. Vnímál kodrcání bažantů, vrzání kobylek rozjařených horkem. Vnímál slabý pach vysoké a odlišoval ho od zápachu koní, divokého česneku a stojaté vody. Měl probuzené smysly – na venkově získají čich a sluch po hodině stejnou důležitost jako zrak. Méně zkušený lovec by vyskakoval při každé hře stínů a hned by sahal po šípech, ale Blesk byl sebejistý. Věděl, že máte vždycky víc času nasadit a vypustit šíp, než si myslíte.

Na cestě před námi jsem postřehl jakýsi rozruch. Stezka stoupala do mírného kopce; poblíž vrcholu ji úplně zatarasil zástup lidí. Na tuto vzdálenost jsem viděl pouze šmouhy barev, hnědé nebo černé oblečení, několik pohybujících se pík nebo vlajkových žerdí a uprostřed davu občasný jasný záblesk, který patřil buď zrcadlu, nebo vyleštěné oceli. Přimhouřil jsem oči. To mohla být Giova práce.

Zakroužil jsem nad svými druhy a zavolal jsem: „Blesku?“

„Ano?“

„Vpředu se děje něco divného. Chtěl bych zjistit, co to je.“

„Nejspíš nora, ve které bys mohl složit hlavu.“

Netrpělivě jsem mávl křídly. „Nějak se mi to nezdá... To, že jsem narkoman neznamená, že nemůžu normálně fungovat,“ zamručel jsem a vyletěl vzhůru. Na stupnici vykojenosti jsem byl jenom mezi jedničkou a dvojkou. Měli by se mnou jednat stejně, jako když jsem čistý, zvláště pokud mám dobrý materiál; rozdíl lze poznat jen po velice pečlivém zkoumání.

Rota čítající asi sto mužů pomalu kráčela do kopce za dvojítm

volským spřežením, které táhlo... Zpočátku to vypadalo jako obrovský zemědělský valník, přes který však ubíhal gigantický dřevěný trám. Vpředu byl hranatý trám připevněný k vodorovnému vratidlu, které se ježilo mohutnými špičatými držáky připomínajícími nedokončené kolo od vozu. Lano ze zkroucených šlach spoutávalo půl metru široký kožený prak. Byl to trebuchet, nástroj se strašlivým útočným potenciálem.

Temena hlav připomínající tečky zrůžověla, když ke mně muži natočili tváře. Honák švihl voly přes čumáky, a když se povoz s katapultem ztěžka zastavil, vsunul pod masivní kola dřevěné klíny.

Na vrcholu stoupání se rozprostíral další kulatý travnatý prostor udržovaný jako vojenské tábořiště. Plocha byla zastavěná stany, malými trojúhelníkovými přístřešky obklopujícími rozlehlý světlý plátěný stan. Většina byla prošoupaná, potřísněná bahnem, kolomazí a vínem, ale některé pocházely ze zbrusu nových zásob. Byly tu baldachýny a plátěné přístavky, ale neměl jsem čas si všechno prohlížet, protože lidé na zemi si mě všimli a začali hulákat. Muži z celého ležení se sbíhali do středu, kde doutnala obrovitá vatra. Prohrabovali ji, přikládali do ní, přihazovali nová polena a zelené větve.

K nebi stoupal hustý sloup tmavošedého kouře. Všiml jsem si, jak se blíží, a vzápětí jsem jím byl zcela pohlcen. Dým mě pátil v očích a v nose. Nedopatřením jsem ho natáhl do plic a prudce jsem se rozkašlal. Palčivý kouř mě pátil v hrdle. Měl jsem ho plné dutiny; ze zarudlých očí mi tekly proudy slz.

Vířily kolem mě černé vločky a jiskry. Na košili mi ulpívalo listí a kousky lišejníku hořící na okrajích. Plácal jsem si dlaněmi do břicha. Nakonec jsem se oslepený a zmatený z mračna dýmu vypotácel. Začal jsem padat. Vzduch kolem mě svištěl. Z míst, kde měla být obloha, se ke mně hnaly koruny stromů. Oblohu jsem měl pod nohama. Horečnatě jsem si mnul oči, vytrhl jsem se z nebezpečné rotace. Uvědomil jsem si, že jsem opět nad cestou, jen kousek od ní.

Nevraživí muži u volského potahu natahovali v chaotickém rytmu tětivy dlouhých luků a vypouštěli šípy. Vynesla se jich přímo na mě celá stovka; prudce jsem uhnul. Dlouhé šípy mi prolétly po pravé straně. Zasvištělo kolem mě jejich opeření, dosáhly zenitu, otočily se a řítily se zpátky na zem. Do tváře mi zavanul poryv vzduchu, který vyvolal nejbližší z nich. Vracející se šípy dopadaly na horní plochu mých křídel. Mezi peřím mi klouzaly dřívky. Vyrovnal jsem let a za zběsilého mávání jsem vyrazil nad stromy lesa.

V osobě, po které stříleli, se určitě nespletli.

Rozkřičel jsem se, rozrušený panikou: „Ve jménu Sana,

přestaňte s tím!“ Šípy se kolem mě řinuly jako těžké kapky deště. „Ve jménu... Císaře Sana, s boží vůlí...“ Ale příliš jsem kašlal.

Odletěl jsem mimo dostřel, ale muži ještě pět vteřin pálili, aby mi dali jasně na srozuměnou, o co jim jde. Široké hroty šípů mi za zády s rachocením dopadaly na nejvyšší větve.

Nasupeně jsem se hnál ke kočáru. Jaké to je, když vás zasáhnou? Když vám celé tělo probodne tvrdá dřevěná tyčka – ucítil bych ji v útrokách?

Přistál jsem vedle Bleska a Mlhy. „Viděli jste to?“

„Ano,“ potvrdil Blesk.

„Mířili přímo na mě. Na mě! Na Císařova Posla!“ Oblečení mi páchlo kouřem. Vysmrkal jsem se a prudkým pohybem si oklepl z prstů hlen. „Hajzli! Hajzli jedni! Divím se, že mě nezasáhli. Kdybych nebyl tak mrštný... Nepřestali s tím, ani když jsem na ně volal 's boží vůlí a pod záštitou Kruhu'!“

„A máme to,“ utrousila Mlha. „Neměls létat tak daleko dopředu. Teď vědí, že jsme tu, a brzy to řeknou i Giovi.“

„Na mě! Na Eszaje!“ Byl jsem natolik chytrý, abych věděl, že se netěším všeobecné lásce, ale nikdy mě nenapadlo, že mě někdo nenávidí.

„V tom táboře musí být něco, co před námi chtějí skrývat,“ usoudila Mlha.

„Nejspíš další zatracený obrovitánský prak, jako je ten, co ho táhnou do kopce! Nevšiml jsem si, jaké má sériové číslo.“

Popsal jsem jim volský potah a Mlha mi naslouchala s mírným úsměvem na rtech; buď se obdivovala Giovu důvtipu, nebo se nemohla dočkat štvance. Potom se zeptala: „Proč je ten prak v těchto končinách Eske, jestliže ho vezou na Hrad? To mu ho dala Vlaštovka? Nebo ho ukradl? Vidiš, Blesku: Awndyn je stejně proradný jako ostatní rovinská panství.“

Střízlík nevěřicně poulil oči. „Zůstaňme tady a uvidíme, jestli sejdou sem k nám,“ nadhodil.

„Na dostřel toho praku? A co takhle nosit terč a trochu jim to ulehčit? Jako výhru bychom jim mohli nabídnout zlato z cizích krajů!“ Blesk měl jasnější představu o Giově povaze.

„Musejí si hodně věřit,“ poznamenala Mlha.

„Vždyť po mně stříleli!“ zvolal jsem.

„Jante, přestaň lomit rukama a řekni nám – ty znáš tyhle cesty –, jak bychom mohli dorazit na Hrad, aniž bychom se kolem nich museli probíjet.“

„Jsme na půl cesty do Eske,“ odpověděl jsem. „Toto je jediná cesta vhodná pro kočár, pokud se nebudeme chtít vrátit do Awndynu a vyrazit po Šivelské cestě. To by nám zabralo o několik dní déle, protože bychom se dostali dvě stě kilometrů mimo trasu. A

nejspíš je to tam zatarasené válečnými stroji.“

Mlha si sundala čapku a prohrábla si vlasy, vlhké potem. V tváři se jí zračil stres, kterému právě čelila, kolem znepokojivých indigových očí měla napuchlou pokožku. „Tak půjdeme do lesa a obejdeme je z boku. Nesu důležité informace a nechci, aby se jich zmocnili.“

Střízlíkovi to připadalo ponižující. „Je-li třeba, můžeme i bojovat!“

„Obávám se, Mženče, že by zastřelili i tebe.“

Poručil jsem kočímu, aby s kočárem zamířil zpátky do posledního zájezdního hostince, hostince U hřivnáče, a tam vyčkal dalších pokynů. Kdyby tři dny žádné neobdržel, ať se vrátí do Awndynu. Nechtěl jsem přijít o majetek. Blesk, Mlha a Mženec slezli z koní a odvedli zvířata z cesty do lesního podrostu. Napřed se mi šlo ztěžka; trnité mlází se mi zachytávalo o kalhoty a trhalo je. Kolem nosů se nám vznášel pronikavý zápach kapradí. Ve větší vzdálenosti od cesty pronikalo lesním příkrovem méně světla a mezi kmeny rostlo méně vegetace. Dno lesa pokrývalo dubové a bukové listí suché jako troud, které chřupalo pod nohama a koňskými kopyty. „Doufám jenom, že to tu Giovi vzbouřenci nezapálí,“ podotkl jsem.

„Panebože, to ho napadne až teď!“ zasténala Mlha. „Vydej se dopředu na výzvědy, abys nám mohl říct, jak dlouho musíme jít tudy, než se budeme moct vrátit na cestu.“

Stáhl jsem si z ramene láhev s vodou, která šplouchla při každém mém kroku, a zavěsil ji Střízlíkovi na sedlo. Vyrazil jsem. Pohybovat se v lese zcela neslyšně není možné; historky, které líčí, že mí předchůdci něco takového dokázali, jsou jen lichotivé lži. Ale umím se pružně přizpůsobit a běhat mlázím tak rychle, že zvuky, které vydávám, nikdo nepřipisuje člověku. Shýbal jsem se pod větvemi, přeskakoval jsem chrástí a dlouhými kroky se hnál kupředu. Vyběhl jsem do svahu a vrátil se na cestu. Za táborem se zdála být opět volná. Schoval jsem se za strom, vykoul a okamžitě se zase stáhl. Kolem mě pochodoval další oddíl mužů s píkami na ramenou.

Opět jsem vyběhl, těšil se z pohybu, ale na každém kilometru jsem zahlédl další skupinky, takže jsem se vydal zpátky k přátelům mrštně se proplétaje hustým podrostem. Do úst se mi hnaly horké sliny; opět jsem se cítil skutečný. „Nevypadá to dobře – táhnou se po celé cestě! Mohli...“ Ztišil jsem hlas. „Mohli bychom jít lesem až do Eske, ale je to sto dvacet kilometrů, takže by vám to zabralo několik dní. Proto navrhuju, abychom pokračovali v chůzi až do setmění a potom se o něco dál pokusili vrátit na cestu, když by povstalci měli být utáboření nebo někde ubytovaní. Já budu dál

dělat zvěda.“

„Tak nás ved', ty zkouřený experte,“ řekla Mlha.

„Někde by tu měla být hospoda U labutího prstenu. Tam popíjejí i lidé z lesa, takže nakonec bychom měli najít nějakou stezku.“

„Krucinál, ty se pohybuješ tak rychle, že ani nevidím, kam šlapeš,“ zamručel Střízlík. „Žádná stezka tady není.“

„Tak si ji uděláme.“

Několik dalších hodin jsme se s koňmi na ohlávkách ubírali po mědnatě zbarvené půdě pod zeleně tečkovanou střechou lesa, v dostatečné vzdálenosti od cesty, aby nás nikdo neslyšel. Světlo začínalo pohasínat a soumrak postupně houstl. Nebylo jasně vidět na zem; připadalo nám, že kmeny stromů k nám plují, aniž bychom mohli určit vzdálenost. Měl jsem pocit, jako by nás sledoval nějaký myslící a mlčenlivý tvor. Nemohl jsem se rozhodnout, zda je velký a nepřemožitelný, nebo malý a ovladatelný.

Na cestě v sedlech koní se ostatní pohybovali pomalu, ale teď, když se museli vyhýbat stromům a křovinám trnitého mlází, šli ještě pomaleji, až se zdálo, že vůbec nepostupují. Cloumal mnou vztek. Nepřestával jsem je pobízet k rychlejšímu pohybu, až nakonec Mlha vyštěkla: „Já jdu tak rychle, jak můžu! Sotva vidím na cestu. Pořád o něco zakopávám, stejně jako tahle pitomá herka. Mám toho plné zuby; jsme bůhvíkde a Říše se najednou hemží lidmi, kteří námi opovrhují.“

Potom se mezi nás vložil Blesk. „Poslyš, Jante, tady si odpočiňme, dopřejme si několik hodin spánku a potom se podíváme, jestli je na cestě bezpečno. V novinách píšou, že Eske zmítají nepokoje, a já nechci být vyčerpaný, až pojedeme přes město.“

„Všichni jste tak neuvěřitelně liknaví,“ opáčil jsem, ale vzápětí jsem se svalil na zem a uvelebil se na listí. Ostatní, kteří neměli takové zkušenosti s bivakováním nebo nebyli tak bezstarostní jako Rhydani, se začali rozhlížet po nějakém travnatém místě nebo výrazném bodu, vedle něhož by se mohli utábořit.

Střízlík hodil na zem tlumok a posadil se na pařez, který byl tak zpráchnivělý, že se rozpadl na kusy. Šermíř si oklepával ze zadku mech a začal si rozvazovat boty.

Blesk přecházel sem a tam. „Myslím, že ve městě bude bezpečno, pokud v něm Gio nebude burcovat Zaskaje. Ti nevděčníci nechápou, jak tvrdě jsme pro ně celou tu dobu pracovali...“ Zaškobrtl o kořen stromu a uštědřil mu vzteklý kopanec. „Plížíme se tu tmou jako nějakí loupežníci!“

Poštovní dostavník předává zprávu z jednoho panství na druhé. Představoval jsem si, že si každý vládce uvědomuje, že Hrad je chráněn pouze tradicemi a jejich vlastní vírou. Skoro jsem slyšel, jak si myslí: co z toho můžeme mít my? „Polovina Rovin podporuje

Gia už šest měsíců. Vůbec netušíme, do čeho míříme.“

„Já vím jenom to, že si musíme pospíšet za Sanem,“ prohodila Miha. Udělala malé ohniště, rozbalila si deku a rozdělila se s námi o trochu trisského *panforte* a láhev červeného vína. „Myslím, že předtím, než ho nevyhnutelně chytíme, nám chce Gio způsobit co nejvíc bolesti. Řekla bych, že se nekojí přílišnými nadějemi, protože se uchyluje k velmi zoufalým metodám...“ Zasnula se a už nic nedodala. Z míst, kde se nám cesta přibližovala nejvíce, jsme slyšeli procházející lidi. Uspokojovalo mě, že můžu ležet ve skrytu a sledovat je, aniž vědí, že poslouchám.

Blesk vytáhl jednu ze svých knih. Psal svůj třístý romantický román, který se měl pravděpodobně odehrávat ve stejném duchu jako předchozích dvě stě devadesát devět, tentokrát však možná měl mít námořnický námět. Jejich obliba mě nepřestávala přivádět k úžasu. Za překlady svých nenápaditých, leč vášnivých spisků mi obvykle platí, ale vždycky si mou práci nechává zkontrolovat. Teď se mu ve tváři zračila roztouženost, silný cit, který na sobě zkoušel už mnoho staletí a do něhož nyní upadal bez větších obtíží. Osvojil si ho, když byla roztouženost v módě, třebaže se k němu nehodila. „Vlaštovku nemám nikdy nablízku, když ji miluji,“ pravil. „Kéž bych si s ní mohl promluvit. Za pohnutých časů nachází vnitřní sílu. Možná proto, že žije v bolesti a je vůči ní zatvrzelá.“ Povzdechl si a vrátil se k psaní s praktičností milovníka, který už déle než patnáct set let hledá stejnou povahu v různých ženách.

Poslední hodinu jsem nemyslel na nic jiného než na skolopendium. Sbíhaly se mi na ně sliny a bolely mě klouby. Nemohlo trvat dlouho a moje potřeba na mně musela začít být patrná. Je to jen slabost těla, říkal jsem si v duchu; to nejsem doopravdy já. Otevřel jsem malovanou krabičku na tabák zdobenou uzlíkovým vzorem, v níž jsem měl ukrytou zásobu drogy a stříkačku. Počínal jsem si nenápadně, abych nepřitáhl pozornost ostatních; ve skrytu duše jsem kypěl vzrušením a pocitem viny. „Nevadilo by vám, kdybych si šlehl?“

„Klidně si posluž.“ Miha opovržlivě zavrtěla hlavou, ačkoli bylo poznat, že si mě všímá.

„Dík. Ani nevíš, jak moc...“

„Už mi to začíná docházet,“ prohlásil Střízlík.

„No a co, že mě to jednoho dne zabije. Chceš trochu?“

„Ani náhodou!“ zvolal pohrdavě. Odešel na okraj mýtiny a postavil se k nám zády, aby se vymočil. Potom se vrátil a uložil se na kabát, s kordem na dosah ruky. Pokradmu mě pozoroval, předstíraje, že spí.

Dřepl jsem si a zakryl křídly oharek svíčky. Víceméně docista jsem olízal jehlu, zajel jsem s ní do plamene a naplnil ji obsahem

lahvičky se skřivánkem. Stáhl jsem si nadloktí obinadlem a vpíchl si jehlu do ruky. Vypláchl jsem stříkačku vlastní krví a vytáhl hrot z kůže. Potom jsem se skácel do listí. Udělalo se mi špatně od prázdného žaludku a vlna nepříjemného pocitu vyprchala, až když mě zaplavil pocit blaženosti. Postupně a vděčně jsem vypudil z hlavy úplně všechny myšlenky.

Korunami dubů kýval vítr, který se nás dole ani nedotkl. Každý poryv zazmítal nejvyššími větvemi v dáli, potom rozechvěl menší větve nad našimi hlavami.

Kdesi z hloubi lesa se ozvalo prasknutí. Blesk vzhlédl od knihy a potichu vstal. Ohnul si luk o botu a napjal tětívu. Rozdupal oheň, potom mě za kůži na krku vytáhl na nohy a zároveň mocně nakopl do zadku Střízlíka. Šermíř se s leknutím probudil a Blesk si přiložil prst na rty. „Kroky,“ zašeptal.

„Hmyz?“ Střízlíkovi se rozšířily oči.

Blesk zavrtěl hlavou. Za prvními několika stromy tonul les ve tmě. Napínal jsem uši. Zvuky kroků se šířily hluboko mezi kmeny z naší levé strany na pravou. Když se přiblížily, poznali jsme, že je vydávají lidé. Asi pět osob jsme měli přímo před sebou, ale připadalo nám, že se šramot táhne velmi daleko.

„Kolik jich je?“ zeptala se pohybem rtů Ata.

Blesk pozvedl volnou ruku s nataženými prsty, zafal pěst, potom prsty natáhl ještě jednou.

Střízlík vyskočil, zkřížil ruce na opasku a ve stejném okamžiku vytáhl kord i dýku. Mlha znepokojeně zašátrala po tepenském meči z roku 1851, který nosila připjatý k tlumoku.

Kroky se rozptýlily; lidé, kteří se pohybovali lesem, kráčeli asi tři metry od sebe. Upíral jsem do kropenaté tmy oči, ale nikoho jsem nezahlédl. Už jsme je měli vidět. Cítil jsem horký olej. Praskání se dál tiše ozývalo; už byli skoro u nás. Zastavili se. Rozhostilo se ticho.

Střízlík byl ve střehu.

Žlutá zář zalila naše ležení, jako by nastal den. Černá se rozskočila do barev a my jsme zůstali zaraženě stát. Příchozí nesli zakryté lucerny a všichni naráz zvedli stínidla.

Byl jsem oslepený méně než ostatní. Otočil jsem se, když z lesa za námi vyskočil jakýsi muž. Prohnal se s dýkou v ruce kolem Bleska a jediným šikovným pohybem ruky mu přetl tětívu. Bleskův mocný luk se zprudka narovnal.

Ozvalo se nepříjemné, ostré, suché prasknutí. V ramenech luku se od konců k držadlu objevily škvíry. Osmdesáti kilogramy síly nátahu ho zbraň švihla do paže. Blesk ucukl, aby mu tětíva nerozsekla tvář. Rozlámané dřevo zavržalo. Blesk hodil luk se

šípem na zem a chytil se za levou ruku. „Kčertu s tebou, Gio Ami! Zrádče a slídile!“ Pohotovým pohybem tasil meč, ale zdálo se, že ho naražená ruka úplně neposlouchá.

Koně ržáli a vyděšeně se vzpínali. Vytrhli kolíky a rozběhli se do lesa.

Já nemohl vzlétnout. Větve byly příliš těsně u sebe, abych se mezi nimi protáhl. Rozdrásaly by mě na kousky a určitě bych se jimi neprodral do volného prostoru. Sakra, mezi stromy není dost místa, abych křídla rozepjal, natož abych s roztaženými křídly běžel.

Gio volným krokem přešel ke Střízlíkovi a upřeně se na něho zadíval.

„Pomsta za to nestojí,“ řekl jsem tiše.

„Kometo, nejsi snad rychlík?“ ušklíbl se Gio. „Stojí za to sláva? Procházel jsem se Střízlíkovou oslavou a nikdo se mnou nemluvil. Když jsem vstoupil do síně, všichni Eszajové zmlkli a otočili se ke mně zády. Nevšímal sis mě ani ty!“

Namířil kord na Střízlíka. Pořád na sobě měl otevřený modrý redingot, pod nímž mu byla vidět nahá hrud'. Měl stejné zaprášené kalhoty zasunuté do ošoupaných bot s chrániči ostruh. Už nejspíš několik týdnů jezdil mezi panstvími a verboval cháttru. Světlé vlasy měl špinavé; z copu mu vyklouzly pramínky vlasů a visely mu kolem tváře. Opovržlivě ohrnoval ret, rysy obličeje mu křivila nenávisť; žhnula mu v očích, i když se zadíval na Bleska. Tohle není ten Gio, kterého jsem kdysi znával, pomyslel jsem si. Musím si dávat pozor, dokud nezjistím, co se z něho stalo. „O co ti vlastně jde?“ zeptal jsem se.

„Chci se utkat s *nováčkem*.“

Z řeči celého Střízlíkova těla číselo chvastounství. Otáčel dýkou jako paličkou na buben. „Já jsem Mženec. Budu žít, dokud se bůh nevrátí. Jaké je to být starší, Gio?“

Gio nepřestával na Střízlíka mířit kordem. Pokynul dýkou a přibližně dvacítkou mužů za jeho zády položila lucerny na zem a začala se blížit.

Blesk si stoupl před Mlhu.

Jeho rytířskost šla Giovi na nervy do takové míry, že se odvrátil od Střízlíka a bodl do prostoru pod Bleskovým mečem. Blesk ránu zkušeně odrazil. Gio měl kord načerněný leštídkem na boty; hrot skoro nebylo vidět. Bodl ještě jednou. Zvedl druhou ruku, aby vykryl Střízlíkův výpad shora.

„A do prdele,“ ulevila si Mlha. Vytáhla z pochvy svůj tepenský meč.

„Zachovej si čistou hlavu!“ zakřičel jsem na ni. „Nejsou víc než Hmyz – braň se!“

Do drogového opojení mi prosákla stará zločinecká zuřivost. Jestli na mě tihle chlapíci zaútočí, podepíšu si ortel smrti! Do bojové pozice se přede mne postavil vysoký rozložitý muž. Všechno bylo tmavé a nezřetelné, ale všiml jsem si, že má kolem zdobeného jílce omotanou fialovou stuhu Ghallainské šermířské školy. No nazdar. Je vyloučeno, abych obstál v boji s jedním z Giových šermířských instruktorů. Muž se usmál; zuby mu v zastíněné tváři zářily bělostí. Prohlížel si mě jako kocour několikanásobně menší myš. Vypjal pyšně hrud' a řekl: „Kometo?“

Šermířský mistr by se tak nechvástal, to by udělal jen učňovský pozér. Kluci z města museli věřit, že jsou zdatní rváči, aby si zvedli sebevědomí. Do hlavy mi stouplo horko. „Cože?“ zařval jsem.

Uskočil jsem před jeho čepelí, v bezpečné vzdálenosti se narovnal, potom jsem ho kopl kolenem do koulí, a když se hroutil k zemi, vrazil jsem mu do krku cepín. Hrot vyklouzl na druhé straně, blyštivý, zalitý krví.

Neviděl jsem Giovy další pohyby, protože jsem po muži skákal, oběma nohama na jeho hrudi, abych cepín vypáčil. Překulil jsem se a zarazil zbraň do nejbližší nohy s takovou silou, že jsem ji připíchl k zemi. Noha patřila muži, s nímž bojovala Mlha. Zavyl jako zvíře, trhl nohou, zakopl o násadu a vyrazil si cepín z boty. Odvrávorál do tmy.

Vypadalo to, že se z Gia stal člověk připravený umřít v boji za nesmrtelnost. Střízlík dupl a vyrazil proti Giovi. Ten výpad v půli cesty odrazil. Jeho kord a dýka se pohybovaly rychlostí Hmyzích tykadel a držely Střízlíka v šachu. Střízlíkovi se nepodařilo zaměstnat jeho čepel a Gio natáhl ruku doprava, aby sekl po Bleskovi.

Nikdo ze Zaskajů nebyl ochotný pomoci Giovi s Bleskem nebo Mžencem. Soustředili se naopak na mě, ostřeji se připravovali a snažili se sladit svůj útok. Zacouval jsem ke stromu a pokynul Mlze, aby udělala totéž. Ani na chvíli nepřestala nadávat, zatímco oběma rukama zvedala katanu. Po dokonalém ostří sklouzl paprsek světla, který nahnal vzbouřencům strach.

Gio kroužil kolem Bleskova krátkého meče čepelí kordu a potom prudce udeřil pod neohebnou polovinu zbraně. V pohybu ladně pokračoval a odrazil přímý výpad, který mu na hrud' vedl Střízlík. Ohnal se po něm nohou a kopnutím ho vyvedl z rovnováhy. Střízlík odskočil a roztáhl křídla.

Muž, který se pustil do boje se mnou, udělal čelem vzad a utekl. Podíval jsem se na Mlhu; třásla se, bílýma rukama svírala jílec a ve tváři se jí zračil nevěřící výraz. Z ostří čepele kanula krev. Její protivník ležel na zemi přetátý vedví. Po jediném srdečním stahu se mu kolem tuhých vnitřností rozlila krev. Pohnuly se mu rty, potom

strnuly.

„Do hajzlu,“ hlesl jsem. „Projela jím skrz naskrz!“ Nikdy jsem neviděl, co čepel navržená ke kuchání Hmyzu dokáže udělat s člověkem.

Mlha nic neříkala, snažila si v myšlenkách najít cestu z hrůzy, kterou zakoušela.

Gio se otočil na patě a vyrazil proti Bleskovi. Blesk se ho neúspěšně pokusil odrazit, ale před blížícím se hrotem se stačil jen instinktivně pootočit. Špička kordu mu nad pasem protrhla košili a zajela do zad.

Gio rychle černou čepel vyškubl, třicet centimetrů zalitých krví.

Blesk padl ztěžka na kolena. Gio se obrátil na Střízlíka.

Zaskajové znehybněli a zadívali se na Bleska. Ten už ležel na boku, prohnutý, s koleny pokrčenými, opřený o loket, s poraněnou částí těla zvednutou nad zemí. Oči pevně zavřené bolestí, zhluboka se nadechoval otevřenými ústy.

Hrdlořezi se stáhli, meče se širokými čepelemi skloněné. Giovo charisma vyprchalo a oni byli opět sami sebou, všichni do jednoho vystrašení. „Vidíte, co jste udělali?“ vykřikl jsem. „Zabili jste Lučištníka!“ Ani jsem se nesnažil skrývat paniku v hlase. „*Lorda* Mikavoda. Nejstaršího muže na světě po samotném Císaři! Okamžitě složte zbraně!“

Meče udeřily o zem. Všichni se otočili a vzali do zaječích, po jednom a po dvou, rozprchávali se lesem do všech stran. „San už vás postaví před soud!“ řval jsem za nimi. „Postarám se, abyste všichni viseli!“

Gio a Střízlík padesát metrů od nás dosud sváděli souboj na život a na smrt. Gio přinutil Střízlíka ustoupit k mohutnému dubovému kmeni, kde mu hrozilo nebezpečí, že zakopne o kořeny. Prohnal se kolem nich poslední Giův spojenec. Vyměnili si pohled – vyděšený muž naléhal na Gia, aby vzal nohy na ramena. Gio se ohlédl, uvědomil si, že kamarádi prchají a že přišel o svou příležitost. Odskočil ze Střízlíkova dosahu, vykřikl něco, co jsem nepochytil, a zmizel mezi stromy.

„Co to řekl?“ zeptal se Střízlík. „Jante, za ním!“

„Žádné takové – podívej na Bleska!“

„Honem!“ vyhrkla Mlha. „Pomozte mi s Rarohem! Rarohu, budeš v pořádku.“

Bleskova hranatá tvář byla bledá jako hlína; na čele mu vyrazil pot, tělo měl ztuhlé. „Nechte mě být,“ vydechl. Pokusil se mě odehnat a zvednout se do sedu, takže jsme ho společně se Střízlíkem podrželi, já z levé strany a Střízlík z pravé, a opatrně jsme ho opřeli o kmen. Posadili jsme ho zpříma a já mu vyhrnul košili, abych se podíval na ránu, kterou utržil.

Kord mu proklál předloktí levého křídla, pronikl mezi dvěma dlouhými kostmi – kostí vřetenní a loketní – a vyklouzl ven, propíchl biceps křídla a zaryl se mu hluboko do boku. Složené křídlo měl proto probodnuté dvakrát, zůstaly v něm dvě díry v místech, kam hrot pronikl dovnitř a kde vyklouzl ven, ale přesto mu ochránilo bok natolik, že v něm neuvízla celá čepel.

Blesk se snažil křídlo natáhnout, ale nešlo mu to. „Je to jenom škrábnutí,“ brblal nezřetelně a neurčitě. Chytil jsem ho za zápěstí, sevřel mu tři prodloužené prsty a rozevřel je se skřípáním, které se ozvalo z hloubi potřhané chrupavky. Z létací končetiny se mu v silných rázech řinula krev a celou ji zalévala. Ačkoli za normálních okolností připomínala šířkou volně roztaženého peří jestřába, teď, s promáčeným zlatým peřím přilepeným ke kůži, vypadala útle.

„Vodu. Horkou vodu.“ Obrátil jsem se na Střízlíka. „To zvládneš, ne?“

Střízlík přinesl misku horké vody z ohně, který rozdělala Ata, a začal Bleskovo křídlo polévat. „Bez nějakého toho pířka přežije,“ zašeptal jsem. „Ta rána v boku je vážnější. Utrhni kus té košile.“

Blesk se mi pokoušel vyškubnout křídlo z ruky. Radši by umřel vykrvácením, než aby se nacházel v tak nepatřičném postavení. „Promiň, Rarohu,“ řekl jsem nahlas. „Musíme to ošetřit.“

Otřeli jsme krev na zádech, kde jsme na kůži zanechali červenohnědou mapu pórů a čar. Kůže kolem místa vpichu byla houbovitá a mokvala. Blesk začínal být příliš zmatený, než aby se bránil naší péči. „Příště budu mít větší štěstí,“ podotkl ke Střízlíkovi, potom si opřel hlavu o kolena. „Ach... to bolí... *jak čert.*“

Na chvíli jsem mu stáhl křídlo svým obinadlem a mezitím jsem trhal proužky z jeho košile, abych připravil provizorní obvazivo. Nebylo možné určit, jak hlubokou ránu utřžil. Viděl jsem, že je delší než čtyři centimetry, ale naučil jsem se do ran nezasahovat. S vnitřním krvácením jsem nemohl dělat vůbec nic. Nemohl jsem zabránit infekci; neměl jsem šití, nic ze základních potřeb, jako je sádra nebo čistý obvaz. Blesk vypadal tak zesláble, že jsem cítil jen veliké zahanbení. Nikdy jsem ho neviděl v takovém stavu a nikdy k tomu nemělo dojít. Takhle to nebylo správně: podobně jako u Mírného Brodu jsem měl být já ten zraněný a Blesk mi měl pomáhat. Je druhým nejstarším Eszajem, nejbohatším nesmrtelným. Je středem Ptakky; naučil ml jejímu jazyku, etiketě, bojovým uměním. Jeho peníze drží při životě Tepen. Co se bude dít bez něho? „Panebože, co si počneme?“

„Dodělej to,“ poručila mi Mlha.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se pokorně Střízlík.

„Starej se o vlastní bídnou kůži!“ zařval jsem na něho. „Gio znal způsob, jak bojovat se dvěma muži, o kterém tys neměl ani ponětí!“

Mlha vyprskla: „Širo, pokračuj v práci. Střízlíku, ty běž sehnat koně.“

Střízlík se potácel lesem, padal, lámal větve a dělal strašlivý rámus. Když se vrátil s uzdami našich tří koní v ruce, Mlha od něho dvě převzala a nechala mu jeho zvíře. „Zajed' zpátky k Hřivnáčovi, najdi náš kočár a sežeň kočího. Já rozdělám oheň, abys věděl, kde jsme.“

Šermíř se zmohl jenom na klus, už ne na trysk; odvedl koně k cestě, potom jsme zaslechli, jak se nocí rozléhá hlučný dusot kopyt, který zvolna utichal. „Taky sis nemusel šlehnout takovou dávku,“ utrousila Mlha.

„Cože?! Vždyť jsem vás zachránil.“

Zatvářila se překvapeně. „Ale o vteřinu později jsem já zachránila *tebe*! Ten chlap, co jsem ho rozsekla, ten... Ále nic, zapomeň na to...“

Rychlá dávka by mě uklidnila a pomohla by mi jasně uvažovat. Nebo bych si mohl vzít všechno; bezvědomí vypadalo velice lákavě. Nepatřičnou myšlenku jsem zahnal a řekl: „Až do Hradu nedojede. Vlastně nechci, aby ležel v kočáru ani do Eske.“

Blesk se přinutil trochu vzpamatovat. Klidným, ale otupělým hlasem řekl: „San nás potřebuje. Dostanu se tam. Gio mi zlomil luk... Podejte mi můj luk; chci ho.“ Pomíjel bolest, což jsem na něm obdivoval, protože jsem se o to sám nejednou pokoušel a nikdy se mi to nepodařilo. „Já *nesnáším* kordy. Jsou to meče *vrahů*. Tohle je horší než...“

„Co si pamatuju, tak jsi nikdy zraněný nebyl,“ prohlásila Mlha.

„Kdysi dávno,“ vydechl Blesk.

„Něco bych ti mohl dát,“ nabídl jsem mu a pokynul jsem Mlze, aby donesla rozštípnutý luk a můj tlumok. „Všechno bude chvíli vypadat trochu divně, ale budeš příliš uvolněný, aby ti to vadilo. Nedělej si starosti a nech se –“

Blesk mě popadl za ruku a sevřel ji tak silně, až jsem sykl. „Žádné drogy. Slibuješ?“

Promluvil s takovou jistotou, že jsem přikývl. „Slibuju.“

Těžce se nadechoval, hrud' se mu nadouvala jako plátno stanu v prudké bouři. Potom se opatrně položil a během pár heknutí ležel v bezvědomí. Mlha přitáhla jeho okáزالý zlatý a světle žlutý kabát, v jehož šedé kožešinové podšívce se zachytávaly bukvice a polámané větvičky. Přikryli jsme ho jím.

Potom jsem se posadil kousek opodál na kořen stromu. Nevšímal jsem si krve, která mi prosakovala kalhotami, a pokoušel jsem se najít Kruh. Lékařka mi kdysi vysvětlila, jak na to, ale měla větší praxi než já. Sama se naučila vycítit, kdy se napínají nitky našich životů. Umí poznat, když má někdo na kahaníku, a potom

tlačí na Kruh a ten se dotýčného snaží podržet. Je možné, že se jako pavouk s prsty na neviditelných vláknech už dozvěděla, že Blesk utrpěl zranění. Musel to ucítit Císař; koneckonců je to on, kdo vytváří tyto vazby, kdo s námi sdílí čas a brání nám umřít.

Sledoval jsem, jak se Bleskovi zvedá a klesá hrud' v mělkých nádeších a výdeších šokového stavu. Kdyby se pohybovat přestala, chtěl jsem být připravený na onen strašlivý pocit, na onen okamžik, kdy se vytrhne z Kruhu. Ne, takto uvažovat nesmím.

Mlha se odkradla k ohni a obrátila se ke mně s rozhořčeným výrazem. „Zaskajové by neměli být vůbec *schopni* zabít Eszaje. Nesmrtelné přece nemůžeš takhle odrovnat! Raroh *nemůže* umřít. Ještě se vzbudí. Já Gia Amiho zabiju – zabiju ho – toho hajzla – jak se vůbec mohl opovážit?“

„Ato –“

Tloukla se pěstmi do stehů, až měla bílé vlasy úplně rozčuchané. „Gio Ami, až s tebou skončím, zbude z tebe tak málo, že se v tom ani pes nevyválí!“

„Podívej,“ opáčil jsem nahlas. „Ten výpad ho zasáhl do křídla a čepel mu nezajela hluboko do zad. Pokud se rána nezanítí prachem, nemusí být smrtelná. Ale jestli tu zůstaneme, ruku za to do ohně nedám. Vrať se do Awndynu a tam už se o něho může postarat ta jeho takzvaná milenka.“

Mlze se zablesklo v očích; jejich zář působila ve tmě napůl nepřítelně.

„Ne – pokračujeme na Hrad.“

„Tady jsme skončili tvým přičiněním. Zkus projednou plánovat s ohledem na někoho jiného než sebe samu.“

„Nemůžu uvěřit, že Rhydan má tu drzost přijít s něčím takovým!“

„Jsem jenom zpolo –“

Ale Mlha mě přerušila: „Jestli se stáhneme, bude výhoda na Giově straně.“

„Jako kdyby teď byla na naší!“ Vrhla jsem na ni zlostný pohled. „Střízlík nám svou nezákonnou pomstou pěkně zavaří, a nemusíš se do toho plést ještě ty. Postaví se buď všem Giovým stoupencům dohromady, nebo se s nimi střetne po jednom. Teď strhává nenávist už i tebe.“

„To máš pravdu,“ přitakala mírně.

„Eszajové mají pracovat společně, takže si svoji nesmrtelnost zaslužíme. Krucinál, Mlho, než se rozhoupeš ke spolupráci, objeví se bůh s hrnkem kávy v ruce. Vrať se do Awndynu, kam ti přinesu Sanovy pokyny, jak jsem to měl udělat hned na začátku.“

Plynuly hodiny a Střízlík se nevracel. Držel jsem hlídku u Lučištníka a napínal jsem oči v chabém měsíčním přísvitu. Mlha skoro pořád mlčela, ale byla stále nasupenější, až někdy k ránu vybuchla: „Měla jsem jet já!“

„Mženec sice jako jezdec za nic nestojí, ale je to nejlepší Šermíř,“ odpověděl jsem stroze.

„Tak kde teď vězí? To ho chytili?“

„Doufám, že ne. Blesk je na tom čím dál hůř, naštěstí to jde pomalu, protože je silný. Musíme ho bezpodmínečně dostat z téhle divočiny.“

Mlha se vztekla procházela po mýtině, lámala pod nohama větvičky a kopala suché listí do ohniště. „Buď zticha!“ sykl jsem. „A poslouchej; Gio by se mohl vrátit. Vy ostrované si vůbec neuvědomujete, kam až může doléhat zvuk, který vydáváte.“

Blesk se probral, ale při vědomí, nehybný, zůstal jen několik minut. Zkoušel jsem všechno kromě skolopendia, ale přivést ho zpátky k bdělosti se mi nepodařilo.

Povzdechl jsem si. „Gio si tímhle zabil šance na návrat do Kruhu, o tom není sporu. A možná by to šlo – jeden z mých předchůdců byl vyloučen, a pak se vrátil.“

Ata zavrtěla hlavou. „U Poslů byla tak velká fluktuace, že svoji pozici brali sportovně; vnímali ji jako dočasnou výhru a způsob, jak si o několik let prodloužit život. Vzpomínám si na jednoho muže, o tři nebo čtyři Posly zpátky, který, když prohrál se svým Vyzyvatelem, vstoupil do Říšského vojska. Viděli jsme ho, jak zestárl. Ale většina lidí, kteří odejdou z Kruhu, je příliš zdrcená, aby se do něj pokoušela dostat zpátky.“

Kdybych já byl z Hradu vyloučen jako Posel, pokusil bych se Sana přesvědčit, aby pro mě v Kruhu vytvořil nové místo – Eszaje pro průzkum terénu. Jednou mě třeba někdo dokáže předběhnout, ale nikomu se nepodaří nahlížet na svět z ptačí perspektivy. Teoreticky je možné, aby měl někdo v Kruhu dva tituly, ale nikdy k tomu nedošlo, protože je velmi obtížné zastávat i jen tu jednu funkci. Vzhledem k faktu, že každý Eszaj musí být poražen za podmínek, které si sám stanoví, bych každopádně bez ohledu na to, kdo se mi postaví, uzpůsobil podmínky Výzvy svým přednostem.

Ve skutečnosti se bojím pouze nástupu dalšího hybridního tvora, jako jsem já, který se naučí létat a zčistajasna se objeví s Výzvou. Pokud vím, tak jsem unikát a dávám si pozor, abych neměl děti. Kam paměť smrtelníků sahá, jsou vztahy mezi Temninami a Ptakkou úděsné; Rhydani a Ptakkové jsou aktivní nepřátelé, přinejmenším v oblasti Karnissu. Víím pouze o jednom smíšeném manželství – tehdy se Sojka „Dara“, vojenský kapitán z Ostnovodu a muž vybraného vkusu, vydrápal do Suti, aby si našel manželku.

Sojka byl můj nejlepší voják a po bitvě u Pasquinské věže před bezmála třiceti lety, kdy byl zabit dolnosedelský vládce, jsem Sojku a jeho manželku Geňu určil za vládce dolnosedelské pevnosti. Věděl jsem, že tam nad nimi budu mít neustálou kontrolu, a zvláště pak nad všemi jejich potomky, kteří by se mohli vyznačovat sprinterskou rychlostí a dlouhými křídly. Ale naneštěstí pro Sojku byla správa dolnosedelské pevnosti rizikové zaměstnání a Sojka o jednadvacet roků později umřel bezdětný, když si na něho u Zdi počíhal Hmyz.

Obloha postupně bledla; tma se scvrkávala do dlouhých stínů stromů táhnoucích se přes celý les. Ozval se ranní chorál; probouzeli se hřradující ptáci a švitořili z větví nad našimi hlavami. Mlha jim naslouchala s krajní podezíravostí, zatímco žvýkala poslední zbytky *panforte*.

Zarazila se, protože od cesty zaslechla klapot kopyt a těžký skřípot železem obitých kol kočáru. Mezi stromy zazářilo a pohaslo světlo. Rachot ustal. Ozval se Střízlíkův hlas:

„Kometo? Haló!“

„Hej, Mženče!“ zavolal jsem. „Tady jsme!“

„Dobré ráno. Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho. Je to kus cesty a všude byli vzbouřenci.“ Mladíkův hlas k nám doléhal kolísavě, zastíráán tupými ranami, protože si k nám prosekával cestu orosenými trnitými keři. Nakonec vylezl z houští, zazubil se a ukázal kordem na cestu. „Ale už jsem je všechny nechal za sebou.“

Pokynul jsem mu, aby mi pomohl zvednout Lučištníka. „Mám pocit, že bych se Bleska neměl dotýkat,“ řekl.

„Rozumím. Když jsi byl malý, poslouchals historky o jeho dávných hrdinských kouscích, že? Tak ho chytني za nohy a já mu zvednu ruce.“

S vypětím sil jsme přes nerovný terén vynášeli Bleska z lesa. Bezvládný a bez života nám připadal ještě větší a byl zatraceně těžký, třebaže měl duté kosti. Střízlík vylezl do kočáru a natáhl ruce, aby ho uchopil v podpaží a vytáhl nahoru.

„Není to ten nejelegantnější kočár, ve kterém by si přál cestovat,“ podotkla Mlha suše, ale se zřejmou úlevou.

Položil jsem Bleska na bok, na podlahu, protože na sedadlech ležely naše námořnické kufry. Z rány v zádech se mu znovu spustila krev, tmavá a chuchvalcovitá. Mlha zastavila líný tok posledním kusem hadru. „Co mám dělat?“ vyštěkla. „Nemám sebemenší tušení, jak se starat o raněné. Jante, pojed' s námi do Awndynu. Tris leží tři tisíce kilometrů daleko a tvoje hlášení bude v téhle chvíli u Sana jen těžko figurovat na seznamu priorit!“

„Ale já musím Sanovi pomoci shromáždit vojsko proti Giovi.“

„Gia nezastavíš,“ ozval se Střízlík, „jsi jenom Posel... Sakra, omlouvám se, Jante.“

„Neopovaž se vyrazit za Giem!“ varoval jsem ho. „Sedni si nahoru ke kočímu.“ Střízlík vyskočil na sedátko s úzkostnou poslušností kapitána, který přijímá přímé rozkazy. Využil jsem příležitosti, abych zašeptal: „Doprovodím vás do Awndynu a cestou se nebudeme nikde zastavovat. Ale až vás opustím, Mlze nedůvěřuj. Nemá tě v lásce, Střízlíku; všechno jsou to lži. Jestli víš, co je pro tebe nejlepší, nevěnuj pozornost jejím svůdným slovům a hlubokým výstřihům. Bez Bleska nemáme před jejími intrikami prakticky žádnou ochranu. A taky – nikdy jsem si nemyslel, že to budu říkat, ale dávej si pozor na Zaskaje. Příliš mnoho z nich je Giovými oddanými stoupenci.“

„Jante, s tou opatrností to už přeháníš.“

„Ne. Udělej, co ti říkám. Až se vrátím se Sanovými pokyny, chci tě vidět živého.“ Vlezl jsem do kočáru a zabouchal do stropu. Kočí práskl otěžemi a stále rychleji jsme ujížděli po rovné cestě. Les tvořil po obou stranách jednolitou palisádu stromů. Na Cestě letek vládlo takové ticho, že jsem měl potíže uvěřit, že k našemu zoufalému boji vůbec došlo.

Do panského sídla jsme dojeli po pětihodinové jízdě a já se hned pustil do hledání léků. Všechno jsem vysvětlil Vlastovce Awndynské, která se postarala, aby Lučištník dostal čistou postel. Místní felčar měl sice všech pět pohromadě, ale zdálo se mi, že je úplně bezradný.

Napsal jsem dopis, který měl Vlastovčin kurýr co nejrychleji doručit Lékařce na Hacilitskou univerzitu: „Určeno výlučně do rukou Elly Kapky. Vydej se za doručitelem tohoto vzkazu na awndynské panství, kde Blesk leží ve vážném stavu – byl pobodán kordem. Jedna rána mu dvakrát pronikla křídlem a způsobila mu zranění v zádech v blízkosti ledvin, z níž při sebemenším podráždění vytéká krev. Má zrychlený pulz a trpí dušností; čepel kordu byla špinavá. K.J.Š.“

Podařilo se mi několik hodin prospat, ale až v pondělí večer, celých čtyřadvacet hodin poté, co jsme byli přepadeni, jsem cítil, že můžu Bleska opustit a vydat se na Hrad.

Letěl jsem nápadně jasnou oblohou. Nad lesem šepotal měsíc v úplňku. A nade mnou hvězdy mezi hvězdami; dobře známá souhvězdí bylo takřka nemožné rozeznat mezi záplavou slabých světelných bodů. Začala na mě doléhat nezměrnost toho, k čemu došlo. „Rarohu,“ zvolal jsem nahlas. Blesk byl zraněný. Ale proč

ted'? Prežíval tak dlouho. Nikdy se mi nedoneslo, že by ho zranil Hmyz; ublížit mu dokázali jenom lidé, ted' když se Říše hroutila. Letěl jsem ochromen zoufalou osamělostí. Opustila mě Alka a ted' jsem přišel i o Bleska. Musím si vzít trochu víc skolopendia, pomyslel jsem si, a najednou mě vyděsilo, že bych mohl. Ted', když jsem byl sám, mi skolopendium nahánělo nepopsatelně větší hrůzu.

Zvláštní. Mával jsem křídly a jejich síla mi dodávala sebedůvěru. Na nikoho se nemůžu spoléhat. Všechno, co ted' udělám, záleží jen na mně, a musím zůstat při smyslech. Musíme důvěřovat Císaři. Za nízkého letu, letu nocí, letu zpátky na Hrad, jsem se konci křídel dotýkal lesní klenby.

Kapitola čtrnáctá

Držel jsem se Esekské cesty, šedé linky rovně ubíhající lesem. Kdybych se musel spoléhat na svůj kompas, boční vítr, byť nepříliš silný, by mě odnesl na sever několik kilometrů mimo trasu.

Za úsvitu se Hrad objevil jako tmavá šmouha na obzoru. I na tuto vzdálenost jsem cítil napětí: něco bylo v nepořádku. Desítky ohniček hořely těsně u okraje lesa, který přecházel do svěží trávy pozemků obklopujících Hrad.

Zpod stromů se rozutíkávaly stovky teček – běžící muži, kteří se cílevědomě shlukovali na několika místech a pouštěli se do práce. Přiblížil jsem se a díval se, jak kácejí dřevo, jak neuspořádaný dav vytváří šiky. Opustili povozy, aby zatarasili poslední úsek cesty, a na okraji lesa natahovali mohutná ramena trebuchetů. Napočítal jsem šest strojů toho největšího kalibru. Muži s lopatami spěšně plnili bedny protiváh hlínou, zatímco další skupina systematicky rozebírala poslední strážní věž na Esekské cestě, nakládala na vozy jednotlivé bloky, rozvážela je a kupila u každého katapultu hromadu materiálu.

Těsně za linií trebuchetů se Giovi povstalci postavili do dlouhého nepravidelného oblouku před východní zdí Hradu, se středem naproti Jelčí bráně. Na druhé straně prostranství, zády k Hradu a vnějšímu příkopu, stála mnohem menší formace, obránci Hradu.

Z jedné strany je rámovala Severovýchodní a z druhé Jihovýchodní věž: kostřavský speciální oddíl, šivelský speciální oddíl před kostřavským obecným vojskem a šivelským obecným sborem – kompletní vojska dvou rovinských panství, ale jenom dvou. Buď byla rebelie nesmírně rozšířená, nebo se panstvím nepodařilo včas naverbovat dostatek mužů. Ve větru pleskaly vojenské zástavy, zvuk, který mě vždycky naplňoval hrůzou. Ve

středu se skvěl pevný blok těžce ozbrojených hastajů – veteránů speciální pěchoty – a postava tak mohutná, že když jsem nad nimi prudce zatočil, poznal jsem v ní Tornáda. Po obou stranách sešikovaní kopiníci zvedali les přetlačujících se kopí. Na bocích netrpělivě hrabala kopyty jízda a nad početnější skupinou povlával chochol Krupova bílého oře. Všichni věrní vojáci byli nezvykle dobře vyzbrojeni a lesklo se jim brnění – s odranými povstalci vytvářeli záměrný kontrast.

Zatřpytily se stovky přileb, když pozvedli zraky, aby se podívali, jak jim přelétávám nad hlavami. Zamával jsem jim. Nedívejte se na mě, říkal jsem si v duchu; sledujte rebely! Proletěl jsem nad spojovací hradbou a její mohutnost mě trochu uklidnila. Podél východní stěny byli mezi cimbuřím rozestaveni lučištníci Říšského vojska – najednou jsem si uvědomil, že zoubkování věží není jen pro ozdobu; obránci na poprsníku se mohli za každým zubem cimbuří skrýt před střelami. Ale Hrad byl jediná pevnost, která byla cimbuřím vybavena – opevnění postavená proti Hmyzu, jako třeba Dolní Sedlo, ho neměla nebo nepotřebovala. Hrad byl pevnost navržena k obraně před lidmi stejně jako před Hmyzem. „Do prdele,“ vyhrkl jsem nahlas užasle. „Před jak dlouhou dobou tohle San už očekával?“

Obě vojska stála proti sobě a poslouchala cvakání šestice stále těsněji přitahovaných ramen trebuchetů. Jedna i druhá strana čekaly, až protivník udělá první pohyb. Vybral jsem zatačku kolem Jihovýchodní věže, protože mě napadlo, že Puštíkoví stejně neřeknu nic, co by neviděl ze země, takže jsem v jitřním vzduchu krouživě stoupal asi dvě stě metrů vzhůru a dával si pozor na další šípy.

Z hlavního oblouku vzbouřenců se oddělili lučištníci a začali pomalu postupovat k Hradu v jakémsi rozvolněném valu. Tornádovi pěšáci odpověděli tím, že si háky pospojovali čtvercové štíty do jednoduché stěny. Hned vzápětí si šiky zvedly štíty nad hlavy a vytvořily provizorní střechu proti šípům. Nic podobného této prazvláštní formaci jsem jaktěživ neviděl, ale obdivoval jsem Puštíkovu vynalézavost.

Za třesnutí protiváhy s trhnutím vystřelila vzhůru ramena všech šesti trebuchetů. Byl jsem vysoko nad nimi a sledoval, jak v oblouku letí šest kamenů. Jeden se zřítil těsně před strojem – projektil byl příliš lehký; ani dva prostřední nedoletěly do cíle, jen vyryly brázdy v trávníku; čtvrtý s praskáním prosvištěl korunou nejvzdálenějšího platanu koňského výběhu a dopadl za mohutného výstřiku bílé vody do hradního příkopu. Dva balvany mi připadaly, že se zvětšují, když se pode mnou řítily nahoru, potom se cestou dolů zmenšovaly a narazily do cimbuří. Z obkladového kamene se rozlétly odštěpky a lučištníci se vrhali do bezpečí.

Z lesa se ozval slabý triumfální jásot povstalců, zabarvený strachem z vlastní troufalosti. Skupinky mužů tahaly za vratidla, aby stáhly ramena trebuchetů zase dolů; potom další dovrávoraly ke kapsám a do každé skulily po novém kamenu.

V hrůze mi hlavou bleskla myšlenka: to s tím Puštík nebude nic dělat? Vždyť ti lidé už prakticky ničí Hrad! Zaskajové na *nás* doopravdy útočí! Co jsme jim udělali, že nás nenávidí do té míry, že nás chtějí zabít? Chtějí ublížit Císaři a zlikvidovat Kruh? Jestli se Gio dostane dovnitř, zná cestu do Trůnního sálu. Zatočila se mi hlava z představy, co by se stalo, kdyby všichni Eszajové najednou zjistili, že jsou opět smrtelní.

Za necelou minutu byly trebuchety opět připraveny vystřelit – jejich obsluha se zjevně rekrutovala z vycvičených esekských vojáků. Mířili čím dál přesněji: do cíle nedoletěl pouze jeden projektil, který dopadl před Mřížovou bránu v jihovýchodní zdi. Jeden zaletěl příliš vedle a zasáhl hrazení výběhu, které explodovalo v mračnu třísek; zbývající čtyři třesky do spojovací hradby. Z Hradu se do vnitřního příkopu sesunula další suť. Všiml jsem si, že byl odstraněn dřevěný most k Jelčí bráně.

Nyní začali povstalečtí lučištníci vypouštět na hradní vojáky spršky šípů. Ty se zabodávaly do příkrovu štítů, kterými se chránili pěšáci, ale nacházely cíle v koňské srsti a šířily poprask a zmatek kavalerií.

Krup Rosinante toho měl dost.

Mávnutím ruky dal svým jezdcům pokyn a ti vyrazili. Stále zrychlovali, rozbíhali se do tenké linie a pozvedávali kopí. Lučištníci se okamžitě otočili a hnali se zpátky do bezpečí mezi vlastní kopiníky. Ze vzduchu jsem viděl, že to nestihnou. Krupovi muži, rychlí jako Hmyz, je dostihli. Rýhované hroty kopí navržené k rozbíjení krunýřů hladce pronikaly měkkými těly Ptakků a lidí. Polovina jezdců nechala svá kopí vězet v probodnutých obětech a tasila meče, jimiž pokračovala ve výpadu ke vzbouřeneckému šiku.

Byl jsem... nikdy jsem nečekal, že spatřím, jak smrtelníci bojují s nesmrtelnými, a právě na tomto místě. Před Hradem, kde Eszajové vedou vojáky proti Zaskajům, které jsme odpřisáhli chránit! Naplněn odporem jsem se otočil a vyrazil k Trůnnímu sálu.

Zatímco mě vítr strhával ze směru, kopáním jsem se vzdaloval od vrcholů věží a střech z olověného plechu, které se pode mnou rychle přibližovaly. Od Jelčí brány se ozvala další strašlivá rána.

Věž Trůnního sálu se hnala tři sta metrů do výšky jako zmrzlá fontána. Její stín se otáčel na gigantických slunečních hodinách na stupňovitém trávníku. Byla postavena na Pentadrickém paláci, který se po jejím dostavění zabořil o devadesát centimetrů hlouběji

do země. Pod tlakem se objevovaly malé škvíry v trámech a praskliny v omítce. Základnu měla z tvrdšího kamene, aby svou vahou nerozdrtila stavební díly.

Horní část Trůnního sálu prorážela okna ze skla v základních barvách. Celek korunovalo rozetové okno, které mělo na šířku dvacet metrů. Jedna z jeho vícelistých tabulek byla otevřená, mohl jsem se jí protáhnout. Přitáhl jsem si křídla k tělu a složil je, když jsem ucítil, jak se peřím zlehka otírám o svislé příčky. Míhl se pode mnou obloukovitý parapet; proklouzl jsem dovnitř.

Zšeřelá, ztichlá síň byla pět set metrů dlouhá, křížová klenba stropu se táhla ve výšce třiceti metrů. Na vzdáleném konci stála černá zástěna; hluboko pode mnou se rozkládala dlaždicová podlaha se šarlatovým kobercem. Když jsem se objevil před rozetovým oknem, s křídly rýsujícími se na pozadí červenomodrého světla, vzhledli ke mně lidé vysocí asi jeden centimetr.

Letěl jsem ve výšce éterického ochozu zdobeného mramorem nejrůznějších odstínů. Nad sebou jsem měl menší lomená okna, pod sebou velká arkýřová okna rozdělená lomenými oblouky. Každé okno skýtal dílčí pohled na jinou část Hradu.

S každým mávnutím křídly jsem stoupal a klesal. S každým mávnutím jsem minul jeden oblouk – se sloupy podobnými svazkům tenkých trubek, které podpíraly žebra křižující strop. Pohyboval jsem se v dokonalém rytmu s oblouky podloubí, které pochodovaly Trůnním sálem. Setkávaly se v úběžném bodě, kde sedává Císař.

Ozdoby na závěrných kamenech klenby působily impozantně – oboustranná sekera, dubové listí, želvy, překypující rohy hojnosti, květy složité jako chryzantémy. Na stěnách se odráželo jasné denní světlo. Slunce zářilo na východní stranu a po celé délce západní klenby vrhalo stíny lomených oken. San každý den sleduje, jak se tyto stíny naklánějí, zkracují a znovu objevují na východní klenbě. Strop nad jeho hlavou mizí do osmiboké věže; za zády mu září sluneční symbol.

Vůně kadidla houstla. Střelci na ochozu se tvářili úzkostlivě; potom mi zorné pole vyplnila vyřezávaná ebenová zástěna. Spustil jsem nohy a jemně přistál na koberci těsně před ní, proklusal jsem portálem – přitom jsem opět přitáhl křídla k tělu a složil je. Ladně jsem poklekl před pódiem.

„Můj pane Císaři, vrátil jsem se z Trisu a očekávám vaše rozkazy.“

Sálem zaburácela rána, kterou prorážené zdi už nedokázaly ztlumit. Škubl jsem sebou. „Co se tam děje? Mohu nějak pomoci?“

„O situaci venku mě bude informovat garda,“ odpověděl San.

„Mám pravdu, když soudím, že o vzpouře mi nesdělíš prakticky nic nového?“

„Blesk je zraněný. Nechal jsem ho na awndynském panství.“ Nastínil jsem mu, jak došlo k přepadení, zmínil jsem se o lodi s nákladem koření a *Buřňáčkově* ukrytém v průrvě útesu. Odmlčel jsem se při každém zadunění nebo salvě křiku, přemýšlel jsem, jestli se přibližují. Slyšel jsem ten nejhlasitější řev, chaotický a nesourodý. Byl jsem celý nesvůj – proč mě San nepošle ven sledovat střet? Kameny rozbíjely hradby a ničily budovy v proraženém otvoru. Jsou schopní probít se až k Paláci? Jestli je Tornádo neudrží mimo dostřel, Gio bude mířit na věž.

Císař nezúčastněně poslouchal a nakonec pravil: „Jen klid, Kometo. Lučištníkova zranění nás rmoutí, to bezesporu, ale on není celý Kruh. Existují jiné způsoby, jak Gia porazit. Pověz mi o Trisu – všechno, co se týká toho ostrova.“

„Mám u sebe Mlžinu písemnou zprávu.“ Vytáhl jsem z tlumoku zmuchlaný svazek papírů, vyšel čtyři schody k pódiu a podal je Sanovi. Sledoval mě pronikavými očima z vyzáblé, vlčí tváře. Pod slonovinově bílým pláštěm se mu k loktům táhly volné rukávy. Na útlych ramenou se mu vlnily jemné bílé vlasy.

Kolem zástěny proběhl gardista lapající po dechu a natáhl se na podlahu. Jeho smysl pro etiku se tloukl s naléhavou potřebou sdělit Císaři nejnovější informace. „Můj pane,“ hekal, „kopiníci z řad rebelů odrazili Krupovu jízdu, ale ztráty nejsou nijak významné. Tornádo říká, že pokud má zastavit trebuchety, musí v bitvě prorazit vzbouřecké šiky.“

San přikývl. „Sděl Tornádovi, že mám v jeho úsudek plnou důvěru. Připomeň mu však, že jakmile zlomí nepřátelský odpor, nesmí se pouštět do žádného pronásledování.“

Gardista se škobrtavě postavil, uklonil se a odešel.

„Můj pane,“ ozval jsem se, „možná bych měl jít pomoci Silákovi. Stojí proti nám mohutná přesila.“

Císař se pochmurně usmál. „Tato situace není neočekávaná. Královna Eleonora minulý měsíc nabídla polovinu svého vojska na ochranu hradeb. Odmítl jsem ji, neboť účast Ptakky na jakémkoli podobném střetu by jen prohloubila vzájemnou revnivost. Rovinská panství naopak prokázala svou oddanost i slabost Giových stoupenců.“

Následovaly dvě další rány, které dělila pouhá vteřina; padající tašky, pak ticho. Opatrně jsem se na Sana podíval, neschopen skrýt pochybnosti.

„Kometo, měj na paměti, že Kruh se skládá z nepřemožených. Chrání nás nejsilnější válečník a nejlepší jezdec. Tyto zdi byly postaveny řadou nejvýznačnějších světových architektů. Gio Ami

sice může být *druhým* nejlepším šermířem v historii, ale nemůže být všude. Jeho přívrženci mají neloajální povahu, jinak by se k němu nepřidali, a jakmile se tato bitva obrátí proti nim, nebude si je schopen dlouho udržet.“

„Můj pane.“

„A teď tedy to hlášení o Trisu.“

Pustil jsem se do popisování všeho, co se nám přihodilo během plavby, v chronologickém pořadí. Nacházel jsem potěšení v poctivém plnění svého úkolu. San poslouchal, jak hovořím, a sledoval, jak se chovám, přecházím před pódiem sem a tam po koberci, v rudé kaluži světla linoucího se okny z barevného skla.

Ozvalo se další zadunění a třesk rozbitého skla – dalekohledy a sluneční časomíry na Nádvoří Hvězdných hodin. Císař se zamračil a poslal jednoho gardistu zjistit škody. Nádvoří Hvězdných hodin bylo plné přesných nástrojů, které určují čas pro celé Čtyřzemí. Dokonce se jím táhne základní poledník Čtyřzemí; severní osa, která v Císařově trůnu protíná v nultém stupni východní osu.

Do sálu vtrhl další voják. Ustoupil jsem, aby mohl padnout na kolena před trůn a vychrlit ze sebe poslední zprávy, tak jak je viděl z pozorovatelný na věži Přadenové brány. „Speciální vojsko napadlo střed rebelů. Jízda se znovu seskupuje po křídlech.“

„Výborně, vrať se na svou pozici.“

Pomyslel jsem na Sanův obrázek v *Tris Istorio*. Opět se choval jako kapitán vojska. Pustil jsem se znovu do líčení, ale každou čtvrt hodinu mě přerušovala hlášení o probíhající bitvě. Pauzy mezi nárazy projektilů z trebuchetů se prodlužovaly a řev se ozýval z větší vzdálenosti. Tornádo a Krup zahánějí povstalce, napadlo mě s úlevou.

Hovořil jsem tak dlouho, že jsme museli audienci přerušit, abych se mohl najíst. Čtyři sta kilometrů, které jsem právě uletěl, si vybíralo daň. Když jsem skončil, blížil se večer a kanonáda už nebyla nějakou dobu slyšet. Nervózní sloužící přicházeli zažínat stojací lampy a stahovat ze stropu svítelný na řetězech, aby je také mohli rozžehnout. Byl jsem vyčerpaný nedostatkem spánku a po Sanových otázkách jsem se cítil jako zbitý.

Upíral jsem oči na čtyři sloupy z drahokamů, stojící ve výklenku za trůnem: modrý azurit symbolizující Ptakku, nachový porfyr symbolizující Morenzii, zelený jadeit pro Roviny, stříbřitě šedý hematit jako symbol Temnin. Vůbec poprvé jsem si všiml, že ačkoli byly všechny čtyři sloupy rozestavené v pravidelných vzdálenostech, nevyplňovaly apsidu symetricky. Úplně vpravo bylo místo pro další sloup, v těsné blízkosti několika schůdků, které sestupovaly ke klenutým a železem pobitým dveřím do Císařových soukromých komnat. Bylo to volné místo, kde stával sloup

symbolizující – Pentadriku.

Do síně vstoupil příslušník Říšského vojska, uklonil se, a aniž se Císaři díval do očí, podal poslední hlášení. „Tornádo vzkazuje, že povstalci byli zahnáni. Gio Ami se neodvážil střetnout se s ním v souboji a jeho tělo není mezi padlými.“

„Výborně. Vyřidte Tornádovi a Krupovi, aby mi přišli podat vlastní hlášení, jakmile toho budou schopni.“

Voják odešel a San opět spočinul pohledem na mně. „Tak vy jste tam ten Hmyz nechali volně pobíhat?“

Trhal jsem si rozpáraný šev bezprsté rukavice. Přesně v této chvíli se Hmyz nejspíš cpal Kafarnaumskými. „Ano, můj pane. Respektovali jsme přání Trisánců. Už tak se s nimi v budoucnosti povedou obtížná jednání; krizi jsme nechtěli víc jitřit. Sáh Mlžinu nabídku nesmrtelnosti snadno odmítl, protože pro senát je nesmrtelnost pouze mlhavý koncept. Polovina senátorů v ni nevěří.“

„Rozumím. Nepodařilo se vám je přesvědčit. Ve skutečnosti jste jim poskytli o důvod víc, aby nám nedůvěřovali. Tento stav je třeba napravit, a to urychleně. Kometo, opravdu ses snažil. Ale můžeš ze sebe vyždímat ještě víc?“

Uklonil jsem se. Během večere, kterou jsem pojídal v prázdné strážnici, San sepsal list, který nyní položil na mramorové opěradlo trůnu a který úhledně zapečetil karmínovým sluncem. Obezřetně se na mě zadíval, jako by mi z tváře dokázal vyčíst všechny moje niterné myšlenky. Nakonec opět promluvil: „Giovi přívrženci zadržují naše kočáry na celé trase mezi Hradem a Kobaltem. Gia není snadné vypátrat, jak se zdá, objevuje se, jen když sám uzná za vhodné. Tento dopis“ – uchopil malou obálku – „musí být bezodkladně doručen Mlze. Máš někoho, komu bys mohl důvěřovat, že to v pořádku provede?“

To byl mizerný precedent: měl jsem požádat smrtelníka, aby vykonal moji práci. „Vzkazy jsou v opravdovém bezpečí, jen když je doručuji já osobně,“ odpověděl jsem.

Sanovy bledé tenké rty se v koutcích mírně zvlňily. „O tom nepochybuji, Kometo. Ale pro tebe mám jinou práci. Gio Ami se po tomto nezdaru pokusí opět shromáždit svoje stoupence. Víím, že za dva dny organizuje shromáždění v Eske, v jednom šermířském sále, který tvoří součást jeho školy.“

„Ano,“ přikývl jsem. „Tam už jsem byl mnohokrát.“

„Chci, aby ses tam vydal a vyslechl, co má na srdci, a potom se mě vrátil informovat.“

„Jak si přejete.“ Zjevně se nedalo očekávat, že mezi ně budu moci jen tak vstoupit, ale chtěl jsem si vychutnat hledání způsobu, jak Gia tajně sledovat. Kdysi mi dával hodiny šermu a věděl jsem, že je výtečný učitel; když měl posluchače, stával se z něho hotový

herec. „Dopis pošlu po rychlém, spolehlivém jezdcí, kterému by se mělo podařit Giovi proklouznout,“ slíbil jsem. „Mlha vzkaz dostane ve středu v noci.“

„Výborně. Pokud mezitím bude Tornádo potřebovat tvoji pomoc ve funkci hlídky nebo posla, buď mu k službám.“

Mám pomoci muži, který píchá moji překrásnou ženu? Ale San mi neposkytl čas na zamyšlení: „Kometo, co si myslíš o Trisu *ty*?“

Na mysli mi ihned vytanula Danio; ucukl jsem před vzpomínkou na její nohy bubnující do dlažby a vybavil si amarotskou knihovnu. „Ostrované milují diskusi a kazuistiku, která je ve srovnání s naší praktičností scestná. Je skvělé, že Tris už ví o Čtyřzemí. Jestli s nimi navážeme spojenectví, jestli s námi budou ochotni komunikovat, jejich teorie, skloubené s teoriemi Říše, by stonásobně prohloubily naši tvořivost.“

„Jaký máš názor na bohatství Trisu?“

„Můj pane, myslím, že se s ním pojí velké nebezpečí. Vyvolá hrabivost, nemluvě o inflaci.“

„A co místní obyvatelé?“

Povzdechl jsem si. „Na Trisu všechno funguje, ale za to může fakt, že je to maličký ostrov. Myslím, že si poradili se svými problémy – možná už před dávnou dobou – a od té doby se už nezměnili. Na Trisu se zloděj může stát počestným vládcem...“ V našem případě je to zpravidla naopak. „Co mě však zaráží je, že občané města Kafarnaumu nechtějí s Říší spolupracovat, podobně jako Rhydani, a ukrývají se před světem, i když jim na něm zřetelně záleží a chtějí ho zlepšit, podobně jako Ptakkové... Trisu nejspíš prospěje, když se něco dozví o skutečném světě. Možná utrpěli šok. Doufám, že až nám porozumějí, užitek z toho bude mít celá Říše.“

San si mě bedlivě prohlížel, seděl zpříma na trůnu a ani se nepohnul. Byl rád, že mu říkám pravdu. „Postarej se, aby ten dopis Mlze odešel co nejdříve a s nejvyšším stupněm zabezpečení,“ dodal.

„Ano, můj pane.“

„Teď si běž odpočinout, ale vrať se v pátek a přesně mi vyličíš, co Gio říkal v Eske.“

San mi předal zapečetěný „přísně tajný“ dopis. Poklonil jsem se mu, udělal několik kroků pozpátku, pak jsem se otočil a vyšel zpoza zástěny. Když jsem byl venku z Trůnního sálu, zavolaal jsem: „Nesmrtelní a vojáci, před půlnocí mi doneste do pokoje dopisy, které chcete doručit do Eske. Máte-li nějaké dotazy ohledně Trisu, zapamatujte si je na později.“

*

*

*

Cestou zpátky jsem na protější stěně chodby postřehl letmý pohyb a vrátil jsem se, abych zjistil, odkud se vzal. Byl to můj vlastní odraz, zachycený ve vysokém zrcadle posetém skvrnkami. Tváří se mi mihl vyděšený výraz – ani v polosvětle nevypadám tak dobře, jak jsem vypadal touto dobou loni. Jsem samozřejmě pořád stejně starý, ale oči mi tonuly v hlubokých stínech; ustřižené tričko mělo zašedlou texturu několiksetkrát vypraného oblečení.

Zastavil jsem se ve stájích a sledoval, jak můj kurýr spěšně odjíždí se Sanovým listem. V poničeném koňském výběhu rostly obrovské platany; prošel jsem kolem toho, pod nímž jsem před dvěma sty lety našel útočiště. Najednou jsem spatřil živý obraz sebe sama, jak se tehdy v rozedraných svršcích opírám o kmen. Kdybych věděl, že každý Vyzyvatel smí do Hradu vstoupit kdykoli, neseděl bych přímo pod tímto stromem celé tři dny s otázkou, jak se mám vlastně uvést. Na cestě z Hacilitu mi lupiči zavraždili přítelkyni a ukradli peníze, které jsem získal vydíráním hacilitského vládce. Neměl jsem nic kromě kuše a vystřelovacího nože.

Třetí den pod platanem jsem ucítil, že mě někdo pozoruje – nějaký muž, všechny barvy na něm byly utlumené a obrys nezřetelný, jako by byl vidět přes závoj. Zamrazilo mě a neodvážil jsem se pohnout. Díval jsem se na něho a on se díval na mě; byl tak zvláštní, čísla z něho sebejistota a zájmy větší a děsivější, než jsem dokázal pochopit. Dospělý svět, vnímaný mladíkem na okamžik vyděšeným tušením, že do něj vstoupí a každý den ponese nesmírnou tíhu zodpovědnosti.

V roce osmnáct set osmnáct jsem nevěděl, že nahlížím ztenčenými vrstvami času sám na sebe. Nyní jsem si však uvědomil, že jsem oním duchem, kterého spatřilo moje mladší já. Chtěl jsem mu říct, že všechno dobře dopadne, že Výzvu úspěšně zvládne a o dvě stě let později mu bude pořád třiadvacet. Nemohl jsem s ním mluvit, ale usmál jsem se – a vzpomněl si, jak se mi dostalo tohoto vlídného slitování, protože když jsem seděl zády opřený o kůru platanu, sice jsem se této manifestaci divil, ale cítil jsem se povzbuzený a klidný.

Před dvěma staletími poté došlo k tomu, že se za soumraku vrátilo z fronty několik nesmrtelných. Vyběhl jsem podržet otěže koni, na němž seděl urostlý muž se šedobílými vlasy a Hradním symbolem slunce na velkém kulatém štítu. Plece koně byly potřísněny žlutou krví.

Nevím, proč jsem očekával, že Eszajové budou vypadat jinak. Jiskření Kruhu kolem jeho těla vycházelo pouze z mé zjitřené představivosti. „Ty nejsi žádný podkoní,“ řekl.

„Já chci být Eszaj.“

Musel přemýšlet, v čem, u Říše, můžu asi vynikat. „Tak pojď

dovnitř, tuláčku.“ Kopl koně do žeber a ten klusem vyrazil. Na dřevěném mostě zaburácela kopyta a jejich klapot se nesl v ozvěnách mezi mohutnými věžemi bytelného barbakanu.

Vzal jsem si ještě několik sendvičů se steaky; při letu spaluji tolik energie, že musím konzumovat obrovské množství jídla. Z kuchyně jsem vyšel do chodby v přízemí Kobylího běhu a pustil se vnitřním západním křídlem, kolem Krupových komnat. Minul jsem Jihozápadní věž, kde se nacházel Puštíkův dobře osvětlený pokoj plný nahodile vybraných trofejí: Hmyzích nohou, medvědích kožešin a turnajových přileb. Potom jsem vyšel tři sta třicet schodů své věže, přičemž jsem se po celou dobu přidržoval stěny, a proploul se kolem brčálově zelené spíže a koupelny ve zvýšeném patře, která páchla jako nemytý žoldák. Mohl jsem chvíli ležet na posteli a snít o Alce – ačkoli náladu mám spíš na Rhydanku. Nebo bych se mohl, a vím, že to taky udělám, trápit zřejmou alternativou.

Okenice začaly bičovat poryvy deště. Alka tu nebyla už několik měsíců; v pokoji byla tma a z polic přetékaly stohy dopisů, válely se jich všude celé hromady. Moje drahocenné kyvadlové hodiny se zastavily; natáhl jsem je a nastavil na správný čas a datum. Kolem zrcadla visely maškarní masky, vedle vodní dýmky vysoké jako já, jejíž chlupatá oranžová hadice se točila okolo mosazné trubky jako krajs. Přetočil jsem oválné zrcadlo na stojánku, aby mířilo ke zdi.

Vybledlé plakáty přilepené k oblému stropu zvaly na hudební festivaly, maratony a Výzvy, kde jsem dával co proto smrtelníkům, kteří se mnou chtěli měřit síly. Výzvám musím obvykle čelit v zimě, kdy panují nejhorší podmínky pro létání, a určuji stejnou zkoušku, která mi zajistila nesmrtelnost – závod z Císařova Trůnního sálu do ostnovodského trůnního sálu a zpátky.

Stála tu váza se suchými květy, jedinými rostlinami, které vydrží Alčinu nesmrtelnou zapomnětlivost. Narazil jsem na několik opuštěných objektů svých bývalých zájmů: na kytaru, tenisové rakety a kuši, všechno do jednoho polámané. Stálo tu kolo, na které plýtvám značnou pozorností, omotané červeným provazem, na němž ho spouštím z okna. Na stěně visela série obsesivně soustředěných Jinovatčiných perokreseb turnajových klání. Na krbové římse se hromadily voskové pečeti v pouzdrech; suvenýr z Hacilitu – pavučina uchovaná mezi dvěma skleněnými tabulkami; a kus ztuhlého Hmyzího papíru, do něhož byla vtisknuta mince. U okna stál „Motýl“, moje Hmyzí trofej v námořnickém oblečku, a moje brnění připevněné ke stěně desetiletími rzi. Ohniště bylo plné všemožných konvic, vidliček a špinavých talířů. Na zaprášeném stole vedle křivulí a chladiče mého destilačního přístroje ležel vzkaz napsaný Alčíným písmem umírajícího pavouka. Zmačkal jsem ho a

zahodil do vychladlého krbu. Vypadá to, že Tornádovým svodům naše hezká panička nedokázala odolat, pomyslel jsem si a zašátral v tlumoku po stříkačce.

Jakmile začnu cítit potřebu, jde to se mnou z kopce pěkně rychle, a v pokoji mi najednou začalo být velké horko. Uvědomil jsem si, že si v duchu říkám: musím si trochu šlehnout. Ne. Já to nepotřebuju. Ale jo, potřebuješ to jako sůl; nechceš, aby ti bylo blbě. Když Alka uvidí, jak hrozně mě její cizoložství zasáhlo, třeba se vrátí. Potíž je ale v tom, že trávíme tolik času jeden bez druhého, že když se setkáme, pořád si dokážeme vystačit sami, což představuje překážku pro to, abychom se opravdu silně sblížili.

Posadil jsem se ke stolu, přitáhl si jedno křídlo, rozprostřel ho před sebou a podržel si ho mezi koleny. Přejížděl jsem si pírkou jako struny harfy, poslouchal, jak škrábou, a hladil si tenkou zvrásněnou kůži nad brky. Tady mám žíly, které jsem ještě nepoužil, a vypadají svůdně. Ale kdybych udělal botu a něco se pokazilo nebo kdybych si žílu poškodil a zůstal ochrnutý, byl by to můj konec. Do křídla jsem si zatím píchal jenom jednou, když jsem byl zoufalý. Byl jsem na posvátné půdě. S povzdechem, ale jinak potěšen, že projevuji alespoň nějakou sílu vůle, jsem si z krku odvázal řemínek s přívěskem, omotal si ho kolem pravé ruky a jemně podržel oba konce mezi zuby. Zatínal jsem prsty a netrpělivě čekal, až mi naskočí žíla. Neotrav se, Jante. Přesuň se do Epsilonu pomocí meditace. Jo, jasně. Proč si Estragon myslela, že se chi vydat do Epsilonu? Přesun byl nežádoucím vedlejším účinkem, když jsem potřeboval drogu jenom na to, abych zapomněl na bolest. Načpak se procházet světy, když jste v každém z nich přistěhovalec?

Seděl jsem s přichystanou jehlou, vnímal poslední záchvěv provinilého vzdoru, potom jsem si ji hladce zasunul pod kůži. Během jediného srdečního pulzu do mě droga udeřila jako kočár se čtyřspřežím. Cítil jsem se jako bůh – byť docela neschopný bůh –, našel jsem pod mapami lenošku a natáhl se na ni. Bylo to jako letět proti zdi.

Myšlenky mi pohrávaly ve vzduchu nad hlavou, ale najednou s nimi hrubě zatočily otevírající se dveře. Do komnaty vstoupila ladná a elegantní postava a mně připadalo, jako by ke mně přitekla. Alka se na mě upřeně zadívala. Její tělo byla veselice; všude se tančilo. Páteř byla had, hlas jako poleva na dortech –

„No to jsi celý ty,“ utrousila podrážděně. V zrcadle nad mou hlavou se zlehka dotkla rtěnkou.

„Kdepak jsi byla?“ zeptal jsem se podezíravě.

Alka sklouzla pohledem na zem a z mého výrazu musela

usoudit, že vytáčky nemají cenu. „V Puštíkových komnatách... Užila jsem si.“

„Cože, úplně do konce?“

„Tornádo bez cizí pomoci zabránil Giovi v útoku na náš domov. Říkal, že kdyby se Gio přiblížil ještě víc, mám utíkat do Trůnního sálu. Dodávala jsem mu odvalu... Je snad v pořádku, že ty si můžeš užívat, a já ne? Slyšela jsem, že Tris je dokonalá země. Odplul sis a nechals mě tu samotnou.“ Alka vyklouzla ze šatů a oblečená jen v bílé podprsence a spodničky začala pátrat po svém hedvábném županu. Byl jsem příliš mimo, abych se zmohl na vztek. Měl jsem potíže vůbec si s něčím dělat hlavu, a to i kdyby za námi přišel onen nejsilnější muž na světě a přímo přede mnou si ji podal. Vrhel jsem na ni osířelý pohled: prosím tě, vezmi si mě domů a ulož mě do postele.

„Utři to,“ řekla. „To tady budeš ležet celou noc se spuštěnou rukou? Na něčem jsme se domluvili, Jante. Teď nejsi moc intelektuálně na výši, jsi jenom sjetý.“

Ano, na něčem jsme se domluvili a začali to uplatňovat poté, co nám vypršela délka života obyčejného smrtelníka. Slíbili jsme si, že si smíme začít s někým jiným, protože nejvíc budeme pořád milovat sebe a vždycky se k sobě vrátíme. Spát s jinými lidmi mělo být nakonec osvěžující, protože zbytek věčnosti musíme strávit společně, aniž se začneme nudit.

Opřel jsem se o sametové polštáře. „Alko, proč zrovna Tornádo? *Amre*, je hloupý; *demre*, rozhovory s ním stojí za starou bačkoru; *šanre*, je plešatý; *larore*, je ošklivý; *keem*, je chudý! Tohle je typ člověka, který se ti líbí, a proto už mě nemiluješ? Tvořila tvoje hrdost součást majetku, o který jsi přišla při tom požáru? *Keemam*, je v posteli lepší než já, anebo, *keemdem*, máš takový strach, že by mě někdo mohl porazit při Výzvě, že sis to ochotná rozdat s celým Kruhem?“

„Proč jsi mi ukradl peníze?“ opáčila Alka. „Můžeš mi je, prosím, vrátit, nebo jsi je všechny vrazil do drog?“

Tomuto průhlednému pokusu změnit téma rozhovoru jsem nevěnoval pozornost. Nepřestával jsem žadonit: „Pamatuješ, jak jsem tě žádal o ruku a přinesl ti toho filigránového pavouka? Mohli bychom sejít do Sálu a i bez hudby si zatančit, jako jsme to udělali v pětadevadesátém. No tak, Alko! Vezmi si tu brož – můžou to být naše sedmé líbánky.“

„Deset minut a dočista se zhroutíš.“

„Tak pojď do postele.“

„O to tu vůbec nejde! Širo, ty tu nikdy nejsi!“

„Vždyť jsem Posel! Podstatou mojí existence je odprejsknout a vrátit se se zprávami! Je to moje práce!“

Alka zatáhla přes místnost závěs. Položil jsem se a prohlížel si detaily na jeho sametových záhybech; vypadaly jako písmena abecedy.

Alka si otřela oči a potichu řekla: „Každou svoji dovolenou trávíš v Suti. Boj s Hmyzem tě prakticky vyšťavil – takže si odlétáš do hor. Máš tam nějaké ženské? A když jsi tady, tak jsi v bezvědomí! Já věděla, že se vrátíš tam, kdes byl. Ty bez kočky nevydržíš – nevydržíš být čistý víc než pět let. Vůbec na nás nemyslíš; myslíš jenom na tu *zkurvenou* drogu.“

Alka věděla, jak mi ublížit. Dobře to za poslední století vysledovala, a její nevěra mě už předtím dohnala k závislosti. Kdyby se nespouštěla s jinými, nebyl by ze mě feták. „Kočku jsem si vzal, protože mám hrůzu z lodí,“ bránil jsem se. „Všichni to vědí, ale Ata mě přesto přinutila odplout. Kromě toho bych kočku radši vůbec nebral, abych tě s tím netrápil. Mám to pod kontrolou.“

„To není vždycky vidět.“

No, nebyla to vždycky pravda.

Alka pokračovala. „Panebože! Když tě vyvedu z míry, najednou si začneš všimát – ale vůbec ti nedochází, jak tvoje činy působí na ostatní lidi! Nikdy jsem si neměla brát Rhydana.“

„A na tos přišla *jak*?“ zamrkal jsem.

„Nemyslím to, jak vypadáš! Ty některé věci prostě nejsi schopný pochopit, ať se snažíš sebevíc. Nenapadá tě, že bys mohl myslet na někoho jiného – jako kdybys pořád žil o samotě v noře někde na horách. Když jsi pryč a plníš svoje úkoly, myslíš na mě vůbec někdy?“

„Ano. Ano, neustále! Celá ta záležitost, že jsem Rhydan, je prostě blbost. Teď nevytahuj ještě tohle.“

„Ta naše úmluva –“

„Na úmluvu se vyser! Teoreticky je to v pohodě, ale ani jeden z nás ji ve skutečnosti nesnese!“ V pauze mezi vlnami chemického potěšení jsem vyskočil a začal obcházet pokoj. Klouzal jsem prsty po ražených hřbetech knih na policích. Nakonec jsem se opřel o kamennou křivou římsu a díval se na zastaralé pozvánky na taneční večery. Z našich snubních prstýnků byly prstýnky kouře a ty se záhy rozplývaly. „Já jsem pořád Eszaj,“ řekl jsem.

„Širo...“ začala, a potom ztichla, když si vzpomněla, co moje jméno znamená.

Prokopl jsem úhlednou díru v dolní části dveří skříně, a posadil se se zkříženýma nohama na předložku z medvědí kůže. „Ano! Uvědom si, jak je věrnost pro Rhydany důležitá. Pokud se chystáš pustit do všech těch nespravedlivých srovnání! Stejně jsem z větší části Ptakk!“

Alka mlčela; takhle vzteklého mě neviděla už několik let. Civěl

sem na strop, jedinou část místnosti, která se neotáčela. Věděl jsem, jak se věci mají. Alka toužila po stejné intenzitě citů, jakou zakoušela, když byla mladá. Máme sice mladá těla, ale nabyli jsme tolik zkušeností, že mladí už nikdy být nemůžeme. Alka by se této pravdě měla podívat do očí: je jí sto dvacet jeden rok. Kdyby nebylo mě, byla by už mrtvá, děvka jedna nevděčná.

„U Tornáda taky troušíš spodní prádlo po zemi?“

„Já na zem aspoň nebliju!“

„Kde si myslíš, že jsem byl? Na Trisu! Teď si užívám prvního odpočinku za několik měsíců; sloužím celému Čryřzemí, nejenom Tepnu! Ty si nevidíš dál než na špičku nosu! Když už jsem si tím vším prošel – *oceánem!* –, nezasloužím si snad trochu lásky od vlastní manželky? Ale já umím mluvit jazykem, kterému porozumí i Tornádo. Vyzvu ho na souboj.“

Alka se zasmála. „Nebud' směšný.“

„Hodím mu rukavici a změřím s ním síly. Až budu mít volný rok, abych se zotavil z pobytu v nemocnici. Jasně že mi utrhne křídla, ale stojí mi to za to, abych se mu dostal na kobytku.“

„Ty jsi fakt blázen,“ vzdychla Alka a v hlase jí zaznělo cosi z dávného obdivu.

„To teda jsem. A pamatuj, takový nebyl nikdo z těch smrtelníků. Ani Markytán Laysanský –“

„Já jsem nikdy –“

„Nebo Astra –“

„To –“

„Nebo Sacret Aver –“

„Ne!“

Nejvíce mě dopalovala skutečnost, že poslední poměr měla s Eszajem, nikoli se smrtelníkem. Smrtelníky jsem měl přežít a ze svého daru jsem čerpal sebejistotu; věděl jsem, že se Alka vždycky vrátí. Teď měla vůbec poprvé na vybranou. „Rozvedeš se se mnou a vezmeš si Siláka?“

„Jante, nedávej mi takové otázky... Už půjdu. Vráťím se, až se dáš do pořádku. Až mi budeš moct vrátit ty peníze, cos mi ukradl.“

„Peníze s tím nemají nic společného!“

„Ale mají. Věř mi, že mají.“ Průzračný, jiskřivý hlas okamžitě ochladí. Uchopila tu nejdražší kádinku z mého destilačního přístroje, obrátila ji a zamyšleně ji vrátila na místo. „Nedokážu splácet tepenské dluhy. Nemůžu si dovolit přestavět slévárny. Bez dělníků v uhelných dolech nebo zbrojovkách jde moje panství ke dnu.“

Ale to všechno jsem věděl; vždycky jsem se jí snažil pomáhat. Najednou jsem si nebyl jistý, jak mám odpovědět, protože jsem poslouchal spíš její hlas než slova. „Cos to říkala?“

„Budu muset Tepen pronajmout. Zvažovala jsem, jestli ho nemám prodat, ale nechci přijít o titul, takže se mi podařilo najít nájemce. Hacilitského zbohatlíka, který těží uhlí a staví kanály. Nemám tušení, co si o tom bude myslet Blesk. Ale záleží na tom? Mikavod už nám stejně není schopný finančně vypomáhat.“

„Ale to je příšerné! Jak budeme žít?“

„Skromně. Pronájemem budu vyplácet věřitele – úvěrové sazby pro nesmrtelné jsou díkybohu dobré –, ale moc toho nezbudu a tak budu muset bydlet *tady*. Ten chlapík z Hacilitu s rodinou mi pomůže opravit panské sídlo. Dokud si finančně nepolepším, bude tam sídlit a taky bude inkasovat výnosy ze zbrojovek. Má velký zájem spolupracovat s Eszaji.“

„Není divu. Promiň. Já tě vážně miluju, Alko.“

Přistoupila ke mně a položila mi na tváře pečlivě pěstěné ruce. „Vypadáš hrozně,“ poznamenala a se smíchem mi vdechla do obličeje výpary z červeného vína. Zlehka mě políbila na tvář a já ucítil její napudrované líce; vůně mi přešla přímo do rozkroku. Přetáhl jsem si křídlo přes tělo, abych skryl ztopořený penis, který nabíhal do takových rozměrů, až jsem měl pocit, že se mi snaží prodrat do pupku. Možná bych si nakonec mohl dnes v noci užít trochu sexu. „Co bys řekla na takovou rychlovku?“

„Nepokoušej štěstí, rychlíku.“ A odešla, do Puštíkových komnat.

Zařval jsem za ní: „Už se nikdy nevracej! Stejně pro mě nejsi zas tak zajímavá!“ Zvedl jsem ze země jehlu a hodil jsem ji na toaletní stolek. „S kočkou se cítím líp, než jsem se kdy cítil s tebou!“

Cítil jsem se, jako by mi uprostřed hrudi zela díra, a všechno, co jsem, a všechno, co jsem byl, z ní vytékalo, až ve mně nic nezbylo. Byl jsem vykuchaný, dokonale prázdný. Žádný úsměv nebo vlídný skutek, který ještě někdy vykonám, nebudou vycházet ze mě; budu je dělat z povinnosti, nikoli z lásky. Konflikty tohoto světa dál pokračují, bez ohledu na mě, jinde a neskutečně; od tohoto okamžiku nebylo možné, abych je prožíval. Krev do žil mi vléval jenom zvrácený pocit pro povinnost, protože veškerá láska vyprchala.

Znovu jsem uchopil jehlu a zdrcený a se zvláštní touhou padnout na všechny čtyři a chodit jako pes jsem se vypoťoval po schodech k posteli s nebesy.

Zatáhl jsem závěs; tmavá brokátová postel se proměnila v loď otáčející se na okraji víru. Plachty se nechtějí nadmout. Pod nohama se mi tlačí studené ryby, s plácáním vypadávají z podhlavníků postele a jsou všude tam, kde budu kdy spát. V maličkém flakónku se svíjejí a koušou úhoři. Chtěl jsem se nechat vylít z tohoto světa.

Naklepal jsem si žílu, která mi ubíhá bicepsem, a zkušenou rukou do ní hluboko zasunul jehlu. Potom jsem se schoulil k pelesti porostlé břechtanem, povzdechl si a začaly kolem mě stoupat bublinky. Skolopendium, vážně dobré, mi pulzovalo až do konečků prstů. Dostal jsem prudkou ránu do srdce a pevně jsem v pěsti sevřel košili. Zvládnu jet na vlně. Ale při téhle jízdě se není čeho chytit, protože ta jízda jsem já sám. S heknutím jsem vdechl do plic ledovou vodu a potom nebylo nic. To mě ztěžka vykoplo z těla do Přesunu.

Do Epsilonu, na místo, které najdete, když špatně odbočíte a rozhodnete se nezastavovat. Snadná cesta tam neexistuje.

Šel jsem po ulici. Je to jednosměrná ulice; z druhé strany vypadá jako zrcadlo. Létny kolem mě odpadky, opačným směrem, než jak vanul vítr. Někteří ze Stálých nakupujících si už rovnali svoje zboží, nakupovali jeden od druhého s tlumenou ranní energií. Hrotci vyráběli svoje stánky z hladkých, živých kostí. Rukama modelovali zrnitý kostní rosol, který tuhl ve smělejších sochařských tazích. Vystavovali zarámované emotigrafie, obrázky vybledlé věkem, nebo nové a dráždivé, které zaznamenávaly citové rozpoležení subjektu a vyzařovaly ho, aby ho zakusil i divák. Ze svatebního obrázku se linula celá škála pocitů od vytržení k utajované žárlivosti. Obrázek podzimního lesa evokoval prchavou nostalgii: zapálení ukradené cigarety, vůni shrabaného listí a pot při prvním milování.

Obchodníci u jednoho stánku s domácími mazlíčky naháněli do ohrady několik trpasličích mamutů domácích velkých jako psi. Archaeopteryx s indigovým peřím chrastil na bidýlku šupinatým peřím a natáčel hlavu, aby se mohl kousat do prstů na nohou. Jahody na nedalekém stánku s ovocem klábosily o tom, o čem už tak jahody klábosívají.

Kráčel jsem na okraj Epsilonu, podél břehu řeky, která křivolace teče v pravých úhlech a častokrát do kopce. Byla lemovaná tržištěm, které jí zamořilo oba břehy. Bobtnala mimo hranice města ke svému ústí a k širé pláni, bujné savaně poseté drobnými osamělými hermitišti.

V dále se ve vzduchu nad savanou naklánělo pusté bílé město Vista Marchan, visící na denní obloze jako obrovitý měsíc. Jeho nehmotnými, přízračnými věžemi prolétávala hejna ptáků. Dlouhou travu spásali dromedáři. Procházeli se a stěžovali si, aniž jen letmo pohlédli na ulice okolní faty morgany. Ze zelené pláně se zvedal oblouk Hmyzího mostu, na vrcholu průsvitněl, načež klesal do středu Visty Marchanu. Most byl tak starý, že se v jeho stříbřitě šedé patině objevovaly trhliny jako v týkovém dřevě vystaveném

povětrnostním vlivům.

Vista Marchan je město, které sem prorazilo po jedné Hmyzí invazi. Hmyz podkopával celý svět Visty a ten se zhroutil do Přesunu, kde je nyní vidět z Epsilonu. Jeho písečná pustina jako by vystupovala ze země a táhla se po nakloněné rovině vysoko na oblohu. Mrtvé věže hlavního města se nakláněly epsilonskou plání v úhlu pětáctýřiceti stupňů, natolik vychýlené, že jejich vrcholy visely nad Hmyzím mostem. Jejich základy vypadaly, že jsou zapuštěné v zemi, ale ve skutečnosti jí ani nepronikaly, ani ji nezakrývaly, a jemně se tetelily v horku, které savana vůbec necítila.

Hmyz ve Vistě Marchanu nic nepřežilo, ale vzhledem k tomu, že tak dokonale zničil hranici mezi světy, lidé mohli nyní chodit do města, přes Hmyzí most.

Jeden Hmyzí tunel se ve Vistě zavrtil do hlubokomořského příkopu a vytvořil ve druhém světě kilometr vysoký odtok, kterým se odvodnil celý oceán. Nevzešlo z toho nic dobrého kromě skutečnosti, že o život přišlo bůhvíkolik milionů Hmyzích stvůr a že ve středu Somatopolisu se teď rozlévá klidné slané moře.

Uvažoval jsem, jestli by Hmyz někdy sám od sebe dospěl i na Tris; za několik tisíciletí možná Trisánci budou Eszaje upřímně potřebovat, aby je před Hmyzem ochránili. Uvažoval jsem, jestli Hmyz, který se zavrtává a proniká světy, je někdy ve vzdálené budoucnosti všechny zamoří – a poslední světy budou tvořit vnější slupky jeho hemžícího se hnízda. Je možné, že nepostřehnutelně obkličuje Čtyřzemí ze všech stran? Nacházíme se ve středu, poblíž dávno zamořeného světa, kde měl Hmyz svůj původ, nebo jsme ve vzdálených končinách a padneme jako jedni z posledních?

Estragon říkala, že chce vidět kouli oceánu zvnějšku. Já jsem chtěl odloupnout světy a podívat se na složité nástavby, průchody a zkroucené spojitě tvary Hmyzí říše.

Ztracen v myšlenkách jsem se na tržišti zatoulal oblastí s čerstvým oblečením a pásmem značkového jídla až na okraj, kde byly prostory mezi stánky posety rozviklanými chatrčemi Stálých nakupujících. Ti nejchudší Nakupující museli šlapat celé hodiny, aby se dostali na Squantumské náměstí, do srdce tržiště. Tvoří směsici všemožných, ale obvykle nesourodých ras. Jsou to buď tvorové z Epsilonu, nebo turisté jako já, tak ohromení epsilonským bazarem, že mu nikdy neuniknou.

„Pořád něco nakupují,“ pověděla mi onehdy Estragon. „Nutkavě. Chci říct, že je to jejich jediná kratochvíle. Obchodům se věnují od rána do noci a pak celou noc v jižních súcích. Utrácet peníze je v módě. Někteří z nich jsou nevyhléditelně závislí, což je stejně hrozné

jako ta tvoje závislost.“

„Tihle Stálí nakupující, co dělají, když jim dojdou peníze?“

„Postaví si přenosné stánky na druhé straně náměstí a prodávají všechno, co koupili. S utrženými penězi se pak opět pouštějí do nakupování.“

Vydal jsem se na průzkum na konec řeky. Tržiště nekončilo ani u hladiny vody; řady stánků dál nepřerušovaně pokračovaly přímo do ústí a rozprostíraly se po mořském dně.

Tady na periférii se epsilonský trh táhl i do vzduchu. Vysoké kovové vzpěry držely stánky na plošinách ve výšce třiceti metrů. Tvorové nahoře poletovali, skřehotali a švitořili, hořeli touhou nakupovat a prodávat. Močáloví gibboni ručkovali po provazech natažených mezi tyčemi; pavouci z řádu obratlovců s metrovými tesáky přes ně tkali pavučiny, aby do nich mohli chytat létající stroje.

Na skleslém epsilonském moři ubíhaly řídké vlnky. Voda byla stejně průzračná jako vzduch. Tržiště, které bylo zpočátku zanořené jen zčásti, pokračovalo do velké hloubky, kde ve slabém světle mizelo z dohledu. Nehybně nad ním visely medúzy. Mezi stánky se brodily bytosti s dlouhýma, složitýma a vyztuženýma nohama a natahovaly se dolů, aby si vybraly z laciného zboží. Ve srovnání se stánky ve vzduchu byl pohyb na podmořském trhu pomalý a graciózní; sloupy chaluh se kývaly jako stromy. Uličkami plavala poklidným tempem hejna elektrických úhořů, žhnoucích přízračnou bílou září. Línými ploutvemi tu mávaly nikory se slonovinovými kly a vousy na tváři. Ještěři svačili předkambrické suši, chutné balíčky mořských řas a nezdravé svíjející se červy. Smlouvali nad klenoty – zelenými skleněnými korálky na stříbrných prstenech. Anorky se s nemotorným vzrušením shlukly kolem perleťového stánku a malryby – opaky velryb – brázdily vodu a sbíraly zbytky, tak jak to na souši dělají psi, krysy a trisy.

Plavaly tu červené chobotnice s bledými břichy a osmi nákupními košíky. Rejnoci se zlověstným kradeným zbožím pod pláští se vyhýbali kopiníkům hlídkujícím v uličkách.

Tržiště obklopovalo velkou průsvitnou síň, kterou ze ztuhlé vody vystavěly rozlišky. Jejich stavebním materiálem byly monumentální bezbarvé pyramidy pramenité vody uložené na kusech černé vody z hlubin, kam nepronikne světlo, a šedé kropenaté bloky z hlubokých naplavenin, kde se na jednotlivé složky rozkládají měkká mrtvá těla. Jejich stavbu zdobily cihly s jasně modrým odstínem ze slané vody zachycené v mořských jeskyních a vzácnou akvamarínovou barvou z povrchové vody, která prudce zezelená, když jí probleskne poslední paprsek zapadajícího

slunce.

Z nádvoří své síně vzhledlo veselí rozlišek, proniklo povrchovým napětím. Zamával jsem jim; obrátily se k sobě a zachichotaly se v dívčím gestu, s dlouhými stříbrnými prsty přiloženými k bezertým ústům.

Rozlišky jsou bezstarostná rasa, která žije ve skupinách zvaných veselí. Dorozumívají se smíchem, který se pod vodou šíří na vzdálenosti tisíců kilometrů, takže jakékoli dvě rozlišky spolu mohou tlachat prostřednictvím sítě veselí kdekoli v širém oceánu. Podle Estragon slovo tlachání přesně popisuje to, co dělají; jejich poněkud ztřeštěná, připitomělá konverzace prostupuje každý čtvereční metr moře. Veselí rozlišek se dvakrát ročně stěhují na vzdálenost patnácti set kilometrů, noří se dva tisíce metrů do příkopů nebo lenoší na plážích v přílivové zóně a vdechují vzduch. Žádná rozliška nikdy nežila osamoceně. Příteličkovaly se ještě víc než lidé z Rovin. Kdybyste si kopali fotbalovým míčem na ulicích Ostnovodu, Ptakk by vám buď řekl, abyste nebyli tak hluční, nebo by ukázal na cedulku VSTUP NA TRÁVU ZAKÁZÁN. Kdybyste si kopali míčem ve slumech Hacilitu, někdo by vás pobodal nožem a ukradl by vám ho. V Eske se lidé z Rovin pouštějí do zápasů s týmy o padesáti hráčích, které trvají po celý týden. Ale rozlišky si nikdy hrát nepřestaly. Jak dokázaly plavat na velké vzdálenosti a udržet si přitom dobrou náladu, zůstává jedním z největších tajemství přírody.

Boty mi chřupaly na kamíncích. Minul jsem stánek s občerstvením, pod nímž se krčil párek hnědých šupinatých čajových draků. Sledovali mě nevinnými žlutými očima. Čajoví draci vydechují proudy horkého černého čaje. Bývali využíváni jako čajové konvice; přibližoval jsem se k nim s opatrností, protože jsem nechtěl, aby mě postříkali. Stánkař byl polyp; v každém chapadle držel šálek čaje a na slunci se mu leskla mokrá kůže. „Jaké je to být polyp?“ zeptal jsem se.

„Je to příšerné. Neustále ze mě vyrůstají kousky, ze kterých se pak stávají účetní.“

Polyp prodal čaj odolnatci, který si koupil celou náruč přízračných koblih. Nevšiml jsem si odolnatce dostatečně brzy a neúmyslně jsem prošel přímo jeho obtloustlým, převislým břichem.

„No tohle!“ zvolal. „Koukej kudy chodíš, vyžlátko!“

„Omlouvám se, omlouvám se.“ Se zvednutýma rukama jsem zacouval k okraji vody.

Z vlnek okamžitě vystřelila mladá rozliška. Popadla mě za kotník prsty kostnatými jako ptačí nožka.

Zatřásl jsem nohou. „Pusť mě! Co to děláš?“

„Neměl bys nějaké drobné, prosím tě?“

Rozliška byla ještě dívka, měla kulaté stříbrné oči, prakticky žádný nos a široká ústa, která se jí táhla od jedné strany kulaté hladké hlavy ke druhé. Ústa se jí v koutcích zvedala jako delfinovi a byla plná drobných špičatých zoubků. Útlé paže jí přecházely do dlouhých kostnatých pařátů, hrud' měla plochou a bez bradavek a tělo jí končilo širokým ocasem, jaký mívají úhoři – silným uprostřed, lemovaným páskem ploutve zužujícím se do špičky. Vykašlala trochu vody, otrásla se a zachvěla, když do plic nabrala vzduch, jako by se jí ani v nejmenším nezamlouval. Voda jí vytekla z žaber, která se jí otevírala na žebrech. Hladká stříbřitá metalická kůže rozlišky vypadala přímo úžasně; zářila jí všemi pastelovými barvami, které si lze představit. Všiml jsem si stromečkového uspořádání svalů v ocasu, žebra se podobala vlnkám v bělostném písku; rozliška vypadala podvyživeně.

Kupodivu byla sama a ani jednou se nezasmála. Nechovala se vůbec jako rozliška. Vyčerpaně zakomíhala zužujícím se ocasem a začala žadonit velkýma očima bez více.

„Prosím. Potřebuji nakupovat.“

Dřepl jsem si a odtáhl si z kotníku špičaté prsty bez nehtů. „Ahoj, podvodnice,“ řekl jsem.

„Já nejsem podvodnice. Umím žít i nad vodou.“

„Nad vodou bys byla nad věcí. To mi věř.“

Rozliška zavrtěla hlavou a v okrouhlých očích se jí objevil popletený výraz. „O čem to mluvíš? Neměl bys nějaké drobné?“

Přemýšlel jsem, na co taková veselá, chichotající se, hloupoučká rozliška může chtít peníze. „Proč nejsi se svým veselím?“

„Na to nemám čas. Musím jít nakoupit další věci. Jen se na to všechno podívej,“ řekla rozrušeně. Otáčela hlavou zleva doprava a prohlížela si celý ohromný trh. Už se nemohla dočkat, až se tam octne a bude paběrkovat mezi stánky.

„Poslyš. Na epsilonském dvoře působí rozlišská delegátka. Jestli nevíš, kudy kam, můžu jí tě představit. Jmenuje se Daleká-Vzdálená. Taky –“

„Tak já už se nejmenuju. Jmenuju se Letní-Výprodej.“

„Daleká-Vzdálená? Jsi to ty? Jak jsi nám pohubla! To už si na mě nevzpomínáš?“

Ztrápeně zabublala. „Všechny ty věci na stáncích vypadají vážně hezky a exoticky, když je tak dohromady naaranžují, ale když si nějakou koupím a vezmu si ji, už to není ono. Jako by se proměnila v laciný šmejda. Já je chci prostě všechny. Utratila jsem všechny peníze za oblečení, sliz a šperky a teď už mi žádné nezbyly. Prosím tě... Stýská se mi po té hudbě a světlech a stánkaři s tebou mluví tak přívětivě...“

Z Daleké-Vzdálené se zjevně stala Stálá nakupující. „Ne,

sestřičko Já ti nic nedám. Nikdo, koho potkáš na trhu, nebude tak přívětivý jako tvoje veselí. Myslím, že by ses k němu měla vrátit.“

Rozliška začala naříkat. Chápal jsem, co ji k tomu vede, protože znám muka závislosti, a účinky všech závislostí vnímáte stejně. Daleká-Vzdálená si bude muset nakupování odepřít a svět, do kterého se bude muset vrátit, jí bude připadat velmi studený a nemilosrdný. Pohladil jsem ji po hlavě, ale setřely se z ní stovky drobných okrouhlých průsvitných šupinek a ulpěly mi na ruce. Její makrelí kůže se rozzářila.

Pokusila se mi zatrást kotníkem. „Já potřebuju peníze; jsem tak nešťastná.“

„Máš spoustu důvodů ke štěstí. Kdyby měl oceán roční období, v tomhle čase by byl nádherný.“

Hledala způsob, jak by mi mohla utéct. „Radši budu hladová, než abych tě dál otravovala...“

„Ne! Vrať se! Dobrá, dám ti nějaké peníze,“ řekl jsem smířlivě. „Jsi jenom trochu vykořeněná. Radši zavolej svoje veselí, to už ti pomůže.“

„Já tomu nerozumím,“ odpověděla trpce. „Všechny rozlišky jsou vykořeněné a vždycky byly. Úplně všechny! My sem nepatříme. Hmyz nám nepřestává ničit domovy.“

„Chceš říct, že Epsilon není váš domov?“

„Ne. Ten je tam nahoře.“ Daleká-Vzdálená vytáhla ruku z vody a neurčitě ukázala někam mimo moře, přes otevřenou savanu. „Na obloze?“

„Ne, hlupáčku. Ve Vistě.“

Měl jsem pocit, že se bledá pustina Visty zaostříla, když jsem na ni upřel oči. Navzdory své nesmírné rozlehlosti působila lehoučce, jako součást vzduchu. „Já vím, že se Hmyz provrtal z Visty do Epsilonu tak důkladně, že po cestě, kterou zhotovil, Vista sklouzla dolů.“

„Celé moře dopadlo do Somatopolisu,“ potvrdila Daleká-Vzdálená. „A voda vynesla i nás! Jen si to představ! Tedy ne tak docela nás; naše předky – stalo se to před milionem přílivů a odlivů. Ale Hmyz Somatopolis pozřel, takže jsme plavaly dál a skončily tady. Měly jsme štěstí, že jsme přežily; vlnožilové a další vyhynuli. Všichni, kdo byli moc velcí, aby se vešli do odtoku, umřeli, zůstali vězet na suchu. Zlí staří hadi se svíjeli v mokvanině. Byli příliš těžcí, aby se se svou vahou udrželi ve vzduchu, a byli rozdrceni. Ti, kteří zůstali uvěznění v tůních, vyhladověli, když došla potrava. Všechny rozlišky se radovaly. Vlnožilové nás pojídali, ale my jsme unikly a oni ne, chacha. Ale proto jsme my rozlišky tak moc vykořeněné. Není divu, že se cítím osamělá a musím chodit na nákupy, aby se mi zvedla nálada... Tak dáš mi tedy nějaké ty

drobné?“

„Tak jo.“ Zašmátral jsem v kapsách po mincích. „Ale napřed mi řekni: to se jen tak říká, že si vy rozlišky umíte povídat pod vodou, co?“

„My to umíme! Na vzdálenost dvou tisíc kilometrů.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Tomu můžu jen těžko uvěřit. Já jsem Posel, a kdyby bylo možné dokřiknout tak daleko, byl bych zbytečný. Ale mně tyhle povídačky těžkou hlavu nedělají; vím, že voda je hustší než vzduch a nejspíš ten zvuk jenom tlumí.“

„Je to pravda!“ zvolala rozhořčeně.

Pokrčil jsem rameny.

„Koukej! Je to pravda! Sleduj!“ Zanořila se pod hladinu a zasmála se svým charakteristickým smíchem. Z otevřených úst se jí vyřinuly bublinky a praskaly, čímž uvolňovaly její nádherné flexivní hihňání. „Hihihih!“ praskaly bublinky. „Hi! Hi!“

Na okamžik se zaposlouchala, potom se vynořila a vyfoukla spršku kapek. „Zavolala jsem 'Haha'. Pobřežní veselí podává vzkaz dál.“

Ze všech směrů začaly připlouvat rozlišky. Všechny vypadaly stejně, ale byly různých velikostí. Nahé a s úsměvy na rtech se kroutily mezi stánky tržiště nebo pluly nad nimi. Pulčí ocásky se jim ladně vlnily, táhly za sebou dlouhé paže, zvedaly hlavy. Sledovaly povrchové napětí. Jejich pohyby ve vodě mi připomínaly létání; ladnost obou je v rozporu se silou, které je k nim zapotřebí. Oceňoval jsem jejich zdatnost, ale nezáviděl jim tu studenou vodu.

První rozliščí samec se pažemi zapřel o dno v ústí řeky a ve spršce kapek vyrazil nad hladinu. Usmál se tak široce, že to vypadalo, jako by měl vypít celý oceán. „Daleká-Vzdálená, tebe jsem neviděl už spoustu přílivů a odlivů.“

„Po-Cestný!“ zavolala Daleká-Vzdálená.

Samec plácl ocasem. „Už ses zotavila z té poslední nákupní horečky?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla nejistě.

„No ne! Tak se k nám vrať! Už tě neztratíme, Daleká-Vzdálená. Budeme jezdit v teplém proudu nad útesy, zatímco se před námi budou rozprchávat hejna ryb. Budeme odrážet sonarový smích stoupající z benthického veselí v hloubce pěti set sáhů!“

Nad hladinu se najednou vynořilo celé její veselí; na vlně se převálila stovka oblých hřbetů. Moře zestříbřilo jejich těly; vzduch smočily chichotání a vzdechy. Rozlišky obklopily Dalekou-Vzdálenou, řehotaly se a pohihňávaly. Z vody vyrážely hlavy, některé rozlišky vyskakovaly z vln, přemety se vracely zpátky, mávaly blyštícími se ocasy. Ty nejbližší klouzaly na oblázkový břeh,

zapíraly se o protáhlé ruce.

Ukazovaly si na moje tričko „Klubu 18-?“ a černá křídla a hroutily se v bezmocném břišním smíchu.

Daleká-Vzdálená ke mně vzhlédla. „Toto je moje veselí. Moje! Chtějí, abych se k nim vrátila. Děkuji ti za pomoc; nikdy na ni nezapomenu. Ano? Měj se!“

„Počkej!“ zavolal jsem. „Chci vědět, jak to bylo s těmi vlnožily. Jestli vyhynuli, jak je může Estragon zachránit?“

„Estragon?“ vykřikl Po-Cestný. „Kde? Žralok! Žralok!“ Zanořil se a zasmál se do vody na poplach.

„Žralok?“

„Něco horšího – megalodon! Zachraň se kdo můžeš!“

Hlavy sklouzly pod hladinu a vynořily se masité ocasy. Proudily mezi nimi bublinky. Víření vyvolalo na moři pěnu, kterou následující vlna spláchla na břeh. Sevřený zástup rozlišek klouzal do hlubších vod a mizel v temnotě. „Daleká-Vzdálená!“ vykřikl jsem. „Vrať se, ty otravná oboživelnice!“ Ale její veselí bylo to tam a zůstal po něm jen občasný závan smíchu ve větru.

Cítil jsem nezvyklé teplo; plynulo z toho, že jsem vykonal správnou věc. Zůstával jsem na místě a pozoroval vodní obchodování v promáčeném sůku. Daleká-Vzdálená byla závislá, a mně se podařilo jí pomoci; možná nějaká naděje kynula i mně. Nebyl jsem schopen určit, zda je její vyléčení dočasné, nebo jaké tlaky mohly dohnat bezstarostnou rozlišku k nakupování ve velkém. Pro mě tu šlo o moji vlastní minulost, a Alčina nevěra mě teď stravovala zažíva. Ale při každém Přesunu začínám umírat, a v tom je ten problém. Přál jsem si, aby mě někdo ve Čtyřzemí zachránil stejně, jako já zachránil DalekouVzdálenou. Potřeboval jsem někoho silného a přímého, kdo by se na mě vrhl a přinutil mě s tím skoncovat.

Síla, která působila na moje tělo, mě začala táhnout zpátky. Soustředil jsem se a zdvojnásobil rychlost, kterou čilé tržiště šedlo. Černalo.

Černalo. Černaloernalernalernalnanaabylaabyla p k a byla p l č k a byla p l n á č k a byla plnákačka byla plná í kačka byla plná ř í k a č k a byla plná stříkačka byla plná stříkačka byla plná krve. Stříkačka byla plná krve.

Krev vytékala z konce stříkačky. Vsakovala do prostěradla a matrace a tvořila kolem mého lokte skvrnu. Stříkačka vypadala jako červený skleněný brk, který mi nepatříčně rostl z paže. Kurva. Posadil jsem se a otřel si teplý pramínek, který mi tekł z nosu a vodorovně přes tvář. Zadíval jsem se na ruku – byla zamazaná krví.

Do prdele, zaklel jsem v duchu; kolik je hodin? Sklouzl jsem pohledem na hodiny – šest večer! A je čtvrtek! Jak to, že jsem spal dva dny? Panebože, ne – Giova schůzka! Nestihnu ji! Vyhrabal jsem se z postele. Cítil jsem se slabý a bylo mi na zvracení, cítil jsem slizkost sebeobviňování a rozmrzelosti. Širo, ty hajzle jeden pitomej; ty si s tím vážně nemůžeš dát pokoj, ty to neumíš ovládnout. Se skolopendiem bojuješ už devadesát let; už by ses mohl naučit co a jak. Zavrčel jsem: „Ty si kurva vůbec nezasloužíš být Eszaj!“

Večer nebyl přes bouřková mračna nakupená nad Hradem vůbec vidět. Shromáždění mělo začít za tři hodiny; pokud poletím plnou rychlostí, možná bych ještě dokázal přiletět včas. Rozbitou okenicí dovnitř pronikl přivalový déšť a můj tlumok teď ležel v kaluži vody. Nemohl jsem vystát představu, že vložím ruku do studené vody, proto jsem ho odkopl o kus dál, kde podlaha nebyla tak promáčená.

Pátral jsem po nějaké Alčíně stopě, ale celý den strávila jinde. Uvědomil jsem si, že se třesu, a najednou mě zaplavil vztek. Nic mě neudrží na uzdě; co se to ze mě kurva stalo? Stříkačka ležela na podlaze pod postelí a jen pohled na ni mě zaplavil neovladatelnou touhou a zoufalstvím. Zvedl jsem ji, podržel ji jako dýku a mrštil jí na břidlicovou desku našeho toaletního stolku, až mě zuřivost v jedné vlně přešla a já zůstal poněkud cynicky koukat na ohnutý předmět. Toho budeš za pár dní vážně litovat, Širo.

Zbytek rozhodně nemůžu promrhat, snažil jsem se obhájit. Odšoural jsem se do dolní místnosti, kde jsem rozředit obsah poslední lahvičky s kočkou a roztok jsem slil do malé polní láhve, abych mohl usrkávat za letu. U dveří se nahromadila závěš dopisů, a když jsem je otevřel, sklouzly do pokoje. Nevěnoval jsem jim pozornost a připíchl na dřevo pomačkaný vzkaz, kde stálo: „Nejsem tady, ale potřebovala sis zacvičit.“ Rozepjal jsem křídla, prosoukal se úzkým oknem a vyskočil ven směrem k Esce.

Kapitola patnáctá

Ve vlhkém vzduchu mi křídla skřípala. Letěl jsem rychle, ale rozptylovala mě slabá stopa Alčina parfému, která mi ulpěla na oblečení. Přetáhl jsem si horní lem trička přes nos a čichal její sytou a štiplavou vůni. Voněla stejně, jako když jsem ji spatřil poprvé. S Alkou jsem se seznámil při výkonu svých povinností, když mi Blesk zadal k doručení list své sousedce, tepenské panovnici. Dopis byl prázdný kus papíru a Blesk je vynikající dohazovač, na to jsem však přišel až po několika desetiletích. Myslím, že Blesk, jakožto znalec nádherných věcí, si byl vědom Alčiny krásy a doufal, že ji navždy uchovám v Kruhu. Požádal jsem o audienci v Alčině reprezentačním sále. Byla nedotknutelná, soběstačná jako salonní kočka, malá a tmavovlasá, nesrovnatelně kultivovanější než Rhydanka. Bílé šaty jí obepínaly tělo a padaly až na zem. Hned jak promluvila, začal jsem zbožňovat její hlas; připadal jsem si, jako bych se vnořil do teplého karamelu. Chtěl jsem jí nabídnout knihy, aby mi z nich nahlas předčítala.

Následujícího roku, 1892, se Alka rozhodla vdát. Oznámila, že uvítá uchazeče o svou ruku, a uspořádala sérii plesů a večerů pro nápadníky, kteří přijížděli v celých houfech a začali lít zlato do tepenských sejfů. Konkurence byla mnohem ostřejší, než jsem si dovedl představit; všichni zájemci se honosili tituly a většina měla vlastní panství. Já jí mohl nabídnout jen svůj polibek, který uděluje nesmrtelnost, ale myslel jsem si, že o někoho, jako jsem já, nemůže přece stát.

O panictví jsem přišel se třemi dívkami najednou ve Wellbeloveově *petite maison* – hacilitském bordelu, který jsem si jedné noci pronajal pro vlastní potřebu; prodával jsem drogy, takže jsem si to mohl dovolit. Věděl jsem, že si nikdy nemám vybírat

hubenou kurvu: Růženka Brosia, Sýkorka Pomalá a dívčina jménem Jednou Cokoliv se na mě vrhly a poučily mě jaksepatří.

Když jsem poprvé navštívil Ptakku, byl jsem stejně divoký; prohnal jsem se zemí jako Hmyzí roj. V Sokolu a Tambrinu jsem flámoval do čtyř do rána. V Mikavodu jsem každý večer chodil do divadla a bloumal z pouličních kaváren do barů, v úzkých uličkách tohoto svěžího města jsem se setkával s umělci a šlapkami. V Ostnovodu jsem si užíval místních dívek a dlouhých procházek kolem jezera. V Husici jsem se zdržel, protože na mě mořské ovzduší působilo analepticky, a v Cirkové paláci nám každý večer prostírali patnáct hodovních stolů.

Odtamtud jsem se svezl Černým kočárem do Tangary a sněhovými pusinkami a absintem jsem znečišťoval zalátané přehozy na postelích nevěstince jménem Corogonská škola. Střešní zahrada podniku, obehnaného loubím a založeného školačkami, za hezkého počasí přímo bujela. Plížila se přes sousední střechy po celé ulici, neboť ji zdola zahřívaly teplé, zatuchlé krámky. Píchal jsem holky a popíjel jejich podomácku vařené pivo, zatímco k nám doléhal křik pacientů z léčebny pro choromyslné; dívky je všechny znaly jménem.

Nikdy jsem nevěřil, že existuje láska. Chtěl jsem všechno rozbít na střepy a tím nejostřejším se pořezat. Ale Šira Dellin mě změnila. Potom přišla Alka, která mě proměnila ještě o trochu víc. Miloval jsem ji, barvu její kůže, pěkně tvarované nohy a opeření; chtěl jsem si jí naplnit všechny smysly.

Alčina nedostupnost byla afrodisiakem a překážkou. Nechtěl jsem vstoupit do jejích urozených kruhů, ale děsil jsem se, že se čokoládovým hlasem zasměje a odmítne mě. Její nápadníci vycítili moji nejistotu a pronášeli kousavé poznámky, aby mě přesvědčili, že se přece nebude chtít provdat za zrůdu. Když jsem se setkal se Širou Dellin, s překvapením jsem zjistil, že mi rhydanské dívky připadají okouzlující, ale Šira mě velkolepě odmítla. Odletěl jsem za Bleskem, který okamžitě pochopil, proč vypadám jako kost a kůže, jako člověk, který trpí nespavostí. Zoufale jsem ho prosil o pomoc. Koneckonců on byl odborník a já byl tak zmatený, že jsem byl připravený řídit se jakoukoli radou. „Paní Tepenská by nesmírně ráda dostala dárky,“ ponoukl mě.

Dal jsem jí živou poštolku, kterou jsem chytil ve vzduchu, s křídly přivázanými k tělu vyšívanou nití. „Kometo,“ ona na to, „co s ní budu dělat?“

Příštího dne jsem se k ní vkradl a nabídl jí protěž z hory, na kterou neumí nikdo vylézt.

„A ven!“ zvolala. „Setkám se s tebou jenom při večeři se zbytkem nápadníků!“ Vycouval jsem, vylezl na sametovou židli u okna a s

hrůzou si všiml, že mám boty pořád umazané ze stájí. Přísně ukázala na okno, kterým vypustila poštolku. „Teď můžeš odletět i ty!“

V zoufalství a vyčerpání jsem začal brát skolopendium. Jednou v noci, protože jsem na něj nebyl zvyklý, jsem se předávkoval a objevil Přesun. Pomalu jsem si tam nechal postavit palác, Třískoklíč, abych z něj načerpal sebevědomí při dvoření se Alce, ale ve své vlasti jsem nevlastnil zhola nic, neměl jsem žádný původ, měl jsem sotva nočník, kam bych mohl vykonávat potřebu.

„Ne, ne!“ káral mě Blesk pobaveně. „Důležité je dávat jí krásné dary, takové, které vydrží, aby jí tě připomínaly, až s ní nebudeš. Musíš v ní vyvolat pocit, že o ni stojíš a že je mimořádná – myslím, že bys za ní mohl často přicházet s příběhy. Urozené ženy milují příběhy, a jak se zdá, ty jich máš nevyčerpatelnou zásobu.“

Když jsem si splnil povinnosti, odletěl jsem z Hradu za Alkou. Posadil jsem se u okna v ložnici a vyprávěl jí příběhy. Dychtila se dozvědět co nejvíc o Hradu; naléhala na mě, abych jí vyprávěl věci, které jsem bral za samozřejmé – co se skrývá za přepážkou v Trůnním sále? Jak vypadá Císař? Jak se s ním mluví? Jen málokterý z mých hrdinských činů dokázal upřímně upoutat Alčinu přelétavou pozornost, ale byla ráda, když jsem jí popisoval pobořenou starobylou ptackou citadelu daleko na severu v Papírových krajích.

Onen nedosažitelný zámek ve mně probouzel zájem od prvního okamžiku, kdy jsem ho spatřil ze srpkovitého vrcholu Bhachnadichu. Papírové kraje obklopovaly severní Temniny jako oceán – ničím nepřerušovaný prostor šedých Hmyzích staveb, které vybíhaly do hřebenů a klouzaly do mělkých údolí. Dokonale zachovalá ruina byla vidět na obzoru, kde prorážela papírovou krustu. Vypadala jako mohutná čtvercová stavba zakončená kamennou kupolí. Slunce se jí mihotalo na odlupujících se pozlacených lístcích, které se třepotaly ve větru.

Alčín zájem mě popoháněl k představě, že kdybych se odvážil k rozvalině doletět, mohl bych na kupoli dosednout a vrátit se živý zpátky. Vyzkoušel jsem si dálkový let bez jediného přistání, potom jsem vyšplhal na Bhachnadich a vrhl se z jeho tisíc metrů vysokého kamenného srázu. Nechal jsem se strhnout katabatickou ressondskou vichřicí a hnal se přes Hmyzí území.

Přes Papírové kraje se táhlo dlouhé zimní světlo odstínu lvího zlata. Hluboko pod sebou jsem viděl Hmyz pobíhat mezi tuhými buňkami a věnovat se své pudové existenci. Kdybych se zřítíl na zem, z tunelů by vyrazily tisíce stvůr a roztrhaly by mě na kusy. Jestli se nezřítím, Alka nad mojí historkou užasne.

Plachtil jsem, abych si odpočinul, a potom jsem pokračoval v

letu. Po dlouhých hodinách střídavého plachtění a mávání křídly mě přepadla únava. Pálení a křeče v křídlech a zádech odváděly pozornost od Alky a trestaly mě za to, že jsem byl tak pošetilý a zamiloval se. Když už se to nedalo vydržet, začal jsem zlehka usrkávat úžasný všeléčivý lék proti bolesti, který jsem si zakoupil; agonie se rozplynula.

S houstnoucím soumrakem ztrácel ressondský vítr na síle. Za letu jsem se zbavil veškerých nadbytečných přítěží; rozvázal jsem si tkaničky a shazoval boty, kousky oblečení, až jsem letěl jen v prádle. Jakmile zapadlo slunce, míjel jsem první podzimní úplněk, a zatímco jsem se blížil k pobořené stavbě, docházelo mi, jak neskutečně gigantická vlastně je. Čněla z nekonečných ploch Papírových krajů. Papírové vlny k ní lnuly jako opěrné pilíře a vzhůru se upínala tenčí pavučinová vlákna, přichycená k základně kupole.

Stále byly vidět horní partie sousedících zdí, které ve vzprámené pozici držely Hmyzí buňky, ale střechy popadaly. Hmyz sežral dřevěné trámy a celá struktura byla velmi vratká.

Pobořená kupole pode mnou pustě zela, okrouhlá a postříbřená měsíčním přísvitem. Přistál jsem na studeném kamenném vrcholu a ohlédl se na rozeklané temninské vrcholy; pojedl jsem několik sendvičů s medem a dopil poslední kapky vody, načež jsem odhodil mošnu, s níž jsem přiletěl. Byl jsem na dně se silami a křídla mě bolela tak, že jsem je nemohl ani složit. Krajina byla mrtvá; nebylo slyšet švitoření ptáků, ticho mě drtilo jako hluboká voda. V okolí stovek kilometrů byl živý pouze Hmyz. Já tu byl vetřelec.

Dřímá jsem, dokud jsem neucítil, že opět načerpávám část ztracené energie, celou dobu jsem však napínal uši, jestli neuslyším Hmyz. Ležel jsem na kupoli a díval se dolů potměným otvorem. Nic jsem pod sebou neslyšel, a tak jsem jím proskočil a nemotorně přistál na svahu kamenité suti a střešních bloků, které se zřítily na podlahu vydlážděnou travertinem. Měl jsem jen několik vteřin, než mě Hmyz vycítí – novou krev v Papírových krajích, z nichž vyžvíkal poslední záchvěv života – a shromáždí se kolem budovy a vyběhne po schodech znějících ozvěnami.

V měsíční záři ulpíval na ostrých rozích popadaného zdiva modrošedý odstín. Sotva jsem rozeznával malou část kruhové místnosti, ta však byla prázdná. Hmyzí kusadla odcvakala látku ze stěn a zanechala na nich drážky podobné rýhám od dláta.

Možná to nakonec byla nějaká městská budova a nikoli královská rezidence. Sevřel jsem prsty kolem kusu tesané římsy. Neodvažoval jsem se opustit kruh měsíčního světla přímo pod otvorem; místnost tonula v šeru. Když se mé oči přizpůsobily tmě, spatřil jsem mezi nejvzdálenějšími bloky matný záblesk. Opatrně

jsem se k němu vydal a natáhl ruku. Bylo to bronzové kolečko z nohy stolu a další tři se povalovala opodál. Podle všeho je tu zanechal Hmyz, když sežral dřevěný nábytek. Pohřbené tu musely zůstat veškeré neorganické předměty ze stolu. Odsunul jsem pár menších cihel – a objevil doupě pavouka velkého jako moje zaťatá pěst.

Vyrazil jsem na vrchol kužele suti a ohlédl se. Pavouk se ani nehnul, vejcovitý zadeček se mu temně leskl. Velice obezřetně jsem se k němu přiblížil a dloubl do něho; s cinkáním se odkutálel po kamenném prachu. Opatrně jsem ho zvedl. Byla to brož zhotovená ze dvou dokonalých smaragdů, upevněných v podivných kudrlinkách stříbrného drátku, mřížkovaného pouzdra umně spleteného do podoby osmi článkovaných nohou. Připjal jsem si pavouka na košili a už jsem se chystal, že prohrabu kvádry s nadějí, že objevím další klenoty, když tu se zvenku ozvalo cvakání.

Tak prudce se mi zrychlil tep, až se mi do uší nahrnula krev. Ve dveřích se zakomíhala tykadla a do místnosti se vrátila Hmyzí příšera. Vyškrábal jsem se po hromadě suti. Vyskočil jsem, chytil se okraje střechy a vytáhl se na kupoli. Z otvoru vyrazily pařáty a naprázdno cvakly ve vzduchu. Okolí budovy se hemžilo a kypělo Hmyzem. Díval jsem se, jak vyráží z tunelů, jako červenohnědé kapky ženoucí se ke kolotajícímu moři.

Když se teď ženu na Giovo shromáždění v Eske, je pro mě velice snadné vzpomínat na bolest letu a úzkost, kterou jsem cítil, než jsem požádal Alku o ruku. Vybavuji si, že mi trvalo dva týdny, než jsem znovu nabyl sil, sebral odvalu a dostavil se, jak se sluší a patří, na tepenské panství. Upustil jsem filigránového pavouka, drahocenný poklad ze staré Ptacky, do Alčiny půvabné ručky a její šikmé tmavé oči se rozzářily obdivem.

Něžně jsem pravil: „Musel ho vyrobit nadaný klenotník ještě předtím, než do země vtrhl Hmyz. Pro konkrétní dámu z dávné minulosti, třeba některou z tvých příbuzných, musel mít nějaký úžasný význam.“ Sklopil jsem oči. „Chci, aby se ten pavouk skvěl na tobě, až budeš líbat Císařovi ruku.“

„Ty blázne pitomá,“ opáčila Alka. „Mohls tam přijít o život.“

„Účelem bylo poskytnout ti život věčný.“

Prohlížela si smaragdového pavouka, který se blyštěl ve světlech z dvaceti svícňů. „Ty blázne pitomá, všemi mastmi mazaná.“

Odvrátil jsem se a přemýšlel, jestli to má být kompliment, nebo urážka. Dloubla mě prstem pod bradu a zvedla ji. Políbila mě; líbali jsme se celé hodiny.

Alka poslala nápadníky pryč. Odešli z mezipatra, kde stáli ve

frontě s klobouky ozdobenými peřím v rukou. Poryv větru, který dovnitř zavál vysokými posuvnými okny, zavířil v jejím takřka prázdném pokoji lehounkými závěsy a povlaky na nábytku. Sněhová mračna venku klouzala přes srpek měsíce. Klikatá tepenská řeka v záplavách burácela řídkým černým lesem. Tři kočky zaujímaly pózy za dveřmi v dlouhé chodbě, kde se na vyleštěných prknech podlahy míhaly stíny protáhlých stromů.

Svlékala mě a moje svršky po jednom házela na zem. Drobnýma ručkama chvilku zápasila s poklopem, shrnula mi kalhoty a přetáhla je přes ztopořený pyj. Prsty mi sjížděla rýhami na bocích, které k němu vedly; dobře si ho prohlédla. Dotkla se žaludu; pod jejími prsty se ještě více nalil. Zaúpěl jsem a ona řekla jen: „Pst. Riskoval jsi život, abys na mě udělal dojem, Eszaji. To mě snad nechceš?“

Došla k posteli s nebesy a posadila se na vyšíváný přehoz. Pavoučí brož trůnila na polštáři. Pomalu jsem k ní přistoupil; byla o pět let starší, než byl můj tělesný věk, a ve své neobyčejné kráse sebejistá. Nevěděl jsem, jak na láskyplný sex; v životě jsem píchal jenom kurvy a zlatokopky. Měl jsem příšerný pocit, že jsem podrobován zkoušce, ale nezbývalo mi než se poddat a nechat se Alkou vést. Pohladila mě po křídle a pobídla mě, abych vklouzl pod pokrývku.

Elegantně se svlékla a nechala si naškrobenou hedvábnou šněrovačku s bílými stužkami podvazkového pásu připjatými k hornímu lemu punčoch. Šněrovačka jí zakrývala hrud' až po břicho; kalhotky jí nějakým záhadným způsobem zmizely společně se šaty. Ležela na boku, jak to dělávají ptacké dámy, ale na rozdíl od jiných žen, s nimiž jsem lehával v posteli, Alka neodvracela oči. Neměla zábrany, byla příliš hrdá, aby se řídila módními omezeními. Ležel jsem za ní na levém boku, přimknutý k ní. Hladká prohlubeň mezi lopatkami mi příjemně přiléhala na hrud', zjizvené rameno jsem měl vysoko nad ní. Teplá křídla měla sevřená mezi našimi těly, stažená v oblasti kříže. Saténové peří jí šustilo a jemně drhlo, vyvolávalo ve mně chtíč, který mě přiváděl k šílenství. Sevřela mezi stehny můj ztopořený penis. Pohyboval jsem boky, přetahoval jsem ho přes její hedvábné punčochy. Nebyl jsem si jistý, co mám dělat. Neudělala žádný pohyb, aby mi pomohla, takže jsem zatlačil a ucítil jenom hebkou kůži. Celým tělem se prohnula a mírně poroztáhla nohy. Opatrně jsem se tlačil nahoru a cítil, jak se zvolna rozevívá. Obklopila špičku pyje.

Otevřela oči a podívala se přes rameno. „Ach, prosím...“

„Milostpaní.“ Opřel jsem se o levý loket a rychle jsem přirážel, nikoli však příliš hluboko. Nemohl jsem do ní zajet daleko, protože jsem ležel ve špatném úhlu. Vlhce jsem se o ni otíral jenom

žaludem. Cítil jsem, jak se jí poddává a roztahuje vagina, horká a mokrá.

„Nepřestávej,“ poručila mi tiše. „Pořádně. Mrdej mě pořádně.“ Začala šeptat oplzlosti. Když jsem uslyšel, co mumlá, byl jsem v šoku, vyvolávala přízraky a těla ve dvojicích a trojicích, které zalidňovaly potemnělou místnost éterickým šoustáním. Nebyla jemná; pořád se ze všech sil snažila spatřit moji hrud'. Nadzvedla koleno, tlačila se na mě ve snaze ještě víc se napíchnout. Stehna se jí stále víc zalávala. Přejel jsem jí rukou po boku, zastavil se v hebkém prostoru mezi žebry a boky. Uchopil jsem ji levou rukou pod pasem, abych ji trochu povytáhl výš, a celou dobu doufal, že můj nejlepší výkon je pro ni dost dobrý.

„To беру,“ hlesla užasle. „To беру... to беру, to беру, to беру. *Neškrábej.*“

Pevně mi vtlačila ruku mezi tkanice šněrovačky, přitiskla si ji na své malé ňadro a podněcovala mě, abych jím kroužil. Tohle nikdy neudělala žádná jiná dívka, se kterou jsem spal. Pod dlaní jsem cítil tvrdou bradavku. Na polštáři se stáčely Alčiny kadeře. Mně visel z vlasů copánek a otíral se jí o krk.

Přirážel jsem a snažil se. Změnil jsem rytmus, prodloužil ho a zpomalil. Viděl jsem, jak z ní můj penis vyklouzává a zase se do ní vrací. Užasle jsem si pomyslel: ono se to doopravdy děje. Ono se to ve skutečnosti děje mně. Svým malým kulatým zadkem mě odtlačila pokaždé, když se ke mně překulila. Pokrčil jsem ruku, kterou jsem měl pod ní, a bez obtíží ji zvedl. Hladil jsem si břicho jejími černými lesklými křídly a cítil, jak mě konci letek dráždí v rozkroku.

Sklouzl jsem rukou k jejímu nepoddajnému ochlupení. Zjistil jsem, že už si tam usilovně pomáhá levou rukou; konečky prstů vykreslovaly mokrá kolečka. Mělce dýchala pootevřenými rty. Odtáhla mi ruku. Dole, pod kůží zad, se jí pohybovaly klouby křídel, jako by je chtěla začít skládat.

„Roztáhni je kolem mě.“

Roztáhla svá černá křídla po obou stranách mého pasu. Otřásala se jí při každém mém přiražení a třela se mi o kůži. Skoro jsem se do ní bezmocně udělal. Znehybněl jsem.

„Podívej se na mě,“ řekla.

Byl jsem na samém krajíčku. Ještě jeden pohyb a vystříkl bych. Zastavil jsem se, abych se ovládl; Alka nespokojeně zakňourala. Zavrtěla se na mně.

„Já nemůžu,“ hekl jsem. „Musím počkat.“

Podívala se mi do očí a vyvrcholila. Zasvíjela se a křečovitě se prohnula. Zachvělo se jí horní křídlo. Zhluboka se nadechla a vykřikla: „Teď pořádně!“ Málem ze mě sklouzla, ale já jí sevřel boky

a opřel se do ní, přirážel jsem ze všech sil. Předklonil jsem se, stlačil jí horní polovinu těla na postel, prsa jí dolehla na pokrývku, hrudí jsem se pohyboval nad jejími zády. Boky jsem jí pleskavě narážel do zadku. Zapomněl jsem na její postavení. Přirážel jsem tvrdě a sobecky, jako s nějakou kurvou. Ucítíl jsem v rozkroku záchvěvy. Pochva se jí stahovala, mačkala jako pěst a v rychlých horkých tazích ze mě vyčerpávala semeno. Přirážel jsem pomaleji, až jsem s hekáním přestal.

Nedokázal jsem určit, jestli se směje, nebo pláče. Přitáhla si mě, abych ji objal. Prostoupila mě úleva; obstál jsem. „Zůstaň tady dnes v noci, Jante 'dlouhý nehte',“ žádala vroucně. „Třesou se mi nohy.“

Přitulili jsme se a poslouchali řeku. Uvažoval jsem, s kolika jinými muži spala přede mnou, a všechny jsem je nenáviděl. Pod bílým brokátovým přehozem šustily naškrobené pokrývky; krajkovými závěsy na obrovské posteli pohyboval průvan. Alka po chvíli zašeptala: „Mmm... chci čokoládu...“ Potom usnula.

Objímal jsem ji měsíce a roky a desetiletí. Přijímal jsem ji kůží jako jed. Znal jsem její slanou chuť vyvolávající dojem mořských podlitin, její napjaté sítě šlach a vlnky žeber. Zbožňoval jsem její tělo, když se kroutila jako ryba na háčku, kopala jako ulovené zvíře. Přistupoval jsem k ní jako pes: pokládal jsem jí na krk otevřená ústa.

Vzpomínal jsem, kolikrát jsem spal nebo byl zdrogovaný a postupně se probouzel a uvědomoval si, že se mě dotýká, že se mi v její ruce ztopořil penis. Toužil jsem po ní. Bylo třeba natolik krušné zkušenosti, jako je mořská plavba, abych ucítíl první záchvěvy osamělosti a uvědomil si, jak moc ji potřebuji. Udělal jsem chybu, že jsem ji zanedbával. Musím se omluvit. Získám ji zpátky.

Kapitola šestnáctá

Po půlnoci se v šermířské škole v Eske shromažďovali lidé. Přistál jsem na střeše kryté taškami, schoval se za komín a shlédl na mokré ulice. Pod promáčenými došky posledních domů ve městě jsem zahlédl tmavé kabáty pod poskakujícími deštníky. Muži si nesli lucerny zavěšené na hácích štítů. Po Háčkovité cestě směrem od Hacilitu kolem nich klapalo několik opilých mladíků na unavených konících, kteří se uvolnili a zpomalili, protože putovali na opačnou stranu, než působila magnetická přitažlivost tohoto města. Já jsem dál stál ukrytý na střeše a přihlížel přes přívaly deště.

Přicházela studená fronta. Mračna se hnala oblohou, aby v jedné mase splynula ve východní polovině. V prstech holého lesa zablikal blesk. Lilo čím dál víc a déšť dělal stále větší rámus. Měl jsem za to, že prudčeji už pršet ani nemůže. Neutuchající ševlení větru mezi stromy nebylo možné odlišit od deště syčícího na střeše. Do splývavého vrbového listí podél břehu řeky bubnovaly kapky.

Jelec protékal jižní částí města nedaleko Giovvy akademie. Řeku jsem viděl, ale okolní krajina tonula v příliš velké tmě, abych dokázal rozlišit jednotlivé detaily. Po hladině klouzali stříbrní hadi. Odevzdaně jsem na ně upíral pozornost; Alka ve mně probudila melancholii. Neměl jsem po ruce nikoho, na koho bych mohl křičet, a docela jsem litoval, že jsem tak zbrkle vyrazil znechucen světem, protože bylo jasné, že svět nemá v úmyslu se vytrazit a nechat mě na pokoji.

Někteří hadi ve skutečnosti tvoří součást řeky. Pozoruhodné. Pokoušel jsem se od sebe oddělit stříbrná těla plazů a odraz na rozčeřené vodě, když tu jsem si uvědomil, že je to všechno jenom halucinace. Bude mi trvat jen pár týdnů, než s tím přestanu. To by neměl být žádný problém. Teoreticky. Pokrčil jsem rameny a vylil si

za krk všechnu vodu, která se mi nashromáždila na široké krempě klobouku. Potichu jsem zaklel, klobouk si sundal a déšť z něho vyždímal.

Vůbec jsem netušil, jestli sex s ní bude stejný i poté, co do ní zasunul svůj obrovitý penis Puštík. Vytáhl jsem si z vysoké boty láhev a přihnul si na zlepšení nálady. Hlt chutnal zeleně, jako posečená tráva. Každým okamžikem jsem se cítil lehčí a sevřenější. Pod dlouhým kabátem jsem cítil teplá křídla. Abych se vyrovnal s poryvy větru, musel jsem je za letu neustále roztahovat a stahovat, a teď mě bolela.

Příkrá střecha šermířské školy se leskla vodou, v níž se odrážely lucerny přicházejících lidí. Déšť se v širokých proudech valil přes tašky a řinul se okapovými žlaby. Z vysokého obdélníkového okna těsně pode mnou zářilo žluté světlo lamp. Na vzdáleném konci bíle omítnuté budovy Giův strážce houpal lucernou a osvětloval prázdnou silnici. Ujistil se, že už nikdo nepřichází, a zabouchl za sebou železem pobité dveře. Rychle jsem vysunul křídla ze štěrbin v kabátu a vyrazil po hřebenu střechy. Uvolnilo se pode mnou několik tašek. Zoufale jsem zaškrábal rukama a už jsem klouzal po střeše. Narazil jsem do okapu, patami uvízl ve žlabu, špičky bot mi vyčnívaly přes okraj. Tašky se řítily k zemi, padaly a rozbíjely se na silnici deset metrů pode mnou. Přitiskl jsem se zády ke srázu střechy a poslouchal. Ze školy se nic neozvalo.

Sevřel jsem olověný okap, odrazil se a promyšleným skokem dopadl na okenní římsu. Přitiskl jsem se k rámu a schoulil se, abych lstivě a se soustředěnou akrobatickou ladností Rhydana zaujímal co nejmenší prostor. Nakoukl jsem dovnitř.

Giova šermířská akademie byla nabitá k prasknutí. Asi osm set lidí si svlékalo kabáty a usazovalo se na skládací židle. Někteří seděli na zemi; mezi nimi jsem na deskách podlahy zahlédl bílé nákresy, podle nichž se žáci učili šermířským pohybům.

Malé pódium přímo pode mnou zdobily erby bývalých Giových žáků z řad šlechticů. Stěny byly ověšené schémata a geometrickými obrazci, zadní stěnu zakrývalo zrcadlo. Na stojanech visely vycpané rukavice a rukavice z kroužkového brnění, spolu s kordy a jim odpovídajícími dýkami rozdělenými do kosočtverců, s kulatými koženými terčovými štíty a botami s olověnými podrážkami – které Gio využíval k tréninku lehkého kroku. Kyvadlové hodiny s velikým a zřetelným keramickým ciferníkem se zastavily a ukazovaly nesprávný čas. Vedle nich byly ve skleněných vitrínách v řadách vystaveny trofeje – ryté stříbrné poháry a talíře, maličké figuríny šermířů na černých podstavcích a stovky a stovky saténových rozet.

Gio stál u pódia a pohlížel na svoje obecenstvo. Byl uvolněný a

sebejistý jako vždycky, možná ještě o něco víc, když teď ze vzteku nad vyloučením z Kruhu ztratil úctu k lidem.

V zadní části sálu se shlukli ostřílení ptačtí vojáci, kteří se nejspíš právě vrátili z boje proti Tornádovi. Ve voskovaných bavlněných pytlích si na ramenou nesli dlouhé reflexní luky, šípy měli v toulcích s víky. Lemy tmavomodrých kabátů měli nastříhané, aby vypadaly jako peří, všichni je měli přitažené k tělům a sepjaté u ramene smaltovanými nebo billonovými odznaky. Zbroj na nohou měli vlhkou kondenzovanou párou. Na odřených, mokřích lorikách jim chybělo několik chromovaných šupin. Výrazy měli stejně podmračené, jako bylo počasí venku; bavili se jenom mezi sebou. Tipoval jsem, že to jsou muži propuštění z obecného vojska, kteří poté, co našli své domovy a úrodu zničené Hmyzem, získali velmi pádný důvod cítit vůči Hradu nenávist.

To však neplatilo pro vzrušené, jankovité hacilitské kluky ve vlastnoručně upravených kožených bundách, plandavých džínách a s opasky ze spojených článků řetězů. Pod židle si zastrkávalo mokré nepromokavé pláště několik námořníků v sytě červených kostkovaných nebo oranžových košilích se šňůrkami u krku. Neoholení zbojníci si otírali rukávy dlouhých plášťů postříbřené deštěm. Snímali si ostruhy z bot se šněrováním po stranách a nechávali je volně viset. Gio nevládl žádnou celistvou vojenskou silou. Shromáždil dezertéry, pytláky, psance, pašeráky a uprchlíky.

O stěny se opíralo dvacet šermířských mistrů a s trpce pobavenými výrazy si prohlíželo vzdorosešlost, která se odehrávala v jejich škole. Nyní byli Giovými komplici, nikoli potenciálními Vyzyvateli. Číšela z nich pýcha šermířů, kteří si jsou vědomi svých skvělých dovedností.

Studené okno zhotovené z Hmyzího křídla bylo zevnitř zamlžené a stékaly po něm kapky sváděné černou žilnatinou. Z tohoto úhlu mě nikdo neviděl a v sále panoval takový povyk, že jsem byl v bezpečí. Nechal jsem se tak unést pozorováním, že jsem si ani neuvědomil, jak mi z kamene proniká do těla chlad. Strnul jsem a zůstal zaklíněný v rohu okna s nohama nataženýma podél římsy.

Na pódium došel po špičkách hbitý mladík ozbrojený nádherným kordem a zvedl ruce, aby si zjednal ticho. Třásl se tak silně, že byl prakticky rozmazaný. Shromáždění se postupně uklidňovalo a Gio se ještě upřeně díval na pár jedinců vzadu, dokud se v sále nerozhostilo naprosté ticho. Napínal jsem uši a zaslechl, jak mladík představuje svého mistra: „Gio Ami, po právu též Mženec.“

Gio přikývl, udělal krok, a okamžitě se začala překřikovat stovka hlasů, které ho zasypaly otázkami. Gio svraštil obočí. Přesl pod mé okno, takže jsem přestal vidět, jak se tváří. Měl na sobě tentýž kabát, který se mu pořád otvíral na holé hrudi, nicméně v

knoflíkové dírcy měl zastrčenou světle nachovou stužku nositele ghallainského erbu, jako by to byl znak příslušnosti k panství. Rovné vlasy měl stažené do malého copánku.

Zadíval se na pódium, jako by si myslel, že se k němu vyvýšená pozice nehodí. Posadil se na okraj a nohy spustil k zemi. Před shromážděním ani tak nedeklamoval, jako k němu promlouval. Byl učitel a věděl, jak nechat patřičně zaznít svůj hlas.

„No tak, klid,“ zvolal nahlas a potom dodal: „Dobrá, odpovím na jednu dvě otázky. Co máš na srdci, Cinno?“

Kolébavě se zvedl velmi tlustý muž usazený v přední řadě. S úžasem jsem zahlédl, že je to Cinna Bawtere. Když zařval, zatřásl se mu líce: „Ani slovem ses nezmínil, že zaútočíme na Hrad! Říkals, že si promluvíme s Císařem. Proč teď spolu šermířští mistři a Kruh bojují? Sanovi bude stačit, aby vyslal Tornáda, a ten nás zadupe do země!“

Gio se zhluboka nadechl. „S Císařem nejsem v žádném sporu. Myslím, že San to ví –“

„Jinak bysme už byli za mřížemi!“ Cinnova pohotová odpověď vyvolala mezi posluchači souhlasný šepot. Zdálo se, že uvažují ve stejném duchu – dali Giovi důvěru, aby u Císaře tlumočil jejich nespokojenost, a on je místo toho zavedl do konfliktu s Eszaji, kteří byli vždycky jejich ochránci. Na okamžik jsem si pomyslel, že se dav na Gia vrhne.

„Potíž nepředstavuje Císař San, ale jeho zástupci, Eszajové, kteří jsou zkorumpovaní a klamou ho. Všichni dobře víte, že San nikdy neopouští Hrad. Na to, aby chápal svět a spravedlivě mu vládl, potřebuje svoje nesmrtelné, ale ti do toho, co mu říkají, zatahují vlastní zájmy.“

Přítomní utichli; právě tohle chtěli slyšet. Studený vítr mi lepil oblečení na kůži; pod střechou pištivě kvílel víchr. Tiskl jsem ucho k okenní tabulce, abych dobře slyšel Giova slova.

„Nemůžete dát nikomu lepší dar než čas. San poskytuje nesmrtelným za jejich služby čas života, ale jen málokdo z nich si takový drahocenný dar zaslouží.“

My máme štěstí, že žijeme v tomto okamžiku dějin. Jistě, doba je to pro nás všechny těžká, ale nabízejí se nám lepší příležitosti, než tomu bylo kdykoli za uplynulých čtyři sta let, která jsem prožil. Na minulost si věru dobře pamatuji a vím, že nejlepším lékem na zoufalství je činorodost.

Od okamžiku, kdy jsem opustil Kruh, mi došlo, jak málo zkažení nesmrtelní chápou nás Zaskaje. Jsou příliš pomalí a zhýčkaní luxusem, aby si uvědomili výhodu této skvělé příležitosti, kterou teď máme: výhodu, kterou skýtá Tris. Je na nás, abychom ji co nejlépe využili.

Byť byste si to zasloužili, nikdo z vás nebude moci vstoupit do Kruhu. Cinno, přestože jsi dobrý námořník; Slezi, třebaže jsi vynikající klenotník, Kruh je pro vás dva příliš prohnílý, abyste se mohli zúčastnit poctivé Výzvy. A já, největší šermíř všech dob, jsem nucen ustoupit nováčkovi, protože říkám příliš velkou pravdu. Příslib nesmrtelnosti, který před vás staví, není nic než klam, který vás má ukolébat. Kruh nikdy nepřijme člověka, který si je palčivě vědom potřeby změny.

Říkají nám, že Ptakka se sama neuživí, takže nás žádají, abychom posílali peníze do země, která je nejbohatší na světě. Nedostatek pracovních sil je zaviněn špatným vedením. Hrad zaměstnává pět set lidí jen na úklid, aby oškrabávali lišejníky ze zdí a leštili okázalé poklady, zatímco vymačkává Roviny do poslední kapky, aby živily Ptakku. V celém Čtyřzemí je nedostatek jídla, ovšem s výjimkou Hradu, protože nesmrtelní musejí mít sílu. Není to tak?“

Zadíval se na okřídlené vojáky v zadní části sálu. „Vy Ptakkové se zlobíte, protože máte pocit, že jste nejaktivnější v boji proti Hmyzu. Právě vaše království mizí pod Papírovými kraji při každém dalším Hmyzím výpadu. Cítíte se ohroženi. Chápu, proč si myslíte, že se vám nedostává dostatečné pomoci z Morenzie. Máte pravdu, ale v příčinách se mýlíte.“

Gio upřel pohled na Cinnu a městské rváče usazené na řadách židlí. „Vy Morenzané a lidé z Rovin máte vztek, protože musíte platit příliš vysoké daně a už máte plné zuby toho, kolik peněz je odčerpáváno z Hacilitu. Je správné, že se cítíte nespokojení, ale v příčinách se pletete i vy. Když naposledy zaútočil Hmyz, Hrad se řídil vyloženě zbabělou taktikou ptackého krále a nedokázal ho zvládnout. Hmyz se tak dosyta nakrmil ptacké hojnosti, že se málem dostal až ke břehům Morenu.“

Já na Hradě žil a byl jsem součástí Kruhu. Cítil jsem, jak mi San brzdí čas. Kdybych byl ještě Eszaj, můj hlas by byl přinejmenším slyšet. Mohl bych se pokusit věci změnit. San by si nás velice rád vyslechl – kdyby nám Tornádo krvežíznivě nebránil ve vstupu, teď bychom stáli v Trůnním sále. San by nechal otevřít Hradní pokladnice, aby nám pomohl. Ale s ohledem na vaše obavy jsem povolal muže k ústupu. Teď jsem zase smrtelný, stejně jako vy, a nic mi nebrání vám vyličit, jaký je Kruh propletenec podvodů. Sanovi by ohromně prospělo, kdyby se zbavil lží svých ministrů.“

Shromáždění cítilo jeho přesvědčení a věřilo jeho prolhaným slovům. Panebože, pomyslel jsem si, vždyť on nic nepředstírá, on tomu věří.

Gio vstal a protáhl se, potom se znovu posadil, začal kývat nohama a ohrnutými okraji bot narážel do desek. Prohrábl si rukou

vlasý, které mu vyklouzly z copánku a visely mu na zádech. Lidé v sále ho sledovali, někteří na rozpacích, ačkoli jsem si uměl představit, že Cinna ostražitě vnímá, jestli se neobjeví třeba jen náznak skandálu. Giũv veřejný proslov byl ekvivalentem výměny rukou při šermířském souboji: „Za vaše strážně mohou úskoční Eszajové. Jednou z nejhorších je Mlha Ata Dei. Sami sebe se zeptejte, jak jí vůbec mohlo být umožněno stát se nesmrtelnou.“

Gio přecházel po pódiu, obešel svícen z tepaného železa a s povlávajícími šosy kabátu se vracel zpátky. U pasu měl připjatý kord z roku 1969, dokonalou zbraň, která mu byla vyrobena na míru, a klenoty na jeho pochvě tříštily světlo lamp tak, jak to umí jenom diamanty. Jejich tvrdá záře vrhala na stěny mihotavá spektra.

„Zaskajové nevědí ani polovinu toho, co tato stvůra udělala, protože zповědi nových Eszajů se obvykle drží v tajnosti. Vy už víte, že vám Mlha jednou zničila přístavy, vyplnila pobřeží a potopila lodě, to byl vyloženě pirátský čin, z něhož se pobřeží sotva vzpamatovalo! Byli bychom na tom teď tak bídě, kdyby ta čubka všech čubek nenapáchala takové škody? Kolik lidí přišlo o život? To my však nevíme, protože nám to Kometa nikdy neřekl.“

Při zmínce o sobě jsem strnul. Jak jsem to měl vědět? Tehdy jsem se musel věnovat jiným naléhavým záležitostem, jako třeba Hmyzímu obléhání Dolního Sedla. Leč smrtelníci hltali každé Giovo slovo.

„Ata byla manželka, která srazila na kolena vlastního muže. Císař její Výzvě přiznal legitimní status. Proč učinil rozhodnutí, že ji v tak osudové době nechá řídit? Informoval Kometa Císaře jaksepatří? Co se odehrávalo mezi Námořníkem a Poslem, že ten zahálčivý sukničkář tak silně stranil Atě?“

A zatímco Kometa klame Císaře – ať už úmyslně, nebo na základě své lenosti –, jeho žena se oddává marnotratnému životu. Každý jiný vládce stojí v čele svého vojska. Kolik večírků a módních přehlídek organizuje Alka, zatímco je její panství stále v doutnajících rozvalinách?

A pokud se zamýšlíme, jak špatně vládnou svým panstvím Eszajové, kteří mají to štěstí, že vlastní půdu, zamysleme se nad **těmi** nejzkorumpovanějšími členy Kruhu, které jste mohli vnímat jako nejschopnější, protože jste uvykli lžím. Blesk Mikavod je nejlepší Lučištník v dějinách. To nemůže nikdo popřít. Samozřejmě že jím je – **jeho** rodina si mohla v dávné minulosti, když byl student, dovolit ty **nejlepší** soukromé učitele a on už si dává pozor, aby se lučištnické umění od té doby nezměnilo. A jaká je to pak nešťastná náhoda, že zdědí panství na třpytivé řece. A Blesk si zvelebují palác, zatímco vaše **statky** a města leží v ruinách. Co se

ostatně stalo s ptackými řemeslníky – těmi z vás, kteří tu nejsou přítomni?“

Sálem zazněl přidušený smích.

„Všichni se mohou přetrhnout, aby pracovali v jiných zemích. Blesk, ten romantický staromilec, neutrácí peníze jak má, ale tráví čas milostnými pletkami s vdanými ženami – není to vrchol kavalírství? Spolu se svou milenkou Atou se podílel na zničení přístavů, a když tento hamižný šlechtic shrábl sokolské panství spolu s další válečnou kořistí, daroval ho svojí nemanželské dceři!

Součástí Bleskovy říše se stal i čerstvě objevený ostrov Tris, když se teď vrátil ze hry na objevitele ve společnosti své pirátské královny a jejich opileckého lokaje.“

Opilecký lokaj? To má být kdo? uvažoval jsem. Proboha, vždyť tím myslí mě.

„Blesk není ctihodný, nýbrž zvetšělý. Byl duchem mladý, když byl svět mladý, ale časy se změnilly. Patří do starého železa; brzdí nás. Je načase, abychom se ujali vlády, a pro Ptakky nastává vzrušující chvíle, aby začali přijímat vlastní rozhodnutí a žili bez něho.

Z procesu obnovy má prospěch Jinovatka a její Společnost říčního stavitelství. Krup a jeho nesmrtelný manžel jsou bezohlední jeden jako druhý. Včera na nás zaútočili, aniž jsme jim k tomu zavdali příčinu, a Tornádo se k nim krátce nato připojil s oddílem vašich vlastních bratří ve svém vojsku. Teď už věřím, že se verbuje příliš mnoho lidí. Od chvíle, kdy Tornádo před pěti lety přišel o přítelkyni, vybíjí si zlost na Hmyzu a odvody pokračují a pole zůstávají neoseta. Kruh by měl chránit životy, ale Posel létá na Roviny, aby ničil rodiny.

Kometa si ostatně rád přihne. Tato skutečnost není všeobecně známá, protože si dává do nosu na Hradě – kam nedohlédne oko veřejnosti. Viděl jsem ho, jak se opilý potácí Velkou síní. Často není vidět dlouhé dny – a ví se, že během této doby nevychází z pokoje. Proč si ho Císař nechává, když jsem cítil, jak se Kruh cuká pokaždé, když tak nezřízeně nasává? Nevím, jestli má alkohol vliv i na jeho *spolehlivost* – ale můžeme se vůbec divit zvěstem, že jeho manželka spí s jiným mužem?“

Gio mávl rukou před přívalem zlomyslného smíchu posluchačů.

„Ne, ne,“ řekl. „Už toho nechám. Bůh chraň, abych tady někoho očerňoval. Alka to zvládne sama velmi dobře. Ty zvěsti stojí na vratkých nohou – stejně jako její existence!“

Jak se mě odvažuje označovat za nějakého špinavého ožralu?! Chybělo málo a slétl bych dolů a řekl mu, jak se věci mají – skolopendium je mnohem lepší materiál. A nejsem žádný

začátečník; mám to pod kontrolou! Ale alkohol je přinejmenším legální. Přítomní Giovi uvěřili, protože jeho popis odpovídal jejich pokřivenému vnímání Rhydana, a to bolelo ještě víc.

Zaskřípal jsem zuby a do tváře se mi vehnala zpěněná krev. Ach, Alko, proč jsi mi to udělala? Už v soukromí je nepříjemné, když mi jméno dělají pouze dovednosti v posteli – ale myslím, že nesnesu, abych byl vrtošivým a neodolatelým Poslem s parohy na hlavě před celým světem.

Gio přecházel, ruku položenou na jílci kordu. Nahlas přemítal: „Nejhorší na těch zkažených členech Kruhu je to, že nikdy nezemřou.

Já vám můžu nabídnout způsob, jak nežít v jejich područí. A nejlepší je, že se s tím pojí bohatství, šance vytvořit si vlastní budoucnost bez králů, panovníků a vojenských kapitánů. Všichni, kdo mě budou následovat, budou zaopatřeni na celý život. Můžu vám poskytnout Tris.“

Shromáždění ani nemuklo. Gio to dobře viděl a neodmlčel se na dlouho. „Mluvil jsem s několika námořníky, kteří viděli Kafarnaum. Říkají, že střechy tamějších domů jsou osázené tyrkysem a turmalínem. Dokonce i trisské děti nosí korunky. Zlata si cení pro jeho krásu, nikoli jako vzácnosti – váží si ho méně, než si my vážíme zinku nebo mosazi. Používají ho k výrobě předmětů každodenní potřeby: na válečky, škrabky na boty a – tohle se vám bude líbit – na nočníky.“

Gio si prohlížel řady pochybovačných tváří. „Vy mi očividně nevěříte. Tak se tedy podívejte; jeden tu mám s sebou.“ Než domluvil, přeběhl do zadní části pódia a vytáhl z plátěné tašky několik věcí. Potom zvedl právě ten nočník, který Danio darovala Strízlíkovi. Vyleštil ho, až se blyštel a oslepoval přihlížející.

Všichni v sále se rozesmáli a usmál se i Gio. Na pozadí halasu ho bylo sotva slyšet. „Slez svým klenotnickým uměním prakticky splňuje eszajská kritéria. Můžeš ověřit jeho pravost?“ Sklouzl z pódia a předal nočník tělnatému muži, v němž jsem poznal jednoho z Atiných synů – ačkoli byl nyní už mnohem starší než jeho matka.

Otáčel blyštivý nočník v mohutných prstech a potom přikývl. „Tohle množství zlata by stačilo panství, aby se na dva roky vykoupilo z povinnosti posílat vojáky do armády. Místo chcaní bych pro něj věděl o lepším použití.“

„No, *zatím* si ho nechat nemůžeš.“ Gio zamával nočníkem. „Vidíte, že Trisánci jsou tak bohatí, že i ty nejpodřadnější předměty vyrábějí z ryzího zlata. Ovšem Mlžina klika je odhodlaná nechat si všechno pro sebe. Koupil jsem karavelu *Pávičku*. Právě teď na ni a na další lodě mí spojenci v Awndynu nakládají zásoby. Na

Hacilitské univerzitě jsem neměl potíže najmout párek mrzoutských učenců zběhlých v staromorenzských textech. Docela si věří, že nám dokážou překládat i základy trisštiny. Připouštím, že tahle plavba bude velkou výzvou, ale jelikož je cesta už vyšlapaná, zase tak těžké to nebude. Bezpečí nám poskytne plavba v konvoji – chcete-li zabrat místo na jiných karavelách, může vám v tom někdo zabránit?

Na Ghallainské škole jsem si vydělal dostatečný majetek, abych mohl zaplatit posádce a založit si v Kafarnaumu ideální existenci, aniž bych byl neustále zkoušen Kruhem. Kdoví, třeba bychom se za pár let, až se vzchopíme a posílíme, mohli i vrátit.“

Jeden šermíř vykřikl něco, co jsem nepochytil.

„Ach, Rybáku. Já na těchto perlách moudrosti jen bruslím po podlaze,“ odpověděl Gio sarkasticky. Položil nočník na zem, zašátral ve vnitřní kapse svého kabátu a pozvedl silný deník, který jsem okamžitě poznal. „Toto je Mlžin osobní loďní deník. Moji agenti ho ukradli, když vzali ten nočník. Jsou tu uvedeny souřadnice ostrova i vyčerpávající popis trasy. 'Dvacet devět stupňů jižně, sto dvacet devět stupňů východně,“ četl s respektem. „Chápu-li to dobře, skoro na stejné úrovni s Awndynem. Tak kolik z vás se ke mně přidá?“

Okamžitě se zvedlo dvě stě nebo tři sta rukou; tihle muži neměli co ztratit. Gio dloubl špičkou boty do drahocenného nočníku. Ptačí vojáci dali hlavy dohromady a zvažovali rizika spjatá s plavbou v porovnání s možným ziskem. Poněvadž sváděli boje v Dolním Sedle, na dobývání území byli zvyklí. Ruce zvedli i oni.

V šermu je velice důležitá schopnost změnit směr vedení výpadu v okamžiku, kdy vidíte, že netrefíte cíl. Gio už pochopil, že nikdy nebude natolik silný, aby zničil Hrad, takže se rozhodl vést výpad na Tris. Aby přežil, byl připravený odjet do vyhnanství.

Moje okno bylo jediným zdrojem světla a zvuku v celé černočerné krajině. Všechno, co existovalo, bylo uvnitř tohoto sálu – esekský les byl prázdný prostor. Gio pozvedl hlas nad rachot, když déšť opět přešel do průtrže mračen. Kapky mi odskakovaly z krempy koženého klobouku. Na okamžik se do lesa barvou zakousl rozeklaný blesk. Gio se odmlčel, zatímco se kolem dolíku městečka deset vteřin převalovalo hromobití. Všechny v sále zhypnotizovalo. Gio stál s pravou nohou nakročenou, podržel pochvu a pravou rukou vytáhl kord z roku 1969. Nenuceně jím točil, vnímal jeho vyváženost.

„Zítř ráno vyrážíme do Awndynu. V neděli se s vámi dobrodruhy setkám v kanceláři přístavního kapitána. Vyplujeme příští týden.“ Okázale pozvedl nad shromáždění zbraň. „Eszajové přežili mravní zásady. Dokud nás bude Hrad opakovaně ochcávat, nebudu tu hnípat a zabývat se Čtyřzemím. Pojedte se mnou!“

zahlaholil. „Objevit tento nový svět – za zlatem a za brandy!“

Domluvil a dav mu začal aplaudovat. Přítomní povstali, tleskali a jásali. Ovace nebraly konce. Gio vzhlédl k oknům; odvrátil jsem svoji bílou tvář a přitáhl se k rámu. Gio seskočil z pódia a jeho přátelé mu celou cestu na druhý konec sálu třásli rukou a plácali ho po zádech. V očích se mu zračil horečnatý jas a měl zardělé líce. Rozletěly se dveře – světlo i lidé se vyřinuli ven. Nenávistně jsem přihlížel. Zabiju ho, proboha, kdybych tak měl s sebou kuši! Zabiju ho, skočím mu přímo na hlavu! Kdyby nebyl obklopen šermíři.

Zatímco ho houf gratulantů postrkával po lesní pěšině z města, jeho hlas zeslábl natolik, že jsem už neslyšel, co říká. Někteří muži si zaběhli pro koně, jiní postávali ve dveřích a pohrávali si s lucernami.

Mrtvolně studený podzim kvílel pod náporem svých bouří a zahrávající krajině dodával spíše na vlhkosti než na křehké svěžesti.

Gio zpochybňuje moji mužnost a já s tím nemůžu vůbec nic udělat. Udeřil jsem se dlaní do čela. Jen klid! Čas na pomstu ještě přijde. Čekání mi však moc nejde; chtěl jsem, aby trpěl *hned teď*.

Panebože, jak já zuřil. Musel jsem si na někom vybit zlost, a protože jsem nemohl napadnout Gia, musel jsem si vystačit s Cinnou Bawterem. Seskočil jsem ze střechy a letěl rozbouřeným vzduchem těsně pod základnou nízkých bouřkových mračen. Riskoval jsem, že do nich budu vtažen. Se vzduchem pode mnou zápolil i osamělý racek, jasně bílý objekt na tmavém, kovově šedém pozadí. Vichřice mi škubala vlasy a i kabátem. Svršky jsem měl lehké, i když promáčené. Roztínal jsem bouři křídly, z jejichž mastného povrchu odstříkovala voda, ale zakryté peří mi přesto stále víc vlhlo a řídlo; musel jsem stále usilovněji mávat, abych se udržel ve vzduchu.

Sledoval jsem Cinnu ubírajícího se z Eske po potemnělé lesní stezce a napínal jsem zrak, abych ho neztratil. Skrýval se pod černým deštníkem, čvachtal k nedaleké vesnické krčmě U jatečního mostu. Když jsem začal klouzat z oblohy, nad křídly se mi rozburácel vzduch. Zoufale jsem se snažil snížit rychlost a chvíli jsem manévroval přímo nad ním. Prudce jsem složil křídla a vrhl se na něho.

Udeřil jsem Cinnu podrážkami bot mezi lopatky a srazil ho do kaluže. Ztlumil jsem náraz do nohou a přistál v podřepu. Cinna se s vyraženým dechem překulil na záda, kolena přitažená k tělu. Vyprskl jsem smíchy; když zasáhnou oběť, podobné povznesení musí zakoušet i jestřábi. „Smekám před vámi klobouk, mistře Bawtere! Vůbec jsem netušil, že v sobě máte kus akrobata!“ Kopal

nohama jako omráčený králík. V ruce se mu objevila dýka. Vyplazil se z křídové louže bičované deštěm a na pěšině se zhroutil jako mléčně bílý promáčený žok. „V Eske čeká šibenice; tam je ten pád mnohem kratší! Z tvého rejstříku prohřešků si můžu vybrat jakýkoli hrdelní zločin. Jsi v podstatě mrtvý!“

Opravdu jsem ho chtěl zabít. Chtěl jsem cítit, jak z něho pod mýma rukama vyprchává život. Všiml si mého krutého výrazu – ve kterém se mísilo Alčino odmítnutí, Giovy pomluvy a šest hodin v průtrži mračen – a se vzlykáním se stočil do klubíčka. V Cinnově předvídatelnosti jsem nacházel útěchu – už jsem si myslel, že ztrácím schopnost číst lidi. Připadalo mi, že jsou stále nepochopitelnější.

„Au...“ hekl Cinna. „Prosím tě, neubližuj mi. Prosím... já...“

„Kde Gio přišel k tomu lodnímu deníku?“

„To já netuším!... Au... Přisahám! Gio má pod čepicí, má spoustu agentů. Au... Já mám k tobě respekt, Kometo. Seš Eszaj. V Hacilitu seš legendární.“

„Tak odlož tu dýku.“

Cinna nic takového neudělal. Kopl jsem ho do ruky a nůž z ní vyletěl.

„Řekl jsem: *Odlož ji!*“

Cinna se choulil pod zbytky rozbitého deštníku.

„Jak se Gio dozvěděl o Trisu?“

„Já mu o tom řekl. Omlouvám se! Neříkals, že je to tajemství!“

Najednou jsem uvědomil, že jsem Cinnovi před šesti měsíci všechno vyzvonil pod vlivem skolopendia – a to ho bylo jen co by se na nehet vešlo. Do prdele. Začínalo mi docházet, že bych celý tenhle děsivý vývojový zvrát mohl mít na svědomí já osobně – tedy moje velká, nevymáchaná huba.

Prudce jsem zamával roztaženými křídly, naznačil pohyb, jako bych ho chtěl kopnout do čelisti, a Cinna se strachy přikrčil. „Popluješ s Giem?“

„Ano... Ano, a co jako? Jsem svým pánem.“ Hekavě se nadechl. „Mám být kapitánem *Pávičky*. Ano, Kometo, vyučil jsem se mořeplavcem; už jsi na to zapomněl? Teď se na moře opět vrátím. Není to nic zakázaného!“

„Rozumím.“ Ze záhybů kabátu jsem vytáhl meč. „Věříš všem těm žvástům, které tam do vás Gio hustil?“

Cinna si klekl, několik metrů čtverečních přízračně žlutohnědého brokátu, a začal si prohmatávat ochablou hrud', jestli si nezlomil nějaké žebro. K lebce měl přilípnuté světlé natočené kučery, buclaté tváře mu zbrunátněly. To ubohé individuum si mě v přívalovém dešti opatrně prohlíželo. „Ne, ovšem že ne... Ačkoli na všem, co říkal, je zrníčko pravdy... Myslí si, že jsi alkoholik.“ V

očíh se mu objevil významný, troufalý pohled. „Mimochodem, mám spolehlivý zdroj slušné kočky.“

„Tak teď mě budeš ještě vydírat, co? O důvod víc tě zabít!“ Zavrčel jsem, ačkoli se mi po jeho slovech začaly sbíhat sliny.

„No tak, Kometo. To, že jsi nemanželské dítě, tě ještě neopravňuje, aby ses choval jako parchant. Giovi jsem o tvou lásku ke skolopendiu neřekl. A proč taky? Nepřineslo by mi to žádný užitek, a já jsem protřelý obchodník... Samozřejmě nevěřím, že ten ostrov praská ve švech vzácnými kovy, kterými nás budou domorodci zahrnovat. Vím však, že Gio je bohatý stejně jako Ostnovod. Vyplácí mi pětinasobek mzdy kapitána kupeckého korábu. Balí mince, přístroje a nádobí a bankovky – má jich plné truhly! Chce se na Trisu usadit. Právě jsem to všechno přepravil do Awndynu. Podívej, pořád mám u sebe dopis, který mi dal. Ukážu ti ho, na.“ Cinna zalovil v kabátu a vytáhl pomačkanou obálku s rozlomenou pečetí, velrybím symbolem ghallainského panství. Převzal jsem dopis z prstů s okousanými nehty, nadzvedl křídlo, abych ho ochránil před deštěm, a četl:

Komu: Brhlíku Vlhovcovi, První hacilitská banka

Tímto Vám nařizuji, abyste bezodkladně zrušil všechna moje aktiva, jež se v současné době nacházejí ve Vaší péči, a odeslal mi předmětnou částku do kanceláře přístavního kapitána v Awndynu. Jde jmenovitě o: a) výnosy získané k dnešnímu datu z prodeje mých akademií, b) veškeré kmenové akcie v držení hacilitské burzy, c) zlaté a stříbrné nádobí uchovávané v bankovním sejfu.

Nositel tohoto dopisu, Cinna Bawtere, v této záležitosti požívá veškeré mé důvěry a lze ho pověřit coby opatrovníka výše uvedených finančních prostředků.

Gio Ami

Peníze, spousty peněz, říkal jsem si v duchu, když jsem dopis znovu skládal. Cinna se usmíval a cenil rýhované zuby. „Kometo, cítíš závist? Dobře víš, že nikdy nebudeš volný, abys sám mohl na Tris uprchnout. Musíš létat po Čtyřzemí, dokud nedojde k nevyhnutelnému – dokud tě nevykuchá nějaká zatracená Hmyzí obluda –, a to nemyslím, jak tomu bylo u Mírného Brodu, ale smrtelně. Císař tě vysílá ze své rukavice jako sokola, abys prováděl špionáž, a vábí tě zpátky a poutá si tě příslibem života věčného.“

Přiblížil jsem se k němu o čvachtavý krok. „Ale Bawtere, tebe čeká vězení! Pospěš si! Uvidíme, jak daleko se Gio doplaví bez

kapitána.“

Pokynul jsem mečem a Cinna se ztěžka zvedl na nohy, za hlasitého protestování a celý rozechvělý. „Hybaj do města, tam už se o tebe postará stráž Seriemy Esekské... Uvrhne tě do mrazivé cely, zamkne tě do okovů a pro mě za mě si můžeš šoustat s vlastní mámou.“

„Ta je mrtvá.“

„Tak o to by to mělo být jednodušší. No tak! Já mám dnes v noci ještě spoustu práce. Nemám čas, protože musím najít někoho, kdo mi dohlédne na Gia a přesně mě obeznámí s jeho plány, až třeba za soumraku přistanu na *Páviččině* ochozu.“

Cinna začal kňourat. „Tak dobrá,“ řekl zbědovaně; „já to udělám.“

„No výborně,“ já na to. „Ta oprátka teda může počkat; pověz mi ještě něco o Giovi.“

Cinna řekl: Ví, že Trisánci nemají důvěru k Hradu. Ten chlap má ale vyřídilku.

Já na to: I kdyby ji měl bůhvíjakou, mě Vyzvat nemůže.

Cinna řekl: Gio neuspěl a je si toho dobře vědom. Ještě by mu mohlo projít povstání, ale pokusil se zabít Eszaje. Věru tak, přímo z jeho vlastních úst jsem slyšel, jak pobodal Bleska!

Já: Prchá?

Cinna: Ano. Nemůže vzít Hrad útokem a propíchnout každého Eszaje, což by udělal ze všeho nejradši. Takže po sobě zanechá trvalou stopu – když vepíše svoje jméno do dějin, taky si zajistí určitý druh nesmrtelnosti, když už nemůže dosáhnout té nefalšované. Kdyby si zalezl někam v Ghallainu nebo se ukryl na Travnatém ostrově, bylo by jen otázkou času, než ho někdo zradí a bude zatčen. Ale na Trisu...

Já: Nikdy!

Cinna: Chce si Trisánce získat. A San by ho tam musel nechat jako trisského krále, protože účelem Hradu je bojovat proti Hmyzu. San by nikdy nebojoval proti lidem nebo neobsazoval ostrovy.

Já: Jsem rád, že máš v Sana důvěru.

Cinna: To mám, ale už mě pěkně štve, že před námi pořád něco tají. Všem nám nasadil čepičky jako sokolům, ať už sotva opeřeným Zaskajům, nebo nezkcroceným starým Eszajům. Nevíš, jakou kořist se San vydal ulovit, i když jsi jedním z jeho špehů, a teď se za ním vrátíš a do posledního slova mu vyslepičíš, co jsem ti tu říkal.

Já: No... to řekl Cinna, já ne.

San: Ano.

Přeskočil jsem několik stránek ve svém hlášení a pokračoval

jsem: „Potom jsem Cinnovi řekl: 'Jestli se mi nepodaří Giovi zabránit, aby vyplul, setkám se s tebou zase na lodi.' Šel jsem za ním do krčmy, ukradl jsem – tedy vymohl si – rychlého koně a přijel přímo sem, můj pane. Poslal jsem kurýra, aby uzamkl všechny stáje ve všech zájezdních hostincích mezi Eske a Awndynem. To o několik hodin zpomalí hlavní část jejich sil, a poněvadž cesta do Awndynu trvá pěšky pět dní, mužům bez koní by mohla *Pávička* ujet.“

Kapky deště mi stékaly po osách mokrého peří do vlasů a kanuly mi po zádech ze zahnutých špiček na koberec. Zavrtěl jsem hlavou a setřásl vodu z dozadu se stáčejících brků. Projel jsem bouřkou; pálila mě kůže. Byl jsem pokrytý pásy bahna, které na mě stříkaly z koňských kopyt. Vysoké boty jsem měl až po stehna obalené bílým bahnem. Byl jsem cítit mračny a řídkým vzduchem. Srdce mi bilo ostošest; kočka ve mně vyvolávala dojem rychlosti a síly, vynášela mě na explozi zvláštní energie; dobře jsem věděl, že za ni později zaplatím, ale v dané chvíli jsem ji opravdu potřeboval.

Kapitola sedmnáctá

San řekl: „Dobrá. Většina stoupenců Gia během bitvy opustila. Prchnout s ním jsou ochotni jenom ti, kdo nemají jinde možnost a jiné sny než ty, které spřádá on sám. A jeho posledním aktem vzdoru je zabránit, aby se Tris připojil k Říši...”

Klekl jsem na mokrý koberec. „Můj pane, proč by mu měli naslouchat?“

San pokračoval, jako by mě ani neslyšel. „Nedokážu určit, zda má Gio v úmyslu vystavět si vlastní pevnost, nebo – a to je pravděpodobnější – obsadit senát; my mu však nesmíme dovolit, aby na Trisu ustavil jakoukoli vládu. Mlha Trisáncům prodala meče, Gio je teď může vycvičit. Je přece učitel, ne? Může vykonat pár dobrých skutků, aby si získal přízeň senátorů: může třeba chytit tu stvůru, kterou jste tam tak lehkovážně vypustili! Za předpokladu, že ji už nedopadl nějaký Trisánec. A pokud ano, zaslouží si nesmrtelnost víc než vy všichni!“

„Můj pane.“ Zavřel jsem na okamžik rozpálené a krví podlité oči, přešel jsem si rukou ozdobu na levé ruce – vlastní špičaté nehty v celé řadě otlučených barev. Vyždímal jsem si vodu z vlasů a vysoukal ze sebe: „Co teď uděláte?“

San se opět rozhovořil energickým hlasem: „Než se Gio stal Šermířem, jeho místo v Kruhu bylo určeno pro souboje obouručním mečem, nikoli pro šermování. Ale můj současný Šermíř jasně ukázal, co už všichni vědí. Kordy proti Hmyzu nic nezmůžou, a proto by je nesmrtelní neměli používat. Od tohoto okamžiku se Vyzyvatelé na pozici Mžence budou muset dostavovat s obouručními meči nebo tepenskými meči nebo, vezmeme-li v úvahu budoucí vylepšení, tou nejúčinnější zbraní pro zabíjení Hmyzu. Informuj o tom Mžence.“

„Ano, můj pane.“ Císař jediným výnosem zařadil tipec ghallainské

škole a celému jejímu okázalému šermování. Jen málokdo by trénoval boj na kordy, pokud by šerm nebyl klíčem ke vstupu do Kruhu a pokud by neexistovali úspěšní Eszajové jako inspirace pro smrtelníky, aby si toto umění osvojili. Morenzská a rovinská záliba v soubojích a nošení kordů měla záhy upadnout.

San prohlásil: „A teď, jak naložíme přímo s Giem. Až opustí přístav, Námořnice se musí vydat za ním. Pokud však Gio dorazí do Kafarnaumu, při přípravách na její příjezd tam způsobí pohromu.“

„Půjdu jí to říct.“ Vstal jsem a zasunul si za uši pramínky mokrých vlasů. San musel chtít, aby Mlha dostihla Gia na moři a vyřídila ho mimo dohled pevniny, na místě, kde nebudou svědci, kde nebude mít k dispozici posily a kde moře zahladí veškeré stopy.

„Ty se poplavíš s ní.“

„Můj pane...“ Poslední věc, po které jsem toužil, byla účast v námořní bitvě.

„Hrad chrání Čtyřzemí proti agresorům, Kometo. Tris je většiny z nich naštěstí ušetřen, ale Gio je bezesporu agresor, a navíc agresor, kterého jsme my sami vytvořili; máme povinnost ho zastavit. Pokud se mu podaří doplout na Tris, vy zbavíte Kafarnaum jeho i Hmyzu. Doufám, že pokud k tomu nakonec dojde, senát bude mít chuť s námi jednat. Mohli byste senátorům říct: 'Náš Císař nás vyslal, abychom vás ochránili před Giem Amim a jeho zločinci.' A jenom tehdy, budeli vhodná situace, taktně zopakujete moji nabídku, aby se připojili k Říši.“

San si všiml pochyb, které se mi zračily v očích, a dodal: „Jsem si jistý, že s pomocí Mlhy a Bleska to zvládneš.“

„Můj pane, donesly se vám nějaké zprávy nebo cítíte... Mohl byste mi říct, jak se daří Bleskovi?“

„Žije, Kometo. Pojď se mnou.“ San vstal z trůnu, který časem proseděl do přesného tvaru svého těla. Sešel po schůdcích pódia; táhl za sebou bílý naškrobený saténový plášť.

Užasle jsem ho s mírným odstupem následoval. Mezi sloupy vysokého ogivalu jsme prošli do západní klenuté chodby a ubírali se po několika ošlapaných schodech a bočními dveřmi, které nás vyvedly na, dlouhou venkovní terasu vypínající se pět metrů nad trávníky. Vedle nás po celé délce budovy ubíhala klenutá okna triforia Trůnního sálu. Včerejší liják ustal a poměrně horké slunce vytahovalo veškerou utrmácenou vodu zase zpátky na oblohu.

Dosud nikdy jsem nedoprovázel Sana mimo Trůnní sál a nikdy jsem ho neviděl venku na terase. Pociťoval jsem velké rozpaky. Měl jsem mlhavou představu, že bych měl pokleknout, ale když jsem tak učinil, San si jen povzdechl a pokynul mi, abych vstal. Zůstal jsem tedy stát vedle něho, upíral zrak k Jelčí bráně a cítil se jako ten neprivilegovanější nesmrtelný, dokud jsem se nepodíval, kam hledí

Císař, a nespátlil, vůbec poprvé za denního světla, spouští, kterou na Hradě způsobil Gio.

Jelčí brána byla úplně zničená, její věž se pustě otvírala obloze. Horní část východní spojovací hradby v délce padesáti metrů po naší levici provrtaly díry o průměru půl metru a po celých rozrytých trávnících se povalovaly otlučené kamenné kvádry.

Na severní straně, v prostoru mezi palácem a vnějšími hradbami, zničily kamenné projektily z trebuchetů horní oblouky Egretske věže; sloupky se tyčily k nebi jako stalagmity. Mezi sochami na náměstí s pomníkem ležely poházené válcovité kusy mramoru, a když jsem se podíval skrz trosky věže, zahlédl jsem, že popadalo i několik křížových kyttek. Na zemi ležely jak široké tak dlouhé i dva celé trojlísté oblouky. Viděl jsem podpisy, kterými byly poseté, připomínající jemné prasklinky na skořápce vejce. Gio neměl právo zaútočit na pomník, zbourat sochy smrtelníků nebo vymazat jména Eszajů starších, než byl sám.

Tornádo se vynořil z barbakanu Jelčí brány a ztěžka běžel přes travu. Vypadal nezvykle velký, i když vedle sebe neměl pro srovnání žádné další lidi. Vrhł se na kolena a vzhlédl k našemu balkonu, nabídl nám pohled na kulatou bradu zarostlou strništěm a mohutné prsní svaly. Silné kožené kalhoty a boty s okovanými špičkami měl potřísněné bahnem a já si s uspokojením všiml obvazu, který mu zakrýval obrovité levé rameno, přes které měl navlečenou vestu z kroužkového brnění, na několika místech vyspravenou vinutým drátem. Za opaskem měl zavěšenou naběračku, protože pokud Tornádo nebojoval, nejedl nebo nepil, vždycky vařil opulentní jídla. Tak široce se usmál, že mu přestaly být vidět oči. „Můj pane,“ zahulákal, „úklid zdárně probíhá; právě demontujeme poslední trebuchet.“

San přikývl. „Výborně. Tornádo, Gio se zajisté nevrátí. Je v bezpečných rukou Námořnice.“

„Můžu poslat vojsko k Eske, aby pročesali oblast, jestli tu nezůstali nějakí odloučení vojáci,“ odpověděl Silák, „ale potřeboval bych průzkumnou jízdní jednotku, aby na nás nepolíčili v lese past.“

Tornádo byl desetkrát chytřejší, než se lidé domnívali. Sklouzl pohledem na mě; upřel jsem na něho nenávistný pohled a Tornádo se zatvářil mírně nechápavě. S ničím si nelámал hlavu a nejspíš si myslel, že o Alku nemá cenu svádět boj. Je hanebné ničit tak dlouhý vztah, ale ničí ho on, ne já. Budu se s ním bít. Oči jsem odvrátil, až když jsem si uvědomil, jak bedlivě si nás oba prohlíží Císař.

„To není třeba,“ řekl San. „Odved' svoje speciální vojsko na frontu, odkud žádá o pomoc vládkyně Dolního Sedla. A vezměte si s

sebou, prosím, i ty rozmontované trebuchety; ještě se vám mohou hodit.“

Puští si širokou rukou přejel oholenou hlavu a silné záhyby tuku a svalů v týle. Vstal, elegantně se uklonil a vrátil se do rozvalin.

„Na Hrad dosud nikdy nikdo nezaútočil,“ konstatoval Císař potichu. „Ať už to vytvoří kdovíjaký precedens pro budoucnost, vládcové jsou nyní zaskočení. Už se předhánějí, kdo mi opravou těchto škod prokáže větší oddanost. Posílají mi svoje nejlepší architekty, peníze a materiál. Obzvlášť velkorysý příděl je očekáván z Ghallainu a Eske.“

„Můj pane, můžu obletět Roviny a –“

Sanův hlas zazněl nezvykle účastně a teple. „Já vím, že se nechceš vracet na Tris. Cítíš se opuštěný; nedůvěřuješ Alce a chceš být s ní. Ale poslouchej: tvoje manželka s Tornádem nezůstane.“

Potom se San vydal zpět do Trůnního sálu; odešel a nechal mě na balkonu samotného. Císař mě opět zmátl, tentokrát svou laskavostí. Teplo jeho ujištění mi vniklo do morku kostí; zalykal jsem se vděkem. Dotkl se mě jediným slovem a rozpálil mě svou energií. Zase jsem se cítil jako velký Eszaj.

Kdysi dávno mi Blesk vyprávěl, jak se Tornádo dostal do Kruhu. Roku 885 vkrácel do Trůnního sálu přímo v době audience. Strážé u dveří se ho pokusily zastavit, ale Tornádo je jednoduše přinesl s sebou. Když tento obrovitý cizinec postavil oba ozbrojence před trůn, všichni zmlkli. Opřel se o sekeru a nahlas prohlásil: „Jsem žoldák z Dolního Sedla. Nemám tušení, koho mám Vyzvat, ale postavím se komukoli z vás!“

V sále nadále panovalo ticho; všichni na bezejmenného bojovníka upírali oči. Členové Kruhu vypadali zmateně, zatímco Císař si je napjatě prohlížel. „Já mu neodpověděl,“ pokrčil rameny Blesk. „Já jsem lučištník, žádný rváč.“

Císař naslouchal šoupání nohou a potom ticho přerušil: „Výborně. Válečníku, pověz mi něco o sobě.“

Tornádo pocházel z oblasti, kde v současnosti stojí město Výměty, ze zpusťosené krajiny, kterou od té doby posílil řetězec čtyřbokých tvrzí postavených Pasquinem, předcházejícím Jinovatku. Stál v čele sboru žoldnéřů, které platily farmy v blízkosti Zdi, aby jim zajišťovali ochranu před Hmyzem. Tehdy se za jednu Hmyzí hlavu vyplácela odměna ve výši jedné libry a jeho vojáci si vydělali dost peněz na přežití. Tornádo miloval kočovný život, dokud mu manželka nezemřela na otravu jídlem – pochybné hovězí kari dokázalo to, co nesvedla tisícovka potyček s Hmyzem.

Den po svém příjezdu na Hrad byl Tornádo odveden do

amfiteátru a Eszajové na něho vypustili Hmyz. Celý den sekal stvůry na kousky, až spokojený San vytvořil pro Siláka v Kruhu nové místo. Tornádo zůstává nejsilnějším mužem na světě za tisíc sto třicet pět let. Nevlastní žádné pozemky ani domy, nic kromě police s Bleskovými romány a sedm osmin košťavského pivovaru – z něhož si vybírá dividendy v naturáliích.

Povznesená nálada mi vydržela celý den, protože jsem se čtrnáct hodin nechal unášet do Awndynu příznivým větrem vanoucím k jihovýchodu. Bylo chladno a dost vlhko a za soumraku se nakupila mračna, která mi ztížila orientaci. Nabral jsem výšku a přeletěl je.

Ploché oblačný příkrov končil nad posledním výběžkem pevniny a přesně kopíroval čáru pobřeží. Když jsem klesal volným prostorem v oblačné peřině, měl jsem pocit, jako bych se potápěl do Awndynu hluboko pod hladinou moře. Úplněk poskytoval mnohem lepší osvětlení než přirozené podzimní podvečerní světlo; cesty se zdály být hladké jako sklo. Představoval jsem si, jak se po nich z Eske a Husice bleskově míhají zprávy o Giově spiknutí.

Ostroh na konci pláže byl porostlý travou barvy králičí kožešiny a společně s občasným trsem kapradí vypadal jako starodávný samet, který ztrácí vlas. Pláž vytvářela poklidnou koláž; zelené vlny šuměly a syčely, jak se prodíraly pískem. Nemohl být větší rozdíl v porovnání se včerejším hurikánem, který tak prudce roztácel lopatky větrných mlýnů, že jich na pláních ještě tři stovky hořely.

Přistál jsem a utíkal k nízkým budovám panského sídla; zjistil jsem, že jsou potměšilé a tiché. Orosenou travu v okolí přístavby křížovaly rozmazané stopy. Někdy by to všechno mohlo být jen jedním z mých horečnatých snů. Z jednoho okna v přízemí se linula zář. Kyan ze Sokola seděla na leskle oranžových polštářích na sedátku u okna za párem závěsů, které oddělovaly okenní výklenek od zbytku místnosti a vytvářely tak útulné zákoutí. Měla skloněnou hlavu; ve světle lampy si zaujatě četla ve veliké knize. Vzpurné světlé vlasy jí vyklouzly ze sevření stuh; rukávy šatů měla nadýchané jako šlehačkové dortíky.

Zatukal jsem na okno librovou mincí. Kyan vyskočila a začala se rozhlížet, potom mě spatřila, jak na ni rozesmátě hledím. Usmála se a natáhla ruku, aby nadzvedla západku a otevřela okno. „Jante!“

Objal jsem ji, ale hned se od mé studené kůže odtáhla. „Promiň, že jsem tě tak vyděsil, sestřičko.“

„Já se nebojím. Hledáš tátu?“

„Ano. Kdepak je Blesk? Kde jsou všichni?“

„Šli k lodi. Ke karavele. Vplula s ní do zátoky... Já ji viděla. Chtěla jsem na ni vstoupit, ale táta mi to nechtěl dovolit. Je nemocný.“ Kyan se posadila na paty, oříškově hnědé oči dokořán

otevřené.

„Je při smyslech? Jak se má?“

„Ta stará žena říkala, že bude v pořádku. Nepamatuju si, jak se jmenovala.“

„Kapka?“

„Jo.“ Kyan natáhla prsty k mému peří a já jí podal křídlo, aby si ho mohla pohladit. Často na mě naléhala, abych se s ní proletěl, ačkoli ve dvanácti letech už na to byla příliš velká. „Paní Vlaštovka mi pověděla o té bitvě u Hradu a do města teď přichází spousta mužů, kteří nemají rádi Eszaje...“ Kyan se snažila rozpomenout. Zapomněla na přírodopisnou knihu, kterou měla otevřenou na klíně, ale pořád na ní měla natažený prst, jímž držela stránku se šedým akvarelem tuleňů ležících na oblázkové pláži. „Vlaštovka říkala, že... éé, že 'jim nemůže zajistit bezpečnost', tak je Mlha odvedla na palubu. Poletíš tam za nimi? Nezůstaneš tu?“ Znělo to odevzdaně.

„Kde je Vlaštovka?“

Kyan si povzdechla. „Guvernérka Prdelatá se snaží zbavit mužů, kteří nemají rádi Eszaje. Chce je dostat pryč z Awndynu. Říká, že to jsou buřiči. Já měla jít do postele, ale nechtělo se mi, tak jsem se tu schovala.“

„Prdelatá?“ zasmál jsem se.

Kyan se uličnický zablesklo v očích. „Pořád si myslím, že jsi stejný jako ostatní, ale nejsi.“

„Ani být nemůžu.“

„Vlaštovka se mě snaží učit hrát na harpsichello. Na piccoloboe. Spoustu nástrojů...“ stěžovala si Kyan. „Nesnáším je. Říká mi: 'Myslíš si, že jsi dobrá, protože jsi Rarohova dcera.' Cítím se, jako kdybych pořád dělala něco špatně. Já sem nepatřím.“

Mluvila jako já v jejím věku. „Ale ty nemusíš dělat, co ti Vlaštovka nařídí! Až ti bude jednadvacet, staneš se vládkyní.“

„Až vyrostu. Jo, jo.“

„Tak dlouho zas čekat nebudeš. Věř mi; mně je třiadvacet.“

„Hmm. To už seš strááááše starěj,“ řekla zahloubaně.

„Vážně?“ Kyan měla všechno, co si mohla přát, ale její bohatství bylo jen prostornou klecí, protože Blesk jí naplánoval celý život. Vlaštovka, její poručnice, neznala nic kromě hudby a holčičku vnímala jako překážku v rozvíjení své posedlosti. Vlaštovce se možná nikdy nepodaří vstoupit do Kruhu, ale byla odhodlaná se o to celý život pokoušet. Pomyslel jsem si, že jestli ji ovládne hořkost, už nebude mít šanci. „Pamatuj si, že můžeš dělat všechno, co se ti líbí.“

„Chci, aby mi narostla křídla – je to, jako bys měl čtyři ruce. A abych lítala jako ty.“

„V rámci možností. Kyan, spousta lidí, co žije v Ptacce, křídla nemá. Nemá je ani Císař; není důležité, abys byla po mamince.“

Vážně se nad tou myšlenkou zamyslela. „Líbí se mi, když mě táta učí lukostřelbě. Prála bych si, aby tady byl častěji, ale má moc práce a teď je zraněný. Všechno je zase rozbřinkané. Ráda si s ním vykládám – nosí mi dárky –, ale říká mi, abych dělala, co mi řekne Vlaštovka.“

Energicky jsem zamával rukama. „Ty nemusíš nikomu věřit – ať je to kdokoliv –, ani panu tatíčkovi, ani divě Prdelaté. Místo toho si všechno sama promýšlej. Vlaštovka tě jako mocnou budoucí vládkyni neučí správným předmětům, takže se budeš muset dívat kolem sebe a klást otázky. Nezapomeň, že bratříček Jant je ti k službám; stejně jako všichni Eszajové. Panovníci si nejspíš neuvědomují svoji moc a my vás potřebujeme, abyste nás neustále drželi v šachu zaskajskou realitou. Právě tohle se poslední dobou nedařilo.“

Zachmuřila se a vzdáleně mi připomněla Bleska. Kolem kotníků měla zmuchlané rozedrané ponožky a boty jí pokrývala šedozelená plíseň, která se vyskytuje na kmenech stromů. Zatařala čelisti, aby jí nejektaly zuby; ve studeném vzduchu jí zůstával viset chladný dech.

„Na shledanou, Kyan; dávej na sebe pozor.“

„Poletíš? Proč já nemůžu létat?“

„Protože ty jsi normální.“

„Proč se nemůžu podívat na ten ostrov?“

„Zanedlouho ho uvidíš, sestřičko. Zanedlouho ho uvidí všichni.“
Rozběhl jsem se po mokré trávě, vzlétl a vydal se k přístavu.

Křídla vám závidí spousta lidí. Před několika lety jeden sériový vrah zabíjel výhradně Ptacky, sekal jim křídla a sám je nosil. Ale na tom, jestli někdo má nebo nemá křídla, vůbec nezáleží, když se s nimi nevznese do vzduchu. Kyan byla důvtipnější; Kyan mi záviděla létání. Dělal jsem si o ni starosti, neboť jsem si vzpomněl na karnisské přísloví: Vlci slídí po osamělých lidech.

Když jsem byl v jejím věku, v roce 1807, byl jsem osamělý i já. Žádné dítě nechce zůstat stranou, ale rhydanské děti vyrůstají rychle. Když upadnou, nebrečí; když je opustíte, jsou nezávislé.

Moje dětství v Temninách skončilo zcela náhle, když mi bylo patnáct let. Eilean trvala na tom, abychom každou zimu zůstávali ve svých skrovných letních příbytcích na vrcholcích hor. Říkala, že s ostatními pastevcí nescházíme do Suti s ohledem na moji vlastní bezpečnost, třebaže v našem karu každou noc běsnily zimní bouře.

Eilean Daře, mojí babičce, bylo čtyřicet let. Byla dobrá běžkyně; chytit se nechala jenom jedním mužem, který se s ní oženil a choval

se k ní něžně, ale umřel krátce poté, co se jim narodila dcera – moje matka zdědila opravdu velkou rychlost. Nikdy jsem nepochopil, jak **ji** můj otec násilník mohl chytit, a Eilean mi to nechtěla říct. Moje přítomnost přinutila Eilean přejít od svého milovaného loveckého způsobu života k pastevectví. Vlastníma rukama postavila naši salaš, jakkoli vypadala, že sama vyrostla jako součást nelítostných hor pahorek osazený parožími s mechem na střeše, který v létě, když roztál sněh, okusovaly kozy. Salaš tvořila jediná místnost se skrovným lůžkem na zemi. Každý kousek dřevěného povrchu byl pokrytý vypalovanými obrazci, babiččinou kratochvílí v tomto pustém světě. Do nízké desky stolu vypálila stolní hry – šachovnici na solitér a zálesákovo štěstí, hnědé zuby na vrhcáby a obdélníková políčka, kam umísťovala štůsky karet při vykládání budoucnosti. Když ji navštěvovali lovci, jejich karetní hry byly ve srovnání s těmi, které jsem se později naučil na Hradě, rychlé a jednoduché.

Pravidla létání jsem se naučil metodou pokusů a omylů; žádné dítě nebylo nikdy tak poseté škrábanci a modřinami. Eilean mě nutila starat se o našich osm koz; šlo mi střelení z praku, ale nikdy mě nenaučila zacházet s bolas, takže když k nám přišli pytláci lovci, musel jsem ji volat na pomoc.

Kozy jsem nechal uvázané, když jsem se zdokonaloval v plachtění a vznášel se příliš vysoko, abych slyšel mečení a cinkání zvonců. Na stádo zaútočila smečka bílých vlků. Kozy propadly panice, vyskakovaly do výšky a škubaly za provazy, ale vlci je beze spěchu sežrali. Když jsem o několik hodin později přistál, našel jsem jen hromadu kostí, provazů a zvonců. Celé dny jsem se před Eilean schovával, dokud se nevzdala snahy mě uškrtit. Potom se nezlomně vrátila ke svému předchozímu životu, lovila kozorožce a nasávala whisky, aby zapomněla na břemeno mé existence.

Seděl jsem se zkříženýma nohama před ohništěm a civěl do plamenů. Po chvíli něco s čenicháním otevřelo dveře a do místnosti za důstojného našlapování vklouzli dva mohutní krotcí vlci. Přenechal jsem jim místo na rohoži; s povzdechem si lehli. Krusta sněhu, který jim ulpěl na srsti, roztávala a průsvitněla, odkapávala na zem. Temninským údolím rachotilo hromobití; ve vzduchu visela předzvěst čehosi velkého. Eilean Dara kopla do dveří, které se prudce otevřely na kožených závěsech, a vstoupila dovnitř. Pověsila bolas, opřela se o houně, položila loket na stůl a neurčitě se po mně ohlédla. „Podívej se na sebe, Jante; proč tu pořád trčíš? Už dávno jsi měl odejít z domu. To se ani trošku nestydíš? Myslím, že ses mě rozhodl brzdit jako prašan. Za prvé tě nemůžu ani s nikým oženit, protože kde mám najít ženu, která by chtěla za manžela zparchantělého Širu? Za druhé mi připomínáš to, co udělali ti bídní Ptakkové dceři, kterou jsem milovala. Za třetí jsi ji pak ty sám zabil

vlastním vypaseným tělem a křídly, která se jí ukrývala v těle. Museli jsme tě vysekat sekerkou.“

Posbíral jsem z krbu její talíř, borovicové louskáčky na ořechy a kotlík dušeného masa, které bylo nad ohněm tak dlouho, až z něj byla vláknitá kaše. Eilean pokračovala: „Celých sedm měsíců těhotenství a ty jsi byl pořád malinký. Krmila jsem tě kozím mlékem a vychovávala tě i navzdory tomu, že sis pro svůj příchod nevybral správný čas a narodil ses uprostřed období mrazů. A teď jsi dospělý a vděk mi prokazuješ tím, že předhodíš moje vikuně vlkům.“

Natáhla ruku a já ucukl. „Chytila jsi něco?“

Odkrojila kus masa, vrazila do něj prsty a olízla je. „Nic,“ popíchla mě. „Ani fauna, ani slepici, ani nadržného chlapa.“

„Mám je všechny přivést?“

„Nenajdeš zelenou sedlinu v břichu mrtvého jelena, nenajdeš zmrzlé mléko v prsu mrtvé dívky. Na této straně Chir Seraku už není žádná zvěř. Myslím, že všichni pomřeme hladu.“

Vyhlédl jsem do vyběleného údolí. Teplota prudce klesala a obloha byla fantasticky čistá. Nad Temninami bylo víc hvězd než kdekoli jinde ve Čtyřzemí, protože měly rády čistý vzduch. Hvězdy se tam shlukovaly a padaly jako sníh.

Na stěně chatrče viseli dva tetřivci, jejichž peřím, v nečistém světle nachovým, zmítal vítr. Lama z mhadaidhské salaše měla kolem nohou pořád uvázané bolas a na černých rozích kamzičího samce ulpěla slabá vrstva sněhu. Svěšený jazyk mu přimrzal k zemi; díval se na mě žlutými zuby.

Eileaniny prsty honily v misce poslední zbytky masa. „Vždyť se mi pořád pleteš pod nohy. Potřebuju trochu prostoru. Vypadni. Táhní!“ Strčila do řeřavých uhlíků dvě tenké jehly a na odpařující se vlčí kožešinu oklepala jiskry.

Jít jsem mohl jedině do prázdného kozího přístřešku vysoko ve skalách, postaveného kolem křivého kmene jeřábu, který jako pavouk šplhal po útesu, jako by se snažil přede mnou odplazit. Věřil jsem Eileaniným posměškům, že kdybych seběhl dolů do Suti, ostatní Rhydani by mi utrhli křídla.

Přehodil jsem si deku přes ramena a uvelebil se v chýši ve vřesovém senu. Nad obrovitými černými rozeklanými útesy visely mohutné sněhové převisy, které se temně rýsovaly na pozadí sněhových mračen. Eilean ještě zakřičela: „A dnes v noci se nevracej!“ Bouchla dveřmi a prudce mě odloučila od světla ohně.

Nehybně jsem naslouchal, jak se ze samého Temného Mhoru, nejvyššího štítu pohoří, rozléhá do údolí zlověstné praskání. Potom začaly klouzat tabulové vrstvy sněhu.

Ještě jsem měl hlavu plnou bílého rachotu, když jsem zamával křídly a přistál na palubě *Buřňáčka*. Zatřepal jsem hlavou, abych utišil hluchý třesk a tříštění hroutící se skály. Lavina mi zněla v uších ještě dvě staletí.

Sklonil jsem se a vstoupil do Mlžiny kajuty. Mlha okamžitě vyskočila, přiběhla ke mně a připleskla mi na hrud' kus papíru. Zaječela: „Co má tohle znamenat? Co se děje?“

„Cože?“ Pokusil jsem se psaní vzít do prstů, ale Mlžina dlaň mi ho dál pevně tiskla ke košili.

„Cos to udělal, Jante?“ ptala se a na zdůraznění každého slova plácla do papíru. Poznal jsem Císařův dopis, který jsem spolehlivým jezdcem poslal před čtyřmi dny do Awndynu. Na zadní straně obálky se skvěl můj rukopis.

„Tak to prr... Poslovi nic za vinu neklad'. Tohle zapečetil San, ne já. Já to nečetl.“

Mlha rozhodila ruce v naprostém vzteku: „Tak si to přečti!“

Doručit výhradně do Mlžiných rukou

Gio Ami vykazuje zájem o Tris. Chci Tě informovat, že jeho špioni se pokusí zjistit souřadnice a způsob, jak se na ostrov dostat. Ty jim zjištění těchto informací usnadníš. Zanech svoje mapy nebo záznamy nenápadně tam, kde by k nim mohl být snadný přístup. Kometa Ti sdělí moje další pokyny.

San, Císař Čyřzemí, 13. července 2020

Hodil jsem si na podlahu polštář a posadil se. V okně na příd' se měnilo panorama podle toho, jak se *Buřňáček* otáčel na kotvě. Nad temný profil pevniny čněly lampy domů a krčem na nábreží, maják na přístavní zdi, zubaté koruny tisů na awndynském hřbitově. Loď se otočila zpátky: tisy, maják, nábreží.

„Já nevím, co to má znamenat,“ hlesl jsem chabě.

Mženec Střízlík seděl s nohama zkříženýma na stole, maličkým stříbrným brouskem si obtahoval ostří kordu a sledoval, jak barometr klesá. „Doufali jsme, že nám to vysvětlíš,“ utrousil.

Informoval jsem ho o Sanově výnosu týkajícího se boje na kordy a Mlha soustředěně poslouchala, když jsem popisoval Giovo shromáždění. Dopis jsem složil a přidržel ho v plameni svíčky, dokud mi neshořel až k nehtům. Na závěr jsem řekl: „Tak,

Střízlíku, musíš se honem znovu naučit techniku boje obouručním mečem; a Mlho, tys předala Giovým zvědům ten nočník a lodní deník.“

Mlha zamlaskala. „To bych nikdy neudělala! Jak mi bylo nařízeno, opomněla jsem je uzamknout v sejfu, odkud je ukradl plavčík s nevyjasněným přívrženstvím. Měl za to, že se mu podařil šikovný lup... A já můžu puknout zlostí; po celém tom loňském utajování.“

„Gio má na *Pávičce* opravdu značnou sílu,“ dodal Střízlík. „A má tři další karaky. Nebude snadné mu zabránit v odplutí.“

„Krucinál. To vysvětluje ta světla, která jsem viděl na molu.“ Střízlík mi hodil balíček zázvorových sušenek a já je začal okusovat. Obrátil jsem se na Mlhu: „San říkal, že si musíš s povstalci poradit na moři. Můžeme plout za ním?“

Mlha na mě upřela nevěřící pohled. „Tobě nic nedochází, Rhydane. Stojí za ním devadesát procent Awndynu. Naverboval většinu mé bývalé posádky a vyprazdňuje přístavní sklady. Gio umí drancovat líp než Hmyz! Ať mu psi serou na hrob. Musím se spojit s Travnatým ostrovem, abych najala námořníky, kteří jsou loajální, mobilizovat awndynské vojáky – vybrat si prokázané laskavosti. Než vojáky seženeme, Gio už bude dávno pryč. Taky musím sehnat jídlo a... krev a pěna! To ani nezapočítávám utěsnění lodi, deratizaci, opravy! To zabere nejmín čtrnáct dní! A San to dobře ví!“

Řekni mu, že se za Giem dozajista vydám – *Buřňáček* je rychlejší než ty rovinské kocábky. Přídavné plachty, bočinový kýl; my sedíme dobře, zatímco ony se protácejí, houpají a házejí sebou. Mám pár trumfů v rukávu. Jestli je dostihnu, bez obtíží je pošlu ke dnu, ale jejich náskok stáhnou maximálně o pár dní.“

Mlha si energicky prsty projížděla vlasy. „Tohle mi k Císaři vůbec nesedí. San velice dobře ví, že mi trvá dva týdny, než tuhle loď připravím. San nedělá chyby. Giovy awndynské karaky jsou druhořadé obchodní lodě určené k obeplouvání mysu. Civilní lodě rekvírované k vládním účelům. Ve správných rukách by na Tris mohly dojet. A rekvírovaní jsme teď vlastně všichni.“

„Já jsem slyšel, že Tornádo už měl vzbouřence pod kontrolou,“ poznamenal Střízlík. „San poskytl Giovi možnost k úniku. Proč to ale chce, u Říše, udělat?“

„Vždycky ode mě žádá hodně, ale tohleto...“ začala Mlha.

Střízlík nasunul pochvu na kord, který mu ležel na klíně. „Možná si San myslí, že Gio půjde ke dnu, potom se zbaví jak toho rýpala, tak celých dvou lodí plných ničemů.“

„San nikdy nenechává nic náhodě,“ namítla Mlha. „Někdy mám pocit, že i ta historka s bohem, který se má vrátit, je jen pohádka, kterou si vymyslel, aby nás mohl opíjet.“

Zvedal se mi žaludek. Toužil jsem po skolopendiu a začínaly se mi třást ruce. „San nemůže umožnit Giovi doplout na Tris. Tris je velice mírumilovný. Gio ho má v úmyslu zničit.“

„To je pravda, ale jestli ten ostrov uchráníme před Giem, o to pravděpodobněji se stane součástí Říše,“ dovodila Mlha. „Co Tris pro Sana znamená?“

„To já nevím. Musí pro něho být důležitější než Giovo povstání...“ Potom jsem na to přišel, a v jednom okamžiku jsem spatřil čas tak, jak ho vidí San. Ubíhala přede mnou jeho hluboká délka. Zíral jsem do černé studny, zatímco se napříč staletími najednou rozzařovaly vazby a obrazce. Ani Eszajové je nevidí; Císař je plánuje.

Samozřejmě jsem neměl žádný důkaz, ale byl jsem přesvědčený, že mám pravdu. Zakusil jsem pocit pádu tak strašlivý, jako když se přerušuje Kruh. Jeden život byl vteřina, jiskra. Žádná lidská bytost nemůže myslet dozadu a dopředu přes tak nesmírný časový úsek. „Ach, panebože! Jsem si tím absolutně jistý... Gio jedná jako vykonavatel Císařovy vůle.“

Mlha se usmála na Střízlíka.

„Na inspiraci já mám nos. Jante, jaký je skutečný význam Sanova rozkazu?“

„On vysílá Gia na Tris!“ Vyskočil jsem a ukázal na ni prstem. „Tys Tris neobjevila *náhodou*, že ne?“

Mlha zbledla, ale zachovala si klid.

„Kometo, pracujme dál společ –“

„*Že ne?* Já jsem ale pitomec! Jeden malinký ostrov – a širý oceán! Jaká je pravděpodobnost? *Buřňáček* měl proplout přímo kolem po jedné nebo druhé straně! Vy jste neměli žádnou kliku; San vám určil místo, je to tak? On vás *poslal* najít Tris. San musel chtít najít Trisánce od té doby, co kdysi opustili Říši!“

„Cože?“ vyhrkl Střízlík.

„Já tomu nerozumím,“ řekla Mlha. „Co tím myslíš: 'kdysi'?“

„Ato, jak zněly tvoje rozkazy? Proč jsi to udělala – abys dokázala, co v tobě je? Není divu, žeš vytáhla i ten trumf s manželstvím. San chce mít Tris zpátky v Říši za každou cenu!“

„Ano, Kometo,“ přiznávala Mlha. „Všechno, co mi dal, byly přibližné souřadnice, a já křižovala moře na východ, dokud jsem na Tris nenarazila.“

„*Přibližné* souřadnice? Musela jsi mít sto chutí se ho zeptat, odkud je zná!“

„To ano,“ hlesla. „Ale já nesmím klást Císaři otázky a cvičím se v sebeovládání.“ V očích se jí nezračil vůbec žádný výraz.

„Všichni to tehdy věděli,“ pronesl jsem ohromeně. „Před dvěma tisíci lety celé Čryř-Pětizemí vědělo, že ve východním oceánu leží

ostrov. San chtěl, abychom Tris znovu objevili.“

„Ale proč ho pak dává Giovi?“

„Protože každý nový problém je zároveň řešením jednoho starého,“ deklamoval jsem. „San poslal Gia, aby ostrov obsadil místo nás!“

„No tohle,“ zvolala Mlha, „protože nesmí být přistižen, že to dělá on sám?“

„Ano. Poslyš, San mi přikázal, abych řekl senátorům: 'Náš Císař nás poslal, abychom vás ochránili před Giem Amim.' Vytváří z Gia děsivého nepřítele, aby měl záminku proč nás vyslat!“

„Gio je děsivý nepřítel,“ podotkl Střízlík. „Já jsem odhodlaný jemu i jeho hnusným zbojníkům ve zkáze Kafarnaumu zabránit.“

Položil jsem ruku na kliku. „No, konečně má San prostředky, jak se s Trisánci spojit, jak navázat ztracený kontakt. Tris je problém, který ho musel obtěžovat už dva tisíce let! San ti dal peníze, abys po posledním Hmyzím rojení přebudovala flotilu, je to tak, Mlho? Jaké je to být jedním z jeho nástrojů? A Mženče, jaké je to být jeho šermířským katem? Nejste na tom o moc líp než Gio, který si myslí, že vede povstání, ale přitom je jen Sanovou figurkou. San chce, aby se tito potomci rebelů z pátého století vrátili pod jeho křídla; vy byste to nechtěli? Páni, já si doopravdy potřebuju šlehnout.“

„Vrat se!“ zvolala Mlha. „Řekni nám, jak tohle všechno víš. Odkud tyhle informace čerpáš?“

„Z *Historie Trisu*. To je...“ zaváhal jsem. „Udělala by mi dobře trocha kočky.“ Doběhl jsem k průlezu a spustil se po žebříku k ošetřovně.

Kniha, kterou jsem ukradl z knihovny, zaznamenávala, že skupina radikálů opustila Pentadriku, aby založili Kafarnaum. San to musel vědět. Nepochyboval jsem, že je chce navrátit do područí Říše a k tomu účelu že chce využít Gia. Věděl jsem, že musíme Gia zastavit. Zároveň jsem věděl, že mám za sebou příšerný a náročný oblet Rovin a že můj opětovný výskyt na palubě karavely nikterak nepomáhá skutečnosti, že zoufale potřebuju kočku.

Procházel jsem se skloněnou hlavou pod nízkými trámy. Zdola vzlínaly vůně omáčky a horké mouky. Loď vrzala; na palubě vládlo přítmí. Zastavil jsem a zaposlouchal se u dveří ošetřovny, osvětlených jedinou houpající se lucernou, protože zevnitř se linul soucitný hlas. Patřil Lékařce. Myslел jsem, že mluví k Bleskovi, ale neodpovídal jí ani ji nepřerušoval žádný jiný hlas. Tato stará žena mluvila sama se sebou.

„Očekava se, že Eszajove se časem vyčerpají a budou nahrazeni. Vlastně se neočekava, že budeš žít věčně.“ Slyšel jsem, jak přechází

po místnosti. „Co, muj drahy, máš rad příběhy? Ovšem že ano, jsi romantik. Těžko uvěřit, že jsem byla kdysi mala holčička s hnědými copy a zalatanou sukni, která viřila, když jsem se otačela. Procházela jsem se po dlažděných bočních uličkách za hacilitskeho leta a slyšela jsem hudbu. To bylo předtim, než ses narodil, Rarohu, už davno. A jaka to byla hudba! Zněly v ni šalmaj a pozoun, i když podle toho, jak spleťaly ty nejsvadivější melodie, jich tam mohla hrat cela stovka od každého. Ta hudba se linula zpoza vysoke zdi s klenutou zelenou branou. Zkusila jsem tu branu otevřít, ale byla zamčena. Volala jsem na ty hudebníky, ale nikdo mi neodpovídal. Posadila jsem se na dlažbu a rozplakala se.

Potom se po ulici přiblížil jakysi dav lidí, oblečených v přenadherných kostýmech, se švestkově zbarvenými pery a maskami z alobalu. Vtahli si mě do svého maškarního průvodu a ja za ně vklouzla, když se otevřela ta zelená brana, aby ji mohli projít. Od té chvíle jsem byla ztracena mezi opilými hosty prapodivného večírku a jako mala holčička v kartounové sukni jsem se stala středem jejich zabavy. Hoste kolem mě viřili jako vysoke a pitvorne postavy, a ja jen vyděšeně hleděla. Když mě začal nudit neustalý hluk a tajemne narážky, pokusila jsem se utect. Snažila jsem se dostat z té nazdobené zahrady pryč, ale vysoke zdi mě držely jako v kleci. Dámy a služky mě odhaněly, ostrými podpatky mi trhaly sukni. Nakonec jsem si zalezla pod keř posety jakýmisi obrovskými voskovými květy a usnula jsem. Když jsem se probudila, zjistila jsem, že jsem zase na ulici. Odklidili mě a vynesli spolu s odpadky z večírku ven.

Rarohu,“ pokračovala unaveným hlasem, „slyšela jsem, jak muži krotí divoke koně; svažou jim zadní nohy, a když se koně pokusi utect, spadnou. Takové to pro mě bylo, než jsem vstoupila do Kruhu. Tys mě tehdy zachránil a od té doby jsme přátelé. Teď zas zachraňuju ja tebe. Ja se bez tebe neobejdu. Jestli mě opustiš, budu jednoduše na věky věku sama.“

Hlas se odmlčel a za dveřmi se rozhostilo ticho. Zatlačil jsem na ně a vklouzl dovnitř.

Lékařka seděla vedle Bleska a hrála solitér se skleněnými korálky. Přiložila si ke rtům vrásčitý prst.

Blesk ležel na boku na zavěšeném lůžku, které bylo v hlavách a nohách přichyceno ke stropu a lehkým pohupováním kopírovalo kolébání lodi. Křídla měl roztažená, jedno celé obvázané, druhé úplně natažené, aby se nemohl na matraci hýbat. Peří měl zastřižené v souladu s Kapčinou teorií o čistotě. Spal. Pokrývka se zvedala a klesala nepravidelným dechem, ale v neurčitém světle vypadal jako náhrobní figura.

Kapka sledovala můj pohled k poloprázdné láhvi brandy

postavené na podlaze. „To je to nejsilnější narkotikum, které ho dokažu přimět vypít,“ řekla na vysvětlenou. „Ma horečku a rana se mu zanitila, ale odmítla si vzít prašky od bolesti. Myslím, že se jich bojí, když viděl, co udělaly drogy s jeho přítelem.“

Objal jsem ji; tváří mi dosahovala jenom k hrudi. Vrásky pod očima se jí rýsovaly jako kresba na lastuře ústřice. Prostá bavlněná zástěra jí voněla libavkovým olejem a párou. Ve své maličké kajutě byla vysoká, zatímco já jsem se musel krčit.

„Jak se má?“

„Je ve vážném stavu. Ta rana se nechce zavřít. Bude to trvat dlouho; bodné rany se musí hojit od spodku nahoru a tahle je hluboká. Přišel o spoustu krve. Je zeslablý, ale alespoň něco ji. Poslední možností je krevní transfuze. Já mu řekla: 'Ani se nehybej, nebo s tím budeš mít problémy ještě jedno století.' Taky mu lečím tu vymknutou ruku. A co ty? Vypadaš, že v tom zase jedeš.“

„Ano... jedu... Už si zas píchám. Mohl bych Bleskovi nějak pomoci?“

Kapka mi pevně stiskla zápěstí a vytáhla mi volný rukáv. „Sakra, Jante. Ta tvoje kočka tě zas poškrabala na rukách. To je síla. Myslela jsem, žeš to minule zvládl. Co si pořad nalhavam?“

Schoulil jsem se k jednomu z žeber, která podpírala palubu nad našimi hlavami. Pokud berete drogy, časem se nezvykle obeznamíte s kouty místností. Z vlastní předvídatelnosti se mi zvedal žaludek: „Máš nějakou kočku?“

„Ano. Musela jsem přinést nové zásoby, protože *někdo* plachl s celou lodní zásobou skřivanku. Tentokrát s tebou nebudu mít slitování, Jante. Ty tu svoji závislost používáš, aby ses mohl koupat v soucitu, nasavaš ho jako houba.“ Kapka se odšourala, aby svým mohutným zadkem dosedla na pracovní plochu, a zastínila lékárníčku. „Ta leksrnička zustane zamknuta. Mužu zařvat na Střízlika. Ten má takovou sílu, že tě švihne do vězení.“

„Já nejsem žádný násilník,“ opáčil jsem vyděšeně.

„Já vim. Ale za pár hodin už budeš zoufalý.“

Chtěl jsem odejít. „Podívej, já už kočku brát nechci, ale nemám vůli, abych s tím přestal. Minulý týden jsem nespál tři noci a malé dávky mi dodávají energii vůbec pokračovat. Já se snažím, Kapko.“

„O tom není pochyb. Jake bereš dávky?“

„Pět zrněk každé dva dny.“

„Sakra. Zaskaj by tímhle tempem dlouho nevydržel. Myslela jsem, že cítím, jak se Kruh napína, aby tě udržel.“

Přikrčený u trupu lodi a za počínajícího třasu jsem se celý nešťastný podrobil Kapčině prohlídce. Očistila mi stopy po vpiších a podívala se mi na jazyk a na krví podlité oči. Morbidní stará ženská. „Jestli s tím rychle nepřestaneš, kočka tě zabije. Koleduješ

si o zatraceně velký problem.“

„Jaký problém – Giovo odhodlání zpusťt jedinou idylu v celém Čryřzemí, nebo Alčinu nevěru, kterou se zaobírám několik hodin denně?“

„Hlupaku. Alčina nevěra je způsob, jak se vypořádava s tvoji drogovou závislostí.“

„Je to přesně naopak,“ řekl jsem. „Já beru kočku, protože nesnesu pomýšlení na její avantýry.“

„Vzchop se! S Alkou se navzajem vydirate... ale u ni je větší pravděpodobnost, že si to bude užívat, zatímco ty se zraňuješ, abys upoutal její pozornost. Jsi závislý na soucitu – z Alčiny strany, z mé strany a dokonce i od Rarohe. No a soucit vyschl, ale ty pořád umíraš. Přestaň si tak užívat pocit viny, který máš, když žádaš o pomoc a potom ji odmítáš. Přestaň si schovávat všechnu svoji bolest na potom, prožij ji v reálnem světě. Já vim, že je to tvrde, ale není to tak hrozne jako škody, které na sobě pachaš, když se tomu snažíš uniknout. Jestli se nevymaniš z tohoto začarovaného kruhu, přežije tě i Gio.“

„Alka mě nechala jako první... Už jí na mně nezáleží,“ stěžoval jsem si.

„Nehadej se se mnou,“ vyšťekla Kapka.

„Já se nehádám. Já s tím, co říkáš, souhlasím!“

Blesk se pohnul a Kapka potichu pokračovala. Otočila se ke mně zády a začala se prohrabávat lahvičkami. Nechtěl jsem poslouchat, co říká, ale neměl jsem na vybranou. „Zjišťuju, že sobeckost je nejhorší chronická nemoc Eszaju. Alka ji trpí taky. Miluje tě jako odvažlivce, jak jsi jim kdysi býval – vletíš do ressondske bouře, vyšplhaš na utesy Zavrati. Uznej, že jsi mnohem méně krásný, když ležíš na podlaze a civíš do stropu. Někdy si myslím, že San má nejvíce práce, když vám musí davat do pořádku játra. Tornádo vyzve deset mužů na soutěž v pití, Jinovatka vypije tolik kavy, že by to porazilo deset mužů, a ty bereš naraz stimulanty i narkotika.“

Přál jsem si, aby lidé viděli mé činy v Přesunu a uvěřili jim. Založil jsem si křečovitě ruce na hrudi; ostré nehty se mi zarývaly do bicepsů. Zhoupnul jsem se. „To bolí, to bolí. Já se nechci pouštět do rychlé léčby... Já se teď nemůžu vzpouzet. Říše mě potřebuje.“

„Teď si musíš trochu dat, protože každou chvíli utrpíš šok. Nechci tu mít dva Eszaje v ohrožení života. Potom ti budu davat přiděly, jednu dávku denně, ústně, ne nitrožilně, dokud nebudu mít příležitost tě dat do kupy. Dovedu si představit, jak muže byt složité pichat si injekce na lodi zmitající se v bouři.“

Přikývl jsem a s úlevou se podrobil Lékařčinu režimu. Kapka se o mě postará. „Jsme dohodnutí.“

Natáhla ruku, abych jí podal svoji už skoro prázdnou polní

láhev. Rýhy na konečcích prstů měla věkem takřka vyhlazené a vyléčila si bradavice, po nichž jí zůstala malá hnědá kolečka. Přinutil jsem se po jednom prstu otevřít pěst a pustit láhev.

„Skvělá práce, Jante,“ pronesla uznale.

Projela mnou vlna beznaděje; naplnila mě hrůza. Podíval jsem se na ni pohledem, který by jí mohlo věnovat štěně, kdybych netřeštil oči jako divoká kočka. O několik minut později jsem se dočkal odměny v podobě sebejistého stisku Kapčinych prstů na mé holé paži a mihnutí pohybu, když mi zatlačila jehlu do ohbí lokte. Necítil jsem žádnou bolest; Kapka byla vážně dobrá. Na rozdíl ode mě nečekala, až do stříkačky vystřelí červený obláček krve a rozptýlí se, bude nasán zpátky spolu s drogou. Jenom účelně zatlačila píst. Měl jsem za sebou polovinu rituálu, po kterém jsem tak bažil. Zavrtěla hlavou a jako kohout přitom zatřásla krčním lalokem. Její ustaraná tvář se mi rozostřila. Můžu sice vypadat zničeně, ale je to tu nádherné. Jedním povzdechnutím jsem vydechl celotýdenní soužení; konečně spánek.

Následující čtyři dny jsem strávil doručováním vzkazů. Vlaštovka dokázala najít jen padesát příslušníků speciálního vojska, za které se mohla zaručit, že nesympatizují s povstalcí, a dvojnásobné množství vojáků z řad spolehlivých obecných oddílů. Miha zaměstnala posádku, ale sehnala jen ty nejzákladnější zásoby, ve špatné kvalitě a skrovném množství: solené ryby, tři sta sudů mouky dosypané mletým hrachem.

Miha vyšla na palubu, kde jsem dohlížel na vojáky přinášející po lávce koše se šipkami do kuší. „Trochu je popožeň,“ řekla, „Giovy lodě během noci odpluly a už se nám ztratily z dohledu.“

„Kolik jich bylo?“ zeptal jsem se.

„Tři. No, napřed měl karaky čtyři. Tři z nich, *Pávička*, *Kukačka* a *Rozruch*, propluly vzdutou vodou mezi přílivem a odlivem. Neznám jejich kapitána, ale je to schopný lodivod. Gio se pouští na rozbouřené moře – do těch nejzvěšilejších bouří! Ale nikdo za ním nepopluje, protože *Jeřáb* už šel ke dnu. Než jsem tak lehkomyšlně dopustila, aby mi lodník ukradl ten deník, pozměnila jsem v něm přístavní souřadnice.“ Skřípavě se zasmála. „*Jeřáb* najel za nejvyššího přílivu, přesně V jednu ráno, do corridemolitských vírů.“

Atin krutý výraz mě zneklidnil. Zachvěl jsem se, když mě znovu zasáhla ozvěna mé hrůzy z moře.

Nakládání zásob pokračovalo pod Mlžiným netrpělivým dohledem nocí a dnem, ale než na *Buřňáckových* žebřících a v nákladovém prostoru utichly kroky přístavních dělníků, uplynul ještě celý týden. Když plachty naplnil vítr o síle vichřice a smýkl s

námi a my jsme se začali probíjet rozbouřeným mořem za hranicemi přístavu, zašel jsem do podpalubí sdělit Bleskovi, co je nového.

Ujal jsem se nad Bleskem první hlídky. Když byl vzhůru, odmítal dovolit bolesti, aby na něho měla vliv, a v lodní ošetřovně byl stejně zdvořilý jako doma v paláci. Přál jsem si, abych měl jeho sebedůvěru, ale mně chybí jistota vyplývající z neotřesitelného vědomí vlastního místa ve světě. Rhydani vždycky vidí moje křídla a lidé z Rovin zase moje kočičí oči.

Protože vlci slídí po osamělých chlapcích, byl jsem vyštván z Temnin v období tání roku, který jsem později vypočítal jako rok osmnáct set deset. Neuvědomoval jsem si, že mě vysoké vzdušné proudy odnesou až do největšího města hladových krys, které hocha z hor naprosto ohromí a z něhož se nebude takřka nijak moci vymanit. Dokud jsem se nestal součástí Kruhu, byl jsem neustále někam hnán a pořád jsem se pouze snažil uniknout z míst, v nichž jsem zůstal uvězněn. Natolik jsem uvykl něčemu se stále bránit, že v hacilitské lékárně, kde jsem začínal mít pocit, že jsem našel svoje místo, jsem vlastním přičiněním opět zůstal na dně a bez střechy nad hlavou.

Po lavině jsem sbíhal ze zpusťového údolí s kolosálními útesy Temného Mhoru po pravé straně na náhorní plošinu a obezřele dál k pueblu. Potají jsem se vkradl do skladu palírny, kde jsem se celý špinavý a zlomený vyčerpáním zoufale snažil najít něco na zub. Nikdy předtím jsem takovou vzdálenost sám neuběhl.

Sešel jsem po náspu ze štěrku a vlhkých rohoží do tmavého sklepa a plácl sebou na kamennou podlahu, na které stálo dobrých šest centimetrů vody. Z vlhkých stěn stékaly kapky, kanuly ze stropu a rytmicky šplíchaly. Tohle určitě nebylo v pořádku. Věděl vůbec někdo, že je sklad zatopený?

Připadal jsem si, jako bych se plížil do jeskyně. Ve sklepě se v puchu drceného masa skoro nedalo dýchat; sušený pemikan se proměnil v rozmáčenou mazlavou kaši. Vyrostl jsem však v zápachu schnoucích kožešin a paroží namáčeného v moči, aby se po změknutí dalo vyřezávat, hnědého tuku prskajícího na ohni z hořících kostí, ve smradu dlouhých naštipaných vařících se kostí, ze kterých se vyráběl tuk.

Natáhl jsem ruku a stáhl jeden z košů suchých bobulí, které tu byly naskládány v hromadách po pěti. Rhydani počítají v pětkové soustavě, protože je vám větší teplo, když máte jednu ruku v palčáku. Mimoto je na horách pět kusů čehokoli velké množství. Snědl jsem celý košík borůvek a morušek. Potom jsem si ze země nabíral vodu a chlemtal ji z dlaní, dokud jsem nehasil žízeň.

Celé dětství v Temninách jsem jedl hlavně maso. Proto když jsem dorazil do města, živil jsem se prskajícími hamburgery ukradenými ze stánků, které měly ze všeho, k čemu jsem mohl přijít, k masu asi nejbliž. Když jsem zjistil, co je to ovoce a jak se loupe, přešel jsem na krádeže jablek a pomerančů, protože jsem si zamiloval jejich intenzivní sladkou chuť, ačkoli mě z nich zpočátku bolívalo břicho. První morenzská slova, která jsem se naučil, byly pokřiky a nadávky obchodníků.

Vkradl jsem se zpátky do palírny a ověřil si, že je prázdná. Vyrázil jsem z kamenných dveří, nechal za zády pueblo a vyběhl na náhorní plošinu, zatímco jsem si vyjídal špínu zpoza nehtů. Matné slunce vypalovalo na zatažené obloze bílou stezku. Od suťské strže vanul ostrý víchř, který s sebou nesl burácení přívalů tajících vod a zmítal řídkými vřesovými porosty. Všude ležely v násypech silné vrstvy sněhu, ustupující ze čmáranců černých skalisek. Kalné šmouhy v dálce byli kamzíci, kteří se potulovali po rozsáhlé náhorní plošině. Nad nimi starobylé rýhy ledovců brázdily vzdálené útesy, jakoby v zoufalství.

Najednou přede mnou vyskočili dva Rhydani. S výkřikem jsem uhnul, ale zastoupili mi cestu. Byli dospělí; já jsem byl sice stejně vysoký, ale určitě ne tak silný. Neznal jsem mužovo jméno, ale věděl jsem, jakou má pověst. Jako nejrychlejší běžec v oblasti už chytil spoustu žen a cítil se nadřazený dalším mužům. Pojal za manželku a vášnivě bránil nadmíru přitažlivou lovkyni, která teď stála vedle něho.

Té se chvěla hrstka kondořích per v dlouhých rozčuchaných vlasech; nechala si v nich vyschnout okrovou hlinku a kořínky na čele měla zbarvené červenými šmouhami. Na krku jí visel náhrdelník z provrtaných medvědích špičáků a na kožených šňůrkách střapci zdobených krátkých béžových kalhot měla uvázané rosomáčí drápy. Vypadala staře, možná na pětatřicet. Oba měli za opaskem nože a ruce poseté jednoduchými náramky, ceněným majetkem, který stvrzoval jejich společenské postavení. Zemětřesení a eroze s růstem hor někdy obnaží žíly temninského stříbra, ze kterých Rhydani kují šperky.

Tito lovci se ocitli mimo svoje území, o němž jsem věděl, že leží na druhé straně hřebenu jehlovitých štítů zvaných Raiky. Neotesaný střapatý kluk, který se jim snažil vyklouznout poté, co si je změřil od hlavy k patě, na ně neudělal vůbec žádný dojem. Obstoupili mě. Nemohl jsem se mezi nimi prohnat; byl jsem v pasti.

„Co to má být?“ zeptala se žena zvědavě. Její oči se do mě zavrtávaly jako bledé úlomky kostí.

„To je Ptakk. I když je zavalitý, je mladý.“

„Je sám?“

Rozhlédli se. „Pokud je to Ptakk, tak prohlašuju, že není dost starý na to, aby se tu mohl potulovat o samotě. Je to tedy sirotek.“ Žena pomalu promluvila: „Jsi sirotek? Nebo tě tu někdo opustil?“ Mlčel jsem.

„Co tady děláš?“ zeptal se mě muž.

S drtivým pocitem osamocení jsem si pomyslel, že dělám dvě věci: umím dělat lidem společnost, nebo je umím nechávat samotné.

Žena ke mně prudce natáhla větrem ošlehanou ruku a začala mě tahat za peří. Její manžel se zasmál a cuk, cuk, škubal mi druhým křídlem. Vyjekl jsem a dal se na útěk. Proč mi to dělají?

Studený vítr mi zvedal špinavé vlasy. Zábly mě promáčené nohy; když jsem se drápal mezi úlomky popadaného kamení, roztrhal jsem tři vrstvy kožešinových ponožek.

Zběsile jsem pádil přes nízké skalní výchozy. Skopával jsem kamení z mrazem popraskaných povrchů. Rhydani se mnou drželi krok, aniž se jim zrychlil dech, a celou dobu se smáli, chytali mě za pera a zanechávali na zemi stezku z těch, která se jim podařilo vytrhnout. Žena do mě dloubala a já zavrával; muž mě postrčil zpátky k ní. Snažil jsem se jim uniknout, ale Rhydanka vyskočila a vrazila do mě; upadl jsem a roztránil led na sněhovém poli. Se vzteklým kňučením a s tupou bolestí ze včerejší noci jsem se postavil na nohy. Žena mi z rozmaru potřásla hlavou a z kabátu z vikuní vlny mi utrhla kapuci. Muž mi odškubal všechny kostěné knoflíky a vytáhl mi i opasek, kterým jsem ho měl stažený, protože jsem z něho už dávno vyrostl. Nacpali mi sníh na záda. Kdyby mě svlékli ze všech svršků, zmrzl bych. Myslel jsem, že právě o to jim jde.

Kéž bych si tehdy uvědomil, že moje schopnost létat by naplnila každého Rhydana posvátnou úctou, protože rychlosti mého letu by se svým během nikdy nevyrovnali. Kdybych to věděl, měl bych ruce plné náramků; kdybych to věděl, stal bych se majitelem Pavouka a každý rok bych jim to připomínal pitím zdarma – nevzlykal bych a nevrhal se do všech stran v marné snaze uprchnout, se slzami řinoucími se po tváři.

Vytrhl jsem se jim a co nejrychleji pelášil pryč. Muž dvakrát zahvízdal. Žena hvízdla jednou na důkaz, že pochopila, a oba se rozeběhli, po stranách, každý zvlášť. Oni se pustili do štvance, pomyslel jsem si s hrůzou.

Prudce jsem uhnul od ženy a upaloval rovně. Její druh se ke mně začal blížit a se smíchem, v němž zaznívala čirá radost, mě k ní tlačil. Led za límcem mi odíral kůži do krve a tál a tekl mi po zádech; ledový vzduch mi spaloval hrdlo.

Lehce se drželi své lovecké metody a nemilosrdně si mě mezi sebou posílali. Sami se pohybovali nenuceným tempem, ale já se

třásl a každou chvíli jsem se měl pomočit strachy.

Když jsme potřetí oběhli hromadu paroží, která označovala skryš s masem vyhrabanou v zemi, došlo mi, že mě úmyslně nechávají běhat ve velkých kruzích. Toužil jsem odskočit daleko ze Suti – opustit všechny Dary a lovce. Zaslepený slzami jsem znenadání zahnul a zamířil přímo ke strži. Hnali se mi v patách, s úsměvem na rtech. Okraj rozsedliny se dramaticky blížil. Zastavili se a zakřičeli: „Stůj!“ Zaslechl jsem v jejich hlase obavy, ale neměli mě oklamat žádnými úskoky.

Rozepjal jsem křídla a vznesl se nad strž. Země se zřítíla do hlubin a já najednou visel sto metrů vysoko nad rozbouřenou mléčně bílou vodou. Rhydani se objali a zůstali stát s otevřenými ústy. Nepočítámli Eilean, byli první, kdo mě viděl letět. Když jsem však sledoval, jak se jejich postavy proměňují v tečky, vzpomínám si, že jsem nezakoušel žádný vítězoslavný pocit, nýbrž hrůzu. Strhl mě silný vzdušný proud a hnál mě nahoru. Hřeben Pentitentes Chir Seraku, posetý kuželovitými ledovými formacemi, se prodloužil. Pod křídly mi klouzal nejvyšší bílý vrchol Temného Mhoru; táhl se pod mnou celý mohutný, nádherný masiv.

Nad mým světem vanul k jihovýchodu stálý široký vzdušný proud. Lapal jsem po dechu v nesmírně řídkém vzduchu a opakoval si, že musím zachovat chladnou hlavu. „Tak tedy poletím tam. Ať přistanu kdekoliv, bude to lepší než doma.“ Otáčel jsem se ve vzdušném proudu a nechával se jím prudce unášet.

„Jante?“ Bleskův hlas zněl pobaveně. „Jante! Prober se! Jsi v pořádku?“

Povzdechl jsem si. „Ano. Se mnou si starosti nedělej; jak se máš ty?“

„Nějak to snáším. Hořím, jsem slabý. V hlavě se mi pořád dokola opakují úryvky hudby. I ty vypadáš jako omráčený.“

„Jen jsem se zamyslel,“ odpověděl jsem. „Vzpomínal jsem na dětství.“

Omšelá kajuta zaskřípěla a zhoupala se. Lučištník souhlasně přikývl a řekl: „Vyprávěj mi o něm, prosím. Muselo to být nádherné, žít si tak v horách a být volný.“

Kapitola osmnáctá

Oceán byl vzdouvající se vodní plocha lemovaná linkami pěny, dýchající tvar, po jehož hřbetě klouzal *Buřňáček*. Vrcholy stěžňů začínaly žhnout, z napjatých plachet vystřelovaly mrznoucí spršky vody a loď se prudce nakláněla na pravobok, když spíše vklouzla, než vplula do dalšího údolí mezi vlnami.

Letmá bouřka zatemnila plochy vln a vodorovně smýkala kapkami na lesknoucí se palubu. Z olověných pásů přitlučených na dveře Mlžiny kajuty odkapávala voda. Oslepující déšť nás bičoval s takovou silou, že jsem jím vůbec nic neviděl. Ubíjel vlny jako kladivo. Byl jsem vážně přesvědčený, že víc už pršet ani nemůže.

Odtáhl jsem po lištách poklop do nitra přední nástavby a shlédl do ošetřovny. Bleskova postava byla ve tmě sotva k rozeznání. Lůžko bylo přichycené hákem ke stěně potažené měkkou kůží a Blesk seděl vzpřímeně, sklenku brandy sevřenou v mohutných rukou. Tiskl se zády ke stěně ve snaze zmírnit bolest, která ho neustále ochromovala. Já se nejistě kymácel na vrzajícím prahu, dokud mi nepokynul, abych šel k němu. „Pojď dovnitř. Ležet tady celé týdny je strašná otrava. Buď si vykládám s Kapkou, nebo poslouchám tep vlastního srdce v polštáři. Zavři ten poklop, prosím tě; mám pocit, že se mi ten chlad zahryzává do rány.“

Zakýval jsem se na žebříku, když se loď nečekaně zakolébala, a dopadl na náhradní spací pytel natažený u protější přepážky. „Zrovna jsem se byl na palubě nadechnout trochy čerstvého vzduchu – jestli se teda mořský vzduch může označit za čerstvý. Pořád bokem kloužeme po těch vlnách, jsou jako černé pyramidy. Mlha je vzteky bez sebe; tady uprostřed smrští nikam nepostupujeme a Gio zvyšuje náskok. Střízlík ještě nepřestal blít. Kde je doktorka?“

„Šla pro čistou vodu ke kamnům. Jsem v dobrých rukách.“

Loď se zhoupla a v lucerně sklouzl ze svíček roztavený vosk. Plameny divoce vyskočily na dlouhých knotech. Blesk zamrkal. Roztáhl zdravé křídlo, aby se poškrábal mezi obrysovým peřím, potom ho rukou zase složil a zastrčil si ho pod objemný jednořadý kabát. V krémovém přísvitu svíček působil jeho obličej mrtvolně bledě. Byl hladce oholený a, na základě dlouholeté praxe, i úzkostlivě upravený. Trávit tři měsíce na lodi je jako tábořit na frontě a Blesk věděl, jak nuda, mizerné podmínky a dlouhé čekání nahlodávají mužskou disciplínu a v konečném důsledku i chování. Obvazy pod kabátem odstínu peří sovy pálené měl čerstvé a úhledné.

„Dělám si starosti o Kyan,“ řekl. „Potřebuju ji vidět častěji. Nabízí se mi vždy jen krátce příležitost na ni působit a nemůžu se spoléhat na Vlaštovku, že ji vychová jaksepatří. Načasování je přímo úděsné; v minulém století by se beze mě mohl Císař obejít celých deset let. Chudák Kyan, vždycky má takovou radost, když ji navštívím, i když je pokaždé jiná, roste jako z vody. Jante, jednoho dne můžeš zjistit, že se spoléháš na výrazné rysy, abys poznal lidi, kteří se v průběhu desetiletí dramaticky mění.“

Sklouzl z dolní ptačtiny do horní ptačtiny, nesnesitelně komplikované řeči, ve které má každé podstatné jméno pád, čas, jeden ze tří rodů a jednu ze dvou společenských tříd. Většina sloves je nepravdivých a i ta nejmenší chyba ve způsobu oslovení může zavdat důvod k urážce. Nejsem si jistý, zda horní ptačtina dosáhla takové hloubky na základě dlouhého vývoje aristokracie, nebo aby úmyslně odrazovala snaživé sedláky, leníky a Morenzany.

„Toto je nejdelší doba, po kterou necvičím. Až doplujeme na Tris, budu se vynacházet v žalostně vyzyvatelném stavu, nicméně mojí povinností je dopadnout Gia. Bolí to, Jante; zcela určitě mě to bolí. Pořád cítím, jak mi bokem projíždí ocel – studená a neohebná. Dej si trochu brandy. Já moc nepiji, mělo by to katastrofální dopad na můj cíl, ale vážně je lepší než ta naše.“

„Je to jediné slušné pití na celé lodi,“ přitakal jsem. „Mlha odjela v takovém spěchu, že jsme jako proviant museli vzít to, co zbylo po Giovi. Scvrkávají se mi vnitřnosti; celý týden jsem neměl nic kromě polívky a džusu. Nemám ti trochu přinést?“

„Ne, chvíli tu zůstaň a popovídáme si. Potřeboval bych, abys mi jako Posel něco vyřídil...“

„O co jde?“

„Je to trochu nezvyklé.“ Blesk se zadíval do středu kajuty. Při pohledu na jeho urostlá ramena bylo snadné brát na lehkou váhu, jak oslabený vlastně je. Trpělivě jsem vyčkával; možná mluvil z cesty. Místnost prostupovala teplá oblá vůně vosku, která ji docela

zútuľňovala. Déšť voněl zeleně; nasávala ho lodní koudel a páchla jako mokrý pes. Naštěstí bylo těžké si představit, že by se vlny přelévaly i přes hlavní palubu; roztrhaná košovka nad našimi hlavami pleskala a třepala se. Rudý soumrak se na přívalových vlnách vyjímal jako neštovice, když zapadající slunce probleskovalo pod dusivou oblohou a proměňovalo horečnatou aktivitu posádky ve sled statických snímků.

Blesk vydechl: „Je zase podzim... její narozeniny. Měl bych být s Jiříčkou. Od založení Kruhu jsem nezmeškal jedinou schůzku, moje dlouho stržené tajemství. Kdybych mohl přikázat, aby se *Buřňáček* otočil a plul do Awndynu, udělal bych to.“

„Tak to jsme dva!“

Trpce se pousmál. „Věděl jsem, že v určité fázi nechám Jiříčku na holičkách. Co na tom záleží, když Gio přesvědčuje smrtelníky, aby nás povraždili. Ale i když je moje tradice jenom rozmar, zjišťuji, že když ji porušuji, jsem z toho na rozpacích a představuji si, že jí budu chybět.“ Uhnul pohledem. „Myslím, že bys velice rád věděl, co mě užírání už tisíc pět set let...“

Blesk se nadlouho zadíval do prázdna. Usoudil, že nastal vhodný okamžik, a najednou řekl: „Jante, chci, abys doručil vzkaz jedné mrtvé ženě. Pokud budu v boji s povstalcí zabit, musíš navštívit mauzoleum a promluvit s ní o okolnostech mého konce. Vysvětlit jí, proč ji už nechodím navštěvovat.“

Předstíral jsem, že věnuji pozornost brandy. „Tělo mojí sestřenice leží v aventurinové rakvi nedaleko hrobů několika generací mé rodiny, v hrobce s vysokým stropem. Nalezneš ji mezi stromy na umělém ostrově na mikavodském jezeře, na palácových pozemcích. Navštěvuji ji jednou za rok; měl bych tam být právě dnes. Vždycky nechávám pootevřené dveře, aby na Jiříččin hrob dopadal kužel světla. Víš, měla to jezero moc ráda. Brázdila rukou vodu za vznášejícími se vločkami minerálů, které odrážejí sluneční světlo.“

Uvidíš tam jedinou zřetelnou stezku; moje nohy ji prošlapaly prachem, který tam na každé desce leží v silných vrstvách, od vchodu až ke konci krypty. Sedávám vedle nápisu, ze kterého pořád odmetám smetí. Během několika hodin jí líčím všechny události uplynulého roku. Říkám, že ji navštěvuji, jak jsem jí slíbil, protože ji pořád miluji.

Vždycky jí nosím netýkavky. Uchovávám je v podzemní místnosti s luky, kterou jsi ještě neviděl. Je poblíž ledárny a je to sklep ve tvaru včelího úlu, chladné homeostatické skladiště, kde luky spočívají vodorovně na stojanech. Květiny musí být bílé, protože tvoří nádherný kontrast k jejím úžasným tmavorudým vlasům. Musí to být netýkavky jako v té rýmovačce, kterou si už

nikdo nepamatuje: vrba pro nevěsty, netýkavky pro milenky, růže pro neprovdané panny, lilie pro manželky.

Když jí dovyprávím všechny novinky, položím netýkavky, posbírám suché pozůstatky loňské kytice a vesluji zpátky přes jezero.“

Blesk si promnul čelo a usrkl brandy. V duchu ještě hladil blyštivý zelený kámen, seděl na podstavci, zatímco před branou mauzolea padalo javorové listí a v barokním holubníku vrkaly hrdličky.

„Jiříčku a mě zasáhla čistá a upřímná láska,“ pravil velmi trpce. Polekal mě, ale domnívám se, že nic není příčinou takové hořkosti, jako když vás něco vytrhne z extáze. „Nevím proč. Družinu mé matky tvořily zástupy dvorních dam. Taneční síně byly plné dívek a všechny byly velmi hezké a vynikající, ale žádná z nich nebyla skutečná.

Jako dítě trávil Jiříčka v paláci hodně času. Potom jsme si všimli jeden druhého při jedné večerní hostině, a všechno se změnilo. Propadli jsme do dioramatu skrytých možností. Upírali jsme na sebe oči přes plně naložený stůl; neexistovalo nic jiného. Oba jsme beze slova vstali a odešli ze síně. Jí bylo devatenáct, mně devětadvacet. Svědomí mě přimělo zaváhat; chytila mě za křídlo a vedla mě do předpokoje, kde mě zatlačila mezi pláště pověšené na stěně a dovolila mi, abych ji políbil.

O půlnoci jsme vyrazili do stájí. 'Copak nechceš utéct?' zeptala se mě. Byla nespoutaná, s ničím si nedělala hlavu. Hnala svého bílého loveckého koně proti živým plotům a příkopům, vrhala se šílenou rychlostí do skoků a já jel tryskem vedle ní.“

Bleskovi se na tváři objevil divoký úšklebek, který jsem dosud nikdy neviděl. Vypadal skoro jako kluk. „'Copak nechceš utéct?' Potom jsme utíkali často – při každé příležitosti, která se nám nabídla.“ Podržel ukazováčky deset centimetrů od sebe. „Tak málo chybělo, abych opustil dvůr, vzal si ji za ženu a abychom prchli do vyhnanství. Takhle málo, asi dvacet centimetrů, chybělo, abychom utekli nadobro. Kéž bych v sobě tehdy našel odvahu; byla by dnes žila. Byla by tu *teď* s námi.

Někdy jsem bojoval proti Hmyzu, ale můj rod mě chránil a s Jiříčkou jsme trávili většinu dní v našem vlastním světě. Mí příbuzní se o tom nikdy nezmiňovali, ale věděli to. Ach ano, věděli to. Dvůr vzkvétal díky matčině blažené lásce k Hvízdákovi, ale moje láska k dceři její sestry byla tabu.

Dlouhé hodiny jsme si povídali a vyjížděli na nekonečné projíždky na koni, daleko z paláce, abychom spolu mohli být v lese. Při všech těchto rozhovorech nám slova sama splývala ze rtů. Při večerích jsme si dávali pozor, abychom neseseděli vedle sebe. Při

tanci zůstávala klidná a nevzrušená, zatímco já se usilovně snažil neupírat na ni oči.

Jiříčka byla jedinečná jezdkyně. Vzpomínám si na její parfém, její sέpiové a šedozelené hedvábí, silné končetiny, bledou kůži a kaštanově hnědá křídla, která roztahovala jako dívka, která se lehce vzruší. Viděla tolik lesů, že jí jejich zeleň ulpěla v očích.“

Připadal jsem si jako slídil v podrostu v těsné blízkosti Bleskovy sestřenice, když se k němu tiskla a ležela mezi kořeny starého dubu. Povytáhla si tuniku, jemné články náhrdelníku se jí slily v prohlubni hrdla. Nakukoval jsem, jak ji mladý Raroh líbá na krk a na plná ňadra a něžně a naléhavě opakuje její jméno. Rudé kadeře měla rozprostřené na šustivém listí a Raroh jí do výstřihu blůzky horečnatě šeptal: „Tohle nesmíme.“

Cítil jsem jisté rozpaky, protože Bleska jsem vždycky považoval za asexuálního a sexuálně abstinujícího muže; představa, jak si to rozdává s Jiříčkou, působila zvláště a trochu odpudivě.

Hlubokým hlasem pokračoval: „Vídávám ji pořád znova a znova. Někdy mi Jiříčku připomene svou krásou jiná žena, ale nikdy se jako ona nechová. Ale i tak se ta nejúžasnější krása té Jiříččině jenom blíží. Počkám-li si dostatečně dlouho... no... druhů povah není bezpočet a časem se opakují. Vypadala hodně podobně jako Vlaštovka, ale byla vyšší a podobala se i Saturejce – pamatuješ se na ni?“

Opatrnicky jsem přikývl. Blesk mě vysílal doručovat milostná psaní vojenské kapitánce jménem Saturejka, která mi dovolovala, abych ji po přečtení dopisu vždycky opíchal. Byl jsem nezadaný, individualista a hédonista, takže jsem to bral jako důkaz, jak hodně se Blesk mýlí v přístupu k ženám. Nyní nosím břemeno viny, protože pro klid jeho duše a moji vlastní bezpečnost se to nesmí nikdy dozvědět.

Pokračoval, aniž si čehokoli všiml. „Jiříčka měla tak blízko k dokonalosti, jak to je vůbec možné. Tak intenzivní štěstí nemůže dlouho vydržet; vždycky platí, že šípy, které vystřelujeme ke hvězdám, nám padají zpátky na hlavu. Hmyz se rojil stále blíž, zdecimoval První Kruh, a v roce šest set dvacet San vyhlásil Hry. Jiříčka byla svědkem, jak jsem vyhrál sto kol v lukostřeleckém turnaji, ale už se mnou necestovala na Hrad, kde nás vítěze San učinil nesmrtelnými. Potom jsem jí šeptal, jak se nikdo v Kruhu nesmrtelný necítí a že jsme Císaři vlastně nevěřili. Postavil jsem se na vlastní nohy, zařídil si byt na Hradě a než jsem se nadál, San nás vyslal na frontu. Zeď ubíhala po severním břehu Ostnu a sváděli jsme urputné boje – Hmyz dováděl Říši do bodu krize. Týden jsem nespál, a bojoval do posledních zbytků sil. Trvalo nám roky, než jsme tu chamrad vytláčili zpátky do Dolního Sedla. Byl to

náročnější boj než roku dva tisíce patnáct.

Potom mi San dopřál dovolenou. Navštívil jsem rodinu a všechno vypadalo jinak. Všichni byli starší.“

Blesk si pod dekou přitáhl kolena k tělu a objal je rukama. Po tomto neformálním gestu vypadal úděsně menší; najednou jsem spatřil mladého chlapce v muži, kterého jsem považoval za příliš starého a velkolepého, aby se v něm někdo takový mohl skrývat.

„Když jsem poklekl před Kačírkou, šlechta a mí bratři na mě vrhali nedůvěřivé pohledy z okrajů sálu. Kačírka mě zvedla, štípla mě do tváří a otočila hlavu. 'Panebože, ono je to pravda,' řekla s pýchou a zároveň závistí v hlase. Jejich těla se v průběhu času měnila, to moje nikoliv. Lidé dosud něco jako Eszaje neviděli. Připadal jsem jim jako hrozba, ačkoli v mé moci nebylo je jakkoli zastrašit; nemohl jsem ani zestárnout. Okázalá zdvořilost lidí z vyšších vrstev jen stěží zakrývala jejich nedůvěru. Pomáhal jsem chránit jejich zámožný svět před Hmyzem, ale jelikož byl Kruh tak úspěšný, dvořané ztratili veškeré povědomí o nebezpečí. Moji oběť brali jako něco samozřejmého. Oni si dál bezcílně žili, já bojoval.

Požádal jsem Jiříčku o ruku, ta se však nemohla vzepřít vůli naší královny. Nechtěla odejít ode dvora a ze země. Ačkoli by to bylo snadné, tehdy nás nenapadlo jak na to. Co se během těch let, kdy jsem byl pryč, s tou bezstarostnou uličnickou dívkou stalo? Jiříčka by nikdy – Teď, když byla starší, myslím, že neměla důvěru k člověku, který se ze mě stal. Myslím, že jsem jí naháněl hrůzu. Nebyl jsem dostatečně silný, abych ji odvedl ode dvora, a ona nebyla natolik silná, jak jsem si myslel, že je... nebo jsem se možná světu jevil silnější, než jsem si uvědomoval. V mžiku byla vdaná, stala se matkou krásným dětem, zestárla; a umřela. Vždycky byla velmi proměnlivá. Obdivoval jsem tuto její schopnost a o to víc jsem ji miloval. Zbožňoval a strážil jsem ji až do samotného konce, ale nikdy jsem s ní už nemluvil.

Připadá mi, že v životě hrají roli spíše možnosti, které si nevybereš. San rozhodl, že můžu být Eszaj, nebo ptacký král, ale ne obojí. Trůn připadl Avernovodovi. Opět jsem se vrhl do práce. Nakonec jsem byl svědkem, jak Jiříččin rod vymřel. Z paláce se vytratily davy a hemžení a já tam žil o samotě. Dvě stě let se skoro nic nedělo. Čelil jsem celé řadě Výzev, protože lukostřelba je koneckonců národní sport. Když jsem se po nějaké době rozhlédl, království jsem takřka nepoznal.“

Blesk si uvědomil, že civí do prázdna, a zatvářil se překvapeně. Ostře se na mě zadíval a stroze dodal: „Nic si z toho nedělej. Očekával jsem, že tě přežiju, Kometo, ale teď nebojujeme proti Hmyzu. Doručíš Jiříčce můj vzkaz?“ Jeho sebevědomí mě ohromovalo. „Já udělám ještě něco lepšího. Přinesu jí netýkavky a v

tento den po zbytek svého života si s ní budu tvým jménem povídat, a než umřu, jestli budu moci, pověřím tímto úkolem jiného ochotného Eszaje.“

„Proboha, Jante; taková velkorysost. Budu tvým dlužníkem. Moc a moc ti děkuji...“ Povzdechl si; byl příliš vyčerpaný, aby pokračoval. Ticho, které následovalo, pročistilo ovzduší. Oba jsme věděli, že o Jiříčce už nikdy nepadne ani slovo.

Viděl jsem nás tam: dva nesmrtelní muži, mladý a starý. Vytáhlému schoulenému Rhydanovi, ukrytému v bezpečí svého vlastního zájmu, se v očích jasně leskla hrdost, protože měl příležitost opatrovat a poslouchat knížete starého čtrnáct set třicet a něco let, hovořícího s unavenou snahou rozplést vlastní minulost. Mohli byste sloupávat jednu slupku za druhou a Bleskovi byste pořád neporozuměli, protože s každou slupkou z něho dostanete jen malou část. Já jsem mu na oplátku řekl všechno o Alčině poměru a požádal ho o radu. „Když je Alka v Tornádových komnatách, mám strach se s nimi setkat, protože je to jeho území.“

Blesk se zachmuřil, potom mě překvapil, když řekl:

„Ale Alka se už od začátku vyloženě nemohla dočkat, až si tě vezme! Jestli chceš, můžu si s ní promluvit. Můžu jí vysvětlit, jak se cítíš, a prokázat ti tak vděčnost za laskavost, kterou jsi mi přislíbil. O své sestřenici jsem kdysi pověděl Kapce, ale nikomu jinému. Udržíš to v tajnosti?“

„Ale ovšem.“

„Jsi dobrý kamarád.“ Natáhl se, zůstal opřený o loket a řekl: „Teď už mě na noc nech. Musím se vyspat.“

Příštího rána jsem čekal, dokud neustane déšť, a potom jsem vyrazil z kajuty po kluzké oblé palubě kolem budky, kterou nechala Mlha postavit kolem kormidla. K hlavnímu stěžni taky jako kopí přivázala měděnou tyč. Dva námořníci držící se kola cosi zamručeli; záviděli mi můj cit pro rovnováhu a způsob, jímž se umím nenuceně přizpůsobit chladu.

Buřňáček si pod plnými plachtami zběsilerazil cestu mořem, vystřelený šíp mířící k zatím ještě nespátrnému terči. Vlny ostré jako nůž nabíraly vodu a řítily se podél trupu, veškerá voda sklouzla, potom o kus dál znovu vyrazila do špičky.

Pokaždé když *Buřňáček* vyletěl, ozvalo se zasvištění, následované šplouchavým zaduněním. Z tohoto svištění střídajícího se s duněním se mi zatínaly svaly; byl jsem si jistý, že roztrhají loď na kusy. Když sebou hodila dopředu, čelen zamířil dolů a dotkl se vln. Čekal jsem, že se odlomí. Přes příď stříkala voda, valila se po palubě, odtékala k bočnicím a řítila se odtokovými otvory. Měl jsem za to, že uděláme stojku na příďové figuríně a skončíme na dně

moře. V dalším okamžiku člen zamířil přímo k nebi jako vlajková žerď. Opsal obrovský oblouk a zase se zřítíl dolů. Vrchol stěžně při *Buřňákově* zmítání vykresloval na obloze široký kruh.

Horší však bylo, že nás pětimetrové vlny hnané orkánem začaly předbíhat a s každým vzestupným pohybem postrčily *Buřňáčka* o kus dopředu. Když se řítily dolů, příd' prudce narážela do vln a celé plavidlo brzdila, takže se ke svislému stoupání a klesání přidalo i trhavé poskakování.

Když jsem vstoupil do Mlžiny kajuty, přivítala mě pokývnutím. Měla plné ruce práce s mapami; její navigační nástroje s každým zasvištěním a zaduněním přeletěly z jednoho okraje stolu na druhý.

„Trvá to už sto dní,“ řekl jsem. Vklínil jsem se do kouta. „Kdy to přestane? Říkalas, že touto dobou už jsme měli vidět Tris.“

„Kdyby nebylo té húlavy, už bychom ho viděli,“ zamumlala Miha. „Jak se daří Lučištníkovi?“

„Tak různě. Už může chodit, ale do rány se pořád vrací zánět.“

Přerušil mě Střízlíkův hlas: „Prý húlava! To není žádná húlava, to je hurikán.“ Ležel sklesle na lavici u oken na zád'. Ke stropu mu čněl hranatý ohryzek. Krátká křídla kaštanové barvy měl úhledně složená, aby se mu vešla pod oblouk páteře a mohl tak ležet rovně na zádech. Tváří se mu rozlévala nazelenalá bledost; kořínky vlasů a krátkých, břitvou zkrácených kotlet měl poseté kapičkami potu. Všiml jsem si, že se mu nad pasem kalhot, kde mu bývalo vidět pevné, ploché břicho, zvedá tuková vlnka. Plavba přes oceán si vybírala svou daň. Teď, když je Blesk zraněný, jsem pro něho naštěstí lepší společník, pomyslel jsem si. Střízlíkovi by Blesk svoje tajemství nevyjevil.

Celá místnost se naklopila a zřítíla se volným pádem do hlubin. Při nárazu jsem sykl. Šermíř zaúpěl: „Když hodím šavli, cítím se líp, dokud ji o čtvrt hodiny později nemusím hodit znovu. Mám toho plný nos. V dásních mě bolí zuby. Když se zvedáme, žaludek mi zůstává nahoře. Dolů se řítím s prázdným otvorem uprostřed těla – a při dalším stoupání se s ním a bůhví ještě s jakými orgány zase setkám.“

„Zkus lítat,“ opáčil jsem zvesela.

„Ach, panebože...“

Za solí potřísněnými okenními tabulkami za jeho zády se objevila rozrytá voda. *Buřňáček* za sebou nechával zelenou brázdu. Vzduchové bubliny lapené hluboko uvnitř vln se vrtěly a snažily se vystoupat na hladinu, praskaly jako pěna.

Fialové kruhy pod Mlžinýma očima měly stejnou barvu jako její duhovky; se svými světlými vlasy a blednoucí bronzovou kůží vypadala nezemsky. Po vyvýšeném okraji stolní desky tahala sem a tam dřevěné pravítko. „Trpělivost,“ vyštěkla. „Já nenadělám nic s

tím, že nás brzdí příšerné počasí, ani s tím, že se mu *Pávička* o pár dní vyhnula. Já roční období neovládám! Potřebuju vědět, co právě dělá Gio. Doufám, že ho mám přčteného... V téhle bouři je každý můj manévr zbytečný jako maškarní ples příslušníků Kruhu.“ Rty se jí zkřivily, když se usmála. Opět se ustaraně sklonila nad mapou. „Hrajeme na náhodu. Myslela jsem, že ho najdu! Nemůžu ho dohnat, když proti nám fouká vítr, a je jedno, kolik plachet vypnu. *Páviččin* kapitán není lepší než já. Akorát má z prdele kliku.“

Já ani Střízlík jsme ani nemukli. Představa, že Miha selhává, naplňovala kajutu sklíčeností. Roztáhla ruce přes celou délku stolu a šikovně zachytila klouzající mosazný protractor. „Dokáže Blesk natáhnout tětívu?“

„Prý ano.“

„Můžeš ty létat v tomhle počasí?“

„Když se dostanu nad mraky. Jinak ten déšť –“

„Výborně.“ Pokynula mi, abych se šel podívat na mapu, a přejela prstem po několika rovných čarách, které do ní tužkou zakreslila. „Toto je tvůj směr z naší současné pozice, a teď urazíme asi kilometr za hodinu, takže až se vrátíš, měli bychom být *tady*. Jestli Gio doplul do Kafarnaumu rychlostí, jakou přede mnou opouštěl Awndyn, je na Trisu už asi čtrnáct dní. Budeme ho muset chytit tam.“ Povzdechla si a pokračovala, skoro jako by se zasnila: „Když byl Gio Mžencem, měla jsem ho ráda, nebudu předstírat, že tomu bylo jinak. Byli jsme přáteli tři sta let vojenské kampaně. Snaží se využít svých předností, takže zůstane na břehu. Ano, jsem si vědoma tohoto zaskajského krajního zoufalství; ženou se tak daleko a tak nelítostně, že nemůžou přežít. A pak se tam Sanovou laskavostí objevím já. Tak. Uznávám, že se s Giem nechci vypořádat na souši, ale nemám na vybranou. Dám příležitost Bleskovi a Mžencovi.“

K Trisu připlujeme nazítří nebo nějak tak. Už chápeš? Prošmejdi to tam, Kometo, a dones nám nějaké informace.“

Vryl jsem si výpočet do paměti a obrátil se na Střízlíka: „Hlavu vzhůru, zbývá nám už jen jeden den.“

„Přesně tak, vrať se ke cvičení,“ popíchla ho Miha. „Až tě pustím na Gia, chci, abys byl přesný jako harpunář. Tenhle příboj se bude tříštit přímo o skaliska. Mám štěstí, že Kafarnaumští postavili pro ty svoje pitomé kánoičky tak velkolepý přístav.“

Obloha i moře byly tak zatažené, že samo světlo působilo šedě. Mračna se táhla k zemi, aby se zkapalnila a vytvářela oceán. *Buřňáček* byl neustále ve středu matné a kalné koule, napůl vyplněné rozbouřenou vodou. Na hladině moře se pořád točily spirály kolotající bílé pěny.

Vlnobití doráželo na příd' a rezonovalo celou lodí, hrálo na ni jako na buben. *Buřňáček* se řítíl do vln, vyražená voda vystřikovala přes figurínu a bubnovala na příďové palubě. Na vrcholech vln se táhlo půl metru bílé vodní tříště, tvořené dopadajícími kapkami. Jejich tlak vlny uhlazoval, vyplňoval údolí mezi nimi – moře bylo bílé jako zasněžená pláň. Z hřebenů vln odletovala pěna. Vdechoval jsem ji; vzduch byl prosycený solí.

Natáhl jsem si kožený kabát na tři vrstvy triček a vlasy jsem si zasunul pod límec. Vypil jsem hrnek horké polévky připravené z prášku, do které jsem si nadrobil okoralý suchar. Potom jsem se vznesl a trhaně stoupal k obloze; bolestně jsem mával křídly proti poryvům vichru, které na mě dotíraly ze všech stran. Za mnou z jediného mračna padal na naklánějící se karavelu déšť v podobě šikmého šedého pásu.

Mračna zevnitř osvětlovaly mihotavé blesky. V hrůze jsem kličkoval vzhůru. S velkými obtížemi jsem si razil cestu větrem a kapky velké jako sněhové vločky už měly za následek, že jsem byl promáčený na kost.

Zmizel jsem v základně mraků a už klidněji pokračoval ve stoupání, abych neztratil orientaci. Déšť se mi řinul po kabátu a kolem tváře se mi míhaly studené chuchvalce.

Spolu s posledními cáry mlhy jsem vyklouzl do maximálně dokonalého, klidného světa – jehož jsem byl jediným obyvatelem. Obloha nade mnou tvořila jednolitý prostor zimní modři, jasné slunce zářilo na nepřerušovanou oblačnou pokrývku pode mnou, připomínající druhý, nehybný oceán. Jeho bezbarvá hladina byla zbrázděná a vyčesaná do nehybných hrotů jako vlněná pokrývka. Světlo bylo natolik oslnivé, že mi připomínalo zář na temninských ledovcích.

V řídkém vzduchu jsem se zhluboka nadechl. Přímo přede mnou omýval kumulostratus vrchol trisské hory, jejíž černé a olivové odstíny tlumila vzdálenost. O něco dál vykukoval z mraků obrys vrcholu druhého ostrova. Oba vypadaly jako ostrovy na obloze.

Držel jsem křídla v dlouhém, mělkém klouzavém letu. Na zemi jsem se nikdy nezbavil odpovědnosti, lidí, nikdy jsem se nezbavil drog. Tady jsem zakoušel dokonalé uvolnění. Jenom hloupí a se zemí spoutaní sedí v neohrabaných karakách, ve vlhkém lese. Ti nikdy nepochopí můj svět, protože já jsem Posel a mně patří všechno tento vzduch.

Povrch mračen pode mnou rychle ubíhal. Zatímco se dole *Buřňáček* a Kafarnaum potýkali s bouří, zapadající slunce zalévalo moje soukromé moře barvami polární záře. Pusinková oblaka získávala měňavě modrý, bledě oranžový a světle růžový nádech; stín hory se prodlužoval. Neobydlenou horu jsem si zamiloval.

Nádhera Trisu viděna z mé jedinečné perspektivy mě naplňovala euforií; přál jsem si, abych ji mohl ukázat Alce. Jestli se k sobě ještě někdy budeme tisknout v posteli, vykreslím jí ji alespoň slovy.

Na svah hory jsem doletěl krátce po soumraku. Vichr přehlušoval svistot mých křídel, takže jsem mračny slétl do Kafarnaumu a ještě vysoko nad ním jsem kroužil ve snaze rozeznat nějaké podrobnosti. Na Trisu nepršelo; hlavní třída a rotunda byly osvětlené, ale okolní ulice tonuly v naprosté tmě. Několik lidí stálo u křižovatky. Přicházela k nim skupinka mužů s lucernami a jakousi zbraní s dlouhou žerdí. Stojící hlouček se dal do pohybu, šouravě se vydal dolů k přístavu a vpochodoval do vinárny; dlážděná ulice zůstala prázdná. Od úpatí amarotského útesu se ozvalo deset úderů zvonu a vše utichlo.

Vznášel jsem se nad Amarotem a prohlížel si jeho zdi ozářené žlutým světlem plamenů. Na mozaice mezi senátním sálem a knihovnou bivakovala asi tisícovka mužů. Byli to Giovi povstalci a vatru, nad níž si ohřívali jídlo, zapálili přímo na Alyssině tváři. Vzlínala ke mně vůně husího tuku.

Opravdové jídlo! Panebože, jak jsem zatoužil po kusu toho masa! Na sloupech senátu se zvedaly a míhaly stíny desetkrát větší než lidé, kteří je vrhali a kteří teď nořili plechové hrnky a umolousané kostěné kelímky do obrovského sudu s rumem a nechávali je kolovat. Povykovaly a smály se pode mnou špinavé tváře zbrunátnělé světlem ohňů. Stavba mozaiky stála tisíce hodin úsilí, a Giovi neurvalci ji teď rozbíjeli na padrti.

Připadalo mi, že tma houstne ve skocích; mrkal jsem, protože jsem se jí musel neustále přizpůsobovat. Za senátem jsem na okraji útesu rozeznával jakousi malou budovu. Z tmavého vchodu se vykolébala silueta vypasená jako Cinna a zapínala si poklopec. Naklonil jsem křídla, abych se spustil k zemi. Ano, byl to Cinna, který se jevil jako sraženina veškerého sádla ve Čtyřzemí.

Kráčel bezstarostně s rukama v kapsách. Natočil jsem se do stoje a za jeho zády doskočil na zem. Cinna zkoprněl a velmi zvolna se otáčel. „Já si ho nehoním,“ řekl. „Jenom si zahřívám ruce.“

„Cože? Drž hubu a pojd' za mnou.“ Těsně podél zdi knihovny jsem vyběhl k neosvětlené kolonádě, která spojovala knihovnu se senátem. Vplížil jsem se dovnitř a pokynul Cinnovi. Ten zavrával; dvouřadý námořnický kabát měl potřísněný rumem. Chytil jsem ho za klopky a posunul ho za jeden ze sloupů, kde bylo méně pravděpodobné, že ho někdo uvidí, ačkoli mu zpoza něj trčely boky. Rudý nos měl tmavší než vyděšený výraz v bílé tváři. Z lesklého čela se mu uvolňovaly krůpěje potu a řinuly se po naducaných lících.

Vytáhl jsem zpoza opasku cepín a zašeptal: „Jestli vykřikneš, zabiju tě.“ Cinna se na mě úpěnlivě podíval, otřel si dlaně o kolena a ukázal na zem. Dovolil jsem mu, aby se posadil, a sám jsem se opřel o sloup. Ve stínu a mimo dohled cizích očí jsem se k němu přikrčil.

„Co se tady děje?“ zeptal jsem se. „Honem. Proč je v Kafarnaumu taková tma? Na ulicích nikdo není a vyzváněl zvon. Všiml jsem si hloučku lelkujících mužů; nad Kafarnaumem se nikdy nevznášela žádná hrozba. Co jim Gio udělal?“

Cinnův vyděšený šepot zněl tak přidušeně, že jsem ho skoro neslyšel. „Tys to viděl, Posle? Ano, patrola právě vyhlásila novou hlídku. Nejsou to vojáci – senát určil muže, aby dohlíželi na zákaz vycházení a střežili domy.“

„Zákaz vycházení? Tady je vyhlášený zákaz vycházení? Proč?“

„Kvůli jakési Hmyzí stvůře, co tu běhá po ulicích. Už zabila osmdesát lidí. Senát a Gio rozdělili město na sektory a systematicky ho prohledávají, dokonce i kanály a půdy, ale nikde ji nemůžou najít. Jedna potvora tu působí větší potíže než všechny roje v Dolním Sedle. Viděls ty plakáty? Upozorňují lidi, aby zůstávali doma.“ Kývl hlavou k několika papírům přilepeným na tabuli na budově knihovny. „Je na nich obrázek poslední oběti. Ale to, že Kafarnaumští objevili radost z Hmyzu, není jediným důvodem zákazu. Ulicemi se potulují zloději. Gangy.“

„Giovi chlapi jsou zločinci,“ přitakal jsem.

Cinna si potichu říhl a přidušeně se zasmál. „To nejsme my. To oni. Místní občané.“

„Ale před šesti měsíci nebyla na Trisu žádná zločinnost.“

Na druhém konci prostranství začala divoce jásat a Cinna využil povyku, aby dodal: „Je to vaše vina!“

„Pst!“

„Mlha Ata vykoupila všechno koření, je to tak? Teď nemají čím konzervovat potraviny. Proto spousta kafarnaumských zásob shnila; je zima a některé potraviny docházejí. Ceny se šplhají do závratných výšin – s cenou koření se to má jako se skolopendiem, Kometo. Senát bezpodmínečně zakázal obchodovat se Čtyřzemím a snaží se zavést přidělový systém na všechno kromě chleba a ryb. Víím, že brblají, protože devět set Giových mužů musí něco jíst a jim nezbyvá, než nás sytit. Ti ožralci, kteréš viděl, jak je odhánějí, tu teď otravují celý den.“

„Netušil jsem, že v Kafarnaumu mají ožralce.“

„To teda mají. Ti chlapi byli kupci, kterým platila Mlha. A já to víím, protože když jsme sem valili ty sudy, navázeli se do nás skrz rum. Nevím, jak mám jako překupník nebo kapitán vypadat, když musím spát venku...“

„Neodbíhej od tématu.“

„Víš, Mlha jim poskytla tolik bohatství, že už nemusí nic dělat. Jejich platidlem je čas a ona jim poskytla roky času, takže se teď věnují zahálce. Doufám, že měla z toho pepře a nakládáných okurek nějaký užitek, obchodnice s anarchií, stejná jako já.“ Promnul si masité ruce. „Sice na rum nejsou zvyklí, ale přišli mu na chuť. Pijou ho jako víno. A jelikož jsou ozbrojení, dělají bordel. Což jenom dokazuje, že jediným skutečně mezinárodním jazykem jsou drogy.“

Začínal jsem chápat. „Oni jsou ozbrojení?“ nadhodil jsem. „To asi těmi meči a halapartnami, které jsme jim prodali, co?“

Cinna přikývl. „Jo, myslím, že jo. Slyšel jsem, že se senát pokusil všechny zbraně od obyvatel města vykoupit, aby je předal svým hlídkám, ale očividně se jim všechny do rukou nedostaly, protože prý došlo k několika ozbrojeným přepadením – ve skladech a na trhu. Kromě toho se na nás pořád obracejí mladíci, jestli jim neprodáme *naše* meče. Jak se zdá, už se z nich stal symbol určitého společenského postavení. Kafarnaumští nikdy předtím kvalitní ocel neviděli; vyvažují ji zlatem. A muži se taky samozřejmě musí chránit před Hmyzem.“

„Sakra.“

„Senát zvažuje uvalení daní, z nichž by se platily hlídky.“ Cinna si zálibně prohlížel brož Kruhu, kterou jsem měl připjatou na zalátaném kabátu. „Gio už na tebe a Mžence čeká. Uvažoval, jestli *Buřňáček* nešel v té bouři ke dnu. Samozřejmě nepočítal s Mlžiným úchvatným námořnickým uměním. Zvažoval svůj další krok. Senátoru Síhovi řekl, že z Kafarnaumu odplujeme, ale v úmyslu to upřímně vzato nemá. Je tady v bezpečí; má senát v kapse.“

Cinna kladl na Giovo jméno obzvláštní důkaz. Očividně se nacházel pod velkým vlivem mistra šermíře. Za Giem jde devět set mužů, pomyslel jsem si. Je jich víc než třikrát tolik co nás. Přesto je to lepší poměr, než jak si stojíme proti Hmyzu. „Pokud si musím špinit ruce krví, musím uznat, že ta jeho lůza mi nahání menší strach než Hmyzí roje.“

Cinna vypouklil oči. „Ty si myslíš, že je to jen Gio? Kdepak, Kometo. Panebože, někdy jsem přesvědčený, že jediné, co musíte dělat, abyste byli nesmrtelní, je navzájem se trumfovat v aroganci.“

„Tak ven s tím.“

„Gio získal vliv nad senátem, a jakmile přirazíte ke břehu, je připravený proti vám vést celý Kafarnaum.“ A pokračoval: „Všichni vás tady nenávidí a Gio spřádá plány. Až *Buřňáček* vpluje do přístavu, bude obklíčen a vy budete zajati. V tomhle městě je dvacet tisíc lidí.“

Síh byl vzhledem ke katastrofálním důsledkům vaší návštěvy hodně ostražitý. Ale Giovo řečnické umění ho přesvědčilo. Měli jste

se snažit pronášet v senátu dlouhé proslovy.“ Cinna se ušklíbl. „Gio je tady ze stejných důvodů a za stejných podmínek jako původní osadníci – chce opustit Říši a Sana. Sáh měl za to, že našel spřízněnou duši. Gio přišel s nabídkou, že se pokusí ulovit tu stvůru, a protože jsou už zoufalí, přijali ho s otevřenou náručí. Giovi tlumočníci si s tou jejich starodávnou hatmatilkou umějí docela dobře poradit. Senát se akorát dívá skrz prsty na nás námořníky. Už o tom tři dny debatují, ale ještě nedošli k žádnému rozhodnutí.“

Zatoužil jsem po další příležitosti oslovit senát. Jestliže Gio dokáže ovlivnit jeho mínění pouze svým slovním projevem, napadlo mě, jak lépe bych mohl uspět já, kdyby se mi tato příležitost opět naskytla. Gio sice mohl mít dva týdny na to, aby ovlivňoval jejich srdce a mysl, já bych se s ním však do slovní potyčky pustil velice rád.

Cinna se zahihňal. „Jsou strašně naivní. Já spolu s dalšími třemi kolegy bych za rok mohl tomuhle městu vládnout, aniž bych jedinkrát vytáhl meč nebo se oháněl sliby nesmrtelnosti – jau!“ Přitiskl jsem mu k hrdlu cepín. Ztěžka polkl; očekával jsem, že mu oči vyskočí jako žábě. Nemohl jsem snést pomyslením, že by Kafarnaum proměnil v horší slum, než je východní břeh v Hacilitu. „Ty hajzle,“ sykl jsem, „jestli na Tris někdy přivezeš drogy, jestli tě vůbec *napadne*, že bys tady s nima mohl kšeftovat, přísahám, že tě zabiju. Jestli po sobě zameteš stopy, stejně tě najdu, protože znám každý článek ve světě mnohem větším, než bys dokázal vůbec obsáhnout. Ještě budeš prosit, abych tě poslal na frontu. Ještě budeš prosit, abych tě lámal kolem. Nechal bych tě za trest na *Buřňáčkovi* protáhnout pod kýlem od příde až po zád –“

„To ne!“

„Shodit pár kilo by ti jenom prospělo. Totéž platí, jestli Giovi řekneš, že jsem tady byl.“

Cinna hýbal rameny ve snaze odtáhnout se od cepínu, který mu dělal důlek do krku.

„Prosím tě, Kometo. Jsem obchodník a Sanův ponížený služebník. Vždycky budu říkat jenom pravdu a Giovi nic nepovím. Mezitím jsem si zařídil, abych mohl zůstat na palubě *Pávičky*... Bezpečnější místo tady nenajdeš.“

„Zbabělče,“ utrousil jsem potichu. Olízl jsem si ze rtů sůl.

„Podívej, jak se culíš. Ty si to užíváš! Bláznivý Eszaji. Jestli *Buřňáček* přirazí, Gio vás zabije. Jestli uděláte čelem vzad a vyrazíte zpátky domů, cestou pomřete hlady. Rád bych věděl, co si San pomyslí, když se mu Kruh roztrhne hned kvůli čtyřem nesmrtelným. Vsadím se, že ho z toho pěkně rozbolí hlava.“

Dloubl jsem do něho cepínem. „Kde je Gio v téhle chvíli? Zůstává na *Pávičce*?“

Cinna zavrtěl hlavou; zatřásl se mu i světlé vousy na bradě. Ukázal přes mozaiku, na osvětlené okno opatřené stahovací okenicí nad senátním sálem. „Vidiš ten poslední pokoj? Úplně na konci za tím posledním sloupem? To je ložnice bytu, který mu nabídl Síh. Komnaty tam mají všichni senátoři. Je to vážně luxus,“ dodal s tichým obdivem ke Giovu úspěchu. „A teď mi pověz, Posle, není to snad užitečná informace?“

„To určitě je.“

Cinna sklouzl pohledem na plápolající světla a povstalce, kteří si opilecky prozpěvovali. Vtiskl mi do ruky kus papíru. „Prosím, nech mě jít. Mlhy si moc vážím. Rád bych jí pomohl, aspoň tak, jak je v mých silách. Je pěkně těžké prorazit si cestu příbojem. Sepsal jsem jí podrobnosti o naší plavbě k majáku a pozici a stav *Pávičky*. Dej jí to, prosím.“

Kapitola devatenáctá

Půlnoc na otevřeném moři. Ticho předcházející hrozícímu lijáku. Kroužil jsem nad správnou pozicí, ale v dešťových mračnách jsem *Buřňáčka* nikde nezahlédl. Podsvěcoval je slabý přísvit; zamířil jsem k němu a spouštěl se dolů. Mlha ověsila všechny plochy, lana a ráhna lucernami, aby mi ukázala, kde mám přistát. *Buřňáčkova* světla žhnula na žlutém kruhu vody v neproniknutelné noci. Vypadal jako výletní jachta, ale prudce se kolébal a zběsile sebou házel.

Světla připevněná k bočnicím hlavní paluby vykreslovala dvě rovnoběžné linky. Přistál jsem bezpečně mezi nimi. Teď když jsem seděl u stolu v Mlžině tiché kajutě, společně s Bleskem jsem se díval, jak její námořníci všechny lucerny a bouřkové svítilny zase sundávají. Jednu po druhé je zhasínali, až zůstaly osvětlené pouze Mlžina kajuta a kormidelná.

„Dobře se rozhlédněte,“ řekla Mlha. „Zítřka v noci žádnou lucernu nerozsvítíme. Vítr slábne a díky Jantovu špionovi se blížíme po dobré trase. Budete mít to potěšení vkrást se do Kafarnaumu za naprosté tmy, úzkou úžinou u ostrůvku s majákem. Musíte mi důvěřovat.“

„Ano, ty ale proboha nedůvěřuj Cinnovi. Je to zbabělý lhář, který uctívá jenom peníze. Gio naštěstí neví, na co se zeptat, jinak by mu Cinna všechno vyslepičil.“

„Jak jsi vlastně k Cinnovi přišel?“ zeptala se Mlha.

„Do toho se radši nepouštějme,“ opáčil jsem stroze, pořádně si nalil Bleskovy brandy a složil si hlavu na ruce.

„Proč tady není Strízlík?“ ozval se Blesk.

„Je moc mladý,“ odpověděla Mlha zdrženlivě.

Blesk zvedl obočí. „Proč tu není Kapka?“

„Ta je moc stará.“

„Oba by prostě nesouhlasili s tvými metodami,“ poznamenal Blesk.

„Střízlík je prehlivý idealista. Doktorka není válečnice a do diskuse může sotva něčím přispět. Dovolte mi, prosím, abych napřed seznámila se svými plány vás, střízlivě uvažující pány.“

„Je to stejné, jako když jsem se pokoušel vymýtít Hmyz z ulic Mikavodu,“ řekl Blesk. „Jak se můžeme zbavit Gia a jeho ničemných kumpánů, aniž bychom poškodili město?“

„Nebo nezavdali senátorům důvod nenávidět nás víc, než nás nenávidí už teď?“ dodal jsem.

„San mi dal úkol,“ prohlásila Mlha, „a já tento úkol *splním*. Cesta je volná. Poslouchejte mě! Blesku, kdybys zlikvidoval vůdce, bylo by po povstání. Tvoje umění zacházet s lukem z tebe dělá nejlepšího kandidáta na tento pokus.“

V krátkém tichu, které následovalo, se Blesk zadíval na svůj pohár. Potom se vlídně zeptal: „Žádáš mě, abych Gia zajal? Nebo ho zabil?“

„Rarohu, uvažuj –“

„Ne.“ Upřel na ni přímý pohled. „Ne, Ato; to já neudělám.“

Mlha si složila ruce na hrudi. „Rarohu, překvapuje mě, že nechceš znovu získat svoji čest a pomstít se Giovi za to bodnutí do zad.“

„Ještě nedůstojnější by pro mě bylo, kdybych se stal vrahem,“ vysvětloval Blesk. „Člověka jsem nikdy nezabil, a kdybych se měl jenom někam schovat a zastřelit ho, nevím, jestli bych mohl sám se sebou žít. Nechci strávit příštích několik staletí trýzněn vinou a sebezpytováním. To všechno mimo faktu, že bych ztratil sebeúctu.“

„Nikdo na pevnině se to nedozví. V této situaci se na nás nevztahují žádné tvoje pocity. Jsme daleko od domova. Tady nenajdeš žádné hluboko zakořeněné tradice, vytesaná zvířata nesoucí vlajky, heraldické staré charty, které by vykládaly, co jsme zač. Máme málo zásob a jsme špatně připravení. Kafarnaumští nás neznají a Gio je proti nám poštvál. Nezbývá nám než ho odstranit.“

„Proč?“

„Protože tím zachráníme životy Trisáncům! Ti za nic nemůžou; já jim nechci ubližovat. Jestli se zbavíme Gia, Kafarnaumští bez něho budou žít v míru. Pokud do Kafarnaumu vstoupíme, až v něm bude Gio vládnout, bude po nás. Myslím, že touha po návratu do Kruhu Gia přivádí k šílenství. Víte, jak se to říká: čirá ctižádost jde pouze za jediným cílem. Neřekli byste, že Giovy činy jsou spíše než Výzvou panickým šílenstvím?“

„Já myslím, že šílení lidé chtějí vidět šílenství ve všech ostatních,“ poznamenal jsem.

Námořnice mi nevěnovala pozornost. „Rarohu, ty ho musíš zastavit. Máš nějaký jiný nápad?“

Blesk pomalu odpověděl: „Ne. Nicméně moji odpověď už znáš. Já Gia nezastřelím. Nechci ho mít po zbytek života na svědomí.“ Rozepjal si knoflíky na límci a stáhl si hedvábnou látku, abychom spatřili malou okrouhlou jizvu po ráně, která mu zepředu dozadu pronikla ramenem. „Vidíte to? Dřík šípu. Před osmi sty lety jsem porazil Vyzyvatele a ten se otočil a střelil po mně. Naštěstí měl mizernou mušku a nevzal mi život. Zbytek života strávil ve Sturgeském vězení na ostrově Teron. Na vrazích není nic úctyhodného; nechci být jedním z nich... Stejně by to bylo nad slunce jasnější, kdyby Gia našli se šípem v hrudi. To není nic pro mě...“ Zamyšleně se odmlčel a hladil si jizvu na pravé dlani.

„Jante –“ začala Mlha.

„Ohó! Myslíš si, že jenom proto, že nejsem lord Mikavod, nemám žádné skrupule?! Mimoto je Gio nejnebezpečnější člověk na světě. Blesk má víc schopností se s ním vypořádat než já.“

„Ale ten ksindl ho zranil. Bleska, tvého dobrého přítele...“

„Ano, a ten ksindl by mě propíchl, kdyby se mu naskytla příležitost.“

„Vzpomínáš na všechny ty příšerné pomluvy, kterými nás, jak jsi říkal, Gio zasypával na tom svém shromáždění? Říkals, že jsi ochotný ho zabít.“

V duchu jsem si vybavil, jak očerňoval Alčinu pověst a zpochybňoval moji mužnost a spolehlivost. Ano, tehdy jsem byl ochotný ho zabít.

Mlha se záhadně zasmála a prohodila: „Gio zaútočil na Hrad, Jante. Není pochyb, že si svůj osud zaslouží. Mělo by to zvládnout pár kapek té drogy, kterou si nepřestáváš píchat.“

Podíval jsem se na Bleska, který pokrčil rameny. Poněkud zdráhavě jsem řekl: „Dobrá, já to udělám.“

„Výborně!“ zvolala Mlha. Zavrzaly na ní kožené kalhoty, když se zvedla ze židle. Otočila se ke svému lůžku a začala se v něm energicky přehrabovat. „Jestli to dokážeš narafořit tak, aby to vypadalo, že byl závislý a předávkoval se, můžeme ho ve Čtyřzemí zdiskreditovat.“

Upřel jsem na ni rozhodný pohled. „A vytvoříme nebezpečné ovzduší pro další lidi, kteří jsou náhodou taky závislí? Děkuji, ale ne. Kromě toho potřebuju celou svoji zásobu pro sebe.“

Spáchá-li Eszaj zločin a je dopaden, Hrad nemá moc ho soudit a Císař ani nesmí zasahovat v jeho prospěch. Pachatel je naopak předán soudu země, v níž ke zločinu došlo, a tam je jeho případ projednáván a tam je i odsouzen. Neměl jsem tušení, jak může fungovat takový trisský soud nebo jak tvrdý trest by mi mohl

podobný čin vynést. Nebo jestli by se mi podařilo se z obvinění vymluvit.

Stejně tak existuje pouze jedna situace, kdy může Hrad zasáhnout ve věci některé ze zemí – pokud byl Eszaj napaden nebo zabit, agresor musí být vydán na Hrad k soudnímu řízení podle zákonů jeho vlasti, což se stalo před osmi staletími i Bleskovu soupeři. Pokud vraha jeho vlast chrání, San všem osobám z této země zakáže přístup do Kruhu, což je bezesporu strašlivá hrozba.

Mlžino lůžko tvořil prostor podobný rakvi, opatřený závěsem ze silné, slonovinově zbarvené krajky. Lůžko se zahoupalo, když odstranila skrovnou matraci a vytáhla objemný bílý balíček – obálku se skolopendiem, které mi původně prodal Cinna. Hodila ji na stůl. „Další zásoby. Použij špetku prášku.“

„Ale Ato,“ vydechl jsem vyjeveně, „vždyť jsi říkala, žeš ho hodila do moře! Strízlík mi to řekl. Vzbudila jsi v něm přesvědčení...“

„Užitečné věci nikdy nevyhazuju.“

Zůstal jsem na ni zírat a v duchu se ptal, jestli třeba *nechtěla*, abych propadl závislosti. Kočku, kterou jsem měl ulitou v lemu kabátu, přehlédla, všechny ty jehly a lahvičky na *Bekasině* – s překvapením jsem zjistil, že jich bylo tolik –; chtěla, abych je našel a vytvořil si návyk, abych byl bezbranný a úplatný, aby nade mnou mohla mít moc? A teď mě drogou, kterou jsem si sám koupil, uplácela!

Věděl jsem, jak šíleně to zní, takže jsem mlčel. Bez důkazu jsem se ji neodvažoval obvinít. Byl jsem na holičkách a zmatený jako v nějakém ptačím bludišti. „Ve jménu Sana, mám vlastně na vybranou?“

Opatrně jsem si obálku přitáhl, dobře si vědom Bleskova nesouhlasu. Určitě bych nechtěl, aby se Gio materializoval v Epsilonu. Potřeboval jsem jed, který by ho zabil hned a rychle, aby mu nedal příležitost dospět do některého ze světů Přesunu. „Gio by mohl skolopendium poznat,“ namítl jsem, „má docela výraznou chuť. Jestli ses rozhodla, že se doopravdy vydáš touto cestou, můžu ti doporučit substanci, která je méně nebezpečná a mnohem účinnější.“ Stáhl jsem si ze čtvrtého prstu svatební kroužek a širší prsten, který jsem nosil pod ním – černý asterický safír zasazený ve stříbře. Palcem jsem zatlačil na kámen; zajel o něco hlouběji a otevřel se. Uvnitř byly dvě maličké bílé tabletky. Podal jsem prsten Atě.

„Co to je?“

„Atropin. Extrahovaný z kořene rulíku zlomocného.“

„Beladona! Panebože – proč to s sebou nosíš?“ Opatrně mi prsten vrátila.

„Mám je pořád u sebe. Atropin je účinný při léčbě předávkování

skolopendiem. Jedna tabletka by toxin neutralizovala, ačkoli jsem si ji byl jen málokdy schopný vůbec vzít. Dvě tabletky představují smrtelnou dávku. Jsou rozpustné a bez chuti.“

Blesk došel k rozhodnutí. „Myslím, že bych tě měl doprovodit, jestli se tedy nebojíš, že tě budu zdržovat. Nebudu zabíjet, ale budu střílet, pokud se budeme muset bránit.“

„Prosím,“ řekl jsem vděčně. Měl jsem pocit, že budu-li mít oporu v Bleskovi, jsem schopen čehokoliv. Lučištník a Posel, společně si Gia podáme. Uchopil jsem jeho láhev z držáku připevněného ke stolu. „Namíchám Giovi pěkně tělnatý nálev. Na rozdíl od tebe je mi docela jedno, že bude mít hořký dojezd. Vím, že si doznívající konec nevychutná, protože atropin rychle vyvolá horečku, suchou žízeň vyváženou aromatem deliria, jiskřivě zběsilý pulz, kombinaci pronikavých pálivých počitků, zmatek, křeče, koma a smrt. Tomu já říkám vynikající ročník.“ Zatočil jsem láhví a dlouze se napil.

„Ty jsi zvrácený, Jante Širo.“

Miha pokrčila rameny. „Jsme domluveni. Přiblížíme se zítra v noci touto dobou. *Buřňáček* zůstane mimo dohled a já s vámi dvěma dovesluju do přístavu. Počkám na konci mola. *Buřňáček* bude pod velením Viridiany v dobrých rukou. Domluvím se s ní, aby pro nás s lodí přijela dvě hodiny před úsvitem. Stovka našich námořníků a sto padesát vojáků s Mžencem v čele bude připraveno na palubě, kdybychom je potřebovali. Blesku, jaké zbraně doporučuješ?“

Lučištník se zamyslel. „Pro boj ve městě jsou lepší kuše než luky, i když já je v oblibě moc nemám. Nechci Kafarnaumským způsobit velké ztráty a kuše si můžete vzít všude, klidně i do tunelu.“

„Dobrá. Až bude objeveno Giovo tělo, senátu nezbude jiná možnost, než s námi začít jednat.“

„Doufám, že to vyjde,“ povzdechl si Blesk. „Dobrou noc, spoluspiklenci.“

Už jsem se za ním chystal vyjít z kajuty, když tu se loď prudce stočila. Vítr změnil směr, zafičel kolem hlavního stěžně a divoce zapleskalo plachtoví. Ata se kolem mě prohnala, vystrčila hlavu ze dveří a zařvala: „Otočte ji! Vždyť se stáčí proti větru, vy kůže líné. To tam spíte, nebo co? Využijte toho větru!“

Na stole zůstala ležet Cinnova zapomenutá obálka. Vyschlo mi v ústech. Kočky nemám nikdy dost, pořád jí chci víc. Nedokázal jsem se ovládnout. Potají jsem si vsunul obálku do kapsy a vyklouzl vedle Aty ven. „Ahoj, Jante...“ zamumlala. „Přidej, *Buřňáčku*. Přidej, lásko moje. Gio už nemá kam uniknout.“

Kapitola dvacátá

Nechal jsem Mlhu a Bleska, aby do malé veslice slezli po laně přede mnou. Potřebovala otestovat. Počkal jsem, dokud se neusadili, a teprve potom jsem slezl i já a opatrně nohama vyzkoušel fošny. Lodka sebou házela. Každou chvíli se měla převrátit dnem vzhůru; neměl bych pak sebemenší šanci vzlétnout. Co nejrychleji jsem se odšoural doprostřed sedátka na zádi. Ata zvedla vesla do havlinek.

„Zůstaň sedět!“ varoval jsem ji. „Jenom tím člunem houpáš!“

„Dej pryč nohy,“ opáčila. „Jdi mi z cesty.“

„To bych radši nedělal.“

„Tak já tě teda přelezu.“

„Ne!“ Příčilo se mi, že jsem tak blízko vody. Ve skutečnosti jsem měl nohy *pod* úrovní vzdouvajících se vln, což nebylo dobře a neměl jsem to dopustit. Ata přitáhla vesla a pofiderní plavidlo po celé své délce poskočilo. Soustředil jsem se na dřevěné dno.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě Blesk.

„Ovšem. Ale tahle loďka očividně není moc bezpečná. Mohla by ji zatopit jediná vlna.“

„On je přímo nesnáší,“ podotkla Ata.

„Já si jenom dávám pozor.“

Ponořila vesla do vody, zabrala, naklonila se a člun se nebezpečně rozkýval. „Ty jí kolébáš schválně!“

„Po ničem jiném netoužím,“ odpověděla Ata suše. „Už tak je obrovsky přetížená.“

„Přestaň už blbnout. Není to žádná sranda.“ Veslice byla úplně jiná než vysoké karavely, se kterými už jsem se jakž takž smířil. Byly postaveny tak, aby se nepřevrátily dnem vzhůru, ale tahle loďka sebou během Atina veslování pořád házela. Cítil jsem stále

jasněji tíhu svých dvou staletí, když jsem v extrémně blízké vodě pátral po Estragonině ploutvi, ale všechny vlnky vypadaly jako ploutve. „Proč tam nemůžu jednoduše přeletět?“

„Chovej se jako dospělý. Bouřka polevila a povstalci uslyší, jak máváš křídly,“ hekala Ata mezi záběry.

„Budu plachtit.“

„A uvidí tvoji siluetu... Ne, ve jménu Sana!“ zvolala vyděšeně.

„Co se děje?“

„Jante, zapoměla jsem na lano. Můžeš mi pomoci? Dej sem ruku!“ Podala mi konec provazu, který se táhl přes okraj do vody a poskakoval na vlnách. „Zatáhni za něj. Je to životně důležité! Ten člun je postavený tak, že prkna nejsou bezpečná, pokud ho nemáš napjatý.“

„Vážně?“

„Ano – jestli ho na chvíli povolíš, člun se rozpadne na víc dílů než pomeranč!“

„Já věděl, že tohle je past! Jak se vůbec můžeš vydat na moře v nedostavené lodi? Do prdele!“ Popadl jsem mokré lano a tahal jsem, až z něj létaly kapky.

Ata přikývla. „Výborně. A teď ho nepovol, nebo všichni skončíme v moři.“ Z listů se řinula voda, když zabrala naplocho. *Buřňáčkův* mědí obitý trup se jevil jako neurčitý černý tvar v dálce. Posádka na všech třech úrovních palub zhasla světla, a loď zmizela.

Blesk se na Námořnici rychle obrátil: „Eszajové by se neměli takhle krást nocí. Gio nás nutí, aby se z nás stali vrazi. Mnohem radši bych byl na frontě a bojoval s Hmyzem.“ Odmítl si načernit čepel, i když jsem se nabídl, že to udělám za něho. Nutnosti zachovat nenápadnost vyhověl jen tím, že si stáhl pečetní prsten a tmavomodrou košili si zahalil černým pláštěm. Jednou rukou objímal svůj nový luk, jako by to byla nová milenka.

„Až s tím budete hotovi, vraťte se rovnou na molo,“ řekla Ata.

„Mám starost o Kyan. Doufám, že na ní neulpí ani špetka této hanby.“

„S tím si hlavu nelam. Zjistila jsem, že dcery se o sebe umí postarat.“

„A nemáme žádný záložní plán,“ dodal. „Nikdo z nás neví o Kafarnaumských dost na to, abychom mohli předvídat, co udělají.“

„Máme přece svoje přednosti. Gio ti musel nahnat pěknou hrůzu, Lučištníku. Až jeho stoupenci ukážou, co jsou doopravdy zač, jeho lži vyjdou na světlo. Senát si uvědomí, že pro Tris děláme to nejlepší.“

Blesk i Ata zmlkli, když jsme se přiblížili k majáku. Jeho nepravidelné světlo neozařovalo celý široký prostor přístavu – nejvzdálenější místo hráze tonulo ve stínu. Ata k němu co nejtíšeji

zamířila. Tyčily se nad námi mohutné a slizké čedičové bloky; hluboko pod hladinou se vlnily husté trsy chaluh. Už třicet minut jsem napínal lano, trýzněn představami utonutí, ale potom jsem uviděl přístaviště prázdných trisských kánoí přivázaných k plovoucím pontonům, pohupujícím se na vlnách. Z dálky vypadaly jako jehličí na borových větvích. *Pávička*, *Kukačka* a *Rozruch* působily ve srovnání s nimi obludně. U nábreží k nám byly natočeny neozdobenými záděmi, plachty svinuté na holých ráhnech, prosté jakýchkoli vlajek. Na obytné palubě *Pávičky* blikala světla. Na pozadí noční oblohy se jen občas daly zahlédnout tři vysoké stěžně, zúžené tmou. I navzdory tomu jsem dobře cítil, jak jsou mohutné, a slyšel jsem, jak mezi ně vklouzávají vlnky a pleskají mezi nimi a přístavní hrází. Karaky stoupaly na úvazných lanech s právě probíhajícím přílivem.

Za přístavem se kafarnaumské ulice proplétaly na temném horském úbočí. Tris nevypadal ani trochu křehce, ale teď, když jsme k němu přirazili, se začínal drolit. Co když za nezměrným oceánem existuje nějaká ještě silnější, ještě útočnější Říše, která učiní totéž nám? Sana by popadl vztek, kdyby se o této představě dozvěděl. Bůh nezanechal na tomto světě nikoho kromě nás, a protože Sana jmenoval ochráncem světa, San a jeho rozkazy jsou správné. Jednou budu pro Kafarnaumské vyhlášovat klání o přijetí do Kruhu. Poletím nad městem s jejich vlajkou, která za mnou bude povlávat, a Ata pojedje po hlavní třídě na svém bílém koni. Trisští cestovatelé nakonec navštíví Čryřzemí; už se nemůžu dočkat, až jim ukážu naše pamětihodnosti.

Ve vodě se odrážely přístavní svítilny. Konec hráze se ztrácel ve stínech a před jednou malou budovou leželo několik kánoí dnem vzhůru. Ata zamířila kolem posledního pontonu. „Nevidím žádné hlídky,“ zašeptal Blesk, „ale dávej pozor. Zeď je už hodně blízko.“

Miha přibrzdila. Blesk natáhl přes bočnici obě ruce a odrazil nás; člun pootočil, aby spočinul bokem k hrázi. Všichni jsme se podívali nahoru, dva metry nad sebe. „Já nikoho nevidím.“ Postavil se na okraj člunu, položil ruce na dlaždice a vytáhl se nahoru. Člun se zakymácel a škrábl o zeď. Blesk vystrčil hlavu nad hráz. „Podejte mi luk.“

„Hej! Napřed bych měl jít já,“ odsekl jsem podrážděně.

„Nestůj na tom úvazném laně, prosím tě.“ Ata ode mě převzala provaz, propletla si prsty a pomohla mi nahoru. Vydrápal jsem se na promenádu, položil se na břicho a díval se na ni. Ata vytahovala lano z vody; táhla ho po celé délce loďky a potom ho odvázala od tyče na přídi. Hodila ho Bleskovi, který ho smotal na zemi.

Vytřeštil jsem oči. „Cože? Ono nebylo k ničemu přivázané?“

Odfrkla si. „Ne. Jenom jsem potřebovala něco, abych tě

umlčela.“

„Ty –“

„Ticho!“ okřikl nás Blesk.

Ata upravila kolem trupu lodi odrazníky ze zauzlovaných lan, potom k nám natáhla ruce. Já se otočil zády, ale Blesk ji chytil a se zaskřípěním kovu o kámen ji vytáhl nahoru. Pod kuklou černého šátku – tak odlišného od blyštivé zbroje, kterou nosívala do boje – se jí zableskly bílé vlasy. „Schovám se tady u toho skladiště,“ zašeptala. „Blesku, běž za Jantem; ten už takové věci dělal. Jante, proboha, přestaň pořád trojčit. Nezapomeňte: vracíme se v osm ráno času Hvězdných hodin. Hodně štěstí.“

Udělal jsem několik kroků, uvědomil si, že jsem sám, otočil se a uviděl Atu a Bleska, jak se na sebe dívají. Ona na něho upírala přímý pohled, a mezi oběma proudila celá škála nevyslovených věcí. Potom Blesk slabě zavrtěl hlavou, poodstoupil a vydal se za mnou.

Fasády domů, které lemovaly přístav, byly nebezpečně vystavené pohledům, protože lampy na stojanech, rozestavené asi padesát metrů od sebe, vrhaly světlo na dláždění. Zářily tak jasně, že jsem neviděl hvězdy. Museli jsme přes žluté kaluže utíkat a zastavovat se v užoučkých škvírách stínů.

Doběhl jsem k jednomu ze záhadných černobílých stojanů, opatřených dřevěným příčným rámem s volně visícími dráty. Přikrčil jsem se za ním. „Rarohu, od tohoto okamžiku musíme být zticha. Víím, že se ti to nelíbí a nemám ti to za zlé. Ale protentokrát se, prosím, řiď mými pokyny.“

Lučištník přikývl. Luk s napnutou tětivou si nesl na pravém rameni, aby měl obě ruce volné. Pláštík mu zakrýval toulec na zádech, takže se mu nad lopatkami zvedal ostrý hřbet, a dole ho měl zasunutý za opasek. Na levém boku mu z toulce vyčnívaly drážky a opeření sta šípů, které napěchoval tak silně, že takřka nezašustily. Nemotorně se krčil ve snaze skrýt své urostlé tělo. S eszajským odhodláním se pokoušel pohybovat jako plíživý stín. „Pojďme,“ vyzval jsem ho.

Olejové lampy na průčelích obchodů osvětlovaly celou promenádu. Avšak pravidelný systém kafarnaumských ulic byl pro nás vrahy jako stvořený; kradli jsme se sousední, souběžně ubíhající ulicí. Držel jsem se u zdi a pohyboval se rychlou chůzí, potom jsem vklouzl do dveří a čekal, až mě Blesk dohoní. Kdykoli jsme minuli boční uličku, promenáda nám zazářila po levé ruce. Socha na podstavci. Vrankova vinárna; Lýskininy mořské ryby; koloniál pánů Mníka a Okouna se staženými roletami. Přeběhl jsem ulici a pokračoval po druhé straně. Blesk se za mnou vtěsnil do dveří krámu. Dával si pozor, aby si nestlačil ránu. Mávl jsem na

něho, aby se stáhl do stínu, zatímco já se rozhlížel.

Bylo načase změnit ulici. Přeběhl jsem křižovatku, směrem od promenády, a vydal se opět doleva do kopce. Křižovatky se protínaly v pravých úhlech, protože Trisánci nemají kočáry. Uslyšeli jsme zvonění, senátní patrola přivolávala další hlídku. Tato ulice byla tmavší – všechny domy tu byly obytné. Hnali jsme se kolem otevřených sloupů a v těsné blízkosti jsme obíhali nároží.

Kdyby byl Kafarnaum špinavější a mnohem chaotičtější, potom by se kradmý přesun po jeho ulicích pozdě k ránu podobal plížení Haciletem: skrýt se za rohem, vzít roha četníkům. Vrátit se a zbavit se konkurenčního gangu Lukařů.

Pokynul jsem Lučištníkovi, aby se držel těsně u mě, když jsme se blížili k jednomu osvětlenému domu, a společně jsme sebevědomě prošli kolem vstupních dveří. Když lidé doma odpočívají, poplašíte je kradmým pohybem, nebudou vám však věnovat pozornost, když si budou myslet, že jste hlídka.

Všechny domy byly stejně velké a neposkytovaly žádný úkryt; rychle jsme je míjeli. Z bočních uliček se rozlévalo světlo hlavní třídy; kradli jsme se v těsné blízkosti zdí ozdobených nástěnnými malbami. Blesk za mnou v naprosté tichosti kopíroval každý můj pohyb. Cení si věrnosti mezi přáteli. Pokud jste v dětství nedodrželi každou přísahu věrnosti partám, které se měnily každou minutou, odvažovali se na vlastní pěst do popínavých růží, na břehy rybníků a do potměných uliček, nebyli jste věrni sami sobě. Já mám na rameni pořád jizvu Kola. Já jsem ony hluboké přísahy přátelství dodržoval, a proto jsem pořád dítě.

Ulice končily ve tmě na úpatí amarotského útesu. Dál se táhla pouze osvětlená hlavní třída, sledujíc klikatou trasu vzhůru. Z Amarotu scházela do města po deset metrů široké dlážděné cestě skupinka Trisánců. Přes volné bílé košile a široké kalhoty měli přehozené pláště; nesli si lampy a zbraně. Kdyby nás spatřili, okamžitě by poznali naše exotické šaty ze Čtyřzemí. Museli bychom předstírat, že jsme dva Giovi briganti, což by byl ten nejhorší způsob, jak bychom se s ním mohli setkat. Důrazně jsem dal Bleskovi mávnutím na vědomí, aby dál nepokračoval, a oba jsme se schovali za rohem posledního domu.

Zákaz vycházení měl za následek, že se Giovi muži netoulali po městě. Naneštěstí se všichni zdržovali na mozaice na vrcholu útesu – mezi námi a nimi stála pouze budova senátu. Dívali jsme se, jak nás hlídka míjí ve vzdálenosti dvou ulic a pokračuje do Kafarnaumu.

„Jdou na druhou stranu,“ řekl Blesk. Chytil jsem ho za plášť a vtáhl ho zpátky, když vtom se objevila předchozí hlídka. Muži si

vyměnili přidušenými hlasy s kolegy několik slov a pokračovali dál po hlavní třídě.

Čekali jsme snad celou věčnost, než z nich byly titěrné postavičky na vrcholu skály.

„Teď je řada na nás,“ hlesl jsem. „Jsi připravený? Měj oči na stopkách, máš pronikavější zrak než já. Nezapomeň na tu zatracenou Hmyzí stvůru. Ucítí nás dřív, než ji my uvidíme. Určitě by tě předběhla; je moc dobře živená.“

Prvních několik set metrů byly bílé balvany útesu dobře vidět. Potom jsme začali do strmých svahů klopýtat houštím. Měl jsem strach, že se pod každým kamenem ukrývá štír. Z vlhkého tymiánového křoví vzlínal dřevnatý zápach, lýtka mi odíraly trnité větve. Blesk se lopotil za mnou a kopal do nich.

Na okraji útesu nám už nic neposkytovalo úkryt. Pod botami nám chřupala kamenitá půda a z hory nad námi vanuly poryvy mírného větru. Položil jsem se na svah a po důstojné pauze totéž učinil i Blesk. Poslouchali jsme. Giovi muži si zjevně zase dopřávali rumu. Zdálo se, že se všichni zdržují u vatry, posedávají a dobře se baví. Výborně.

Blesk se dotkl mé ruky a ukázal dozadu. Rozkládal se pod námi Kafarnaum; hlavní třída se blyštěla jako jantarová řeka. Na nádvořích vil zářily lampy a vykreslovaly maličké zelené zahrady, osvětlovaly červené tašky střech, které byly jinak šedé, zvýrazňovaly šmouhy barev na freskách. Na černém pásu neustále žhnul přístavní maják, osamocená hvězda pod nejnižšími souhvězdími. Jen stěží jsem mohl uvěřit, že daleko za ním se na vlnách skrývá *Buřňáček*. Kafarnaum byl nádherný, ale zákaz vycházení nevysvětloval zlověstný pocit, klid netrpělivého očekávání. Město čekalo, ale pochyboval jsem, že někdo z místních ví na co.

Vysoká silueta senátu zakrývala hvězdy. Vrhli jsme na sebe s Bleskem letmý pohled. Já si zastrčil kabát za jílec; on nasadil šíp na tětivu. Co nejtíšeji jsme přelezli okraj skály a vyklouzli na plochý vrchol, do stínu budovy senátu, vedle prvního z dvanácti sloupů se čtvercovými sokly, které stály po celé délce. Vítr strhával kouř ohně povstalců přes hřeben střechy. Giův pokoj byl nahoře a na druhé straně.

Blesk se rukou opřel o kámen a vzhlédl. Budova se tyčila vysoko nad námi; sloupy byly vysoké patnáct metrů, jejich hlavice se mihotaly ve tmě. Blesk poplácal hladký rohový blok a zašeptal: „Dokázal bys vylézt nahoru?“

„Ty vážně někdy trousíš zatraceně směšné věci. Jen se na něj podívej.“

„Krucinál. Já myslel, že náš plán –“

„Ale jasně že bych to dokázal,“ zazubil jsem se. „To mi připomíná, jak jsem před odchodem z Hacilitu na Hrad vylezl do vládcova paláce a nechal přímo Aver-Sokolíkovi na polštáři vyděračský vzkaz. Byla to hračka.“

V Bleskovi zaplál vznětlivý cit pro mravnost. „Cože? Nepamatuji si, že by ses o tom zmínil členům Kruhu!“

„Pst! To je dlouhá historie; zapomeň na to.“

Požádal jsem o celých tisíc liber a byl jsem ohromen, když mi je Aver-Sokolík vyplatil. Myslel jsem, že je to celé jmění; jak málo jsem tehdy věděl. Přesto jsem si koupil koně a novou výbavu a nechal si dost drobných, aby si na svoje přišli i lupiči, kteří mě o necelých deset hodin později okradli na Klopené cestě.

„Stůj tady ve stínu, dokud se nevrátím. Ani se nehni. Ledaže by se pohnul stín.“ Oběma rukama jsem pevně sevřel kámen, zapřel se palcem jedné silně pokrčené nohy a druhou se odrazil. Přitiskl jsem se ke kameni, natáhl se do plné délky a opět se rukou a nohou zaklesl. Už jsem se na Bleska díval z výšky. Měl šíp stále nasazený na těživě a čekal přilepený ke sloupu. Tma dodávala jeho strohé tváři zrnitou texturu.

Napínal jsem oči, abych ve zdivu rozeznal praskliny. V nočním vidění mě píchaly drobnouké bílé tečky. Přitáhl jsem křídla co nejtěsněji k tělu, protože mě jejich váha odtahovala od zdi. Silné špičaté nehty jsem zabodával do rýh, škrábal po zdi prsty. Zaryl jsem do škvíry botu, narovnal nohu, vytáhl se do nové pozice a vysoukal se k dalšímu záchytu. S tváří na studeném kameni jsem se zaklesl a udělal další krok.

Vanul tu o poznání silnější vítr. Hnal se kolem nekrytého rohu a ochlazoval mi pot. Zavěsil jsem se jednou rukou a na obou nohách, narovnal se a odpočinul si. Zdlouha jsem vydechl obdivem nad pohledem, který se mi naskytl: stovky domů a dvacet tisíc životů, kterých se Gio zmocnil jako sázky ve své hře. Tak, a teď musí čelit Kometovi, který se naučil šplhat ve strmých, ledem roztrhaných komínech temninských útesů.

Nad hlavou mi ubíhala úzká římsa. Natáhl jsem ruku a zašátral v racím trusu. Pevně jsem se zapřel nohama, pokrčil kolena a ladně se na římsu vyhoupl. Zlehka jsem se po ní rozběhl, zatočil za roh a vynořil se na straně budovy natočené k mozaice. Přitiskl jsem se k architrávu Giova okna. Dole, na druhé straně nádvoří, se rozkládalo ležení brigantů. Kdyby některý z nich vzlédl, uviděl by mě, jak se jasně rýsuji na pozadí bílého kamene. Rychle jsem otevřel okenici a nahlédl do pokoje. Uvnitř nikdo nebyl, takže jsem přeskočil parapet a potichu v podřepu přistál na mátově zelené dlažbě podlahy.

Giův pokoj byl obrovský. Uprostřed stálo čtvercové lůžko;

nehalily ho žádné závěsy jako ve Čtyřzemí, ležela na něm pouze tmavošedá hedvábná pokrývka. Stěny zdobila mimořádně realistická malba opulentní hostiny. Elegantní stolovnicki v trisských řízách na ní byli zachyceni s hrozny u úst nebo jak zvedají číše vína. Měl jsem pocit, že mě sledují pohledem, když jsem obešel dřevěnou zástěnu a přistoupil k alabastrovému stolku, na kterém hořela jedna z lamp s nezakrytým plamenem.

Vedle ní stála poloprázdná sklenice s jakousi čirou tekutinou a láhev s dobře známou etiketou ginu z diwského přístavu, Giova oblíbeného pití. Uvolnil jsem víčko na prstenu a upustil do sklenice obě tabletky s rulíkem. Okamžitě se rozpustily. Sklenicí jsem zatočil a postavil ji vedle lampy. Olejové svítidlo bylo z ryzího zlata a mělo tvar skákajícího delfína. Jeho základna byla posetá nepravidelnými korály v držácích z klepet a shluky perel nedozírné ceny. Byl jsem uchvácen –

„Jo, jasně...“ ozval se hlas zpoza dveří, „což potřebuju stejně jako Mika potřebuje víc kaváren! Dobrou noc, Rybáku.“

„Dobrou, Gio.“

Gio! Vyrázil jsem přes pokoj k oknu. U dveří se objevila Giova noha, bylo jasné, že nedoběhnu.

Skočil jsem za přepážku. K úniku mi chybělo celých pět metrů. Do prdele.

Opatrně jsem vyhlédl jemným mřížovím v horní části skládací zástěny, připraven vyrazit. Gio si svlékl kabát a hodil ho na postel. Na sobě měl stejné šaty, ve kterých opouštěl Hrad, a třebaže je měl vyprané, byly cítit zažraným bahnem a slanou vodou. Pořád se neobtěžoval sehnat si košili a kord z roku 1969 se mu houpal na dvojitém červeném závěsu na pásu krátkých modrých kalhot. Obnažená žebra a boky mu tvořily šlachovité brázdy.

Giova posedlost pomstou mohla být jen další podobou zoufalství, ale byť ho nevedla k hygieně, dodržoval alespoň disciplínu. Jizva, kterou mu udělal Střízlík, byla vidět jako světle růžová řezná ranka v dolní části krku.

Horečně jsem přemýšlel, co udělám. Byl jsem dostatečně rychlý, abych utekl, ale Gio by mě určitě uviděl a gin by nevypil; poslal by svoje šermíře proti *Buřňáčkovi* a Atin plán by se zhroutil. Ani jsem nedutal. Mohl jsem za zástěnou zůstat, dokud Gio buď neusne, nebo neumře.

Vedle postele bylo u stěny srovnáno šest ocelových truhlic. Pokud byly plné, z Gia byl bezpochyby milionář. Na těchto trezorech byly naskládány tři pozlacené klenotnice s vícero primitivními zámky, protože u mnoha ptackých mechanismů se forma cení víc než funkce.

Malby na výplních zástěny před mýma očima zobrazovaly

stavby zakončené kupolemi, nic, co by bylo možné nalézt na ostrově. Giově pozornosti určitě nemohla uniknout skutečnost, že jde o starobylé ptacké paláce.

Tasil kord a vyzkoušel si dva nebo tři postupy, dopředu, dozadu. Netvářil se spokojeně. Pozoroval jsem ho, zatímco mi nohy zaplavovalo mučivé mravenčení. Pevným stiskem jílce své zbraně jsem si do dlaně vyrýval obraz zkrouceného drátu.

Gio si podržel kord nad ramenem, odskočil ke stolku a jedním douškem vypil sklenici s ginem. Nic se nestalo. Vrátil se do klidného prvního střežu, začal šermovat se svým stínem a zanechával v omítce bílé důlky. Potichu jsem se natáhl, abych na něho viděl. Už se měl svíjet na podlaze v bolestných křečích. Měl se rychle dusit, jazyk příliš opuchlý, aby mohl vykřiknout.

Ani za svůj věčný život jsem nemohl přijít na to, co se pokazilo. Jed absolutně neúčinkoval. Gio za několik minut docvičil; vypadal zcela zdravě. Nato vykročil ke mně. Vydal se zavřít okenice; měl jsem zůstat uvězněn v jeho pokoji. Jakmile projde kolem zástěny, uvidí mě. Dělal ho ode mě jediný krok.

Vyskočil jsem a vrhl se k oknu; to však bylo příliš daleko. Přistál jsem před ním a stanul před Giem.

Tomu se tvář pitvorně zkřivila úžasem. „*Jante?*“ Okamžitě se postavil do střežu a namířil na mě hrot kordu. Jasná špička zbraně se zastavila centimetr od mé hrudi. Šouravě jsem couval, až jsem se lýtky přitiskl k okenní římse a za zády jsem ucítil noční vzduch. Držel jsem ruce u těla, v gestu kapitulace. Gio měl doširoka vytřeštěné oči, úžas mu znehybnil ruku. Podíval se ke dveřím – pokud jsem tu byl já, ostatní Eszajové už se mohli blížit. „Kde je Strízlík? Cos tu dělal?“

Všiml si, jak jsem pohledem bleskl k prázdné sklenice od ginu. Byl jsem tak zmatený, že jsem se neovládl. Po vypití takového množství rulíku by neměl žádný člověk stát na nohou. „Jed?“ zašeptal; věděl, co jsem zač. Tvář mu zbledla vztekem. „Ty hajzle zbabělá! Já ti ho naliju do krku! Za jak dlouho má účinkovat? Odpověz, krucinál!“ Hlas mu přeskakoval strachem. „Co jsem to vypil? *Co to je?*“

Naprostým ohromením jsem nebyl schopen slova; Gio už měl být mrtvý. Pod tlakem hrotu jeho kordu se mi na hrudi roztrhla kůže kabátu. „Rybáku!“ zařval. „Pomoc! Byl jsem otráven! Vrah! Honem!“

V křiku pokračovaly hlasy v mezipatře: „Gio byl otráven! Já věděl, že se Trisánci o něco pokusí!“

Gio se předklonil a s pronikavým, vážným výrazem se mi díval do očí. „Kometo, máš mi to za zlé? Kdybys byl vyloučen z Kruhu, udělal bys totéž.“ Silným slabým přikývnutím ze mě mámil

odpověď. Nepohnul jsem se. Najednou vzteky zavrčel a přitáhl si ruku k tělu, aby bodl.

Vyskočil jsem pozpátku z okna. Začal jsem padat, udělal jsem přemet dozadu, zoufale jsem se snažil uvolnit křídla. Světlo plamenů se roztáhlo do šmouhy. Hvězdy pode mnou, bílá žula nade mnou. Vší silou jsem roztáhl křídla. Levé se tvrdě odřelo o sloup. Zběsile jsem jimi mával, abych pod ně dostal vzduch, a se zatajeným dechem jsem se zmítal nad nádvořím. Všichni povstalci ječeli, ale neviděl jsem na ně. Snažil jsem se zorientovat.

Horečnatě jsem se pokoušel dostat na úroveň římsy senátní budovy. Gio se vykláněl z okna a v němé hrůze přihlížel. Šlapal jsem vzduch, zamával křídly, letmo jsem se nad ním dotkl střechy, odrazil se chodidly od hřebenu a vyplachtil nad útes.

Zavolal jsem na Bleska: „Utíkej!“

Ten mi odpověděl: „Ne, to ne, mlč.“

„Utíkej! Musíme! Poběž za mnou.“

Neměl jinou možnost; povstalci se ztěžka zvedali na nohy a natahovali se po zbraních. Dívali se po sobě, sbírali odvahu vyrazit přes mozaiku a zaútočit. Blesk vyrazil zpoza rohu a hnal se přímo před nimi k jediným viditelným dveřím – do knihovny.

Uslyšel jsem, jak pode mnou Gio nadává: „Doneste mi vodu! Sežeňte lodního doktora!“

Začínal rulík účinkovat se zpožděním? „Druhé patro se dá ubránit,“ zavolal jsem na Bleska. „Potkáme se tam!“

Blesk vyrazil ramenem dveře a otočil se v nich, aby se postavil útočníkům. „Já jsem“ – vypustil šíp a nejbližší muž upustil kord a chytil se za ruku, otočil se a dal se na útěk; za ním padaly na zem kapky krve – „Blesk. Nesmrtelný Lučištník.“ Vypustil další šíp na největšího muže uprostřed. Tomu šíp hladce proletěl dlaní, v níž držel topůrko sekery. Se zavytím vyskočil a vytrásl si hrot šípu z kůže mezi prsty. Všichni ucouvli. „Schody pro vás budou nebezpečné.“ Blesk nasadil na tětivu další šíp. „Doporučuji vám, abyste se měli na pozoru, chátro. Zůstaňte venku.“ Zmizel v potemnělé knihovně.

Myslím, že situaci jenom zhoršil. Do dveří se nahrnulo pět nezraněných mužů. Jeden kopl do zárubně. „Serem na něj.“

Vzhlédl ke mně; polovinu povislé tváře mu zakrývalo mateřské znaménko, v kalném světle celé šedé. Další byl bývalý voják s emblémem bílého brandošského trojzubce na rozedraném kabátě. Vykřikl, aby přivolal další lidi – velkého štětinatého muže, kterému visela přes těžký svrchník kapuce námořnické haleny; statnou ženu, ačkoli v té tmě jsem si nemohl být jistý.

Proletěl jsem těsně nad nimi a sklouzl k oknu, abych ubral rychlost. Rozepjal jsem křídla, prudce zabrzdil, naklonil dozadu

letky. Volně jsem padal. Podrážkami obou bot jsem narazil do lamelové okenice. Ta se rozletěla. Propadl jsem dovnitř a přistál přímo na zadku na podlaze, s křídly vmáčknutými v okně.

Na tomto podlaží panovala černočerná tma, ale cítil jsem seriózní vůni papíru a starobylého patinovaného dřeva. Škrtl jsem zápalkou a zvedl ji v prstech; všiml jsem si, že bohatě vybavené police lemují jedinou ústřední chodbu zastavěnou bednami papíru. Blesk stoupal po schodišti se zábradlím, prudce se otočil zády ke mně. „Kometo? Kde jsi?“

Za postupného škrtání zápalek a za pomoci jejich slabého světla jsem si razil cestu uličkou. Blesk se zhluboka nadechoval jako štvaný medvěd, stál nehybně jako socha, naslouchal hlasům stoupajícím po schodišti.

„Oba jsou v pasti. Běž napřed.“

„To ses zbláznil? To je lord Mikavod. *Lučištník*. Střelí mě do oka, jenom co –“

„Lord Snob. Na ně!“

„Do obou očí, nejspíš...“

Blesk si odfrkl.

„Jsou *nesmrtelní*.“

„Tak to si můžou počkat,“ ozval se ženin hlas.

Blesk zlehka sklonil luk a posadil se na stůl. „Tady budeme chvílku v bezpečí,“ řekl jsem.

„No ne, my budeme v bezpečí, říkáš? Úžasné. Nemám ti tedy udělat šálek kávy? Za to můžeš *ty*, Jante! Nemusel si nás nikdo všimnout. Já byl schovaný. Já byl připravený odkrást se zpátky na *Buřňáčka*, zatímco ty bys tam letěl. Ale ne; ty si zařveš: 'Utíkej!' Teď ta chátra ví, že tu jsme – a já jsem zahnaný do kouta!“ Zahrozil mi pěstí pod nosem. Tvář mu nebylo v přítomnosti jasně vidět, ale zahlédl jsem, že má pod očima váčky z nedostatku spánku. „Ty nezodpovědný nalezený Rhydane –“

„Prosím tě, abys nepoužíval slovo 'Rhydan' jako nadávku.“

„Závistlák. *Tak co?!*“

„Co *co*? Kdybys zůstal u sloupů, chytili by tě. Gio mě uviděl, potom se všechno odehrávalo příliš rychle, abych dokázal přemýšlet.“

„Přemýšlení má být tvoje silná stránka. Tak co, je po něm?“

Gio nebyl mrtvý ani zdaleka. „Já tomu nerozumím,“ namítal jsem. „Snášenlivost na takové množství rulíku není prostě možná; neexistují žádné záznamy o tom, že by někdo přežil.“

Blesk zabubnoval silnými prsty o stůl a odfrkl jako skupinka ženoucích se koní. V druhé ruce stále držel svůj veliký luk, s prstem na dřívku šípu. Zapálil jsem lampu ve tvaru mandle a přešel k oknu. Dole se to jen hemžilo psanci.

Bylo mi mdlo z pomýšlení, že jed nezapůsobil. Někdy jsem ho mohl potřebovat pro sebe. Nikdy jsem po něm zatím nesáhl, protože skolopendium je tak rychle působící droga, že ve vzácných případech, kdy se jím předávkuji, nejsem ve stavu, abych si na rulík vzpomněl nebo abych dokázal manipulovat s prstenem. Jed u sebe nosím od chvíle, kdy jsem se před padesáti lety seznámil s jeho účinky. A sakra. Ty tabletky jsem nevyměnil už – jak dlouho? Dvacet let? A kolika bouřkami jsem za tu dobu proletěl; kolikrát jsem si doprával dlouhé horké koupele ve vaně v lázních? Byla to chyba, které se mohl dopustit jenom nesmrtelný. „Tabletky byly v tom prstenu příliš dlouho,“ řekl jsem. „Musela se oslabit jejich účinnost. Gio netrpí v plné míře, pokud tedy vůbec.“

„Ty ses nikdy nenaučil být Eszajem,“ odpověděl Blesk potichu, a to bylo horší, než kdyby řval. „Tak dovol, abych to shrnul. Za a: Gio bude odhodlaný se nám za tento nezdařený pokus o atentát pomstít. Za b: jsou čtyři hodiny ráno, takže máme celé čtyři hodiny, než *Buřňáček* přirazí ke břehu. Za c: mám jenom sto šípů. Za d: trpím silnou bolestí a nevydržím delší dobu běžet.“

„Cože?“

Blesk si místo odpovědi zašátral pod obvazy kolem pasu. Ukázal mi ruku potřísněnou krví a otřel si prsty o starou jizvu na dlani. Nevšiml jsem si skvrny, kterou měl na košili. „Tím neustálým pohybem jsem si potrhal ránu; ještě se úplně neuzavřela. Nechtěl jsem se o tom zmiňovat, ale bude mi na překážku, takže bys to měl vědět. Krucinál, netvař se tak zaraženě; běž sledovat tu chásku.“

Zkroušený vinou jsem se obrátil k nejbližšímu oknu a otevřel jednu okenici. „Vidíš někoho z vojáků?“ zeptal se Blesk.

„Ne. Mezi povstalci není moc lidí od jezer nebo z pobřežní Ptakky; ti vědí, že Hrad potřebují.“

„Dobře. Alespoň tomu jsem rád.“

Nádvoří mezi námi a senátní budovou, rudě ozářené ohněm, zaplnila spousta lidí. Tropili neuvěřitelný hluk: přelévající se brebentění, žvatlavé úryvky rozhovorů a falešné zvěsti – ty by se mi hodily. Shlédl jsem jim na hlavy; kapuce, čepice a vlněné čapky. Zahlédl jsem onu urostlou ženu, jak si lokty razí cestu na horní konec hlavní třídy. Tím směrem docházelo k všeobecnému pomalému přesouvání, jakoby s počínajícím sesuvem půdy. Ovzduší pulzovalo úzkostí a vzrušením. Bedlivě jsem naslouchal, snažil se oddělit jednotlivé věty od chaosu: „Pojďme. Nemá tu přece cenu zůstat, když Gio natáh bačkory, no ne? Slyšeli jste, co říkal ten kretén Rybák.“

„Já bych šel, kdybych neviděl úplný hovno. Jestli jsou tam nahoře dva Eszajové, bude jich tu víc, ne? Možná je tu celý Kruh.“

„Gio *není* mrtvej! Podle jeho rozkazů máme zůstat, kde jsme.“

„Já na ty rozkazy už dávno nevěřím. Pojdte, pomyslete, co můžeme posbírat cestou na loď.“

Gio Ami vyšel ze senátu s mohutným obdélníkovým štítem, opatřeným kovovým držákem a velkým hákem, který bylo možné zavěsit na nadloktí, a tak na ně přenést tíhu štítu. Okamžitě se s taseným kordem ukryl za sloup. Vypadal omráčeně a byl bledý jako po opici; nedokázal jsem určit, zda na něho ve zmenšené míře účinkuje jed, nebo je mu zle napětím. Málem se zlomil v pase, aby zařval: „Já jsem tady! Jsem v pořádku. Koukněte!“

„Zastřel ho,“ ponoukl jsem Bleska.

Blesk skláněl hlavu a snažil se Gia zahlédnout. Já se vyklonil a na dav pod sebou jsem křikl: „Blíží se Tornádo. Mlha vplouvá do přístavu s polovinou Hradní flotily! Třicet karavel plných vojáků, s Eszajem na každé lodi!“

Giovi stoupenci se srazili kolem svého vůdce, ale žena mávala na vzbouřence, aby se k ní přidali. „Pojdte, musíme být na lodích dříve, než dorazí Tornádo.“ Proud se valil k hlavní třídě.

Gio to zkusil ještě jednou: „Vratte se! Poslouchejte, pověsí vás jako piráty! Já vám vyplatím spravedlivý podíl ze všeho, co je v tomto městě! Žádné další lodě nepřiplouvají! Sami nemáte proti Mlze šanci!“

Vystrčil jsem hlavu z okna. „Tornádovi vojáci zatknou každého, kdo zůstane s Giem! Ten bude postaven před soud!“ Rychle jsem se stáhl, když do okenního rámu narazila sekera a spadla na lidi dole. „Gio už je nezastaví,“ poznamenal jsem k Bleskovi. „Podařilo se mi je rozštěpit.“

„Výborně.“

Jeden mladý šermíř ukazoval rukama k mému oknu a něco vzrušeně blábolil. Gio zavrtěl hlavou, ale přítel nepřestával naléhat. Gio napráhl kord. „Ne, Rybáku!“

Rybák se na Gia podíval a spatřil špinavou, neupravenou postavu; ve stejném okamžiku jako já si musel uvědomit, že Gio není otrávený; to ho jen jeho paranoia nutila jednat stejně opatrně, jako by doopravdy cítil příznaky. „Myslím, že Ata má pravdu,“ podotkl jsem. „Gio je šílenec.“

„Dost možná,“ opáčil Blesk, „ale Střízlík je naštěstí ještě větší.“ Rybák vrhl pohled na hlídku stojící u vchodu do knihovny a potom kolem Gia vletěl do budovy senátu. „Teď se šermířští mistři hádají.“

Blesk si skousl rty. „Gia Amiho jsem nikdy neměl rád, protože o sobě prohlašuje, že je počestný muž, ale řídí se jenom těmi zásadami, které se mu hodí – jako jsou ty jeho zatracené ghallainské tradice.“

Víš, jednou byl ženatý; kdyby byl ženatý pořád, možná bychom byli toho všeho ušetřeni. Ale předstíral úctu k poloostrovním

zvyklostem. Manželé v den sňatku dostávají darem svíčku. Když se v následujících letech hádají, musí svíčku zapálit a nechat ji hořet po celou dobu hádky. A když celá svíčka dohoří, pár se automaticky považuje za rozvedený. To se stalo Giovi. Manželku označil za strůjkyni všech potíží, vyloučil ji z Kruhu, a když přijela domů, všichni její přátelé byli staří a nemocní nebo mrtví. Chudák ženská.“

Napínal jsem zrak, abych viděl, co se děje o kus dál na hlavní třídě. Od úpatí kopce, kde se za řadami domů skrývala přístavní zeď, stoupala bílá oblaka kouře podobná chomáčkům bavlny. „Myslím, že Mlha vysílá signály. Muselo jí dojít, že se nám to vymklo z rukou. Vsadím se, že pálí kánoe... Akorát nevím, jestli jsou ty signály určené mně, nebo *Buřňáčkovi*.“

Blesk nevrle pozoroval schodiště. „Jako amatéři jsme si vybrali silnější luk, než jaký dovedeme ovládat,“ posteskl si, „a netrefili jsme terč. Jestli nepřežiji, Jante, nezapomeneš doručit můj vzkaz?“

Nikdy jsem od Bleska neslyšel jediné poraženecké slovo. „Přisahám. Je to má povinnost jako Posla.“

Obloha nad senátem byla světle šedá; už jsem rozeznával rysy lidí na nádvoří. Tmavý kabát nabyl sytě rudého odstínu, šedá se stala světle modrou, ve vlasech jednoho chlapce se objevily proužky henny. Úsvit prozařoval bledý, bezoblačný zimní den.

Opět jsem se zadíval na moře a vyjekl jsem. Už jsem matně rozeznával ostrůvek s majákem, příboj tříštící se na břehu vystaveném moři. Se čtyřmi stěžni pod plnými plachtami se u něj nakláněla loď, v dálce sotva patrná. Závratnou rychlostí a s rozvinutými plamenci mířila do přístavu. „*Buřňáček!* Vidíš, připlouvá *Buřňáček!*“

Blesk vydechl úlevou. O několik minut později se po hlavní třídě přiřítilo několik chlapců ve vatovaných kabátech a nedočkavě se shlukli kolem Gia. Gio poslouchal, potom mávl rukou, aby odstoupili, a zavolal: „A je to jasné! Musíme přivítat vlajkovou loď Hradu. Jak jsem říkal, je to jenom jedna karavela. Na palubě jsou dva Eszajové a ty přemůžeme. Dopřejte mi, abych se vypořádal se Střízlíkem – a *Buřňáček* bude vaší kořistí!“

Dav zajásal. Gio pozvedl štít a už se hnal po nádvoří, s křikem šikoval svoji námořnickou sběr do formace podobné vojenskému oddílu. Ghallainské Šermíře postavil do čela, za ně dosadil ty největší, nejdrsnější muže, pak hochy z Hacilitu a dozadu pak několik mladých dračic.

Jenže šermíři u dveří knihovny odmítli opustit svá místa, a když na ně Gio mával, upírali na něho nevraživé pohledy. Jeho autorita byla tatam; zatvářil se však, že mu na tom nezáleží, zanechal

marných snah a vrátil se k početné koloně.

„Mohl bych zvýšit Střízlíkovy a Atiny šance,“ dumal nahlas Blesk. Bez meškání napjal luk a vypustil šíp. Jeden muž v čele šiku se s křikem zapotácel a padl k zemi se šípem zaraženým ve stehně. Blesk vybral z toulce u boku další dřevo, vystřelil, a užaslý hoch za prvním zasaženým mužem zaskučel a přidřep. Sotva jsem rozeznal šíp, který mu vyčníval z nohy nad kolenem. Blesk začal odpočítávat od třiceti. „Dvacet osm, dvacet sedm...“ a přitom ochromoval všechny muže stojící na nejbližším okraji šiku, kteří před ním stáli jako terče na ochozu.

Když ostatní uslyšeli jejich řev, po celé délce kolony se zableskly štíty. Šik se začal valit od nás, porážel a opouštěl zraněné, zanechával za sebou na mozaice asi dvacítku ležících a ploužících se mužů. Jeden z nich hlasitě řval, když odlomil z šípu peří a vytáhl si dřík ze stehna.

Gio, za štítem neviditelný, vedl své lidi k hlavní třídě. Povstalci rychle opustili nádvoří, pospíchali mezi nízkými kamennými zdmi a ubírali se ostrými serpentínami dolů. Nechali za sebou prázdnou vytlučenou mozaiku; Alyss a Hmyz zasáhly kazy chybějících kostiček. V koutech u knihovny se hromadily odpadky a z pohasínající vatry vanul mezi sloupy popel. Blesk čistě a metodicky sestřeloval poslední osoby v koloně, každou zasáhl do levého stehna. „Ty, čtyři; a ty, tři... dva... jedna. A je to. To bychom měli všechny šípy, které se teď odvažují vystřílet. Není to snad nepříjemná práce?“

V patře pod námi se ozvalo pobíhání. „Každopádně se přidejte k našemu shromáždění,“ zavolal Blesk. „Ale představte se, prosím, abych věděl, na koho střílím.“

Zaujal nás pohyb u budovy senátu. Ze dveří vycouval šermíř, který společně se svým přítelem vlekl jednu z Giových těžkých truhlic. Následoval další a pak čtvrtý, až byly na mozaice naskládány všechny truhly a zdobené bedny, v nichž se ukrývalo Giovo bohatství.

„Co jsou zač?“ zeptal se Blesk, ale já ho sotva slyšel, protože jsem kypěl vztekem. Rybák, ten malý parchant s kozí bradkou, kradl poklady a já s tím nemohl nic udělat.

Potom ze dveří u paty sloupů vyklopýtali senátoři. Šermíři nahnali na jedno místo vyděšeného mladíka ve světlé tunice a po něm zavalitého starce. Nakonec zdráhavě vyšel i Síh, popoháněný Rybákem. Vysoký šlachovitý Trisánec nakláněl hlavu v nezvyklém úhlu, protože mu Rybák držel u krku dýku. Rybák postrčil Síha na mozaiku a s troufalým úsměvem se zadíval přímo do našeho okna.

Kapitola dvacátá první

„Promenádují se tu se senátory, abychom na ně dobře viděli,“ řekl jsem.

„Rybák,“ pronesl Blesk. „Toho chlápka znám. Privilegovaný, ale hlučný a zahořklý, nejmladší syn jednoho nepříteli významného šlechtice.“ Olízl si prsty a podržel je před oknem, aby zkusil, jaký vane vítr. Potom konečky škrábavě přejel opeření šípů a spočinul jimi na tětivě. Rybák přitlačil dýku k Síhovu hubenému krku a zavolal: „Za každý šíp, který vypustíte, jednoho z nich zabijeme!“

Síh zvedl oči v sloup a dupl. Snědé paže měl strnule svěšené podél těla.

„Ty bedny jsou plné peněz,“ poznamenal jsem. „Myslím, že je šermíři odnesou na loď a senátory vezmou s sebou jako rukojmí. To je naše šance k útěku. Kurva, tak nic...“

Ze sloupořadí vyklusalo asi dvacet šermířů, s lampami a džbány plnými oleje. Blesk na ně namířil, ale viděl, jak u Síhova hrdla poskakuje Rybákova čepel, a nevystřelil. Stráže rozestavené vedle dveří do knihovny je nechaly proběhnout. Zdola se ozval třesk, rozbíjené hliněné nádoby, šustění a trhání.

Potom podlahou zaduněla těžká rána, když muži převalili regál s knihami. Slyšel jsem, jak skopávají na hromady papírové svitky. „Oni tu knihovnu podpálí!“ Vyrazil jsem ke schodišti a řval na ně: „Přestaňte! Ve jménu Sana a s boží vůlí! Jak se *opovažujete?*“

Odpověděl mi lhostejný hlas: „Vyjděte ven a budete popraveni, nebo si tam zůstaňte a shoříte na uhl.“

Ale vždyť tam mají knihy – všechny trisské písemnosti. „To *nesmíte*,“ řval jsem zoufale.

Nad schody začal stoupat modrošedý obláček připomínající cigaretový kouř. Za několik vteřin se roztáhl a vyplnil celý prostor

schodiště. Oknem jsem viděl, jak šermíři vybíhají na mozaiku, jak odstrkují strážce v chvatné snaze uprchnout. „Už to chytlo! Připravte se, musí se nám vzdát! Šíří se to!“

Kouř se kolem mě hnal v hustém proudu a valil se podél stropu. Blesk uvolnil napjatou tětivu. „Musíme ven. Je tam dvanáct šermířských mistrů. S těmi si poradíme, ale senátoři to zaplatí životem.“

„Ty knihy!“ úpěl jsem. „Já je nemůžu nechat –“

„Neblázni!“

„Možná vede dolů ještě jiná cesta.“ Šedé kotouče dýmu už úplně zahalily trámy a bleskurychle se snášely níž, aby naplnily místnost. Šátral jsem na stole v hromádce v kůži vázaných knih a strkal si je do kapes kabátu. Popadl jsem lucernu. „Počkej tady. Podívám se na druhý konec.“

Blesk se hlasitě rozkašlal. „Sehni se,“ zavolal jsem na něho. „Plaz se pod dýmem.“ V hořící budově už jsem byl, a pokud mi bylo známo, tak on ne. Rozbolely mě plíce, jak jsem vdechl kouř a začal se dusit víc než Blesk.

Musel jsem zachránit ty knihy, tolik, kolik jsem jich byl schopen unést. Kráčel jsem uličkou a bral je z polic. Jednu jsem si nacpal za kalhoty, druhou za opasek. Neměl jsem čas překládat jejich názvy; neviděl jsem, protože mě kouř štípal v očích. Nevěděl jsem, co беру. Horečnatě jsem si je strkal do podpaží levé ruky, jeden tlustý svazek jsem odhodil, nazdařbůh jsem vybral dva další. V duchu jsem si říkal: Nahodile zachraňuju hrstku knížek, které mají představovat sumu vědění celé jedné kultury. Které jsou ty nejvýznamnější? Mám u sebe techniku, kuchařky nebo poezii? Nebo dokonce zatracenou beletrii? Nebylo možné to jakkoli zjistit. Vyplivl jsem dusivý kouř a hromádka se mi v náruči zakolébala. Došel jsem na konec knihovny – kde stála jenom holá zeď – a všechny knihy jsem s několika dunivými ranami upustil na zem.

Mezi posledními dvěma regály se táhly vláknité, šedě mramorované závěsy zřejmého původu, avšak tady působily příšerně nepatřičně: Hmyzí papír. Vypadaly jako složené, ale byly tvrdé jako beton. Od regálů se v oblouku táhly vzhůru a ztrácely se v dýmu snášejícím se od trámů stropu.

Z hnízda se vysunuly dvě dlouhé hnědé přední nohy. Černé a trnité Hmyzí chodidlo s cvaknutím dopadlo na podlahu mezi mými botami a tři drápy se elegantně zatahly. Zacouval jsem do protějšího oddílu.

Stvůra sklonila trojúhelníkovou hlavu a vyklouzla z prostoru mezi regály. V mozaice očí se odrážel lampami prosvětlený zvířený dým. Přejela si nad nimi věncem chlupů na pravé přední noze. Střízlíkův kord si už musela vytáhnout, protože z díry v hrudi měla

nyní hlubokou proláklinu vyplněnou hladkým novým krunýřem. Svlékla se a byla ještě větší, než jak jsem si ji pamatoval. Vysoko položené klouby na zadních nohou čněly mimo kouř.

Dvě kyjovitá černá makadla se o sebe otírala jako mnoucí se ruce. Zatáhla se a otevřely a zavřely se zubaté čelisti. Stvůra zvedla jednu přední nohu a očistila si jediné křivé tykadlo vlákny uvnitř kolena.

Blesk napjal luk a se rty přitisknutými k těživě zamumlal: „Ustup.“ V kouři byl jen silueta zastřená slzami, které se mi řinuly z očí. Zabořil jsem nos a ústa do manžety kabátu. Za dalších třicet vteřin měla být místnost plná dýmu a už jsem slyšel praskání zezdola.

„Počkej!“ Stvůra nehnutě stála dost blízko na to, abych rozeznal jizvy a zářezy, které jsem na ní zanechal cepínem. Horní plochu páskovaného zadečku jí podpírala řada černých trnů. Bledé břicho zapulzovalo, když stvůra ohnula zadeček pod sebe a vytlačila vzduch z průdušnic, které měla doširoka otevřené.

„Počkej. Ten kouř se jí moc nelíbí.“

Trhla tykadlem, pátrala po čistém vzduchu. Prudce a mimovolně se přikrčila. „Chystá se vyrazit – nech ji proběhnout!“

Zvíře vyskočilo. Prohnalo se kolem Bleska, natáhlo se do plné délky, přeneslo se přes zábradlí a pustilo se po schodech dolů. Vyhazovalo zadními stehenními kostmi připomínajícími meče a drápy škrábalo po bublajícím laku, načež zmizelo v mračnech dýmu. Okamžitě jsem se za ním vydal; Blesk se tvářil nechápavě, takže jsem ho popadl za ruku a vedl ho ke schodům.

Dýchali jsme jen s obtížemi a klopýtali dolů. Poplácá jsem si vlasy – připadaly mi tak horké, že jsem měl dojem, jako by se mi vznály. Blesk si držel ruku před ústy a koncem luku škrábal o strop. Strmé schodiště se ztrácelo v kouři. Po tváři mi tekla pot a slzy.

Dopotáceli jsme se do přízemí, na deseticentimetrovou vrstvu popadaných knih. Klouzaly přes sebe a chůze po nich nebyla zrovna bezpečná. Vedl jsem Bleska kolem vysokých siluet naklánějících se regálů. Šlapali jsme na pálící se svitky, které křupaly jako staré Hmyzí krunýře. Pořád mnou zmítala touha nabírat je do náručí. Praskání plamenů přešlo do nepřerušovaného sykotu, syrová oranžová zář se mihotala za kouřem a osvětlovala dmoucí se povrch jeho mračen.

Linky žlutých plamenů se šířily mezi parketami. U oken se začínaly prodlužovat a ohýbat, když je proudění vzduchu vysávalo ven mezi okenicemi.

„Nemůžu dýchat,“ hlesl jsem. „Kde jsou... ty zasraný dveře?“ Nesnesitelné horko mi spalovalo peří, pálila mě narudlá kůže.

Stránky otevřených knih, rozházených po celé podlaze, se krabatily a samy od sebe hnědly. Všiml jsem si, jak jedna vzplála.

Ukázal jsem na obdélník bledého jitřního světla; proletěli jsme jím, aniž jsme si připravili zbraně. Šlo nám výhradně o to, abychom se dostali ven.

Přešli jsme přes práh, kouř se nám valil nad hlavami. Muži, kteří původně strážili dveře, teď leželi na mozaice ve vějířovitých tratolištích krve. Jeden umřel rychle, s očima otevřenýma, následkem úděsné rány, která mu roztrhla břicho až k hrudní kosti. Další ležel polámaný v rudé kaluži tak hluboké, že mu stvůra musela protnout tepnu, ačkoli jsem na něm žádnou ránu neviděl. Ruka třetího muže ležela o kus dál vedle kordu.

Útočník se ani nezastavil, aby si otřel kusadla. Zmátly ho pachy a posilnil čerstvý vzduch. Po šestici jeho nohou zůstávaly na zemi otisky; kolenní klouby se mu napínaly a smršťovaly, když se hnál k senátorům a šermířům. Jejich bílé oblečení se mu odráželo v očích, které neuměly zaměřit. Lidé úžasem a hrůzou otvírali ústa. Všichni šermíři, včetně Rybáka, vzali nohy na ramena a zanechali senátory stvůře v cestě.

Blesk se zapřel o luk a silou ramen ho ohnul do nejvyšší možné míry. Přitáhl široký hrot šípu k tělu luku. Na druhém konci nádvoří se stvůra právě zvedala nad Síhem. Blesk narovnal prsty, se zadrnčením pustil tětivu. Šíp kolem mě prosvištěl.

Ve vzduchu před Síhem se zakomíhaly Hmyzí pařáty, potom se stvůra skácela. Schoulila se na pravý bok, svíjela a chvěla se, až jí oblé pláty na zadečku klouzaly přes sebe. Projela jí křeč, která jí zkroutila všechny klouby a natáhla končetiny jako nohy mrtvého kraba. Všechny se vztyčily, s pařáty přitaženými k šesti poloprůsvitným kulovým kloubům pod hrudí. Vedle zapuštěného prstence u kořenu tykadla vytvořil Bleskův šíp tykadlo druhé. V okolním krunýři zela díra, otevřená prasklina, ve které byl vidět orgán z tmavohnědého rosolu.

Senátoři upírali na stvůru a na knihovnu nevěřící pohledy. Veškeré trisské vědění stoupalo spolu s ohněm k nebi. Já stál před touto nesnesitelnou výhní, jako bych podstupoval trest, a roztahoval jsem křídla, abych ho přijal a nechal se jím strávit. Ven vyrážely vlny horka, regály praskaly a padaly na zem. V knihovně, kterou jsem choval v takové úctě, zuřily obrovské plameny; nevýslovně se mi obracel žaludek.

„Širo!“ zakřičel na mě Blesk. „Pojď sem, proč stojíš tak blízko? Vždyť se to rozpadá!“

„Ne. Ty knížky hoří... Co to ten Gio jenom *udělal*?“

„Vzchop se! Promluv se senátory.“

Neurčitě jsem si uvědomoval, že Blesk odvádí trisské vůdce na

hlavní třídu. Na bedny za našimi zády nikdo nemyslel. Říkal jsem si, že jestli tohle všechno přežiju, vyzvednu je. Trisánci by nad takovým pokladem mávli rukou jako nad cetkami, takže jsem se ho prozatím vzdal, vyhnul jsem se mrtvé Hmyzí stvůře, překročil tři nebo čtyři trpící povstalce se šípy zabodnutými ve stehnech a vyrazil, abych skupinku dohonil. Všichni pospíchali po cestě dolů a vyděšeně se ohlíželi.

Síh pevně svíral jednu mladou senátorku. Ta kopala a kousala, zuřivě se mu vzpírala a škubala sebou. Přispěchal jsem na pomoc, ale Síh na mě vyštěkl: „To je Daniina nástupkyně. Nepouštěj ji tam; vběhla by do ohně. Vždycky když sem přijedete, zabijete nám knihovníky!“

Pokoušeli jsme se hysterickou dívku uklidnit. Vysvětlil jsem situaci Bleskovi, který upřímně řekl: „Já vím, jak se cítí. Lidé umírají, přicházejí stále další, ale knihy nahradit nelze. Jsou nesmrtelnou součástí Zaskajů – kolik lidských generací se tam mění v popel?“

Obrátil jsem se na Síha: „Viděli jste, jak s vámi Giovi muži zacházeli. To oni způsobili tuto pohromu, ne my. Zachráníme vás před nimi dřív, než zničí zbytek města. Blesk zastřelil tu Hmyzí stvůru. Byli jsme vysláni, abychom vás před ní i před Giem uchránili; Gio je ve Čtyřzemí stíhaný zločinec.“

Zaražený Síh ode mě odvrátil vyzáblou, nezdolnou tvář a zadíval se na Lučištníka. Senátoři tak vysoce oceňovali Giovo řečnické umění, že jim bylo zatěžko uvěřit našim skutkům. Kráčel jsem rychle, ale shlukovali se kolem mě a napínali uši, aby mě přes hučení požáru dobře slyšeli. S ohlušujícím skřípotem a třeskotem se přesně v polovině propadla střecha knihovny. Trámy zůstaly z obou stran trčet jako prsty. Do trhliny klouzaly žhnoucí tašky a působily ještě větší hluk; rachot se proměnil v hromobití. K obloze zavířily jiskry a dopadly na střechu senátu. Byla to uhrančivá podívaná.

„Jante,“ ozval se Blesk, „pověz jim, že je doprovodím na nějaké bezpečné místo, potom zbavím hlavní třídu plenitelů až po zadní řadu Giovy kolony.“

„Zvládneš to fyzicky?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že ano.“

„Já tedy zaletím za Mlhou a Střízlíkem a setkáme se s tebou na hlavní cestě.“

Potom si odkašlal postarší senátor s chraplavým hlasem. „Co se to děje? Kde je Gio?“

Přešel jsem do jeho jazyka a odpověděl mu: „Obrací to tu vniveč – chystám se to zjistit. Blesk vám pomůže, jestli ho laskavě zavedete do nějakého úkrytu. Omlouvám se, vážně se moc omlouvám.“

Síh ukázal roztřeseným prstem na Amarot. Plameny už olizovaly střechu senátu. Oheň, do běla rozdmýchávaný větrem, se rozšířil do bytů v horním patře a začínal je stravovat. „Tuto svatokrádež nenapraví ani sebevětší omluva!“

Když jsme došli k úpatí útesu, Síh nasměroval Bleska k silnici zvané První ulice. Opustil jsem je, a jakmile jsem se vznesl do vzduchu, pustil jsem se do souboje s větrem, který nasávalo ohnivé peklo. Fičel kolem útesu v poryvech o rychlosti sta kilometrů za hodinu a do výšky osmdesáti metrů zvedal nad zničenou knihovnu zmítající se sloupec plamenů.

Kouř se vrstvil a ve výšce Amarotu se roztékal do stran. Úplně zastřel vycházející slunce a uvrhl město do stínu. Do zahrad vil dopadaly řeřavé uhlíky. Nabílené zdi zešedly a hlavní třída byla posetá uloupenými věcmi a rozbitým nábytkem vytahaným povstalci z domů; na několika místech bylo možné narazit na těla Trisánců, kteří se je pokusili zastavit.

Ospalí ostrované klopýtali ulicí, upírali zrak na útes a snažili se pochopit, co se stalo. Na okraji města lidé propadali panice a začínali se přesouvat do přístavu. Viděl jsem Kafarnaumské všech věkových kategorií, kteří uposlechli výzvy a vytvořili řadu, kterou posílali kbelíky s vodou. Asi dvě stě lidí plnilo v nádržích kbelíky, hrnce a mísy a odnášelo je po klikaté cestě k Amarotu, kde se však nedalo dýchat; sílící horko a vítr je zastavily dřív, než se dostali k mozaice. Mezi bednami s penězi stále polehávalo několik ochromených povstalců; vdechovali kouř a svíjeli se. Samovolně se jim vznítily šaty a vlasy.

Vyletěl jsem ještě výš, protože jsem Kafarnaumským naháněl strach a ti pozorováním mého vznášejícího se těla jen marnili čas. Z dohledu mi zmizela broskvově zbarvená obloha za okrajem kouřového příkrovu. Kolem drobných střech se proháněla hejna holubů a ve zmatku z přízračného přítmí na ně sedala. Úsvit nechtěl skončit; nad městem se rozlévalo kalné světlo, jako by bylo pořád sedm hodin ráno.

Rabující povstalci se rozbíhali po horní části města, vykopávali dveře, strhávali okenice ze závěsů a zanechávali za sebou spoušť, štěkající psy a nedojedené jídlo.

V kouři poletovaly stránky a celé zčernalé knížky a propálené útržky svitků a poté se snášely na město jako horký popel. Kafarnaum skrápěly zbytky stovek tisíc knih. Tlumené světlo a hukot z knihovny prohlubovaly podrážděnost povstalců. Rámus přehlušoval i svištění větru, rozráženého mými křídly.

Giova chátra cestou ze svahu k přístavu zablokovala širokou

dolní polovinu hlavní třídy. Gio kráčet s taseným kordem v čele. Jeho kolona byla dvakrát větší než sevřené Mlžiny šiky.

Mlžino vojsko pochodovalo ulicí od *Buřňáčka*. Loďmistři bubnovali; rány se ozývaly hlasitěji, když jsem se spustil o něco níž a proletěl přímo nad nimi. Zahlédl jsem Mlhu na vůdčí pozici, se Střízlíkem po boku; vzhledla a pozvedla ruku. Uvázala si šátek kolem boků, čímž si odhalila kyrys a zadní partii zbroje. Střízlík na sobě žádnou zbroj neměl; kráčet do boje ve své polní uniformě. Pátral po Giovi, nespokojený se sporným soubojem, který svedli v lese. Byl odhodlaný ho porazit ve spravedlivém boji a vyvrátit veškeré pochybnosti o tom, zda si opravdu zaslouží být nesmrtelný.

Mlhu ze všech stran obklopovali kušínici a tělesná stráž složená z jejich nejsilnějších námořníků, oblečená do poloviční zbroje. Za nimi přicházelo sto padesát mužů z Awndynu s halapartnami a kopími; na píky nezbyl prostor. Awndynští na sobě měli lehké tmavozelené kroužkové brnění a prilby se jim blyštěly jako kulovitá zrcadla.

Zatímco jsem je pozoroval, zadní řada Atiny kolony zůstala stát na nábreží a zbytek se rozdělil a pokračoval dál ulicí. Mlha nechala asi padesát mužů, jednu lamajskou vojenskou jednotku, strážit *Buřňáčka*, který kotvil přibližně sto metrů za Giovými loďmi. Z jeho příďové nástavby a záďové paluby vyhlíželi lučištníci. Obě lávky byly spuštěné, zábradlí však lemovaly pestrobarevné štíty. Lučištníci s napětím sledovali povstalecké odpadlíky, jak vybíhají z konců souběžných ulic, obtěžkáni kořistí. Utíkali po lávce na palubu *Pávičky*, která se ježila zbraněmi připravenými k boji; vzhlížely ke mně bílé tváře zkřivené strachem. Stali se piráty; svoji karaku byli odhodláni bránit do posledního dechu.

Když Giova cháska zahlédla Mlžin předvoj, povstalci se po jednom či po dvou začali z kolony vytrácet, mizeli v průchodech a pravidelné síti ulic. Na křižovatkách zatáčeli doprava a doleva jako figurky ve stolní hře. Došel jsem k závěru, že jejich pohyby jsou příliš nahodilé, aby se v nich odrážela nějaká taktika, a to ještě předtím, než jsem uviděl, jak začínají rozbíjet rolety obchodů a brát všechno, co je uvnitř.

Mlžino vojsko a Giova horda se zastavili dvacet metrů od sebe. Následovalo kratičké ticho, během něhož Gio se štítem na ruce vystoupil před svůj šik a klouzal pohledem po lidech, kteří stanuli proti němu; hledal Střízlíka.

Kapitán awndynského vojska zvolal: „Kušínici! Od sebe. Namířit. Palte!“ Vojáci z bezprostřední blízkosti vystřelili přímo do první řady povstalců. Mířili na šermířské mistry, protože věděli, že

ti jsou nejnebezpečnější. Kovové šipky určené k zabíjení Hmyzu prosvištěly kolem markýz obchodů a soch a zaryly se do lidských tváří, hrudí a břich. Zhlédl jsem, jak zasaženým trčí ze zad černé hroty.

Nato před kušíníky vystoupily jejich zálohy, pozvedly zelenobílé štíty, s třeskotem je spojily a přes celou šířku ulice je srazily do hradby. Kušíníci se za štíty pustili do nabíjení.

Giovi muži vyděšeně čekali na další palbu. Poskočilo několik hlav, když pár mužů vyrazilo do bočních uliček, ale většina zůstala lapena uprostřed.

Štíty šly k zemi, kuše nahoru. „Namířit! Palte!“ Ke Giově přední radě letěl další příval šipek. K zemi se skácel poslední šermířský mistr, mrtvý nebo smrtelně zraněný.

Gio vyhlédl zpoza svého štítu a máchl rukou: „Na ně! Prolomte tu hradbu! Srazte ty štíty!“

Vlna tří stovek mužů se dala do běhu. Předek kolony se jakoby drolil, když čím dál rychleji zkracovali vzdálenost, která je dělila od vojáků. Vyskakovali do výšky, plnou rychlostí naráželi do štítů, nabourávali se do nich rameny a tlačili je dolů. Bodali meči přes jejich horní hrany, vráželi je do krků a tváří Mlžiných mužů.

Kušíníci si zasunuli zbraně do pouzder na zádech, tasili meče a vyrazili proti povstalcům. Chaotický dav se začal přelévat nahoru a dolů ulicí.

Všiml jsem si, že Atini kopiníci zůstali uvěznění v zadní části šiku. To byla očividná chyba – nebyli by účelnější než kušíníci? Ti Atě dobře posloužili před pěti lety; teď se na ně spoléhala až příliš. Štítová hradba byla dokonalá, ale zezadu ji měla podporovat kopí. Vojsko se jednoduše řídilo svým obvyklým postupem – taktikou boje proti Hmyzu. Dělal chybu, ale této nesrovnalosti si nevšimla ani Ata.

Jak vojáci, tak vzbouřenci se navzájem pokoušeli o obchvat. Z výšky jsem sledoval, jak se zalidňují boční ulice. S tím, jak se střet roztahoval do stran, se zkracovaly kolony na hlavní třídě, v jejímž středu zůstávali Střízlík s Giem.

Volal jsem na vojáky pátrající v uličkách a naváděl je tak, aby si mohli počíhat na povstalce, kteří byli bojům v ulicích přece jen uvyklejší. Přistál jsem na zemi a nasměroval celou skupinu; překvapili jsme pět Giových mužů, než se stačili připojit k hlavnímu oddílu, a všechny jsme je pobili.

Vrátil jsem se do vzduchu, odkud jsem snadno rozeznal Mlžinu osobní stráž. Občas jsem zhlédl i její tvář, ale ona už neměla čas, aby mohla pohlížet nahoru. Tlak nesmírně zesílil a ona svůj zahnutý tepelský meč držela obloukem nahoru, aby jím spíše bodala, než sekala. Nad vojáky se rozléhal její hlas – křičela na ně

rozkazy, aby obklíčili Gia a odzbrojili ho. Gio pokaždé, když mohl, zařval na své stoupence, aby obstoupili Mlhu.

V Dolním Sedle slavily vojačky při boji s Hmyzem vždycky úspěchy. Druhořadí se řídí obvyklými postupy; ženy si navzájem pomáhají a někdy je podpoří muži. Rozdíl v síle nebyl důležitý, když šest nebo sedm pěších rekrutů může společně zvládnout jednoho Hmyzího protivníka nebo se ženy mohou přidat k jízdě a jezdit na válečných koních. Avšak v tomto střetu se utkávaly s muži v soubojích jednoho proti jednomu, a já o ně měl vážné obavy.

Po celé délce ulice vykukovaly z oken domů nad obchody kafarnaumské rodiny. Zůstaly uvězněné ve svých domovech a byly svědky scény, kterou neměly šanci pochopit. Shlížely na hlavy mužů, kteří se bili podél středové linie, a za nimi pak v horní i dolní části ulice na početnou smečku cizinců v podivném oblečení, stojících proti sobě a vyvíjejících tlak na zadýchané borce. Tito cizinci se pokoušeli protlačit do boje s takovou průrazností, že dupali i po mrtvých tělech. Na konci ulice stoupaly plameny ze společenského domu a kouř vřel jako plivanec v olejové lampě. Kafarnaumští starousedlíci se tvářili bezradně, nevěděli, co mají dělat. „Zůstaňte doma!“ křičel jsem na ně. „Nepleťte se do toho – oni bojují proti sobě, ne proti vám!“

Dívali se, jak jim cizinci o patro níž rabují obchody. Z oken mizely jejich tváře, když se začali zabarikádovávat v horních pokojích.

Ohlédl jsem se; z knihovny už zbyla jen skořápka bez střechy, podlahy se propadaly a zůstala jen fasáda; s plameny šlehajícími v oknech obklopených zčernalým kamenem vypadala budova jako nějaká oživlá kostra.

Pádaly na nás třpytící se jiskry a matný křehký popel. Zamával jsem křídly, abych z peří setřásl vločky, a v duchu jsem si řekl: Město zasypává spálené vědění.

Gio očima pátral po Střízlíkovi a přitom si klestil cestu mezi vlastními bojovníky. Přistál jsem na nejbližší střeše, abych mohl přihlížet, a hledal v uličkách kuši, které bych se mohl zmocnit. Gio s divokým výrazem v očích spatřil Mlžiny osobní strážce a vedle nich Střízlíka, nacházejícího se v klidném prostoru, protože s ním se nechtěl pouštět do křížku žádný ze vzbuřenců.

Gio pozvedl kord a Střízlíka pozdravil. „No vida, podívejme, jestli to není náš *nováček*.“

„Dobré ráno přeji,“ usmál se Střízlík.

„Mohl sis vybrat lepší poslední slova,“ zavrčel Gio.

Šermování do první kapky krve v amfiteátru bylo pouhou zábavou; při souboji na život a na smrt neplatí žádná pravidla. Oba na sebe pohlíželi s klidným očekáváním; Kafarnaum už pro ně neexistoval. Octli se ve světě dvou lidí, vyzývatele a vyzvaného.

V takovém světě není slov. Já to vím, protože jsem v něm také byl.

Gio máchl kordem k zemi ve vzteklém šlehu. „Ukradls mi jméno,“ hekl. „Znovu se stanu Mžencem. Jsem na to dostatečně dobrý. Vyzývám tě, Mženče Střízlíku.“

Střízlík napřáhl čepel. „Zrovna se na ni napíchni a ušetři mi práci.“

Vzlétl jsem a vystoupal nad ně na pozadí ohlušujícího rámusu bitvy.

Upustili od veškerých snah předstírat cizí styly, aby zamaskovali svoje vlastní. Vrhli se na sebe, lační krve. Gio vyrazil, aby po Střízlíkovi sekl; ve stejném okamžiku se Střízlíka pokusil zachytit kdosi z přihlížejících, ale ten mu uštědřil do zubů ránu hlavicí kordu.

Střízlík se v odvetě vrhl na Gia. Ten srazil výpad ranou, která by méně kvalitní zbraň, než byl kord z roku 1969, rozlomila na kusy. V duchu jsem se ptal: Jak dlouho to vydrží? Ale odpověď jsem dobře znal – nejméně čtyři hodiny.

Gio namířil kordem; kolem zápěstí mu volně visel řemínek. Zaútočil Střízlíkovi na ruku, v níž držel dýku. Střízlík se ohnal vlastním kordem – třesk! – odtáhl se a sekl po Giově citlivé holenní kosti.

Gio na místě vyskočil, potom se vrhl do útoku. Střízlík ho odrazil, útok opětoval, znehybnil soupeřovu čepel v kvartě, naznačil pohyb, jako by ho chtěl udeřit do ruky a pokusil se ho bodnout do čela. Gio se odtočil pohybem, který jsem se učil dva roky. V botách do půli stehen uklouzl na dlažbě; snažil se předvídat Střízlíkovy snahy čtyři nebo pět kroků dopředu.

Střízlík ve zlomku vteřiny proklál hrotem kordu Giův pletený chránič, odsekl mu kůži na kloubech prstů a zase čepel stáhl. Giori začal v záplavě volně se řinoucí krve klouzat jílec. Zakryl si zraněnou ruku dýkou, aby na ni Střízlík neviděl a nemohl předjímat směr dalšího úderu.

Šermovali zeširoka; uhýbali hlavami, aby nebyli zasaženi do očí, situaci sledovali větší rychlostí periferního vidění. Zafaté ruce, v nichž třímali zbraně, drželi těsně u těla, aby měli větší sílu. Oháněli se po nejbližších nepřátelích, kdykoli se jim naskytla příležitost, a bojovníci před nimi ustupovali a nechávali kolem nich volno. Potyčky se šířily po celé délce ulice, bojující skupinky mužů se rozptylovaly do bočních uliček. Nejúpornější šarvátky vířily

kolem Atiny tělesné strážě; kopiníci vzadu, povstalci vpředu. Pět námořníků se chytilo za ruce a snažilo se kolem Mlhy udržet volný prostor, aby mohla dýchat.

Uhranut soubojem tu nejsem k ničemu. Potřebuji hořící poleno, abych mohl skočit na Gia.

Odletěl jsem najít Bleska. Bylo to snadné, protože byl jediným člověkem v šatech ze Čryřzemí, který se ubíral středem široké ulice. Za ním se třída táhla po úbočí, na jehož vrcholu žhnula nesmírná zář. Místním obyvatelům, s plačícími dětmi, předávanými kbelíky a balíky osobního majetku, nevěnoval pozornost. Neomylně střílel po skupinkách povstalců, kteří se proměnili v piráty a teď byli zaneprázdněni sledováním nejrůznějších cílů. Někteří kořistili jako vlci; jeden muž strhával zlaté rameno pouliční lampy; dva chlípíky držel v šachu Trisánec chránící svoji dceru.

Blesk kulhal na levou nohu a postupoval jen pomalu. Aby ušetřil energii, držel mohutný luk vodorovně, se šípem na něm položeným, a přitahoval si ruku k tváři, aby mu dolehla do jamky v čelisti. Používal šípy na krátkou vzdálenost, barevně odlišené a s bílým opeřením, a vypouštěl je na rabující cháttru. Každý, kdo se dotkl rolety obchodu nebo vyběhl z domu s náručí zlata, zavrával, šíp zabodnutý v nadloktí nebo stehnu.

Zaplachtil jsem nad ním a zavolal na něho. Přistál jsem na zemi a rychle k němu doběhl. „Gio a Strízlík se pustili do souboje! Ata je uvězněná v tlačnici – musíme jí pomoci.“

Vytáhl jsem zbraň a společně jsme utíkali z kopce k rotundě v průsečíku cest. Blesk měl stoprocentní úspěšnost a potichu odpočítával: „Padesát pět. Padesát čtyři. Tři... dva...“

Očima jsem klouzal po oknech a pátral po jakémkoli pohybu, který by mohl skončit nožem v mých zádech. Za fórem jsme míjeli oblast úzkých uliček. Nahlédli jsme do nejbližší a spatřili bandu vzbouřenců dobývajících se do bytelných dveří. První z nich byl muž s lasiččí tváří v plandavých džínách s nízkým rozkrokem. Tlačil ramenem na praskající výplň a ostatní mu pomáhali svou vahou. Sice si mě i Bleska všimli, ale klidně se pustili do dalšího útoku na dům. Uvnitř ječely ženy tak rychlou a nářečím prošpikovanou trisštinou, že jsem jim vůbec nerozuměl. Z okna v prvním patře házela po darebácích hliněné nádoby jedna elegantní dáma s loknami, bílými chitónovými šaty a rudými nehty. Útočníci zvedali ruce nad hlavy a nepřestávali tláčit.

„Hej, vy tam!“ vykřikl Blesk. „Pryč od těch dveří! Jante, kdo to tam ječí? Co je to za dům?“

Přečetl jsem si drobný nápis na kamenné tabulce zasazené do zdi: *Salemino imbroglio*

„Je to imbroglio; tedy v trisštině. Bordel.“

Lučištník zvedl obočí. „Aha. Tak to tedy musíme zachránit čest těchto dam – bez ohledu na to, zda nějakou čest mají.“ Vystřelil po Ptakkovi s protáhlou tváří. Tomu šíp proletěl nohou a zarazil se do dřeva. Hrot pronikavě zaskřípal na chrupavce, vpáchil agresorovi džínovinu do kolena a znehybnil ji. Muž se pokusil udělat krok, ale byl ke dveřím přišpendlen. Zarval a zabušil do nich pěstmi a volnou nohou.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se ho druh, který měl o něco pomalejší vedení.

„Vytáhněte to!“ řval muž.

„To nepůjde, má háček.“ Blesk objal luk. „A jestli se o to pokusíte, oba vás zabiju.“

Obléhatelé vzali nohy na ramena, potom se rozdělili a upalovali k fóru. Blesk zavolal na kurvy: „Slibuju vám, že nedojdete žádné újmy.“

„Je mi to líto,“ naříkal neúspěšný násilník, který se teď předkláněl s oběma rukama na kolenu.

„A ještě bude,“ prohodil Blesk, aniž pohnul šípem, kterým na něho mířil.

„Rarohu, co to děláš?“ zvolal jsem, zneklidněný touto změnou v jeho chování.

Násilník poučil oči. Kopal levou nohou, podrážkou boty odíral schod. „Ne, ne!“ koktal. „Já –“

„Co už přesně neuděláš?“ ptal se Blesk, kterého doháněl k nepřítčnosti mužův donaiský přízvuk. Vypustil šíp; připíchl násilníkovi levou nohu k výplni dveří. Šíp sice musel překonat odpor česky, ale už bez obtíží pronikl mezi ploškami kloubu a prorazil dřevo. Hrot se u zploštělého a rozdrceného kolena zableskl jako cvoček.

Blesk vytáhl další šíp. „Tady máš mou navštívenku. Protože se zdá, že potřebuješ připomenout, kdo jsme.“ Znovu vystřelil a přibodl muži ke dveřím pravý loket. Od průrazného kovového hrotu s cvaknutím odletěl klínek zlomené kosti.

Agresor zavyl a rozvzlykal se. „Proč? Ach, panebože, pomoc... Co jsem komu *udělal*?“ Otočil hlavu a vyzvracel se na horní schod.

„Ty víš, kdo jsme!“ řval Blesk. „Ale přesto musíš žadonit, musíš se ptát! Myslíš si snad, že je Tris mimo dosah Hradu? Jen toto vlídné město zneužíváte!“

Než jsem mohl Bleska zastavit, vyškul bláznivý šíp. V tom si přece nemohl libovat! Vrhel jsem se před něho. „Přestaň! Zbláznil ses?“

Blesk s kamennou tváří zamířil přes moje rameno. „Tomu holomkovi zbývá ještě jeden loket...“

„Nech ho na pokoji!“ vykřikl jsem.

„Znásilnění je nejhorší zločin,“ zamumlal Blesk. Otrásl se a podíval se nahoru do okna, odkud se vykláněly a všechno pozorovaly krásné kurvy, některé nesměle, jiné troufale. „Tlumoč mi, Jante,“ řekl a zvolal: „Dobrá, holky. Udělejte si s ním, co uznáte za vhodné.“

Odcházel jsme za zvířecího ryku zraněného muže. Celou svojí ohromující silou měnil každý výdech ve výkřik.

Kafarnaumští s hrůzou vyhlíželi ze dveří. Nedokázali nás s Bleskem odlišit od povstalců. Z náměstí vyběhl mladík s kalhotami potřísněnými čísi krví a postavil se nám. Nasupeně na nás hleděl a jako tenisovou raketou před sebou máchal jedním z našich obouručních mečů. Blesk zaváhal. Já si hodil spletené copy na ramena, roztáhl jsem ohebné ruce a křídla a zaryčel jsem: „Rrraaaaah!“

Hoch vykřikl a utekl. Blesk se zatvářil ohromeně.

Na další křižovatce stála jedna z oněch neurčitelných tyčí, k nimž kolmo přiléhalo černobílé břevno. Vedle ní stál muž a tahal za páky upevněné na drátech, které jasně definovanými pohyby otáčely deskou – tak trochu, jako by to byla vlajka. Zadíval se ulicí na další sloup na úpatí kouřem zastřeného Amarotu a trhal pákami podle jeho pohybů. Třetí zařízení, stojící v dálce na okraji města, zopakovalo jeho signály vteřinu později. Došlo mi, že to nejsou vůbec žádné korouhve; byl to komunikační systém, rychlejší než cokoli, s čím jsem mohl přijít já.

I uprostřed okolního chaosu mě napadlo, že si tuto novinku osvojím. Pokud mě nikdo nepředežene, umístím tento systém na dolnosedelské strážní věže místo dosavadních majáků, abychom mohli monitorovat přesuny Hmyzu.

Došli jsme k rotundě nad hlavní křižovatkou, letohrádku s kupolí, který nebyl větší než místnost v domě. Na kulatých sloupech se klenuly oblouky, z nichž byl výhled na hlavní třídu a silnici táhnoucí se severojižním směrem. Někdo odsekal z vnitřních stěn obrovské kusy omítky pokryté modrými drahokamy.

Jedna žena ve vojenském svrchníku se zvednutým límcem vášnivě páčila z mozaiky safírové čtverce. Jen co spatřila, jak na ni míří hrot Bleskova šípu, stáhla se, vyhodila do vzduchu dýku, chytila ji za špičku a naznačila pohyb, jako by ji po něm chtěla hodit.

Blesk se zlehka zhoupł doleva a vystřelil na nejbližší sloup. Šíp ho zasáhl zešikma, odrazil se do stínu uvnitř rotundy a žena jen ucítila závan, jak jí zasvištěl kolem tváře. Vyrasila ze severního oblouku a s vlajícím pláštěm se hnala mezi prázdnými zahrádkami

čajoven. Blesk se uklonil – uměl se uklonit dokonce i sarkasticky.

Zadní část Giovy kolony byla na ulici dvě stě metrů pod námi. Viděli jsme týly hlav, hroty přileb nebo uzly šátků na šijích. Všimli si nás dva muži v poslední řadě, dloubli do sousedů a upozornění se šířilo dál, až se otočil celý zadní voj. Měli tendenci pouze nás sledovat, dokud si jeden muž s nenávisným výrazem ve tváři nevytáhl z bandalíru šipku, nenatáhl kuši a nezvedl si ji k rameni. Jeho příkladu následovalo devět nebo deset dalších vzbouřenců; já jsem ucouvl dovnitř rotundy, ale Blesk zůstal nevěřicně stát na místě. „No tak!“ okřikl jsem ho.

Blesk zavrtěl hlavou, když muži zmáčkli spouště a k nám letěl příval šipek. Jelikož jsme stáli mimo dostřel, popadaly na zem a zabubnovaly na dlažbě. Polámané kusy se ještě sklouzly a zastavily na dva metry od Bleskových nohou. Blesk udělal krok a začal do nich kopat, jako by si chtěl ověřit, že jsou skutečné a jen si je nepředstavuje. „Co jsem udělal, aby je to opravňovalo k takovému jednání?“ pronesl zarmouceným hlasem. „Oni si myslí, že mě přestřelí. Pokusím se s nimi navázat dialog.“

„Chceš s nimi *mluvit*?“ Zarazil jsem se, protože Blesk uchopil hrst šípů určených ke střelbě na vzdálené cíle, dlouhé tenké dřívky s tvrdým červenožlutým trojúhelníkovým opeřením. Svíral je společně s lukem a rychle je vysílal rovně před sebe. „Dvacet, devatenáct, osmnáct.“ Následovala další hrst. „Sedmnáct, šestnáct, patnáct.“ Povstalci utíkali, jako by jim hořelo za zadky, ale všichni s úpěním nebo křikem na rtech skončili na zemi. Nato si na nás ukázali prstem lidé v další řadě a potom vzali do zaječích i oni, byť byli nuceni částečně běžet k nám, aby se mohli rozprchnout do prázdných ústí bočních uliček.

Kostěné konce Bleskova luku se jen chvěly. Konečně luk sklonil, zhluboka se nadechoval a shlížel ze stráně na hemžící se okraj mely, kde se objevovali a zase mizeli Gio se Střízlíkem. Třásly se mu nohy a byl bledý bolestí.

Já se díval na Atiny osobní strážce v tmavomodrých uniformách a oceli, jak se ohánějí po vzbouřencích, s velitelkou těsně za zády. Ze středu Giovy bandy vylétlo kopí a strmě mezi ně zapadlo. Zasáhlo Atu a zasadilo jí úder do hrudního krunýře. Námořnice zavrávorala, sice nezraněná, ale vyvedená z rovnováhy. Dav se vyvalil k ní; skácela se mu pod nohy a zmizela z dohledu. Její strážci sebou trhli. Chytili se jeden druhého a vojáků okolo, aby se pokusili udržet se na nohou, ale docílili jen toho, že se společně strhli na zem a otevřeli v hradbě díru.

„Vstaň,“ zvolal jsem. „Honem, Rarohu, střílej!“

Blesk už se nezdráhal zabíjet; mířil na povstalce stojící nad Atou a odstřeloval je v té nejpřesnější palbě, jaké jsem byl v životě

svědkem: jeden šíp každé dvě vteřiny.

„Vstaň! *Vstaň!*“ šeptal jsem.

Kolem místa, kde byla Ata, padali vzbouřenci jako klasy. Blesk je neúprosně likvidoval, nenechal stát nikoho. Nedokázali ani pozvednout štíty. Šípy začaly opakovaně zasahovat stejné muže; mrtvá těla, která se v tlačenci stále držela na nohou, vypadala jako jehelníčky, hlavy a ramena poseté dvoubarevným peřím, nicméně Ata a muži, kteří do ní bodali, zůstávali dole. Neviděli jsme ji.

Její osobní strážci se pokoušeli prodrat k ní a povstalcům, kteří jim stáli v cestě, probodávali hrudi a břicha. Řvali a tahali své druhy za oblečení, naléhali na ně, aby se probíjeli dál.

Blesk sykl rozhořčením: „Pořád mi někdo cloní záměrnou přímkou. Devět. Osm. Sedm. Jděte z cesty!“

Už měl skoro prázdný toulec. Konce jeho luku vibrovaly; pravou rukou rychle sáhl po kratších šípech, jeden vytáhl a nasadil ho na tětivu, kterou držel třemi ohnutými prsty. Natáhl ji kolem ucha a aby získal několik centimetrů navíc, ještě svěsil rameno.

Střílel s nepolevující rychlostí, ale kolem stisknutých rtů se mu objevily důlky. „Pět, čtyři. Jante, připrav se, za chvíli se Kruh roztrhne.“

Zaskajové zabíjejí Mihu. A já nemůžu nic dělat. Snažil jsem se vnímat první záchvěvy – nic jsem necítil –, a pak mě to udeřilo. Prohnal se kolem nás čas; ucítil jsem, jak mě roztrhl napříč na dvě poloviny. Vědomí se mi prudce rozprostřelo, šířilo se do všech stran. Natahovalo se, zplošťovalo a nekonečně tenčilo, až moje vlastní totožnost a individualita zanikly. Ztratil jsem povědomí o okolí. Přestal jsem existovat. Kruh se ale bleskurychle obnovil. Probral jsem se a zamrkal na otlučené fasády obchodů a modrou kupoli, která se mi klenula nad hlavou.

Došlo k tomu tak náhle, že jsem se udržel na nohou, ale upustil jsem zbraň. Byla mi zima, palčivě jsem si uvědomoval vlastní tělo a halas bitvy.

„Tři, dva...“ Blesk se zarazil se šípem na tětivě. „Já... já tu ještě jsem,“ pronesl jako ve snách. Zadívali jsme se na sebe, konsternovaní Atinou smrtí.

„Zabili ji Zaskajové,“ zašeptal.

Mženec Střízlík se v ohni bitvy zapotácel. Byl v Kruhu nový a nechápal, k čemu došlo. Gio to na druhé straně věděl až moc dobře. Využil příležitosti a ohnal se soupeři po čele; narýsoval mu rudou čáru přes spánek, aby ho oslepil krví.

Střízlík se vzpamatoval a pokusil se bránit, ale ztratil soustředění a nezbylo mu než se stáhnout. Gio ho nutil ustupovat,

švihal mu kordem před obličejem, aby ho ještě více vyvedl z míry.

„Mženče!“ Blesk opět zvedl luk a ve vysokém oblouku vypustil šíp nad celou povstaleckou kolonu.

Stačil jsem jenom zhlédnout, že někdo popadl Střízlíka zezadu. Stále zaražený Střízlík se mu usilovně snažil vytrhnout. Pak se šíp zabodl přímo do temene útočnickovy hlavy; ten se bezvládně zhroutil na zem.

„Jeden.“ Blesk nasadil na tětivu předposlední šíp. Na Střízlíka zezadu skočil muž v malované kožené bundě se zahnutým falchionem v ruce. Blesk napnul tětivu a vystřelil; šíp proklál muži čelo, ten se zřítil a srazil Střízlíka na zem. Vzbouřenci si uvědomili, že každý, kdo se ke Střízlíkovi přiblíží, skončí se šípem mezi očima. Nechali duelanty o samotě.

„Mženec je Eszaj,“ hekl Lučištník, „a vlastní souboj musí vybojovat sám. Ale pomohl jsem mu ke spravedlivému klání; dnes nebudou zabiti dva Eszajové.“

Lem košile měl prosáknutý krví; skvrna se mu šířila i do kalhot.

V místě, kde dav dupal po Mlžině roztrhaném těle, někdo vztyčil halapartnu s její hlavou na bodci. Poznal jsem ji jen podle krátkých bílých vlasů, protože byl rozdrcená a pořezaná. Ratiště se natáčelo a hlava se s poskakováním obrátila tváří k nám. Indigové oči byly obrácené v sloup, ústa otevřená, nos zlomený a zakrvácený.

Bleskovi se podlomily nohy. Odpotácel se ke stěně rotundy, posadil se u ní, potom se zhroutil a zanechal na ní krvavou šmouhu. Pomohl jsem mu usednout vzpřímeně, s lukem na kolenou. Zuby si strhl z pravé ruky kožený chránič a upustil ho na zem. Tvář měl popelavou. „Ta hovada. Jak to mohli udělat – roztrhat ji na kusy? Eszajku a Kyaninu matku... Nesmrtelnost je v takové tlačnici k ničemu. Až příliš jsme uvykli Hmyzu. Ten nehází kopí. Sakra, necítíš se, jako bys sám umřel? Mně se přímo hnusí, když cítím, jak někdo druhý umírá a dohánějí mě roky, kterým jsem unikl... Než San stačí Kruh opravit, všichni o vteřinu zestárneme.“ Sklopil hlavu. „Víš, že u mě už to dělá několik minut...“

Blesk se schoulil a bolestí pevně stiskl víčka. Přidřepl jsem k němu a položil mu ruku na rameno; snažil jsem se ho přivést k vědomí, protože ho ztrácel a mluvil sám se sebou. „Oni ji zabili. Její plány nebyly k ničemu... Nevím, co ještě udělají.“

V tomto stavu nemohl bojovat a rotunda nám poskytovala jen chabou ochranu. Blesk to dobře věděl a vynakládal strašlivé úsilí se vzchopit. Nasadil na tětivu poslední šíp a uvolnil si v pochvě krátký meč, ačkoli ho stálo veškerou energii, aby ho vůbec vytáhl.

„Počkej a naber síly,“ prosil jsem ho.

Přikývl. „Ano. Pokusím se vrátit ke Kapce... Setkáme se na *Buřňáčkovi*.“ Povzdechl si, bradu na hrudi. Přemýšlel o Mlze; realita, které byl vystaven, ho ochromovala stejně jako utržené zranění. „Ty a Střízlík musíte vydržet. Zabij Gia, kvůli Atě... kvůli mně. Jsi Eszaj a takový je tvůj úkol.“

Vypadal tak zbídačeně, že jsem nechtěl, aby se zaplétal s dalšími povstalci. „Nezůstávej tady, ty svině sem přijdou. Vydej se až na konec Páté ulice a tam zaboč do přístavu. Na okraji města jsou ulice klidnější. Rarohu, já si vážně myslím –“

Promluvil přes zaťaté zuby. „S Rarohu, já si vážně myslím na mě nechod. Frr do vzduchu a *zastav tu bitku!*“

Díval se, jak zvedám dva drahokamy poseté kusy omítky, jeden do každé ruky. Rozběhl jsem se, abych vzlétl.

Vrhl jsem se střemhlav na Gia a mrštil po něm oba kusy zdiva. Zasáhly ho: jeden do rozčepýřené hlavy, druhý do předloktí; zapotácel se. Střízlík skočil a bodl.

Gia zachránil obranný zásah v hodině dvanácté – kordy se srazily jílcí. Zaklesli se čepelemi a přetlačovali se. Gio kopl Střízlíka do holeně, až se mu na lýtku zachvěl sval. Vzápětí Střízlík svého vyššího protivníka odstrčil a otřel si krev z očí.

„Zastřel ho!“ ryčel Gio na jednoho kušíníka. „Zastřelte ho někdo, na co čekáte?“

Střízlík na oplátku na Gia plivl a švihl ho kordem do podkolení, aby mu přetl šlachy. Gio se otočil na patě a nechal měkce vedený kord sklouznout za Střízlíka.

V té chvíli Giovi nabídl svůj kord jeden hromotluk. Gio si ladným pohybem zasunul dýku za opasek a popadl zbraň z ochotné ruky. Oba kordy potom namířil na Střízlíka. Každý musel mít jinou váhu, ale ve způsobu, jak jimi vládl, jsem rozdíl nenacházel.

Střízlík, který se znenadání octl v nevýhodě, udeřil do nového kordu z boku. Gio ránu vykryl a zároveň zaútočil. Střízlík zůstal stát na místě. Jeden z námořníků mu chtěl podat meč, ale tomu Gio usekl ruku dřív, než stačil pustit jílec. Námořník se omráčeně po meči natáhl, ale neměl ho čím zvednout.

Zakroužil jsem nad Střízlíkem a hlasitě ho povzbuzoval. Vypadal zoufale; po tváři se mu řinula krev. Sebral poslední zbytky sil a napřímil se do plné výšky, jako by našel naději, ale měl jsem pocit, že jen předstíral, protože Gio to gesto pominul. Střízlík provedl klamný výpad. Gio zaútočil pohybem na způsob jízlivého úšklebku. Střízlík se mu vyhnul, ale nekrytou ruku s dýkou nechal příliš nízko. Gio v kord mu zajel mezi prsty, ruku mu proklál a o něco výš mu vnikl pod kůži. Hrot Střízlíkovi vyrazil ve spršce krve z

lokte. Povolily mu prsty, dýka mu vypadla.

Je po všem, napadlo mě; ale Střízlík uvěznil Giův kord. Vlastní zbraní vytlačil Giův druhý kord daleko doleva, vymanil se mu a bodl. Tak hluboko, až jílce narazil do Giovy hrudi.

Gio se nahrbil; ze zad mu vyčníval asi metr jasné oceli. Kabát mu v okolí rány ztmavl rudou skvrnou. Střízlík táhl jílec dolů a roztrhl mu plíce. Gio se zapotácel. Krev mu vystříkla z úst. Střízlík nemohl na čepeli udržet celou Giovu váhu, a tak zbraň pustil a nechal protivníka ležet na zemi probodnutého. Čepel zaklesnutá ve Střízlíkově ruce protrhla sval a zanechala v něm zející ránu.

Gio se choulil na silnici. Kašlal, čepel v plicích. Z úst mu na dlažbu znovu vytryskla krev, skanula ze rtů. Už se nenadechl. Umřel.

Awndynští vojáci se přihnali ke Střízlíkovi a podepřeli ho. Šátral prsty v ráně a pokoušel se sevřít okraje. Ze šrámu na čele mu krev tekla do úst a on se usmíval. Giovu čepel si nechal do ruky vrazit úmyslně, ve zběsilé variaci na týž útok, který mu před rokem zajistil nesmrtelnost.

Po vojácích, kteří se mu snažili pomoci, se Střízlík oháněl pěstmi. Omdlel, takže ho zvedli a já je vedl na *Buřňáčka*.

Popadl jsem svazek šípů, láhev vody a roh, na který troubím, abych předával rozkazy na bojišti. Odletěl jsem na Pátou ulici a přistál kousek od Bleska. Vypadal vyčerpaně, ale zatvářil se vděčně, když jsem kolem něho proběhl, zavolal: „Gio je mrtvý“, mrskl vedle něho šípy a láhev a zase vzlétl.

Prohnal jsem se těsně nad povstalci a řval: „Gio padl; vzdejte se!“

Awndynskému vojsku se vzdala celá přední část kolony, která sledovala souboj, a několik dalších vzbouřenců, zvláště dívek. Zadní voj se rozptýlil; ze vzbouřenců se stali zloději nebo uprchlíci. Rada ztratila orientaci a já se díval, jak zabíhají čím dál hlouběji do sítě ulic. Ovšem bezprizorní střed kolony a muži, kteří zabili Mihu, věděli, že jsou odsouzeni k smrti. Vzplál mezi nimi nový druh agrese, podbarvený zoufalstvím, cizostí Kafarnaumu a rumem, který vypili.

Město prostupovala hmatatelná atmosféra možností a hrozeb. Pět set povstalců na hlavní ulici se okamžitě začalo chovat, jako by byli jedna bytost, silná, zalykající se mocí a šílená. Vycítil jsem jejich energii a rozbušilo se mi srdce. Mohlo se stát cokoli; a cokoli se dělo – bouře se neřídila žádnými zákony. Mladíci se v ní cítili jako doma; byla to jejich atmosféra. Pobíhali v početných

skupinách, jimž nikdo nevelel. Všechny napadalo: proč se nezmocnit bohatství, které je tady, v množství, které nám bylo vždycky upíráno? Síla jednotlivců se s násilností davu nedala vůbec srovnat – ten už demoloval výklady obchodů. Umanul si, že v jedné hysterické vlně zničí celé město. Vzbouřenci vyváželi pekařské vozíky a vráželi jimi do karyatid. Vzájemně se vybuzovali až do vřeštivého amoku jáсотem nad vlastní silou, svobodou a náhle nabytým bohatstvím. Žádné vyhlídky, které jim mohl Kafarnaum nabídnout, nebyly tak lákavé jako vzrušení, které mohli zakoušet, zatímco ho ničili. Ze vzduchu jsem viděl dav lidí, který se rozbíhal od hlavní třídy. Točil se kolem vyrabovaných krámů jako oko bouře.

Nábřeží ozařovalo nepřírozené světlo hořícího útesu. Z Giových mužů už se stali piráti, plenící okolní domy. Vytahovali stoly, házeli lampy do prostěradel a ta svazovali do ranců. Propukaly mezi nimi potyčky: muži se bodali a rvali kvůli drahocenně vyhlížejícímu kovu. Rozbíjeli nábytek a kusy používali jako palice.

Do horních oken domů házeli cihly, a když se z nich vyklonil někdo z kafarnaumských mužů a zařval na ně, metali mu kamení do tváře. Piráti sbírali příbory a amfory, ale zase je zahazovali, když se zablesklo zlato. Tolik zlata, že připomínalo Hradní pokladnici. Chvatně opasky svazovali obrovské balíky předmětů. Když každý naraboval všechno, co unesl, vydávali se na *Pávičku*, zanechávající za sebou zoufalé a rozběsněné kafarnaumské rodiny.

Někteří z Kafarnaumských se i bránili. Skupinka rybářů hodila obrovskou zatíženou síť na zloděje prchající z jednoho domu. Zatímco se pod ní lupiči svíjeli, rybáři je ubodali lanovými trny a trojzubci, ze kterých odpadávaly suché bílé šupiny.

Hlouček trisských hochů vyšel z jednoho domu s pytli, do kterých chtěli naloupit jídlo, a vykopli dveře restaurace. Ze stropní mřížky se vinul hustý kouř z hořícího olivového oleje. Na hlavní třídě hořely v nepravidelných vzdálenostech malé ohníčky. Vzbouřenci zapalovali odpadkové koše a židle; nechápal jsem, co je k tomu vede, snad kromě touhy napáchat tolik škod, kolik jen bylo možné. „Přestaňte ničit toto nádherné město!“ zařval jsem. Ti, kteří mě zaslechli, se rozesmáli.

Nemohli jsme doufat, že výtržníky pochytáme, aniž opustíme své vlastní raněné. Vydal jsem rozkaz, aby se vojsko stáhlo na *Buřňáčka*. Na konci nástupní lávky vytvořila awndynská jednotka barikádu. Vysunula kopí nad štítovou hradbu. Někteří vojáci se před ní opět sešikovali, ale stejné množství bylo i těch, kdo štíty zase rozpojili a dezertovali mezi rabující povstalce poté, co spatřili

zlato. Lučištníci na příďové a záďové nástavbě *Buřňáčka* vysílali občasné spršky šípů na piráty křižující nábřeží, kterým nezbývalo, než pod touto palbou utíkat na *Pávičku*.

Zloději proudili po lávkách *Pávičky* obtěžkáni kořistí nebo se zraněnými přáteli. Zaraženě jsem přeletoval nad *Rozruchem* a *Kukačkou*; obě lodě měly paluby v jedné rovině s vodní hladinou. Někdo jim v trupu prorazil díry; teď tu trůnily prázdné a dokonale vzpřímené, s kýly zaklesnutými v mořském dnu. Hlavní paluby jim omývaly vlny, z nichž vyčnívaly nástavby jako čtyři čtvercové ostrovy.

Posádky všech tří lodí měly plné ruce práce s rozvíjením a vypínáním *Páviččiných* plachet. Jiní muži křičeli a mávali na své přátele, aby se nalodili. Bitevní sekery a kopí poukládané na boku lodi vypadaly jako kovové štětiny.

Zakroužil jsem nad palubou *Pávičky* a zahlédl Rybáka a Cinnu. Rybák mířil na Cinnu hrotem kordu a nutil ho řídit loď. Cinna se křečovitě držel kormidla a viditelně se třásl, prasečí tvář strnulou v úšklebku. Rybák se však chamtivě usmíval. „Na palubu!“ křičel. „Potopíme *Buřňáčka*, naložíme zásoby a vyplouváme do Awndynu! Já budu nový Mženec a tady tlustoch bude nový Mlha!“

Cinna ke mně stočil oči a zamračil se. Kolem břicha měl uvázaný řetěz, kterým se opásávali ustrašení námořníci, aby po případném pádu do vody vzalo jejich utrpení rychlý konec.

„Cinno! Neopovažuj se odplout!“ řval jsem.

Odpověděl mi, abych táhl a provedl něco neslýchaného s kozou.

Námořníci na molu odhazovali *Páviččina* úvazná lana a hnali se na palubu. Loď skřípala u hráze, zatímco zloději na ni stále vhazovali pytle s lupem a chytali se provazů, aby se vytáhli nahoru.

Ti, kteří zůstali na břehu, přesouvali pozornost na *Buřňáčka*. Nepočtené skupinky povstalců se shromažďovaly mimo dostřel na verandách vil; začínaly se shlukovat v přípravách na útok na *Buřňáčkovu* lávku a na zoufalý pokus vyrvat loď z rukou protivníka. Vzpomněl jsem si na Kapku; nedopustím, aby Lékařce kdokoli ublížil. Byla mou rádkyní, Bleskovou důvěrníci a věrnou přítelkyní. Kdyby se Kapce něco stalo, Blesk by utrpěl větší otřes, než jaký už zakoušel.

Viděl jsem, jak zemřela Mlha a jak Střízlík utrpěl vážné zranění. Zanechal jsem Bleska, aby o samotě klopýtal okrajem města. V kapse mám jediné knihy, které byly ušetřeny ohnivě bouře. Nevím, kolik Trisánců podlehl, ale jejich domy, obchody a přístav byly vypleněny. Cinna odplouval s jejich majetkem, obklopen piráty a pod ochranou Rybáka. Zbytky Giových přívrženců se vymkly veškeré kontrole. Naši vojáci propadali sklíčenosti a buď se stahovali, nebo dezertovali.

Potřeboval jsem, aby mi všichni účastníci výtržností naslouchali, aby se zastavili a upřeli oči k nebi, abych mohl zlomit hysterii, v jejímž sevření se nacházeli. Musel jsem jejich pozornost upoutat gestem mocnějším, než byl poslední výraz Giova odporu. Ale jakým? Žádný z mých hlaholivých bojových signálů už nic neznamenal. Na *Pávičku* jsem nemohl přesně házet kamení z výšky mimo dostřel jejích lučištníků.

Vykřikl jsem, akrobaticky se spustil k zemi a přistál na hlavní třídě, ale ačkoli mě povstalci slyšeli, nevěnovali mi pozornost a jednoduše utekli. Co jsem měl dělat – jednoho po druhém je honit? Ve vzteku nad naším neúspěchem a s vědomím, že jsme na holičkách, jsem ucítil, že už skoro vypršel čas, který mi zbýval do požití další dávky skolopendia. Zalila mě studená vlna; v rukou mi zacukaly dlouhé svaly. Panebože, teď přece *ne*. Kdyby Estragon vyplula k hladině, mohla by zakrátko vyřídít *Pávičku*, to by však nezastavilo boje na souši, které byly každým okamžikem krvavější. Potřeboval jsem mít Estragon u sebe, její auto nebo sbor hrotek, vlnožila... Vlnožila! Odvážím se promluvit s vlnožily? V duchu jsem se zeptal: můžu *využít* Přesun, abych zabránil dalšímu drancování Kafarnaumu?

Zaletěl jsem na *Buřňáčka* a přistál na mezipalubě. Kapka proměnila ústřední prostor pode mnou v polní nemocnici, a nevěděla, kam dřív skočit. Na loď byli přinášeni ranění a byli ukládáni na provizorní lůžka mezi stěžni a průlezy. Kapka se právě skláněla nad jedním mužem, jehož krev se na hnědém lehátku slévala do louže. Její pomocnice zápasila s hrudním krunýřem, na kterém musela přitáhnout popruh, aby ho mohla uvolnit. „Ne!“ zvolala Kapka. „Ošetři tu otevřenou ranu – zbytek nech být!“ Zasunula čtverec obvaziva pod okraj zbroje a zatlačila na zubatou ránu na žebrech. Voják sebou začal házet. Kapka mu pevně sevřela prsty a muž zůstal nehybně ležet. Potom mu ruka bezvládně vyklouzla z její.

Zatímco jsem ze své kajuty odnášel obálku s kočkou, nepřestával jsem se dívat a nic mi neuniklo. Když umíral, Kapka mu hleděla do očí. U smrtelníků, jimž navzdory všem svým snahám nemohla zabránit zemřít, to dělala dost často. Chce zahlédnout změnu, když jim strnou oči. Kdysi jsem měl za to, že za její posedlostí stojí soucit, ale teď si myslím, že ji vede neukojitelná zvědavost. Chce vidět to, co vidí oni, chce se dozvědět všechno, co se znenadání dozvědí oni. Je to pochopitelné, protože lidi vždycky žene zvědavost k tomu, co sami nemohou. Anebo možná – a ačkoli je to morbidní, vyloučit to nelze je Kapka ráda tím posledním, co člověk vidí při odchodu z tohoto světa. Jednoho dne možná její zvědavá tvář vyplní i moje

zorné pole, zastřené krvavě rudým filtrem.

Vklouzl jsem do Atiny kajuty; na stole stála láhev brandy. Okny na zád jsem spatřil *Pávičku*, v čerstvém větru od moře takřka nehybnou. Její posádka se hemžila na vysokém kastelu a manipulovala s nějakými dřevy – dlouhým trámem z trebuchetu. „Co to, kurva, je?“ užasl jsem nahlas. „Snad ne další katapult?“ Mohl to být dokonce ten, který jsme viděli na Cestě letek. Po obou stranách měl upevněné dva velké vzpřímené dřevěné šlapací mlýny. Do každého si vlezl jeden námořník a krácel v něm; další lodníci venku pomocí navijáku natahovali rameno. Bylo tak dlouhé, že vyčnívalo až nad schody na záďovou palubu. Další dvojice spouštěla do kapsy kulatý projektil. Rybák cosi zařval, rameno se prudce překlopilo vedle zadního stěžně a vzduchem prosvištěl kámen.

Přeletěl *Buřňáčka* a prorazil střechu jedné z přístavních vil. Cinnovi námořníci začali chvatně otáčet vrátkem, aby zkrátili dostřel. Zatracená práce, jestli jsme někdy potřebovali Bleskovo odborné mínění, bylo to v této chvíli.

Vyrazil jsem z kajuty a zavolal na Kapku: „Pálí po nás z praku! Stáhni se do podpalubí – a zůstaň tam, dokud nepřivedu posily. Neopouštěj loď, pokud v ní neprorazí díru. Jestli budeš muset utéct na souš, požádej lamajského důstojníka awndynského vojska, aby ti poskytl nějaké útočiště.“

Slyšel jsem, jak Kapka vydává rozkazy, aby byli pacienti přemístěni na obytnou palubu; neměl jsem moc času. Vyklepal jsem z obálky hrst kočky. Jako jemně mletý cukr jsem ji mezi prsty prosíval do sklenky od brandy. Poklepal jsem rukou o hranu, abych dostal prášek i z vlhkých čar na dlani. Potom jsem odzátkoval láhev a nalil na kočku brandy. Krystalky se rozvířily a roztočily. Obsah sklenky jsem vypil až po zbytky nerozpuštěného prášku, kde brandy nepronikla mezi suchá zrnka. S ťuknutím jsem položil sklenku na stůl.

Obrovsky jsem se předávkoval. Okny jsem viděl, jak se na křižovatce hlavní třídy bijí muži obouručními meči. Kopí chránila přístupovou lávku, ale zůstávala za nimi už jen jedna řada vojáků.

Třeskot kovu rázem utichl, jako by se vzdálil; ruch nemocnice se stáhl do pozadí. V těle mi rachotil můj vlastní dech a v uších mi duněla tepající krev.

Už se to blíží.

Pávička se ke mně natočila útlou zádí a plochými pásy začazených plachet. Její odraz zmizel. Prudce se vypařil i obraz přístavní zdi a domů. Moře se přelévalo, stříbrné a monotónní. Nic se v něm neodráželo; mělo zrcadlit nebe.

Vlny zpomalily, jako by byly ze sirupu. *Pávička* se zvedala a po

dlouhých hodinách zase klesala. Další kulatý projektil zpomaloval, až se téměř vznášel; pohyboval se vzduchem po lenivé trase a zmizel u hladiny před oknem.

Padám do hlubin. Sklouzl jsem na kolena, táhl prsty po špinavých oknech. Jestli se soustředím na dýchání, nikdy si nevzpomenu, jak na to. Už jsem nemohl klečet. Položil jsem se, jednu rukou nataženou. Náramky na druhém zápěstí mi tlačily do tváře, pás s kordem se mi zarýval do boků.

Od okrajů do středu mi zorné pole zaplnil černý opar. V náhlém přívalu paniky jsem si pomyslel: nevydal jsem se dostatečně blízko. To rozhodně nevyjde. Potřebuju víc –

Kapitola dvacátá druhá

Vyletěl jsem přes epsilonskou savanu k Vistě Marchanu a starému Hmyzímu mostu. Stovky metrů pode mnou se Estragonin zlatý vůz odlepil od okraje tržiště a sledoval mě, zrychloval, dokud nebyl přímo pode mnou. Auto se mnou drželo krok, drobounký zářivý obdélník na širých pláních, zanechávalo za sebou rovnou tmavozelenou stopu přejeté trávy. Viděl jsem Estragon v krátkých červených šatech, jak na mě upírá zrak.

Zpomalil jsem, nechal auto uhánět a potom jsem zamířil střemhlav dolů, hnal jsem se stále rychleji, jak jsem ztrácel výšku, a zase ho zezadu dohonil. Sklouzl jsem se nad ním, zvedl nohy, abych volně visícími chodidly nenarazil do opěrky hlavy, a začal spouštět ostré špičky bot na přední sedadlo vedle Estragon. Ta se dívala dopředu a dál se hnala s autem po přímé linii. Přikrčil jsem se a nestejněměrně složil křídla. Zavrtěl jsem se, abych se uvelebil na sedadle. Ukázal jsem na šedý Hmyzí most. „*Jed!*“

Estragon svírala volant, zhoupala se a přidupla nohou až na zem.

Věže Visty Marchanu se tetelily ve vzduchu a zabíraly prostor, v němž měly být pouze bujné travnaté pláně. Přímo od nich vanul teplý vítr, který mi vysoušel oči. Ve Čtyřzemí takový vyprahlý, vytrvalý vítr neznají. Estragon na mě rychle pohlédla a postěžovala si: „Pátrala jsem všude možně. Co se děje, Jante? Připlula jsem do přístavu a viděla, jak vodou kolem trupu tvé lodi prolétají kameny.“

„Útočí na nás. Ty kameny vystřeluje ta druhá loď. Kapka je na *Buřňáčkovi* – stejně jako já.“

Estragon vztekla vycenila žraločí zuby. Její podoba prudce kolísala mezi upjatou dámou a nebezpečnou rybou. „Jaké mrhání učeností! Já z té jejich kocábky nadělám hromádku dříví!“

„Je to ještě horší: knihovna stojí v plamenech – tisíc let

moudrostí, které jsou jednou provždy ztraceny. Nikdy nepoznáme, o jaká zásadní díla jsme nadobro přišli. Mlha Ata je mrtvá. Hele, ten gigantický žralok, to jsi byla ty?“

„Ano. Sledovala jsem škuner, který jsem poslala, aby se plavil vedle vaší lodi po jednom moři v Přesunu. Požádal jsi mě o pomoc, tak jsem ho najala na ochranu.“

„Panebože, Estragon, ty jsi velíká.“

„Jenom taková větší. Chceš, abych tvým nepřátelům vykousla díru do kýlu?“

„I kdybys to udělala, piráti na břehu neustanou v boji a zabíjení ostrovanů. Trisánci se po téhle hrůze budou dál vzpírat vůli Hradu. K rozumu je nepřivedou žádné řeči, protože po Giových lžích už nikdy nikomu ze Čtyřzemí neuvěří. Nemůžeme vyhrát. Napadá mě jediný způsob, jak zastavit výtržnosti, a to je předvést tak neuvěřitelnou podívanou, že obě strany zapomenou na neshody. Vlnožilové žijí daleko od pevniny, co?“

„Ano,“ odpověděla Estragon. „Lidi by nejedli. Nestojí jim za námahu. Žijí v hlubokém oceánu; když svlékají kůži, otírají se o základy světadílu vyrůstající z mořského příkopu.“

„Co naplat, potřebuju vlnožila.“

„Neříkej, že je chceš zachránit?! Jsi si jistý?“

„Jenom když přistoupí na dohodu. Rozlišky mi řekly, že jim vyschl oceán, a tys říkala, že potřebují bezpečné působiště. Vlnožilové by se mohli nastěhovat do moře ve Čtyřzemí pod podmínkou, že mě budou poslouchat.“

Držel jsem se, když jsme se vyřítili na široký most. Kola ženoucí se po nerovném povrchu hučela. Všiml jsem si rýhování, kde jednotlivé Hmyzí stvůry přispěly k stavbě kaší z rozžvýkaného dřeva. Po obou bocích kolem nás svištěly vláknité nosníky ze ztvrdlých slin. Vyhlížel jsem mezi nimi a sledoval, jak se hluboko pod námi za náročné cesty vzhůru vzdaluje savana.

Dosáhli jsme nejvyššího bodu, kde se do nás opřel vistský vítr vanoucí napříč světy, a mně se na jeden nádherný okamžik naskytl pohled na celé rozlehlé tržiště.

Potom zmizelo; octli jsme se ve světě Visty. Vítr skučel oblouky mostu. Pod námi hnal pustinou horní vrstvu písku jako jemný krystalický prach a vál ho do vysokých dun vršících se u paty mořské hráze.

K městu Vista Marchan se sbíhala řada bílých cest; odsud shora připomínaly paprsky hvězdy. Její shluk bledých hranatých věží vypadal jako zavěšený v preludech a slitý v zakřiveném světle napříč celou pustinou.

Nikdy jsem žádné takové místo neviděl. Klesali jsme vedle věží, které, jak mi docházelo, byly vyšší než věž Trůnního sálu. Když jsme zastavili na velké vistské mořské hrázi, zalykal jsem se úžasem a třásl se po celém těle. Po obou stranách jsme měli prázdné, pískem zaváté doky a mola s dlouhými žebříky posetými vyschlými korýši, končící těsně nad zemí.

Upíral jsem oči přes slaniska, abych zahlédl Epsilon jako průsvitný přelud, bujnou savanu a prosperující tržiště táhnoucí se v úhlu čtyřiceti pěti stupňů křížem přes celou bílou pustinu.

„Není Hmyz fascinující živočišný druh?“ zeptala se Estragon. „To je Vistská poušť. Kdysi to bývalo oceánské dno.“ Cestou po nesmírné hrázi zanechávala kola jejího vozu stopy v prachu. V soli vybělených ulicích se nic nehýbalo. Jedinými živými bytostmi ve Vistě jsme byli já a Estragon; když pohybovala ovládacími prvky, šlo mi na nervy, jak se mi o stehno pořád otírá ploutví. Papírové Hmyzí komůrky se táhly jako sítě mezi omšelými šedými budovami a visely kolem nich jako šedé krajky.

„Omlouvám se, že tě vezu tak daleko,“ dodala. „Návrat domů ti způsobí značný otřes.“

Z olupujících se železných kol přišroubovaných do horního okraje se po stěně doku rozlévaly rezavé skvrny. Byly tu nakreslené ukazatele výšky mořské hladiny a blednoucí číslovky dvakrát větší než já. Zastavili jsme a zadívali se na zmizelý oceán. Kam oko dohlédlo, táhla se bílá obloha a písek: dvě rovnoběžné roviny, které se na obzoru střetávaly. Oslepující povrch dun zbarvovaly občasné skvrny: chemikálie a ropa prosakující zdola. Opuštěný a zpola zaplněný pískem tu ležel kočár, který musel patřit turistovi, který sem zavítal v nedávné době. Z povrchu udusaného hřbetu vykukovaly oblouky paprskových kol.

Za námi se rozkládalo město, hladké věže a vybělené zdi obroušené staletími větrem hnaného písku. Z pobořených skořepin vystupovala jako páteře točitá schodiště. Ze čtyřicátých pater trčely zrezivělé nosníky – kov zploštělý na dírkované destičky. Neozýval se žádný zvuk, jen vítr hnal slané krystalky po suchém mořském dnu a betonové promenádě. S něčím takovým jsem neměl naprosto žádnou zkušenost. Řekl jsem: „To není krásné. To je...“

„Poušť, Jante. Spousta písku.“

„Estragon,“ zvolal jsem netrpělivě. „Kafarnaum je v plamenech!“

Odfrkla si, ale nemeškala; z přihrádky tvořící součást přístrojové desky vytáhla zlaté kapesní hodinky. S cvaknutím otevřela skleněné víčko a já spatřil, že to nejsou žádné hodinky. Uvnitř se skrýval zlatý mechanismus a jemné drátěné pletivo, pod

nímž byla bezpečně uvězněna vypasená černá moucha dvakrát větší než masařka. Moucha energicky bzučela; znělo to, jako by se snažila ze své zlaté klece provrtat ven. „Je úžasné, co všechno můžeš na epsilonském trhu koupit od hrotků, když máš dostatek masa.“

„Co to je?“

„To je Časová moucha. Zná způsob, jak se vyhnout zabití nebo sežrání. Dokáže skákat po zlomcích vteřin zpátky v čase až do okamžiku, kdy se vyklubala z kukly. Tato Časová moucha se vylihla ve Vistě Marchanu a celý život je tu uvězněná. Vezmu tě tam; vrátíme čas, dokud nepřijde příval. Natáhneš ji, prosím?“

Otočil jsem na věcičce zlatým klíčkem, úplně stejně jako na hodinkách, a pletivo začalo na uvězněnou mouchu vyvíjet tlak. Cítila se ohrožená a pokusila se uplatnit svůj způsob úniku, ale jelikož ji mechanismus držel v pasti, strhla s sebou i tuto hrozbu. A vzala s sebou i nás. Pohybovala se *rychle*. Opravdu rychle.

Několik minut se nic neměnilo. Otočil jsem se a zadíval se na město. Stavby mohly být o trochu méně šedé, méně zchátralé.

Okolí auta na úrovni silnice se rozmazalo, jako bych viděl víření barevného vzduchu. „To jsou lidé z města,“ vysvětlovala Estragon, „při každodenní existenci nebo při boji proti Hmyzu; pohybují se časem příliš rychle na to, abychom je viděli.“

Poklepala mi na ruku a ukázala k obzoru. Z oblastí zamaštěných špinavých písků se začaly nořit fantastické ocelové lodě. Odlétala z nich mračna písku, která obnažovala stěžně a kormidelny, a nakonec se objevily celé dlouhé trupy položené na boku. Povrch písku ztmavl do bledě šedého odstínu a roztřpytil se. Potom se mezi nejnižšími rovně ubíhajícími písečnými vlnkami začaly rozlévat mělké modré louže v místech, kde jsem si nevšiml žádných prohlubenin. Protáhlá jezírka se zaplňovala a splývala, proměňovala vrcholky písečných vln v ostrovy a stoupala kolem dun. Nadále se slévala, s narůstající hloubkou nabývala stále tmavšího odstínu modři.

Písečné vlny zmizely pod vodou, hladina moře se zvedala, z dun byly roztroušené ostrovy. Zbývalo jich jen pár; potom moře zalilo i poslední dunu. Oceán nepřestával stoupat, blížil se ke spodním příčlím žebříků, vyzvedával matné kovové lodě do vzprámené polohy.

Do oblohy se vlévaly barvy. Z monochromatickosti přecházely do bledé a potom jasné modři. Odrážela se ve vyleštěném zlatém šasi auta. Časová moucha v hodinkách vrněla úsilím. Bylo z ní mladé imago s pomačkanými a vlhkými křídly – taková byla v době, kdy ji někdo uvěznil. Šesti nohama škrábala o blyštivý vnitřní povrch hodinek.

Najednou zmizel Hmyzí most. Čerstvý papír se trhavě vytrácel od úpatí oblouku k jeho vrcholu. Do přístavní zdi narazily vlny a stoupaly po měřidlu výšky hladiny stále výš. Ocelové lodě vmžiku zmizely; místo nich oceán vyplivl bílé čluny, pohupující se na kotvách. Příčle v přístavní hrázi se zablyštěly; věže Visty Marchanu byly celé a jako nové, skleněné zdi odrážely sluneční paprsky. Bzučení v hodinkách rázem ustalo. A všechno zůstalo jasné a nehybné. Byl nádherný den. Muži a ženy v oranžových zástěrách a žlutých přilbách se věnovali práci v přístavu, v blažené nevědomosti zkázy, k níž dojde, jakmile se provalí Hmyzí most.

Estragon mi ukázala hodinky; byly prázdné. „Časová moucha se právě vylíhla v jedné továrně ve Vistě,“ vysvětlila.

Ze středu oceánu se zvedla mohutná vlna a hrnula se do přístavu; každou vteřinou se zmenšovala, až jako malá vlnka šplouchla o hráz. Z vody vyrazila obrovitá zelená hlava a horní část hadího těla, postříkala nás slanou sprškou a zastínila slunce. Hlava byla čtyřikrát větší než karavela, masivní, svalnatý sloup monstózního těla silný jako jedna z věží za mými zády.

Lesklý zelený had položil plochou zašpičatělou hlavu na promenádu. Přístavní dělníci se tvářili rozmrzele, ale byli příliš zdvořilí, aby něco řekli. Vystoupili jsme s Estragon z auta. „Panebože-který-jsi-nás-opustil,“ vydechl jsem.

„Vždyť je to jen had.“

„Kurva... Kolik jich tam je?“

„Ts!“ pokárala mě Estragon. „Je jejich méně než tisíc.“

Tělo vlnožila se táhlo do dálky. Klikatilo se v kolosálních stometrových zákrutech jako Moren. Od jeho boku se v panice odloučila loď chrlicí kouř. Přibližně půl kilometru od břehu vlnožil zajel pod hladinu a o kus dál ve stejné vzdálenosti se ve zpěněném moři komíhal modrozelený pruhovaný ostrov – zploštělý konec jeho ocasu.

Stáli jsme před žlutým, mírně vybouleným okem. Svislá štěrbinovitá zornička byla vysoká a široká jako můj trup. Hlavu měl posetou jasnými šupinami o velikosti stolní desky. Mezi nimi byla patrná černá kůže, která v okolí čtvercových šupin na zavřených rtech připomínala stehy. Z konce tlamy vystřeloval hluboko rozeklaný černý jazyk a míhal se kolem nás. Sice se mě nedotkl, ale cítil jsem, jak mi centimetr od tváře vane vzduch, a cítil jsem jeho vlhkost. Had bleskurychle zasunul jazyk zpátky do otvoru v horním rtu, dostatečně velkého na to, abych jím prolezl.

„Jante,“ promluvila Estragon, „dovol, abych ti představila krále vlnožilů.“ Nato se obrátila na nestvůru: „Vaše Ohavnossti, toto je

posel Císaře Čryřzemí, který by mohl být zanedlouho i Císařem vaším, pokud přistoupíte na jeho podmínky... Jante, promluv na něho; slyší jazykem.“

Had naklonil gigantickou hlavu jako převracející se karaka a otřel si zavřenou tlamu o promenádu. Za skřípění jakoby stovek mlýnských kamenů vyryl do betonu obrovské rýhy a na obou stranách vyvrátil železné úvazné sloupy. Pohyboval okem sem a tam a posuzoval mě.

„Estragon vám ukáže směr do oceánu ve Čryřzemí,“ prohlásil jsem. „Můžete tam se svým národem žít, pokud mi slíbíte tři věci. Za první, zničíte loď jménem *Pávička* stojící uprostřed přístavu, který vám ukáže Estragon. Za druhé, poté neničte žádná jiná plavidla a neubližujte žádným lidem. Žijte v hlubinách a držte se daleko od břehu, aby nehrozilo nebezpečí, že způsobíte nějaké neštěstí. Za třetí, i náš svět je ohrožen Hmyzem; to z nás dělá spojence, a v budoucnosti vás případně prostřednictvím Estragon opět požádám o pomoc.“

Vložil celou dobu vystřeloval ze svého dlouhého hadího úsměvu jazyk podobný lodní vlajce a zachytával ve vzduchu vibrace. Vnímал moje slova. Natácel hlavu, aby našel Estragon, a doplazil se nebezpečně blízko, až jí málem rozdrtil auto, než mu stačila doběhnout před oko. Syčel a já cítil, jak mu z klenutého otvoru ve rtu duje horký, rybí, miazmatický dech.

„Co říká?“ zeptal jsem se.

„Chce vědět, jestli je vaše moře dostatečně velké,“ odpověděla Estragon. „Myslím, že oceán ve Čtyřzemí není dostatečně prostorný, aby se do něj vešli úplně všichni vložilové. Řeknu mu, že je tam místo jenom pro několik. Tak jich katastrofě unikne aspoň pár a jejich druh přežije.“

Hadovo vlhce se lesknoucí tělo se zavlnilo po celé své viditelné délce. Estragon na mě upřela povzbudivý pohled. „Král nabídku přijímá. Je přesvědčený o tvé upřímnosti; říká, že ji cítí.“

„Jak poznám, jestli já můžu důvěřovat mořskému hadovi?“

Estragon se zasmála.

„Dávám ti Žraločí slovo, že můžeš.“

Zákruty vložilova kilometr dlouhého těla se stáhly a přiblížily, když zvedl hlavu a hladce vklouzl pod hladinu. Cívil jsem za ním s otevřenými ústy.

„Potkáš se s ním ještě jednou,“ řekla Estragon. „Na shledanou, Jante. Musím jim dělat průvodce a musíme v téhle nádherné vodě uplavat pořádný kus cesty. Přesto máme spoustu času.“ Červené šaty zešedly a po celém těle se potečkovaly jednolitou žraločí kůží. Přešla až na samý okraj mohutné hráze, zahákla se za ni holými prsty na nohou a zvedla nad hlavu šagrénové ruce.

„Nenechávej mě tady!“ zakřičel jsem. Neocitl jsem se jen ve zcela neznámém a cizím světě, ale i někde v jeho minulosti.

Otočila na mě studené žraločí oko. „Copak jsi to netrénoval? Už by ses měl dávno umět přemísťovat silou vůle! Doporučovala jsem ti, abys studoval, a očekávala jsem, že se to naučíš. No teď máš každopádně skvělou příležitost, abys to vyzkoušel.“ Předklonila se, vyskočila a pročísla vzduch v dokonalé šipce. Se šplíchnutím dopadla do křišťálově průzračné vody a už se nevynořila.

Vždyť tady možná budu muset zůstat navždy, pomyslel jsem si zděšeně. Vždyť tady možná budu muset *žít*. Zatímco jsem se takto užíral, prohlížel jsem si opuštěný páchnoucí vůz, který už začínal hnít. Kopl jsem do něj. Přístavní dělníci se během našeho rozhovoru s králem vložili vytratili a já zůstal sám. Posadil jsem se a asi hodinu, byť jsem neměl jak měřit čas, jsem se pokoušel vyvolat pocit, který jsem zakoušel při Přesunech zpátky. Představoval jsem si, jak sílí a nabývá pevných rysů tlak – možná cesta do Čryřzemí. Chytil jsem se a protáhl se na druhou stranu.

Ležel jsem na neznámém místě, které bylo cítit peřím. Obklopovala mě tma. Nic jsem necítil. Měl jsem ochromené tělo; nedokázal jsem se pohnout. „Protože jsi mrtvý,“ oznámil mi v uchu těžký hlas. Zařval jsem, aniž jsem vydal jediný zvuk. Jsem ve špatném světě; nemám tělo, do kterého bych se mohl vrátit. Vzpíral jsem se a házel sebou a přinutil se probudit.

Probral jsem se na prošoupaném koberci v Atině kajutě vedle stěn tapetovaných pergamenovými blánami a brokátové lavice, na níž před okny na zád' seděla Kapka. „Skvělá práce,“ rozplývala se. „Zachranil jsi nas!“ Okna za ní byla úplně černá. „Ale škoda, že jsem tě zabila.“ Usmála se a ústa se jí rozšiřovala. Usmívala se a usmívala a usmívala. Pořád nejsem doma, pořád ještě nejsem vzhůru!

Pevně jsem zavřel oči a vynaložil zoufalé úsilí. Potom jsem uviděl podmračenou krajinu s pobořenými mosty, tvrzemi, ve tmě tonoucí větrné mlýny zezadu ozářené běsnícími plameny, obrovské stavby s kamennými schodišti ubíhajícími do všech stran. Nepřistál jsem tam. Měl jsem na tváři něčí prsty, které mi jako červi šátraly v ústech; násilím mi otevřely čelisti a zajely mi do krku. Probudil jsem se a bezmocně zvracel.

Zlehounka jsem otevřel víčka jako dvě štěrby se skelně zelenými duhovkami, ale jinak jsem zůstával dál netečně ležet. Před obličejem mi stály Kapčiny zakrvácené střevíce a Bleskovy boty s přezkou a silnými podrážkami. Panebože, jak strašně nerad se probouzím na zemi a v této poloze.

„Nereaguje,“ řekla Kapka. Cítil jsem, jak mi palcem zkouší víčko.

„Ale ano,“ opáčil jsem, ale odpověď ze mě vyšla jako dech.

Bleskův hlas zněl velice slabě. „Tak ho krucinál *přinut'*, aby reagoval.“

Kapka si vzdychla, jako by odevzdaně souhlasila, a plácla mě po tváři. „Zorničky ma tak uzke, že jsou jako nitky. Citiš, jak se Kruh napina, aby ho udržel?“

„Ano, kčertu s ním.“

Kapka mě pleskla ještě jednou a já hekl a odplivl si.

„Jante, Jante,“ ozval se Blesk. „Všichni bojují o přežití a ty se tak vyřídíš! Nedokázal jsi otrávit Gia, ale sám sebe otrávíš jak zákon káže! Potřebujeme, abys vyletěl nad moře a shazoval nálože na obsluhu toho trebuchetu. Já vím, že za těžké palby býváš radši v kómatu; doufáš, že tě probere k životu studená voda, až půjdeme ke dnu?“

Přetočil jsem se do kleku a zamrkal na něho. Napůl ležel na židli a třásl se bolestí. Místo svého dlouhého luku držel menší luk s kladkami, který mohl mít snadno neustále napnutý.

„Blesku,“ obrátila se na něho Kapka, „ať se zas neciti provinile, nebo mu poskytněš zaminku, aby si vzal další dávku.“

„Ten tulák jeden mizerná! Já ho –“

„Jsi na omylu,“ zašeptal jsem. „Řekls mi, abych ukončil ty výtržnosti, a já přesně to udělal.“

Nenadálá vlna prudce smýkla *Buřňáčkem* o hráz, až Kapka ztratila rovnováhu. Hadi připluli. Nasucho jsem polkl, potom jsem se ztěžka vydrápal na nohy a vypotácel se z kajuty. Kapka na nic nečekala a Blesk se nemotorně vydal po žebříku za mnou na zářovnou palubu, kde jsem se už rozhlížel u bočnice. Molo bylo poseté těly; v místě, kam dopadl projektil z *Pávičky*, byla popraskaná dlažba a poničené zdi domů. Z naší figuríny a příďové nástavby zbyla jen hromada roztrštěného dřeva. Všechno jsem to obsáhl jediným pohledem, aniž jsem věděl, jestli jsem se doopravdy probudil. Obloha byla tmavá – byl jsem ve Čtyřzemí, nebo pořád v Přesunu?

Když jsem otevřeným průlezem shlédl o úroveň níž, uviděl jsem Střízlíka, jak sedí na svinutém lanu a hltavě pije vodu z polní láhve. Kapčina pomocnice mu na ruce sešívala ránu, která se mu otvírala až na kost. Tento pohled mě přivedl zpátky na zem. Musel vědět, že Eszajové mohou žít se zraněními – ačkoli ne se zraněními *natolik* závažnými. Musel opravdu špatně pochopit, co jsem mu říkal o Kruhu.

Pávička pokračovala v bombardování. Cinna točil kormidlem a nepřestával k nám loď natáčet zádí. Rybák vydával rozkazy

zpoceným pirátům, kteří běhali ve šlapacích kolech, aby opět připravili odpalovací mechanismus. Kapsu nakládali slizkými kameny z přítěže vlastní lodi.

Pávička sebou trhla a najednou se od ní rozběhla nepřírozená okrouhlá vlna. Po obou stranách trupu jí začala kolotat a bublat voda; vlny se šířily všemi směry. Za lodí, mezi ní a ostrůvkem s majákem, se vynořil dlouhý černý hřbet. Klenul se jako hřbet velryby, ale zvedal se z vody do stále větší výšky, až se objevil nad *Páviččinými* boky. Byl to horní ret krále vlnožila.

Blesk a Kapka ohromeně zírali. Muži na *Pávičce* ve zmatené hrůze pobíhali sem a tam, a hřbet se nepřestával zvedat. Rovnoběžně s vlnami vyklouzly nad hladinu dva zahnuté ostré tesáky. Vyčnívaly z černého oblouku daleko nalevo a napravo, delší než kopí. Objevily se zelenomodré pásy vlnožilovy čelisti a ve vodě zpěnění jeho pohybem zažhnula fosforescence.

Sto metrů od horního rtu, ve vodě mezi námi a *Pávičkou*, se z moře vynořil i mokrý dolní ret. Muži u praku vřestěli a vzpínali ruce; na hlavní palubě pobíhali z jedné strany na druhou. Nebyli schopni pochopit, co mohou být oblouky vedle lodi vůbec zač. Vlnožilův otevřený chřtán nepřestával stoupat, zuby se stáčely k *Pávičce*. Před námi se objevila zvrásněná černá kůže horního patra, dvakrát větší než naše hlavní plachta a blyštící se jako dehet. Z hladké kostnaté hlavy se řinula voda.

Kouřem zahalená obloha se až do města otrásala řevem námořníků. Měl jsem dojem, jako by stoupalo celé mořské dno. Voda se s burácením valila po obou stranách vlnožilova zejícího chřtánu; v pění soptící mezi horní a dolní čelisti se *Pávička* protáčela a tancovala jako skořápka ve vroucí slané vodě. Natažený katapult vystřelil a vyslal projektil kolmo do vzduchu.

Slyšel jsem, jak Cinna ječí. Dlouhatánské zuby hada dosahovaly výšky *Páviččina* předního stěžně; klenuly se nad lodí a uzavíraly ji jako do klece. *Pávička* se nakláněla tak prudce, že hlídkovým košem na hlavním stěžni pleskala do moře, tu na levoboku, tu na pravoboku, a shazovala námořníky do vody. Loď zastínila vlnožilova dolní čelist. Vynořilo se žluté oko obklopené mokrou černou kůží, na niž dorážely vlny.

Na okamžik byla voda v jeho chřtánu výš než hladina vody v přístavu. Had se vztyčil a vynesl do výšky i *Pávičku*. Námořníci se drželi provazů a s chraplavým řevem odpadávali.

Na obou stranách hadí hlavy vystřikovala zpěněníá voda. Vlnožil s jediným odporným cvaknutím zavřel čelisti.

V náhlém tichu dopadl do příboje odkousnutý vrchol *Páviččina* stěžně. Vedle kosočtverečné hadí hlavy vyčnívající z moře nebyl na vlnách o nic větší než zápalka. Potom se u hladiny objevilo i tělo,

zatarasilo vjezd do přístavu a táhlo se až daleko k obzoru. Král vlnožil sklonil hlavu a otočil se, aby se na nás zadíval.

Blesk zašátral po šípů a zakoktal: „Co to má být...?“ Natáhl luk a zamířil přímo na žluté oko.

„Ne!“ Položil jsem roztřesenou ruku na hrot šípu a stlačil ho dolů. „Nestřílej!“

Blesk na mě vytřeštil oči a snažil se pochopit moje pohnutky. „Proč ne? To mrtvé tělo nás tu neuvězní. Na slunci shnije. Rozpadne se.“ Zařval na vlnožila: „Co jsi zač?“

Had nechal dlouhou tlamu zavřenou, ale na konci protáhlé hlavy mu jako plamenec vyšlehl černý jazyk, zkroutil se k hrazení naší lodi a vlhce přede mnou olízl vzduch. Měl jsem za to, že vlnožil zkouší, jakou mám chuť. Ve skutečnosti jsem obdivoval jeho krásu a ohromující a nezměrnou sílu. Zamával jsem mu, bláznivě a vděčně se na něho usmíval. „Děkuju vám! Děkuju vám jménem Císaře – teď si běžte najít domov!“

Had naklonil hlavu, ale než se zanořil, obrovským jantarovým okem si prohlédl palubu *Buřňáčka*. Moře se s rachotem valících se balvanů hnalo zpátky, zavíralo se nad okem, zvednutou tlamou, protáhlou hlavou; poslední se zanořily nosní dírký. Obrovská vlna ve tvaru písmene V se vytvořila v místě, kde pod vodou pohnul svým gigantickým tělem a začal vysunovat hlavu z přístavu.

Přísahám, že když všichni na palubě *Buřňáčka* vydechli, nad mořem se prohnal poryv větru. Na nábreží bylo na okamžik ticho – opravdu tam bylo *ticho*, boje ustaly. Slyšel jsem, jak zbraně padají na zem a ozývá se řinčení odhazovaných pytlů s kořistí.

Hotové peklo vypuklo až tehdy, když se někteří vojáci a piráti bok po boku přiblížili k hrázi, aby se jako u vytržení zadívali na košovou čnělku, rozbité kusy kánoí a pontonů plovoucí na hladině v místech, kde se ještě před chvílí tyčil vlnožil. Ostatní, zvláště Trisánci, se pokoušeli utéct co možná nejdál od moře, zpátky do města. Výtržnosti na hrázi a po celé délce hlavní třídy zcela ustaly; všichni upírali oči na oceán.

„To byl...?“ koktal Blesk. „Ve jménu... boží prdele... já nemůžu uvěřit, že jsem viděl něco takového.“ Obrátil se na mě. „Proč mi neustále znemožňuješ střílet obludy?“

„On nás zachránil, Rarohu; je to kamarád.“

Kapka po mém druhém boku klidně podotkla: „To jsi byl příliš hluboko, Jante, jestli jsi navštívil Vistu Marchan.“

Vyvalil jsem na ni oči, ale Kapka se jen usmála.

„Jak jsi věděl, že se ta *bytosť* objeví?“ ptal se Blesk.

Posadil jsem se na palubu; bylo mi příliš špatně od žaludku, abych mohl Kapce pokládat otázky. „Prosím vás, nechte mě tu ležet,“ zaúpěl jsem. „Přestali bojovat. Zastavil jsem výtržnosti;

vyhráli jsme.“

„Prohráli jsme tolik, Jante, že si nejsem jista, jestli bys to měl vítězstvím vůbec nazývat.“

Blesk do mě dloubl botou. „Vidím, že se k nám po lávce blíží Sáh a senátoři. Myslím, že v dané chvíli nemůžou být vztahy mezi Kafarnaumem a Hradem horší. Můžeš s nimi promluvit?“

„Jant je hodně dezorientovaný; myslím, že –“ začala Kapka.

Přikývl jsem. „Ano. Promluví jménem Hradu.“

Oblohu brázdil kouř vypleněného ostrova. Na dýmu z knihovny se srážela vlhkost mořského větru a vytvářela mohutný mrak snášející se nad útes; zčernalý, vypálený Amarot se nám postupně ztrácel z očí. Vzduch byl špinavý a dusivý, takový ho senátoři ještě neznali. Stáli v hloučku a kašlali. Při pohledu na vlnožila oněměli a teď klopili oči k zemi; zakoušeli nesmírný strach. Společně s Bleskem jsme nejistě sestupovali po lávce k silnici poseté harampádím. Sáhovu řízu a rozcuchané šedé vlasy pokrývaly saze. Podíval se na krev na Bleskově košili, na zvratky na té mojí a na popel na nás obou. „Viděli jsme toho hada,“ řekl zajímavě. „Umíte se s ním domluvit?“

„Právě jsem s ním hovořil,“ odpověděl jsem.

Začali se radit; ze všech číselo poraženectví. „Tohle je mnohem horší, než že se objevil mýty opředený Hmyz. Neměli jsme tušení, že takový had vůbec existuje. Jak jste ho přivolali?“

„Na co se to ptají –“ začal Blesk.

„Moment!“ odbyl jsem ho. Srovnal jsem si v hlavě myšlenky a obrátil se na senátory. „Ano, přivolal jsem toho hada, abych učinil přítrž boji a uchránil vaše domy. Další už povolávat nechci, ale Lučištník je nemilosrdný a vzteky bez sebe. Slyšeli jste, jak jsme se hádali na lodi; on vám chce ukázat, co dokážeme. Já se ho snažím přimět k souhlasu, aby ostrov už žádnými obludnými hady neobkličoval.“ Otočil jsem se na Bleska a vážným hlasem ho oslovil horní ptačtinou. „Musíme vypadat, jako že se dohadujeme. Neříkám jim pravdu, ale senátoři si po našem hovoru budou Říše cenit. Předstírej, že se vztekáš, a mluv se mnou; cituj divadelní hry nebo co tě napadne.“

Blesk chápal rychle. Zavrtěl hlavou a stroze opáčil: „Inu, v tom případě – netýkavky pro milenky.“

„Vrba pro nevěsty?“ otázal jsem se.

„Růže pro neprovdané panny,“ opáčil Blesk. „Poslouchej, tohle mi potom vysvětlíš, ano?“

Souhlasně jsem ho poplácal po rameni. „Ano, ale dám ruku do ohně, že se ti to nebude líbit. A manželkám dáváme lilie. Správně.“

Přešel jsem do trisštiny a řekl: „S přítelem jsme se dohodli, že hady přivolávat nebudeme a necháme je dlít v tom nejhlubším koutu oceánu, odkud vaši zemi už nebudou ohrožovat.“ Podal jsem Síhovi ruku. „Ve Čtyřzemí je spousta ještě nádhernějších věcí. Jsme vaši spojenci; přidejte se k nám, prosím.“

Síh a ostatní se tvářili pochybovačně. Senátor svěsil útlá ramena. „Pokud budou od této chvíle všechny zkoušky, kterým bude Tris vystaven, takto svízelné, nebudeme jim moci čelit sami. Předáme vám vzkaz pro“ – odmlčel se a zbledl – „pro Sana, když nám teď provedl totéž, co provedl Pentadrice.“

„Cože?“ zeptal jsem se.

Síh požádal pohledem své kolegy o podporu a pokrčil rameny. „Všichni vědí, že San před dlouhými staletími nechal Pentadriku zničit, aby se mohl chopit moci. Zosnoval vraždu nebohé Alyss a nyní udělal totéž i nám.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne, kdepak. San byl pouhým rádcem. Určitě Alyss řekl, aby Hmyzí enklávu nenavštěvovala, a Alyss jeho nabádání neposlechla.“

Síh se zadíval na tmu halicí Amarot, v níž se občas daly letmo zahlédnout zdi zčernalé knihovny. „To Huňáček nepsal. Já ten rukopis četl, četla ho řada z nás, ale teď... jak to dokážeme? Proměnil se v popel spolu s ostatními.“

Nevěděl jsem, co mám říct nebo komu věřit. Vymýšlel jsem další důkazy naší dobré vůle, vytáhl jsem z kapes knihy a předal je Daniině nástupkyni, která v sobě pořád dusila vzlyky. „Nate...“

„Ach, děkuji,“ poznamenala sarkasticky, když se podívala na názvy.

„Je tu Hradní Lékařka; pomůže vašim lékařům se zraněnými místními obyvateli. Její znalosti a vybavení vám přijdou vhod. Pokud to bude v našich silách, napravíme škody, které jsme způsobili. Jestli budete potřebovat lodě s obilím, pošlu vám je. Kruh je vám k službám; ať si myslíte o Císařově minulosti a motivaci cokoliv, slibuji vám, že budeme pracovat dnem a nocí.“

Přivezli jsme jim chaos, říkal jsem si v duchu. Svojí přítomností jsme přiměli Tris vyrůst z dětství do zločinecké puberty. Skolopendium mě však pořád zaplavovalo ve vlnách mdlob a blaženosti. Byl jsem prostě rád, že jsem naživu, v jednom z životů, které mi ještě zbývaly.

Naši vojáci přistoupili k Bleskovi, jakmile ho na hrázi spatřili. Spalovala ho však horečka, a tak se jenom posadil a nechal mě, abych vydal rozkazy, zatímco ho Kapka ošetřovala. Řekl jsem kapitánovi awndynského vojska, aby pochytil povstalce a vsadil je

do nákladového prostoru. Potom přišla Viridiana, Atina dcera, a posbírala zakrvavené zbytky matčina těla. Trvala na tom, aby byla Mlha Ata Dei pohřbena na moři s úctou náležející slavné průzkumnici a Námořnici Kruhu.

„Je strašné, že se Mlha nebude nikdy moci dozvědět, jak to s Trisem dopadá,“ řekl jsem.

Blesk se zadíval na rozbitou dlažbu, projektil z trebuchetu a opuštěnou zlatou kořist na nábreží. Zrakem chvíli spočinul na moři, kde se tříštilo jitřní světlo. Nyní cítil vůči moři stejnou podezíravost jako kdysi já, a já ho naopak miloval, protože nebylo stejné, když v jeho hlubinách plavali vlnožilové. „Ano, to je, Kometo. A já bych rád věděl, jestli Říše ještě někdy nabude zdání normálnosti.“

Kapitola dvacátá třetí

Hrad, leden 2021

Stezky pod oblouky Finiálů klouzaly sněhem, který částečně roztál a potom znovu zmrzl. Průsvitné stopy uchovávaly detailní otisky vzorků a cvočků bot. Jinovatka pokrývala okraje kamenného listí na Architektčině věži a z mostu Velikosti, po němž ubíhala dlážděná Esekská cesta přes řeku Moren, visely rampouchy tak dlouhé, že by se jimi dal napichovat Hmyz. Na trávnících mezi Simurgským křídlem a hradbami ležely dva centimetry sněhu, uvězněné pod centimetrovou vrstvou třpytícího se ledu, jemuž ranní světlo dodávalo modrý odstín.

Čekal jsem v krátkém ambitu před Trůnním sálem a vyhlížel jedním z jeho lomených oken bez skla. Uvažoval jsem, že když vsadíte výkvět světa – po stránce tělesné či intelektuální – na jeden Hrad a necháte ho tisíc let dusit ve vlastní šťávě, výsledky nemusí být vždycky chutné.

Když jsem se podíval na jih mezi hradbu a palác, na kasárnách Horního dvora, kde mělo základnu Říšské vojsko, už byla opravena střecha. Muži teď opravovali barbakan Jelčí brány a po celé délce spojovací hradby se třepotaly vlajky na půl žerdi.

Vedle mě se na zdi mezi malými klenutými okny skvěly rytiny divých mužů, mrtvé obličej, jimž z povislých, rozpadajících se úst vyrůstaly větve. Jejich jediným účelem bylo připomínat, že jednoho dne zemřeme a budeme jen hnojivem pro rostliny. To je myšlenka, která nutí Eszaje, aby si udržovali svá místa v Kruhu, a smrtelníky, aby konali velké skutky a přidávali se k nim, nebo přetrvávali v paměti pouze díky svým velkým činům.

Trisu mělo trvat celá léta, než se vzpamatuje ze škod, které mu

způsobil Gio. Blesk, Strízlík, Kapka, Viridiana a já jsme odpluli z ostrova měsíc po výtržnostech. Naposledy jsem ho viděl, jak se v dáli zmenšuje v západu slunce narůžovělém množství sazí a prachu spálených knih vznášejících se vysoko ve vzduchu. Kafarnaumští jim začali říkat „Atiny západy slunce“.

Blesk se zotavoval v Awndynu a se Strízlíkovou pomocí organizoval stavbu pomníku, který chtěl na Atinu počest vztyčit na Travnatém ostrově. Na místě se shromáždily tisíce příslušníků její rozvětvené rodiny; způsob, jímž k sobě celá tato skupina lnula, mi připadal poměrně znepokojivý. Ale nejvíc jsem cítil soucit s Bleskem, protože ten také musel najít způsob, jak všechno vysvětlit Kyan.

Celý včerejšek jsem Sanovi líčil bitvu, následné nepokoje a závazek, který dlužíme páté zemi: Trisu, kafarnaumskému panství. Nyní jsem se měl zodpovídat z toho, že jsem v našem světě poskytl útočiště vlnožilům.

Vzhlédl jsem, když Kapka vyšla z Trůnního sálu. „Teď je řada na tobě,“ řekla. „Pověděla jsem Sanovi všechno, čeho jsem byla svědkem.“

„Řekla jsi mu o Vistě Marchanu?“

„Ano, ale nedokázala jsem určit, jestli ho to překvapilo.“

„Je pro mě těžké uvěřit, že nejsem jediný Eszaj, který ví o Přesunu. A vědět, že jsi brala kočku i ty.“

Kapka mi věnovala úsměv podobný prasklině v ořechu a ukázala skvrnitě dásně. „Když jsem byla mala holka, bývala jsem pěkně kvitko, Jante; není to užasné? Univerzita se jen hemžila pověstmi o jejich účincích. Zaexperimentovala jsem s ni jen jednou, v duchu vědeckého badání; halucinace se mi nelíbily, protože byly extrémně prudké. Když jsem uviděla toho hada, napadlo mě, že se podoba vlnožilovi, kterého jsem viděla, když jsem snila, že se procházím po Vistě. Potom jsem si pomyslela: hm, tak i to bylo pod vlivem toho skolopendia z kapradin. Jante, ja jsem *chtěla* plout na Tris. Chtěla jsem udržet krok s nejnovějšími objevy. Ale to nejzajímavější, co jsem se dozvěděla, s Trisem nesouviselo; přehodnotila jsem svoji hypotezu.“

Povzdechl jsem si. „Lidé se můžou naučit pohybovat mezi světy Přesunu pomocí meditace. Pochybuju, jestli to někdy půjde mně, ale ty bys to mohla zvládnout – docela dobře umíš cítit Kruh.“

Zadívali jsme se na sebe a uvažovali, jestli Přesun navštívil třeba i sám San. Co my víme, možná se tam každou noc prochází a sleduje, jak se Hmyzí hordy připravují vtrhnout do různých částí Čryřzemí.

„Já už se do Přesunu vracet netoužím, Kapko. Od chvíle, kdy jsem spatřil krále vlnožila, jeho sílu, nádheru těch úchvatných

barev a jak spokojené a šťastné jsou rozlišky, mě veškerá žádostivost přešla. Jsem připravený se dát do pořádku. Až se vyližu z abstinenčních příznaků a vzpamatuju se z traumatu, utratím Giův poklad na Tepen.“

„Abys obnovil Ptakku.“

„Abych získal zpátky Alku.“

„Viš, Alka citila, jak se Kruh trha. Říkala, že ji bylo zle z představy, že jsi to ty. Zeptala se Cisaře, jestli jsi umřel a jestli začala starnout, ale on ji to nechtěl říct.“

Uvědomoval jsem si, že San čeká. Ukázal jsem na dveře Trůnního sálu. „Pojď se mnou. Já tam nechci jít sám.“

Ubírali jsme se po šarlatovém koberci a portálem v zástěně jako pár snoubenců, který má být zanedlouho oddán; Kapka v plédu, který zažil nejlepší časy na přelomu tisíciletí, a já v nové košili a vestě, s dlouhou sametovou šálou, s očima jemně zvýrazněnými tužkou a s vlasy ostříhanými tak nakrátko, že vedle mé ostře řezané tváře působily krutě.

Kapka vysekla Císaři poklonu a posadila se na lavici a já poklekl před pódiem. Zářící slunce za Císařovým trůnem odráželo světlo v celé paletě radostných odstínů oken z barevného skla.

„Kometo,“ pravil San. „Přivedl jsi hady z Přesunu a nechal jsi je, aby zamořili náš oceán. Nenapadá mě nic nebezpečnějšího a nezodpovědnějšího, než si pohrávat s hranicemi a obyvateli jednotlivých světů.“

Sklopil jsem hlavu. „Tris je součástí Čryřzemí; Čtyřzemí je součástí Přesunu. Vždycky se navzájem ovlivňovaly. Pokud jde o Hmyz, mořské živočichy a... a mě, tvoříme jediné kontinuum.“

„Hadi budou představovat v moři stejně velkou obtíž, jako je tomu s Hmyzem na souši!“

„Můj pane, ujišťuji vás, že na nás nezaútočí. Živí se výhradně obrovskými velrybami, které se nikdy nepřiblíží k pevnině.“

„A copak my nepotřebujeme velryby a jejich hejna? Kromě toho takové náhlé zjevení mořského hada ohrozí způsob, jak lidé vnímají realitu.“

Pořád mě skličovalo, že byla zničena kafarnaumská knihovna a její vzácné rukopisy. Vzhledl jsem, aby Císař mohl ucítit můj vztek. Tak krátce po Giově povstání mě z Kruhu nemohl vyloučit. Ačkoli se nepokoje ve Čtyřzemí do velké míry utišily, Posel s láskou ke knihám může být stejně nebezpečný jako pomstychtivý Šermíř. Císař mě potřeboval, učence zběhlého ve fungování Trisu, kterého znají senátoři i mořské obludy – a, byť s jistými výhradami –, v průběhu celého roku i oddaného služebníka. Vysílal nás, abychom se vypořádali s bitvami a pekly, a nenabízel nám žádnou odměnu, jen ubohou Hradní apanáž a ještě delší život. Opět jsem se zamyslel

nad jeho motivací, ale bez ohledu na to, jak moc to pro mě bylo důležité, nemohl jsem nic dělat. Kdybych Sana rozzuřil, udělal by ze mě smrtelníka, a bez něho by Čtyřzemí zaplavil Hmyz.

Vzpomněl jsem si na obrázek v oné dějepisné knížce, na němž byl San zobrazený jako skromný mudrc, z něhož se stal voják. Odhodlaně jsem prohlásil: „Vím, že jsem učinil to nejlepší rozhodnutí. Zachránilo nás i Kafarnaum. Zastavili jsme Gia a Trisu budou vládnout senátoři. Dal jste mi na srozuměnou, že bychom měli využít všech dostupných prostředků, a přivolání vlnožilů bylo správné...“ Hlas se mi ploužil stále pomaleji a pomaleji, až vyschl jako hlemýžď na polní cestě.

„Neslyším žádnou kajícnost, Kometo.“

„Můj pane.“ Upřel jsem zrak na apsidu, kde měl stát sloup páté země.

Císař porozuměl a dlouze se na mě zadíval. „Ať se stane cokoliv, v dané chvíli s vložily mnoho nenaděláme. Jestli je zahlédnou námořníci a velrybáři, doufejme, že uvěří, že vlnožilové obývají naše moře odjakživa. Legendy o mořských obludách jsou staré jako lidstvo.“ Odmlčel se. „Kometo, nikomu nebudeš o Přesunu vykládat.“

„To vám slibuji.“

„Pochybuji, že by svoje slovo dodržel zhýralec, jako jsi ty! Kolikrát už tě Kruh přitáhl z Přesunu zpátky, když bys jinak zemřel? Nesmrtelnost nebyla zamýšlena k tomuto účelu, Kometo. Obávám se, že příště tě Kruh už nebude schopen udržet. Další smrtelné předávkování bude pro tebe opravdu smrtelné.“

Zbytek světa by věřil, že mě skolopendium konečně zabilo. Tahal jsem se za náušnici a v duchu si říkal, že moje soukromé útočiště už stejně ztratilo svou přitažlivost, když vím, že ho navštívili i jiní Eszajové. Význam Epsilonu se změnil a já už nehořel touhou jej navštěvovat, zvlášť po zkušenosti, kterou jsem získal při pokusu Přesunout se domů. Měl jsem za to, že se mi po něm nebude stýskat.

„Obejdu se bez drogy,“ řekl jsem. „Už nechci být závislý; chci se vyléčit. Poslední slova, která mi řekla Mlha, byla: 'Přestaň pořád unikat, Jante.'“

Potom se za mě přimluvila Kapka: „Ja se o něho postaram a uzdravím ho. Myslím, že se ke skolopendiu už nevrati. Ma vynikající prognozu.“

„Nicméně ti děkuji, Kometo,“ pravil San přívětivě. „Navzdory svému neuváženému rozhodnutí s vložily jsi prokázal Čtyřzemí neocenitelnou službu. Teď můžeš s Kapkou odejít, a až přijde čas, pozveš Trisánce, aby se zúčastnili klání o titul Námořníka. Vyšleš emisary z řad smrtelníků, kteří se této záležitosti ještě neúčastnili,

aby se senátory promluvili obšírně, pozvali je sem a zmírnili v Kafarnaumu napětí.“

Uklonil jsem se a otočil se k odchodu. Prošel jsem kolem zástěny a kolem prvních zaskajských lavic. Za zády se mi ozval Sanův hlas: „Co se stane s kořistí Gia Amiho?“

Okamžitě jsem se zastavil. *Sakra*. Pomalu jsem se otočil a kradl se zpátky, zatímco Císař pokračoval: „S tou, co jsi zachránil z nádvoří senátu. Kapka mi řekla, že tě viděla, jak jdeš v čele družiny sloužících, kteří vlekli do tvých komnat kovové truhlice.“

To snad San věděl úplně všechno? Představil jsem si, jak můj těžce získaný lup mizí v Hradních sklepeních nebo je přidělen na projekty, na kterých nebudu mít žádnou účast. Odevzdaně jsem si povzdechl: „Můj pane, co chcete, abych s Giovým pokladem udělal? Hodlal jsem ho použít v Tepnu.“

„V tom případě, Posle, věřím, že bude nejlepší, když si ho ponecháš.“

Kapitola dvacátá čtvrtá

Alka procházela poničeným nádvořím, z jehož zdí jsou nyní jen obrysy závějí. U Severozápadní věže se sníh nahromadil ještě výš. Stoupala po schodišti, sevřeném ledovým příkrovem. Dveře mého bytu se zavřely a Alka nechala dlouhý kabát sklouznout na zem. Ležel jsem nahý v posteli a sledoval ji. Musím ještě bojovat za spoustu věcí, ale také mám hodně co slavit.

Po celé místnosti jsem rozprostřel Giův poklad. Ze zrcadla visely zlaté řetězy, na krbové římse se blyštěly stříbrné talíře. Krb byl obehnán hromadami stříbrných prutů, na koberci se třpytila souhvězdí mincí. Celou postel s nebesy jsem ověsil šperky. Alka se přišla na bohatství podívat; hladila ho a začala se usmívat.

Prsty mé ženy mi na kůži zanechávaly rozkošné stopy vjemů, jako jiskry. Řekl jsem jí, že je nádherná. Vklouzla pod pokrývku, zvedla si ji nad hezky tvarovaná ramena. Zaklonil jsem hlavu a zavyl.

Za chvílku někdo zacloumal klikou dveří, ale ty byly zamčené.

Steph Swainston)

(1974 –

Britská autorka fantastiky, narozena 14. 2. 1974 v severoanglickém Bradfordu. V roce 1995 dokončila studia archeologie, po třech letech praxe se zaměřením na kamenné nástroje paleolitu získala magisterský titul a oboru se věnovala i nadále. Pracovala například na vykopávkách nejstaršího pohřebního místa v Británii. Poté v rychlém sledu vystřídala hned několik zaměstnání. Předtím, než se začala plně věnovat psaní, pracovala jako informatik na ministerstvu obrany.

Debutovala s velkým úspěchem románem **The Year of Our War** (2004, č. Rok naší války/Laser-books 2005), což je ve své podstatě tradiční militaristická fantasy, ovšem napsaná zcela svěžím způsobem v duchu probíhajícího hnutí new weird. Právě tato kniha učinila z tolik diskutovaného literárního pojmu v očích řady kritiků skutečně něco hmatatelného, ke knihám Chiny Miévilla se s hrdostí přihlásil nový neotřelý hlas. Román si vysloužil pověst jednoho z nejoriginálnějších literárních debutů posledních několika let a Swainstonové otevřel cestu nejen k dalším pokračováním, ale stal se patrně prvním stupínkem v doufejme zářivé profesionální kariéře.

Jde o úvodní svazek plánované trilogie Castle Mythos (Hradební mýty), popisuje nezdařený pokus o protiútok obyvatel tzv. Čtyřzemí, federace ovládané Císařem a bránící se neustávajícímu přívalu agresivního Hmyzu. Na drogách závislý, křídly a schopností létat obdařený císařský posel Jant se objevuje rovněž v pokračování nazvaném **No Present Like Time** (2005, č. Čas jako dar, Laser-books 2007), kde se stane členem expedice pokoušející se přesvědčit obyvatele nově objeveného ostrova, aby se připojili k císařství. V chystaném finálním svazku trilogie **The Modern World** (2007, č. Laser-books 2008) je dalších pět let po událostech předchozího románu na válečné frontě budován neobvyklý stroj určený k boji proti Hmyzu. Kruh si je jistý jeho účelem, nepředpokládá však, že jde o nástroj, který na nesmrtelné hrozí přivolat netušenou katastrofu. Zatímco vše zdánlivě směřuje vstříc modernímu světu, situace se pozvolna vymyká kontrole. Ani císař obdařený schopností předvídavosti netuší, co na Čtyřzemí čeká, ví však více, než dává najevo.

Již teď má autorka nastíněno hned několik námětů na další knihy, které budou následovat po dokončení série. K té by se v budoucnu ráda vrátila ještě ve dvou samostatných svazcích, rozšiřujících pohled na její oblíbený svět. Více se dozvíte na oficiálních domovských stránkách www.stephswainston.co.uk.

Martin Šust

Steph Swainstonová

ČAS JAKO DAR

Obálka Edward Miller
Překlad Milan Žáček
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová
Sazba provedena v LATEXu
Vytiskla Tiskárna Havlíčkův Brod a.s.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
www.laser-books.cz
v edici Laser jako 323. publikaci
Edice Fantasy svazek 87.
Plzeň 2007, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 279 Kč

Druhý díl trilogie **Hradební mýty**. Gio Mženec, Šermíř Kruhu nesmrtelných, je neočekávaně poražen v rituálním souboji mladým vyzývatelem. Ten se hned po svém vítězství vydává spolu s poslem Jan-tem a dalšími nesmrtelnými na výpravu k ostrovu Tris, nedávno objevenému idylickému útočisti, které by se mohlo stát spojencem v dlouhotrvající válce proti Hmyzu. Výprava se samozřejmě neobejde bez četných komplikací, nemluvě o problémech, které mezitím propuknou v domovině nesmrtelných. Steph Swainstonová, autorka pokládaná za jeden z nejslibnějších talentů fantastiky posledních několika let, dokazuje, že nebývalý úspěch románu Rok naší války nebyl náhodný, a v druhé části brilantní trilogie doplňuje do světa Kruhu nesmrtelných řadu obdivuhodných detailů. Trilogie **Hradební mýty**

se tak již ve svém druhém svazku stává jednoduše jednou z nejpozoruhodnějších sérií na trhu s moderní fantastikou.

Druhý díl ve vás vzbudí netrpělivost a chcete vědět, jaký bude ten následující. Nekompromisně elegantní dílo. JON COURTENAY GRIMWOOD, THE GUARDIAN

Swainstonová je jedním z nejlepších britských spisovatelů bez rozlišení žánrové příslušnosti. Má talent pro jazyk, nadání pro vytváření zápletky a charakterizaci postav, kterou jí můžou závidět i vítězové Bookerovy ceny. Jde o tu nejpozoruhodnější fantastickou knihu na míle daleko. PUBLISHING NEWS

Díky autorčině vynikajícímu stylu, skvěle zobrazeným charakterům a talentu pro brilantní absurdno je tato kniha jedním z nejnápaditějších fantastických děl několika posledních let. PUBLISHER'S WEEKLY

Tohle je fantasy jako žádná jiná a jako takovou ji lze jen chválit. Vydavatel o Steph Swainstonové prohlašuje, že je velkou nadějí pro fantastiku. A skutečně jde o velmi dobrou autorku. Jako zkoušku lze zvolit jedinou erotickou scénu knihy. O sexu se tradičně píše velice obtížně, ale Swainstonová, pokud se zde mohu dopustit omšelé fráze, se to podařilo vskutku obdivuhodně. STEPHEN PALMER, INFINITY PLUS

Pokračování si udrželo vysoké kvality autorčina vypravěčství a povolilo uzdu její bezbřehé imagi-
naci LIBRARY JOURNAL

Svěží a vizuálně oslnivý styl Steph Swainstonové posouvá knihu na samotný vrchol. Autorka je stále jedním z nejpodmanivějších nových jmen fantasy žánru, a kniha zcela určitě stojí za váš čas. T. M. WAGNER, SF REVIEWS

CENA: 279,- Kč

ISBN 80-7193-222-1

9 788071 932222